

alacakaranlık

YORUĞULUK
GİZEL BAKIMCI

STEPHENIE MEYER

ÖNSÖZ

Sevgili okurlarım!

Yıldönümümüz kutlu olsun. Onuncu yıldönümü için bu sürpriz sete hoş geldiniz.

Her şey sırayla:

ÇOK ÜZGÜNÜM.

Bu yeni sürpriz materyal, (A) tamamen yeni olmadığı için ama bundan da öte (B) Gece Yarısı Güneşi olmadığı için emim epey sızlanan ve diş bileyen olacaktır. (Sizin acınızı yeterince anlamadığımı düşünüyorsanız, sizi temin ederim ki annem bu acıyı derinden anlamamı sağladı.) Bunun nasıl ortaya çıktığını anlatacağım ve bu işleri daha iyi yapsa da yapmasa da umarım en azından anlamanızı sağlayacaktır.

Kısa bir süre önce temsilcim bana Alacakaranlık'ın onuncu yıldönümü için aklımda bir şeyler olup olmadığını sordu. Yayıncım bir önsöz bekliyordu, 'mutlu yıldönümleri' mektubu gibi. Bu, dürüst olmak gerekirse gözüme oldukça sıkıcı göründü. Eğlenceli ve heyecanlı olacak ne söyleyebilirdim ki? Hiçbir şey. O yüzden de yapabileceğim başka neler olabilir diye düşünmeye başladım ve bu kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, Gece Yarısı Güneşi işte tam o anda çıktı. Ama sorun zamandı; daha doğrusu zaman olmaması. Kesinlikle bir roman yazacak, hatta yarım roman yazacak bile vakit yoktu.

Çok uzun süren bir ayrılıktan sonra Alacakaranlık üzerine tekrar düşünmeye başladım ve bu yıldönümü durumunu arka-

daşlarımla paylaştım, daha önce tüm imza günlerinde ve röportajlarda dile getirdiğim bir şey aklıma geldi. Bildiğiniz üzere Bella sürekli, kendini kurtarılması gereken durumlarda bulduğundan, yardıma muhtaç kadın olarak betimlendiği için pek çok eleştiri almıştı. Ama benim buna yanıtım Bella'nın hep yardıma muhtaç bir insan olduğu; etrafında neredeyse süper kahraman veya süper güçlere sahip kötü adamlar bulunan normal bir insan olduğu idi. Diğer eleştirilerden biri de aşkına kendini fazla kaptırmış olmasıydı; sanki bu sırf kadınlara özgü bir şeymiş gibi. Ama her zaman hikâyedeki insanın erkek, vampirin kadın olmasının bir şey fark ettirmeyeceğini sonuçta hikâyenin aynı olacağını savunmuştum. Cinsiyet ve varlık türleri bir yana, Alacakaranlık her zaman sihir ve ilk aşkın tutkuları ve çılgınlığı üzerine bir hikâyeydi.

O yüzden kendi kendime neden bu teoriyi test etmiyorum diye düşündüm. İşte bu belki eğlenceli olabilirdi. Her zamanki gibi sadece bir iki bölüm yazabileceğimi düşünerek işe başladım. (Hâlâ kendimi çok iyi tanımıyor olmam hem biraz üzücü, hem de biraz komik.) Vakit olmadığını söylemiştim, hatırladınız mı? Neyse ki, bu proje sadece eğlenceli değil aynı zamanda oldukça hızlı ve kolay ilerledi. Görünüşe göre normal bir kadının vampir bir erkeğe âşık olmasıyla normal bir erkeğin vampir bir kadına âşık olması arasında pek de bir fark yokmuş. Ve işte böylece Beau ve Edythe karakterleri doğdu.

Bu değiş tokuşla ilgili birkaç notum olacak;

1. İki istisna hariç, tüm Alacakaranlık karakterlerinin cinsiyetlerini değiştirdim.

• Buradaki en önemli istisna Charlie ve Renee olarak kalan Charlie ve Renee. İşte bunun nedeni: Beau 1987 doğumluydu. O günlerde bir babanın çocuğunun velayetini tek başına almasına pek rastlanmıyordu; hele de bu tek çocuksa. Annenin ehliyetsiz ve yetersiz olduğunun kanıtlanması gerekirdi. Gerçekten de o zamanlar (hatta şimdi de) bir hâkimin geçici işlerde çalışan ve çoğunlukla işsiz olan bir babayı, düzgün bir işi olan ve içinde bulunduğu toplulukla güçlü bağları olan bir anneye tercih etmesi çok olası değildi. Tabii, Charlie bugünlerde belki yeterince mücadele ederse Bella'yı Renee'den alabilir. Zaten Alacakaranlık'ta da olasılık dışı senaryo ortaya çıkmıştı. Sadece on, yirmi yıl kadar

önce annenin hakları babanın haklarından daha üstün görülüyordu ve Charlie'nin öğ almaya çalışan biri olmaması da Bella'yı -ve şimdi Beau'yu- Renee'nin yetiştirmesini kolaylaştırdı.

- İkinci istisna çok küçük – sadece adı iki kere geçen, arka planda kalan karakterler. Bu istisnanın nedeni de bazı hayal ürünü karakterler için sahip olduğum yanlış vurgulanmış adalet duygum. Daha geniş Alacakaranlık evreninde bu iki karakter sürekli mağdur durumdaydı. O yüzden de bu karakterleri değiştirmek yerine onlara birlikte bir işi başarma şansını verdim. Hikâyeye bir şey eklemiyor neden sadece benim tuhaflıklarım ve takıntılarımaya yenik düşmem.

2. Yazıda Beau'nun erkek bir insan olmasının gerektirdiğinden çok daha fazla değişiklik yaratması nedeniyle size bunları açıklamak istedim. Tabii ki aşağıdakiler sadece kaba hesaplar. Değiştirdiğim kelimeleri saymadım ve gerçekten de matematiksel bir hesaplama yapmadım.

Değişikliklerin;

- %5'i Beau'nun erkek olmasından,

- %5'i Beau'nun kişisel gelişiminin Bella'ninkinden biraz farklı olmasından kaynaklanmaktadır. En önemli değişiklik Beau'nun biraz daha obsesif kompulsif bozukluğa sahip olması; kelimeleri ve düşüncelerinin daha düşünceli, cafcacı olmaması ve ayrıca Bella'nın her zaman omzunda taşıdığı öfkesine sahip olmamasıydı.

- %70'i yazıyı on sene sonra yeniden düzenlememden kaynaklandı. Neredeyse kitap basıldığından beri beni rahatsız eden her bir kelimayı düzeltme fırsatım oldu ve bu muhteşemdi!

- %10'u keşke ilk seferde yapsaydım dediğim değişiklikler. Ama ne yazık ki bunları o zaman düşünememiştim. Bu yukarıdaki kategoriye benziyor ama biraz da farklı. Bu sadece kelimelerin kulağa hantal veya garip gelmesiyle ilgili değil. Bu değişiklikler daha önceden keşfetmeyi dilediğim fikirler veya olması gereken ama olmayan konuşmalardan ibaret.

- %5'i mitolojiyle –çoğu da görülerle ilgili olan hatalar– nedeniyle yapıldı. Alacakaranlık serisine devam ettikçe ve hatta Gece Yarısı Güneşinde bile, Edward'la Alice'in zihninin içine

bakınca, Alice'in görülerinin daha incelikli olması gerekiyordu. Alacakaranlık'ta ise bu görüler daha gizemli ve şimdi düşününce aslında Alice'in hikâyeye dâhil olması gereken ama olmadığı pek çok nokta görüyorum. Eyvah!

- %5'i de daha geniş kapsamlı ve çok çeşitli, tahminen ben-cilce, pek çok farklı nedenden dolayı yapılan değişiklikten oluş-makta.

Her ne kadar beklediğiniz bu olmasa da, Beau ve Edythe'in hikâyesinden keyif alırsınız. Bu yeni versiyonu yaratırken harika zaman geçirdim. Hiç tahmin etmezdim ama Beau ve Edythe'i inanılmaz bir tutkuyla seviyorum ve onların hikâyesi Forks'un hayali dünyasını benim için yine taze ve mutlu kıldı. Umarım siz de böyle düşünürsünüz. Eğer bu hikâyeden benim aldığım keyfin onda birini bile alsanız buna değer.

Okuduğunuz için teşekkürler. Bu dünyanın bir parçası oldu-ğunuz ve son on sene içinde hayatımın inanılmaz ve hiç beklen-medik neşe kaynağı olduğunuz için teşekkürler.

Sevgilerimle,
Stephenie

GİRİŞ

Her ne kadar son birkaç ayda bunun için geçerli nedenlerim olsa da, nasıl öleceğimi pek düşünmemiştim; düşünmüş olsaydım bile, böyle olacağımı asla tahmin etmezdim.

Soluğumu tutarak, upuzun odanın karşı tarafına, avcının karanlık gözlerine baktım. O da memnuniyetle bana bakıyordu.

Elbette güzel bir ölüm biçimiydi bu; bir başkasının yerine ölecektim. Sevdiğim birinin yerine. Hatta soylu bir ölümdü. Bir anlam ifade ediyor olmalıydı.

Forks'a hiç gitmeseydim, şu an ölümle yüzleşmek zorunda olmayacağımı biliyorum. Ama ne kadar korkarsam korkayım, kararımdan dolayı pişmanlık duyamıyordum. Hayat size beklentilerinizin çok ötesinde bir düş sunduğunda, sona geldiğinizde üzüntü duymak mantıklı değildir.

Avcı, beni öldürmek için ilerlerken, dostça gülümsedi.

1. İLK GÖRÜŞ

17 Ocak 2005

Annem beni pencereleri açık arabayla havaalanına götürdü. Phoenix'te hava otuz sekiz dereceydi; gökyüzü masmavi ve bulutsuzdu. Ayrılırken annemi memnun etmek istediğim için, iki Noel önce annemin bana aldığı, fraklı ve hindistancevizli Mont-hy Python tişörtümü giymiştim. Artık bana küçük geliyordu ama bu önemli değildi. Nasıl olsa yakında tişörte ihtiyacım olmayacaktı.

Washington eyaletinin kuzeybatısında bulunan Olympic Yarımadası'nda, gökyüzünün hemen her zaman bulutlu olduğu Forks adında küçük bir kasaba vardır. Bu sıradan kasabaya, Amerika Birleşik Devletleri'nin diğer eyaletlerinden daha fazla yağmur yağar. Ben henüz birkaç aylıkken, annem beni de alarak bu karanlık, kasvetli kasabadan kaçmış. On dört yaşına gelene kadar, her yaz bir ayımı bu kasabada geçirmek zorunda kaldım. On dört yaşındayken sonunda ulti-matom vermeye başladım. O yüzden de son üç yazdır babam Charlie Kaliforniya'ya geliyor ve burada ikişer hafta tatil yapıyorduk.

Yine de, şu anda lise hayatımın geri kalanı boyunca kendimi Forks'a sürgün ediyordum. Bir buçuk sene. On sekiz ay. Adeta bir hapis kararı gibiydi. On sekiz ay, uzun zaman. Kapıyı çarpıp indiğimde sanki büyük demir parmaklıklar üzerime kapanı-yormuş gibi bir ses çıktı.

Tamam, biraz melodramatikleşmiş olabilirim. Annemin dediği gibi fazla çalışan bir hayal gücüm olabilir. Ama tabii bu, benim seçimimdi. Kendi kendimi sürgün etmişim.

Yine de bu durumu hafifletmiyordu.

Phoenix'i seviyordum. Güneşi ve kavurucu sıcaklığı seviyordum. O canlı, kocaman şehri seviyordum.

Tam güvenlik kontrolünden geçecekken, annem belki yüzüncü defa, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

Annem, bana çok benzediğini, hatta sakalımı keserken onu ayna olarak kullanabileceğimi söyler. Bu tamamen doğru değil fakat babama hiç benzemiyorum. Annemin çenesi daha çıkık ve dudakları daha dolgundur, ben hiç öyle değilim. Ama gözlerimiz aynıdır. Sadece annemin gözleri çok daha çocuksudur; o yüzden de iri ve açık mavi gözleriyle annemden çok ablama benzer. Bunu çevreden sık sık da duyuyorduk zaten. İtiraf etmese de annem bayılıyordu bunu duymaya. O açık mavi renk, bende daha az genç ve daha... kararsız duruyordu.

Onun iri endişeli gözlerine bakınca paniğe kapıldım. Tüm hayatım boyunca anneme ben bakmıştım. Yani, evet, eminim faturalardan, evrak işlerinden, yemekten ve genel dengeli davranışlardan benim sorumlu olmadığım bir dönem, tahminen hâlâ altım bezlenirken olmuştur ama böyle bir dönemi hatırlamıyordum bile.

Gerçekten de annemi kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakmak doğru muydu? Bu kararı alıp almamak arasında bocaladığım aylarda bu bana doğru gelmişti ama şimdi hiç de öyle gelmiyordu.

Gerçi bugünlerde yanında Phil vardı. Büyük olasılıkla faturaları ödenecek, buzdolabında yiyecek, arabasında benzin, kaybolduğunda arayabileceği biri olacaktı... Bana artık o kadar da ihtiyacı yoktu.

"Gitmek istiyorum," diye yalan söyledim. Yalan söylemeyi hiç beceremezdim, ama son zamanlarda bu yalanı çok sık söylediğim için, sesim ikna edici çıkıyordu.

"Charlie'ye selam söyle."

"Söylerim."

"Yakında görüşürüz," diye söz verdi. "İstediğin zaman eve dönebilirsin. Bana ihtiyaç duyarsan hemen yanına gelirim."

Ama böyle bir şeyi yapmasının ona ne kadar mal olacağını gayet iyi biliyordum.

“Benim için endişelenme,” diye ısrar ettim. “Her şey çok güzel olacak. Seni seviyorum anne.”

Bana sarıldı ve bir süre öyle kaldı. Sonra ben metal detektörlerden geçtim ve o da gitti.

Phoenix’ten Seattle’a üç saatlik bir uçuş, küçük bir uçakla Port Angeles’a bir saatlik başka bir uçuş, sonra Forks’a doğru bir saatlik araba yolculuğu. Uçak yolculuğundan şikâyetim yoktu ama Charlie’yle bir saatlik bir araba yolculuğu yapacak olmak beni biraz endişelendiriyordu.

Charlie son zamanlarda yaşananlar konusunda oldukça hoşgörülü davranmıştı. Onunla temelli kalmaya karar verdiğim için de gerçekten çok mutluydu. Liseye kaydımı yaptırmıştı, araba almama da yardım edecekti.

Ancak bu garip olacaktı. İkimiz de çok dışa dönük insanlar değildik; zaten annemle yaşayabilmek için insan öyle olmalıydı. Ama bunun dışında onunla ne konuşacağımı hiç bilmiyordum. Forks’tan hoşlanmadığımı hiç saklamamıştım.

Port Angeles’a indiğimde yağmur yağıyordu. Bu bir kehanet değildi, yağmur burada kaçınılmazdı. Güneşe çoktan veda etmiştim.

Charlie beni polis arabasıyla bekliyordu. Bunu da tahmin etmiştim. Charlie, Forks’un iyi insanların polis şefiydi. Maddi olanaklarımın kısıtlılığına karşın araba almak istememin birincil nedeni, şehirde üzerinde kırmızı ve mavi ışıklar olan bir arabayla dolaşmak istemememdi. Hiçbir şey trafiği bir polis arabası kadar yavaşlatamaz.

Uçaktan inerken yalpalayınca, Charlie bana tek koluyla beceriksizce sarıldı.

“Seni gördüğüme sevindim. Beau,” dedi, beni yakalayıp düşmemi engellediği için gülümseyerek. Birbirimizin omuzlarına dokunduk, utandık ve bir adım geri attık. “Pek değişmemişsin. Renee nasıl?”

“Annem iyi. Ben de seni gördüğüme sevindim, baba!” Yüzüne karşı Charlie dememe izin yoktu.

“Onu bırakma kararından emin misin?”

Bu sorunun benim kişisel mutluluğum hakkında olmadığı-

nı ikimiz de biliyorduk. Ona bakma sorumluluğumdan kaçıp kaçmadığımı bilmek istiyordu. Charlie'nin annemle hiç velayet üzerine tartışmamasının nedeni de buydu; annemin bana ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Evet. Emin olmasam burada olmazdım."

"Öyle olsun."

Sadece iki valizim vardı. Arizona'daki kıyafetlerimin çoğu Washington'da giyemeyeceğim kadar inceydi. Annemle ben, kışlık gardırobumun eksiklerini tamamlamak için varımızı yolumuzu ortaya dökmüştük ama yetmemişti. Gerekirse de valizlerden birini Charlie aldı.

Charlie'nin valizi elimden alması dengemi bozdu; zaten ergenliğe girdiğimden beri çok da dengeli bir insan olduğum söylenemez. Ayağım çıkış kapısının eşiğine takıldı ve valiz elimden fırlayıp içeri girmeye çalışan bir çocuğa çarptı.

"Ah, özür dilerim."

Çocuk benden pek de büyük değildi ve çok daha kısaydı ama çenesini kaldırıp dibime kadar geldi. Boynunun iki tarafında da dövme olduğunu fark ettim. Saçı simsiyaha boyanmış ufak tefek bir kadın gözlerinde tehditkâr bir bakışla, çocuğun hemen diğer yanında belirdi.

Adeta özürüm hakaretmiş gibi, "Özür mü dilersin?" dedi.

"Şey, evet?"

Ardından kadın, üniforması üstünde olan Charlie'yi fark etti. Charlie'nin bir şey demesine gerek bile kalmadı. Biraz gerilemiş olan ve bir anda çok daha genç görünmeye başlamış olan çocuğa ve yapış yapış kırmızı bir ruj sürmüş olan genç kadına baktı. Tek kelime söylemeden etrafımdan geçip gittiler ve ufak terminale doğru ilerlediler.

Charlie'yle aynı anda omuz silktik. Birlikte çok vakit geçirmememize rağmen benzer tavır ve hareketlerimiz olması garipti. Belki de genetikti.

"Senin için iyi ve ucuz bir araba buldum," dedi Charlie, emniyet kemerlerimizi bağlayıp yola çıkınca.

"Nasıl bir araba?" 'İyi bir araba' demek yerine 'senin için iyi bir araba' demesinden şüphelenmiştim.

“Aslında kamyonet demek daha doğru. Bir Chevy.”

“Nereden buldun?”

“La Push’taki Bonnie Black’i hatırlıyor musun?” La Push sahilde, Kızılderililer için ayrılmış küçük bir bölgedir.

“Hayır.”

“Yazları o ve kocası bizimle balık tutmaya gelirdi.”

Bu onu neden hatırlamadığımı açıklıyordu. Bana acı veren, gereksiz şeyleri hafızamdan silmekte üstüme yoktur.

“Kendisi şu anda tekerlekli sandalyede.” Ben cevap verince, Charlie devam etti. “Bu yüzden artık araba kullanamıyor. Kamyonetini bana ucuza satmayı teklif etti.”

“Kaç model?” Yüzündeki ifadenin değişmesinden, bunu sormayacağımı umduğunu anlamıştım.

“Bonnie motoru yıllar içerisinde çok tamir ettirdi. Yanılmıyorsa sadece birkaç yaşında.”

Bu kadar çabuk vazgeçeceğimi mi düşünüyordu?

“Arabayı ne zaman almış?”

“1984 yılında aldı sanırım.”

“Aldığında yeni miydi?”

“Hayır. Altmışların başlarında ya da en kötü olasılıkla ellilerin sonlarında yeniydi herhalde,” diye saf saf itiraf etti.

“Char... Baba, ben arabalardan anlamam. Bir terslik olursa tamir edemem ve tamirciye verecek param da...”

“Beau, o şey gayet iyi gidiyor. Artık böyle arabalar üretmiyorlar.”

O şey, diye düşündüm kendi kendime... seçeneklere sahipti... en azından takma isimler açısından.

“Peki, ne kadar ucuz?” İşte zaten sorun da tam buydu.

“Oğlum, aslında ben o arabayı senin için aldım sayılır. Hoş geldin armağanı olarak.” Charlie yüzünde umut dolu bir ifadeyle, göz ucuyla bana baktı.

Vay be! Bedava araba!

“Bunu yapmana gerek yoktu, baba. Ben kendime araba alacaktım zaten.”

“Sorun değil. Burada mutlu olmanı istiyorum.” Bunu söylerken yola bakıyordu. Charlie duygularını yüksek sesle ifade

ermekten hep rahatsızlık duyardı. Diğer bir ortak noktamız. O yüzden ben de ona cevap verirken yola baktım.

“Gerçekten harikasin baba. Teşekkür ederim. Çok sevindim.” Tabii bahsettiği şeyin, yani benim Forks’ta mutlu olmamın imkânı yoktu. Ama Charlie’nin de benimle birlikte acı çekmesi gerekmezdi. Bedava bir kamyonete sahip olacağım da hiç aklıma gelmezdi doğrusu.

“Bir şey değil,” diye mırıldandı; teşekkürlerim onu mahcup etmişti.

Yağmurlu hava konusunda biraz sohbet ettik ve tüm sohbetimiz bu kadardı. Yolun geri kalanında ikimiz de camdan dışarı baktık.

Burası sanırım güzel bir yerdi. Her yer yemyeşildi, ağaçların hem gövdelerini hem de dallarını yosun kaplamıştı, toprak eğreltiotlarıyla bezenmişti. Yaprakların arasından süzülen hava bile yemyeşil görünüyordu.

Fazla yeşildi - adeta yabancı bir gezegen gibiydi.

Sonunda Charlie’nin evine vardık. Hâlâ, evliliklerinin ilk günlerinde annemle birlikte aldıkları küçük, iki odalı evde yaşıyordu. Evlilikleri o günlerden ibaretti zaten... İlk günler... Orada, hiç değişmeyen evin önündeki caddede yeni -yani benim için yeni- kamyonetim duruyordu. Rengi soluk kırmızıydı; büyük yuvarlak çamurlukları ve şişkin bir sürücü koltuğu vardı.

Ve bayılmışımdım. Arabalara çok meraklı bir tip değilimdir o yüzden buna kendim de şaşırdım. Çalışıp çalışmayacağını bile bilmiyordum ama kendimi onun içinde hayal edebiliyordum. Hiç hasar görmeyen sağlam demirden yapılmıştı; genelde kaza mevkilerinde yerle bir ettiği yabancı arabanın etrafa saçılmış parçalarının arasında tek sıyrık almadan duran o canavar kamyonetlerden biriydi.

“Vay be! Çok beğendim baba! Teşekkürler!” Bu sefer gerçekten de içtendim. Kamyonetin kendine has bir havası olmasının yanında, onun sayesinde, okula gitmek için yağmur altında iki mil yol yürümek veya en kötü senaryoyla, polis arabasıyla okula gitmeyi kabul etmek zorunda kalmayacaktım.

“Beğendiğine sevindim,” diye homurdandı Charlie, yine mahcup olmuştu.

Bütün eşyalarımı bir kerede yukarı taşıdım. Ön bahçeye bakan, batı tarafındaki odaya yerleştim. Bu odaya aşınaydım; doğduğumdan beri bu oda bana aitti. Ahşap zemin, açık mavi duvarlar, eğimli tavan, camı çevreleyen mavi-beyaz damalı perdeler... hepsi çocukluğumun bir parçasıydı. Charlie'nin yaptığı değişiklikler, ben büyüdüğümde çocuk karyolası yerine bir yatak koymak ve bir çalışma masası eklemekten ibaretti. Şimdi çalışma masasının üzerinde, modem için en yakın telefon prizine takılı bir telefon hattı bulunan ikinci el bir bilgisayar duruyordu. Annem bunu şart koşmuştu; böylece kolayca iletişim kurabilecektik. Bebeklik günlerimden kalma sallanan koltuk da hâlâ köşede duruyordu.

Evde sadece bir tane banyo vardı; merdivenlerin başındaki bu küçük banyoyu Charlie ile ortak kullanmak zorundaydım. Gerçi annemle de banyoyu paylaşmak zorundaydım ki bu kesinlikle Charlie'yle paylaşmaktan daha kötüydü. Annemin çok fazla ıvır zıvrı vardı ve benim bunları düzenleme çabalarımı da ısrarla geri çeviriyordu.

Charlie'nin en iyi taraflarından biri ortalıkta fazla dolaşmamasıydı. Bavullarımı açıp yerleşmem için beni yalnız bıraktı, annem bunu asla yapmazdı. Yalnız olmak güzeldi, gülümsemek ya da memnun görünmeye çalışmak zorunda kalmıyordum. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru pencereden dalıp giderek izlemek ve düşüncelerimin karamsarlaşmasına izin vermek rahatlatıcıydı.

Forks Lisesi'nin sadece üç yüz elli yedi -artık elli sekiz- öğrencisi vardı; eski okulumda sadece benimle aynı sınıfa giden öğrencilerin sayısı yedi yüzdü. Buradaki bütün çocuklar birlikte büyümüşlerdi; hatta onların büyükanneleri ve büyükbabaları da beraber büyümüşlerdi. Ben büyükşehirden gelen yeni çocuk olacaktım; gözlerini dikip bakacakları ve hakkında fısıldaşacakları biri.

Belki havalı çocuklardan biri olsaydım bu, burada işime yarardı. Popüler, balo kralı edasıyla aralarına kaynaşırdım. Ama o çocuk -futbol yıldızı, sınıf başkanı, motorlu asi çocuk- olmadığım gerçeğini saklamama imkân yoktu. Ben, iyi basketbol oy-

nayacakmış gibi görünen çocuktum... ta ki yürümeye başlayana kadar. İkinci sınıfta bir anda sekiz santim boy atana kadar diğerlerinin dolaplara iteklediği çocuktum. Her zaman çok sessiz, fazla soluk tenli çocuktum; o bilgisayar oyunları, arabalar, beysbol ligi veya bilmem gereken diğer şeyleri bilmeyen çocuktum.

Diğer çocukların aksine hobilerime ayıracak fazla vaktim yoktu. Benim tutturmam gereken bir çek defteri, açmam gereken tıkanık bir lavabo ve yapmam gereken haftalık alışveriş listeleri var.

Vardı.

İşte bu yüzden yaşıtımla iyi geçinemiyordum. Belki de aslında insanlarla iyi geçinemiyordum. Bu gezegende herkesten daha yakın olduğum annem bile hiçbir zaman benimle uyum içinde olmamış, benimle tamamen aynı görüşleri paylaşmamıştı. Zaman zaman dünyadaki diğer insanların gördükleriyle aynı şeyleri görüp görmediğimi merak ediyordum. Sanki ben herkesin kırmızı gördüğünü yeşil görüyor gibiydim. Veya onlar hindistancevizi kokusu alırken ben sirke kokusu alıyordum. Belki de beynimde bir sorun vardı.

Ama neden önemli değildi. Önemli olan sonuçtu. Ve yarın yalnızca bir başlangıç olacaktı.

O gece aklımı susturduktan sonra bile çok iyi uyuyamadım. Yağmurun dinmeyen şakırtısı ve çatıdaki rüzgârın uğultusu bütün gece dinmedi. Soluk renkli eski battaniyeyi başıma çektim, sonra yastığımı da üstüne ekledim. Ama vakit gece yarısını geçip, yağmur hızını keserek daha sessiz bir çisentiye dönüşene kadar uykuya dalamadım.

Sabah pencereden bakınca dışarıda görebildiğim tek şey kalın bir sis tabakasıydı. Klostrofobinin bedenimi sardığını hissedebiliyordum. Burada gökyüzünü asla göremezsiniz. Aynen hayal ettiğim hapishane hücresi gibiydi.

Charlie'yle kahvaltı sessiz geçti. Bana okulda şans diledi. Bu dileğinin boş olduğunu bile bile ona teşekkür ettim. İyi şans genelinde yanıma uğramazdı. Evden önce Charlie çıktı; hem karısı hem de ailesi olarak gördüğü polis merkezine gitti. O gidince, birbiriyle uyumsuz üç iskemlenin ortasındaki meşe masanın

üzerine oturdum ve koyu renk duvarları, parlak sarı dolapları ve beyaz muşambayla kaplı zemini olan küçük mutfağı incelemeye başladım. Hiçbir şey değişmemişti. Annem on sekiz yıl önce eve biraz ışık girmesini sağlamak için dolapları boyamıştı. El kadar oturma odasındaki küçük şöminenin üzerinde bir dizi fotoğraf vardı. Önce Charlie ve annemin Las Vegas'taki düğünde çekilmiş bir fotoğrafı, ardından üçümüzün benim doğumumda hastanede yardımsever bir hemşire tarafından çekilmiş fotoğrafı ve sırayla bu yıla kadar çekilen okul fotoğraflarım. Bu fotoğraflara bakarken utanıyordum; kötü kesilmiş saçlar, diş teli taktığım zamanlar, en sonunda kurtulduğum aknelерim... Charlie'nin en azından burada yaşadığım süre içinde bunları başka bir yere koymasını için bir şeyler yapmalıydım.

Bu evde, Charlie'nin annemi asla unutamadığını görmemek imkânsızdı. Bu beni rahatsız ediyordu.

Okula çok erken gitmek istemiyordum ama evde de daha fazla kalamazdım. Biyolojik tehlikelere karşı koruyucu bir kıyafete benzeyen ceketimi giyip yağmurda dışarıya çıktım.

Hâlâ çiseliyordu ama her zaman kapının saçağının altına gizlenen anahtarı alıp kapıyı kilitlediğim süre içerisinde beni ıslatacak kadar şiddetli yağmıyordu. Yeni su geçirmez botlarımın etrafa su sıçratırken çıkardığı ses tuhaftı. Ayağımın altında çakıl taşlarının sesini duymayı özledim.

Kamyonetin içi güzel ve kuruydu. Bonnie ya da Charlie temizlemiş olmalıydı ama taba rengi döşemeler hâlâ tütün, benzin ve nane şekeri kokuyordu. Motor çabuk çalışınca içim rahatladı ama sesi çok yüksekti; önce kükredi, sonra da gürültülü bir şekilde rölantiye geçti. Eh, bu kadar eski bir kamyonetin kusurları olacaktı elbette. Antika radyo çalışıyordu, bu da hiç beklemediğim bir artıydı.

Okulu bulmam zor olmadı; çünkü diğer birçok şey gibi o da otoyolun kenarındaydı. Buranın ilk anda okul olduğu anlaşılmıyordu, tek belirgin ipucu Forks Lisesi yazan tabelaydı. Kızıl tuğlalardan yapılmış, birbiriyle uyumlu bir evler grubuna benziyordu. Öyle çok ağaç ve çalılık vardı ki, önce büyüklüğünü kavrayamadım. Buranın bir kurum olduğu nereden anlaşılabilecek, diye düşündüm. Tel örgüler ve metal detektörler neredeydi?

Kapısındaki küçük tabelanın üzerinde ÖN BÜRO yazan ilk binanın önünde durdum. Görünürde benim kamyonetimden başka park etmiş araba yoktu; buraya park etmenin yasak olduğunu anladım ama yağmurda salak gibi dolaşıp durmak yerine birilerine yön sormaya karar verdim.

İçerisi aydınlıktı ve tahmin ettiğimden daha sıcaktı. Ofis küçüktü, portatif iskemlelerin bulunduğu minik bir bekleme alanı, turuncu benekli ucuz bir halı, duvarlarda asılı duyuru ve ödülleri, gürültüyle çalışan bir saat... Dışarıdaki yeşillik yetmezmiş gibi, her taraf büyük plastik saksılar içindeki bitkilerle doluydu. Oda, üzerinde içi kâğıtlar ve renkli el ilanlarıyla dolu tel sepetlerin durduğu uzun bir bankoyla ikiye bölünmüştü. Bankonun arkasında üç tane masa vardı. Birinde kelleşen bir adam oturuyordu. Adam tişört giymişti, kendimi aşırı kalın giyinmiş hissettim.

Kelleşen adam başını kaldırdı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Beau Swan," dedim ve adamın gözlerinden beni tanıdığını anladım. Beni bekliyorlardı; onlar için dedikodu malzemesi olmuştum mutlaka. Şefin uçarı karısının oğlu nihayet yuvasına dönmüştü.

"Elbette," dedi. Masasının üzerinde yığın halinde duran belgeleri karıştırdı ve sonunda aradığı şeyi buldu. "Bu, ders programın, Beaufort, bu da okulun haritası." Bana göstermek için birkaç belge daha çıkarmıştı.

"Şey Beau, lütfen."

"Tabii, Beau."

Gitmem gereken dersleri benim için bulmuş, sınıfların her birine en kısa yoldan nasıl ulaşabileceğimi haritanın üzerinde fosforlu kalemle işaretlemişti. Bana, her öğretmene imzalatmam ve günün sonunda geri getirmem gereken bir fiş verdi. Gülümsemedi; tıpkı Charlie gibi o da Forks'u seveceğimi umduğunu söyledi. Ben de onun gülümsemesine olabildiğince ikna edici bir şekilde karşılık verdim.

Kamyonetime döndüğümde diğer öğrenciler gelmeye başlamışlardı. Araç yolunu takip ederek okulun içinde dolaşım. Arabaların birçoğunun benimki gibi eski olduğunu görünce sevindim; hiç gıcır gıcır araba yoktu. Eski evim, Cennet Vadisi Bölgesi

sınırları içinde, düşük gelirli insanların yaşadığı ender mahallelerden birindeydi. Öğrencilerin altında yeni bir Mercedes ya da Porsche görmek olağandı. Buradaki en güzel araba ise yepyeni gümüş rengi bir Volvo'ydu ve hemen fark ediliyordu. Kulak tırmalayan gürültüsü yüzünden dikkati üzerime çekmemek için park yeri bulur bulmaz motoru durdurdum.

Kamyonette oturup haritayı inceledim ve ezberlemeye çalıştım; bütün gün haritaya bakarak dolaşmak zorunda kalmayacağımı umuyordum. Her şeyi çantama doldurdum; çantayı omzuma astım ve derin bir nefes aldım. Cesaretimi toplamak için, "Bugün çok da kötü geçmeyecek," diye kendime yalan söyledim. Cidden, bu bir ölüm-kalım meselesi değildi ki, sadece liseydi. Kimsenin beni ısıracak hali yoktu ya. Sonunda nefesimi bıraktım ve kamyonetten indim.

Gençlerle dolu kaldırıma doğru yürürken yüzümü kapüşonla gizlemeye çalıştım. Sade siyah ceketimin dikkat çekmediğini görünce içim rahatladı. Gerçi boyum konusunda yapabileceğim bir şey yoktu. Ben de omuzlarımı düşürüp başımı pek kaldırmadım.

Kafeteryaya vardığımda, üç numaralı binayı fark etmem kolay oldu. Binanın sağ köşesinde, beyaz bir karenin üzerine kocaman yazılmış '3' sayısını gördüm. Önümdeki iki üniseks yağmurluğu takip ettim.

Sınıf küçüktü. Önümdekiler, yağmurluklarını uzun askılara asmak için kapının dibinde durdular. Ben de onların yaptığını yaptım. İki kızdılar; biri porselen ciltli bir sarışındı, diğeri ise soluk tenli, açık kahverengi saçlı bir kızdı. En azından cildimin solukluğu burada göze batmayacaktı.

Kâğıdı kısa boylu, saçları dökülmeye başlamış, masasının üzerindeki isim tabelasından adının Bayan Mason olduğunu öğrendiğim öğretmene götürdüm. Adımı okuyunca bana bön bön baktı; hiç cesaret verici bir tavır değildi bu. Kızarmaya başladığımı hissettim; harika, kesin boynumda ve yanaklarımda garip kırmızı lekeler belirmeye başlamıştı. Ama en azından, beni sınıftakilere tanıtmadan arka taraftaki boş sıralardan birine gönderdi. Sıraya mümkün olduğunca göze çarpmayacak biçimde oturmaya çalıştım.

Yeni sınıf arkadaşlarımın arkaya dönüp bana bakmaları zordu ama yine de bir şekilde bunu becerdiler. Gözlerimi öğretmenin bana verdiği okuma listesinden ayırmadım. Temel isimlerden oluşuyordu: Bronte, Shakespeare, Chaucer, Faulkner. Hepsini çoktan okumuştum. Bu hem rahatlatıcıydı hem de sıkıcı. Annem eski ödevlerimden oluşan dosyayı bana gönderir miydi acaba, yoksa bunu kopya çekmek olarak mı görürdü? Öğretmen tekdüze bir sesle ders anlatırken ben kafamda annemle bunları tartışıyordum.

Zil çaldığında, cilt sorunları olan, kömür gibi siyah saçlı bir kız benimle konuşmak için eğildi.

“Sen Beaufort Swan’sin, değil mi?” Satranç oynamaya meraklı, aşırı yardımsever tiplere benziyordu.

“Beau,” diye düzelttim. Etrafımızdaki herkes dönüp bana baktı.

“Bir sonraki dersin nerede?” diye sordu.

Çantama bakmam gerekiyordu. “Şey, Devlet Yönetimi, Jefferson, altı numaralı bina.”

Meraklı gözlerle karşılaşmadan bakabileceğim bir yer yoktu.

“Ben de dört numaralı binaya gidiyorum. İstersen sana yolu gösterebilirim.” Kesinlikle fazla yardımseverdi. “Ben Erica,” diye ekledi.

Zorla gülümsedim. “Teşekkürler.”

Ceketlerimizi aldık ve iyice şiddetlenen yağmurun altında yürümeye başladık. Arkamızda konuşmalarımıza kulak misafiri olacak kadar yakın yürüyen insanlar olduğuna yemin edebilirdim. Paranoyaklaşmaya başlamadığımı umdum.

“Burası Phoenix’ten çok farklı değil, mi?” diye sordu.

“Çok.”

“Orada fazla yağmur yağmıyor, değil mi?”

“Yılda üç dört kez.”

“Vay be! Bu nasıl bir şeydir acaba?” diye merak etti.

“Güneşli,” dedim.

“Sen pek yanmamışsın.”

“Annem yarı albino sayılır da.”

Tedirginlikle yüzümü inceledi. Tam iç çekecektim ki bastır-

dım. Anlaşılan bulutlar ve espri anlayışı bir arada bulunamıyordu. Birkaç ay içinde kinayeli konuşmayı unutturdum herhalde.

Kafeteryanın çevresini dolaşp güneye, spor salonunun yanındaki binalara doğru yürüdük. Giriş net bir şekilde belirtilmişti ama Erica beni kapıya kadar geçirdi.

“İyi şanslar,” dedi ben kapının koluna dokunduğum anda. “Belki başka ortak dersimiz vardır.” Sesinde umut vardı.

Belli belirsiz, onu yüreklendireceğimi ummadığım bir biçimde gülümsedim ve içeri girdim.

Sabah saatleri aşağı yukarı aynı geçti. Benden sınıfın önüne geçip kendimi tanıtmamı isteyen tek kişi, trigonometri dersi verdiği için kendisinden zaten her koşul altında hoşlanmayacağım Bayan Varner’dı. Kekeledim, kızardım ve yerime dönerken kendi botlarıma takıldım.

İki ders sonra her sınıftaki yüzlerin bazılarını tanımaya başlamıştım. Her defasında diğerlerinden daha atik davranıp kendini tanıtan ve bana Forks’u sevip sevmediğim konusunda sorular soran birileri çıkıyordu. Diplomatik davranmaya çalışıyordum ama bir sürü yalan söylemişim. En azından haritaya hiç ihtiyaç duymadım.

Her yeni sınıfta öğretmen bana Beaufort diye sesleniyordu ve hemen onları düzeltsem de bu sinir bozucuydu. Doğumumdan sadece birkaç ay önce ölüp annemi seni onurlandırmak zorunda hissettirdiğin için teşekkürler büyükbaba. Evdeki kimse Beau’nun sadece bir takma ad olduğunu hatırlamıyordu bile. Ama şimdi tekrar baştan başlamam gerekmişti.

Bir çocuk hem trigonometri hem de İspanyolca dersinde yanıma oturdu ve öğle yemeğinde benimle birlikte kafeteryaya kadar yürüdü. Ufak tefek bir çocuktı; omzuma bile gelmiyordu ama kabarık kıvrık saçlarıyla aramızdaki boy farkını kapatıyordu. Adını hatırlayamıyordum, bu yüzden gülümsedim ve o öğretmenlerle dersler hakkında bir sürü gereksiz şey anlatırken başımı sallamakla yetindim. Ona karşılık vermeye çalışmıyordum.

Beni tanıştırdığı birkaç arkadaşının bulunduğu masanın sonunda oturduk; neyse ki burada görgü kurallarına rağbet ediliyordu. Çocuk onlarla konuşmaya başlar başlamaz hepsinin adını

unuttum. Arkadaşları onun beni davet etmesini havalı bulmuş gibilerdi. İngilizce sınıfından Erica salonun diğer ucundan bana el salladı ve herkes güldü. Şimdiden espri konusu olmayı başarmıştım. Bu benim için bile rekor bir süre olabilirdi. Ama kimse kötü niyetli görünmüyordu.

Onları ilk defa orada, kafeteryada oturmuş etrafımda yedi tane meraklı yabancıyla konuşmaya çalışırken gördüm.

Uzun salonun sonunda, kafeteryanın bana en uzak köşesindeydiler. Beş kişilerdi. Konuşmuyorlardı, önlerinde bulunan tepsiplerdeki yiyeceklere dokunmuyorlardı. Diğer çocuklar gibi bana bön bön bakmıyorlardı, bu yüzden de onlara rahatça bakabilirdim. Ama asıl dikkatimi çeken şey bunlardan hiçbiri değildi.

Birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

Üç kızdan biri inanılmaz uzun boyluydu, bu otururken bile belli oluyordu. Belki de benim kadar uzundu, bacakları sonsuza kadar uzanıyordu sanki. Voleybol takımının kaptanı olabilecek gibi duruyordu ve onun smaçlarından birini yemek istemeyeceğinize emin olabildiniz. Koyu, kıvrıkcık saçlarını arkada dağınık bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı.

Diğerinin omuzlarına gelen bal rengi saçları vardı; esmer olan kadar uzun değildi ama benim masamda oturan erkeklerden daha uzun olduğu kesindi. Onda çok kuvvetli bir şey vardı; sert bir şey. Biraz garipti ama kısa bir süre önce izlediğim filmdeki, elindeki palayla bir düzine adamı yere seren kadın kahramanı andırıyordu. İzlerken bunu hiç de inandırıcı bulmadığımı hatırladım. Aktrisin o kadar çok kötü adamı devirip kazanmasına imkân yoktu. Ama şimdi, aktrisi bu kız canlandırsaydı buna inanacağımı fark ettim.

Son kız daha kısa boyluydu. Saçları kızıyla kahverengi arasıydı ama iki renkten de daha farklıydı. Sanki daha metalik, daha bronzdu. Diğer ikisinden daha küçük görünüyordu; zaten diğerleri üniversiteli gibi görünüyorlardı.

Erkekler birbirlerinin tam tersiydi. Uzun boylu olan -ki ben de uzundu- en az 1.90 vardı ve kesinlikle okulun yıldız sporcusuydu. Bir de balo kralı tabii. Ve spor salonunda hangi alete eline atsa altından kalkarmış gibi görünüyordu. Düz sarı saçlarını

atkuyruğu şeklinde toplamıştı ama bunda kadınsı hiçbir şey yoktu, hatta onu daha da erkeksi gösteriyordu. Bu okul veya hayal edebileceğim diğer herhangi bir okul için fazla havalıydı.

Daha kısa olan çocuk inceydi ve koyu renk saçları o kadar kısaydı ki sadece kafasının üstüne düşmüş bir gölge gibi duruyordu.

Tamamen farklıydılar ama yine de hepsi birbirlerine benziyorlardı. Yüzleri kâğıt gibi beyazdı; güneş görmeyen bu kasabanın en soluk benizli öğrencileri onlardı. Tenleri benden -albino- dan- bile daha soluktu. Saçları farklı renk olsa da hepsinin koyu, hatta buradan neredeyse siyah görünen gözleri vardı. Gözlerinin altında ise çürük gibi duran morluklar vardı. Belki beşi birlikte sabahlamışlardı ya da kırılan burunları yeni iyileşmişti. Oysa burunları da diğer tüm yüz hatları gibi düzgün, köşeli ve kusursuzdu.

Ama gözümü onlardan alamamamın nedeni bunlardan hiçbirini değildi.

Onlara bakıyordum, çünkü aynı anda hem çok farklı hem de benzer olan yüzleri, dehşet verici, insan ötesi bir güzelliğe sahipti. Hem kızlar hem de erkekler çok güzeldiler. Yüzleri gerçek hayatta asla görmeyeceğiniz yüzlerdendi; posterlerde veya dergilerde olurdu böyle yüzler. Veya bir müzede, usta bir ressamın elinden çıkmış tarihi tablolaradaki meleklerde... Gerçek olduklarına inanmak zordu.

Öğrenci heyetindeki kızların çoğu sinema yıldızı gibi duran sarışın çocuğu seçecek olsa da bence en güzeli bronz saçlı kızdı. Ki bu yapacakları yanlış bir seçim olurdu çünkü hepsi çok muhteşem olsa da bu kızda güzelliğin ötesinde bir şey vardı. O tamamen mükemmeldi. Bu mükemmeliyet neredeyse rahat edici, sinir bozucuydu.

Hepsi gözlerini uzaklara çevirmişlerdi; birbirlerine, diğer öğrencilere ya da başka şeylere bakmıyorlardı. Adeta bir reklam çekimi için -estetik bıkkınlık- poz verirmiş gibi son derece sanatsal duruyorlardı. Ben onları seyrederken zayıf dazlak kafalı çocuk, üzerinde açılmamış bir soda ve ısırılmamış bir elma bulunan tepsiyle ayağa kalktı ve bir podyuma yakışan, hızlı ama bir o

kadar da zarif adımlarla yürüdü. Acaba kasabaya gezgin bir dans grubu mu uğradı, diye düşündüm ve o kıvrak dansçı adımlarıyla elindeki tepsiyi boşaltıp mümkün olacağını düşünmediğim bir hızla arka kapıya yönelene kadar arkasından baktım. Bakışlarımı hâlâ masada oturmakta olan diğerlerine çevirdim.

İspanyolca sınıfındaki adım unuttuğum çocuğa, “Onlar kim?” diye sordum.

Kimden söz ettiğimi anlamak için başını kaldırdığında -büyük olasılıkla ses tonumdan bunu zaten anlamıştı- mükemmel kız bize baktı. Yanımdaki çocuğa saniyenin onda birinden daha kısa bir süre baktı, sonra koyu renk gözleri benimkilere kaydı. Yukarı doğru kıvrılan yoğun kirpikli, iri gözler.

O bize baktığı anda bakışlarımı zaten indirmiştim; o ise ben-den de daha hızlı davranıp başını çevirdi. Yüzümün kızarmaya başladığını hissedebiliyordum. Bir an için sanki çocuk ona seslenmiş, o da cevap vermek istemediği halde istemsizce kafasını çevirip ona bakmıştı.

Yanımdaki çocuk benim yaptığım gibi başını indirdi ve rahatsız şekilde kıkırdadı.

Kendi kendine mırıldanarak konuşmaya başladı. “Onlar Cullen’lar ve Hale’ler. Edith ve Eleanor Cullen, Jessamine ve Royal Hale. Kalkan Archie Cullen’dı. Dr. Cullen ve kocasıyla yaşıyorlar.”

Göz ucuyla, şu anda tepsisine bakmakta olan ve uzun, solgun parmaklarıyla tabağındaki çöreği parçalara ayıran güzel kıza baktım. Ağzı, kusursuz dudakları neredeyse hiç açılmadan, hızlı hızlı hareket ediyordu. Diğer üçü hâlâ uzaklara bakıyorlardı ama ben kızın kısık sesle onlarla konuştuğunu hissettim.

Bunlar garip, pek duyulmamış isimler. Eski moda isimler. Büyükanne ve büyükbabalarımızın isimleri gibi. Benim ismim gibi... Belki de burada bu modaydı? Küçük kasaba isimleri? Bir anda yanımda oturan çocuğun adının Jeremy olduğunu hatırladım. Oldukça yaygın bir isimdi bu. Eski okulumdaki tarih sınıfında iki tane Jeremy vardı.

“Çok... Çok hoşlar.” Bu onları tarif etmek için hiç de yeterli bir kelime değildi.

“Evet!” dedi Jeremy yine gülerek. “Ama hepsi *birlikteler*; yani Royal ve Eleanor, Archie ve Jessamine. Çıkıyorlar yani, anladın? *Birlikte* yaşıyorlar.” Kıs kıs gülüp kaşlarını imalı imalı oynattı.

Neden bilmiyorum ama bu tepkisi bende onları savunma isteği uyandırdı. Belki de çok önyargılı davrandığı için. Ama ne diyebilirdim ki? Onları tanıımıyordum bile.

Konuyu değil de sohbetin yönünü değiştirmek için, “Cullen’lar hangileri?” diye sordum. “Akrobasya benzemiyorlar.”

“Değiller. Doktor Cullen çok genç, otuzlarının başında. Cullen’lar evlatlık. Sarışın olanlar, Hale’ler kardeş, sanırım ikizler ve galiba onlar da manevi evlat.”

“Evlatlık olmak için fazla büyük değiller mi?”

“Şimdi öyleler. Ama Royal ve Jessamine, ikisi de şimdi on sekiz yaşındalar ama sekiz yaşından beri Bay Cullen’la birlikteler. Bay Cullen onların dayısı ya da amcası falan sanırım.”

“Bu kadar genç oldukları halde böyle çocuklarla ilgilenmeleri ne hoş.”

“Öyle,” dedi Jeremy ama sesinden onlar hakkında pek de olumlu bir şey söylemek istemediğini sezdim. Bir nedenden dolayı doktor ve kocasını sevmiyormuş gibiydi... ve onların evlatlık çocuklarına bakışlarından bu nedenin kıskançlık olduğunu tahmin ettim. “Sanırım Bay Cullen çocuk sahibi olamıyor,” diye ekledi, sanki bu onların bu iyi niyetli hareketine gölge düşürüyormuş gibi.

Konuşma boyunca sık sık gözlerim bu garip ailenin oturduğu masaya kaydı. Hâlâ duvara bakıyor ve yemekleri yemiyorlardı.

“Hep Forks’ta mı yaşıyorlardı?” diye sordum. Burada geçirdiğim yazlardan birinde onları nasıl görmemiştim?

“Hayır. Alaska’da bir yerden buraya iki yıl önce taşındılar.”

Birden hem acıma hem de rahatlama hissettim. Acımuştum, çünkü bu kadar güzel olmalarına rağmen hâlâ yabancıları; kabul görmemişlerdi. Rahatlamıştım, çünkü buraya yeni gelen tek kişi ben değildim, hele hele en ilgi çekici kişi hiç değildim.

Ben onları incelerken mükemmel kız, Cullen’lardan biri, başını kaldırdı ve göz göze geldik, bu sefer gözlerinde merak vardı. Gözlerimi kaçırdığımda, o bakışlarda beklenti de olduğunu fark ettim.

“Kızıl-kahverengi saçlı kız kim?” diye sordum. Göz ucuyla ona baktım, o da hâlâ bana bakıyordu; ama diğer öğrenciler gibi boş bakmıyordu; sanki hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Gözlerimi yere indirdim.

“Edith... Güzel kız ama zamanını boşa harcama. Kimseyle çıkmaz. Buradaki çocukların hiçbiri onu için yeterli değil anlaşılan,” dedi yüzünü ekşiterek. Acaba kız Jeremy’yi kaç kere reddetmişti?

Gülmemek için dudagımı ısırdım. Sonra ona tekrar baktım. Edith. Yüzünü çevirmişti ama yandan gördüğüm kadarıyla o da gülümsüyordu.

Birkaç dakika sonra dördü birden masadan kalktı. Sarışın, süper çocuk da dahil hepsi son derece zarıftı. Onları hep beraber hareket ederken izlemek bir garipti. Edith bana tekrar bakmadı.

Jeremy ve arkadaşlarıyla uzun süre oturdum, kendi başıma olsam bu kadar oturmazdım. İlk günümde derslere geç kalmak istemiyordum. Adının Allen olduğunu nazıkçe tekrar hatırlatan yeni arkadaşlarımdan bir tanesi, benimle birlikte Biyoloji II dersine girecekti. Birlikte sessizce sınıfa yürüdük. O da benim gibi utangaç görünüyordu.

Sınıfa girdiğimizde Allen, eski okulumdan alışık olduğum, siyah laboratuvar masalarından birine oturdu. Yanı doluydu. Aslında biri dışında bütün masalar doluydu. Geniş koridorun yanında, tek boş yerin yanındaki sandalyede garip metalik saçlarıyla Edith Cullen’in oturduğunu fark ettim.

Kalbim normalden hızlı atmaya başladı.

Öğretmene kendimi tanıtip kâğıdı imzalatmak için koridora da yürürken belli etmeden ona bakıyordum. Yanından geçerken bir anda sandalyesinde kasıldı. O kadar hızla başını kaldırıp bana öyle garip bir ifadeyle baktı ki; adeta sinirliden de öte, düşmanca, öfkeli... şaşırdım. Gözlerimi kaçırdım, afallamıştım ve yine kıpkırmızı olmuştum. Yerdeki bir kitaba takıldım ve düşmemek için bir masanın kenarına tutundum. Orada oturan kız kıkırdadı.

Gözlerinin siyah, kömür gibi siyah olduğu konusunda haklıydım.

Bayan Banner kâğıdı imzaladı ve beni sınıfa tanıtmadan, tam

adımı da söylemeden, sadece bir kitap verdi. Onunla iyi anlaşacaktık. Tabii ki beni sınıftaki tek boş sandalyeye göndermekten başka çaresi yoktu. Bana fırlattığı düşmanca bakışı hak edecek ne yapmış olacağımı düşünerek, kafam karışmış ve kendimi tuhaf hissederek onun yanına doğru ilerledim.

Kitaplarımı masanın üzerine koyup sandalyeme oturana kadar gözlerimi yerden ayırmadım. Ama göz ucuyla da olsa, duruşunun değiştiğini görebiliyordum. Benden uzaklaşıyor, sandalyesinin en ucunda oturuyor ve kötü bir koku almış gibi yüzünü buruşturuyordu. Çaktırmadan kendimi kokladım. Tişörtüm çamaşır deterjanı gibi kokuyordu. Bu nasıl itici olabilirdi ki? Sandalyemi sağa kaydırarak ona mümkün olduğunca geniş bir alan bıraktım ve dikkatimi öğretmene vermeye çalıştım.

Ne yazık ki, ders hücre anatomisiyle ilgiliydi. Ben bu konuyu daha önce öğrenmiştim. Yine de başımı öne eğip dikkatle not aldım.

Ama arada sırada yanımda oturan bu garip kıza kaçamak bir bakış atmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Bütün ders benden olabildiğince uzak oturdu, sandalyesinin ucundaki kasılmış pozisyonunu hiç değiştirmede; mümkün olduğunca benden uzak oturmaya çalıştı; yüzünü de saçıyla gizledi. Sol bacağının üzerinde duran elini yumruk yaptığını görebiliyordum, soluk teninden damarları görünüyordu. Elini de hiç gevşetmedi. Uzun kollu beyaz gömleğini dirseğine kadar sıvarmıştı, dirseğiyle bileği arasında kalan bölge neredeyse saydam teninin altında şaşırtıcı derecede kash görünüyordu. Teninin mükemmelliğini fark etmemek imkânsızdı. Ne bir çil, ne bir yara izi.

Ders bana diğerlerinden çok daha uzun geldi. Belki gün sona ermek üzere olduğu için, belki de bütün ders boyunca onun yumruğunu gevşetmesini beklediğim için. Ama yumruk gevşemedi. Kız sanki nefes almıyormuş gibi hareketsiz oturmaya devam etti. Derdi neydi? Normalde de böyle mi davranıyordu? Öğle yemeğinde Jeremy'nin öfkesi konusundaki düşündüklerimi sorguladım. Belki de o içlerlemiş tavrı yersiz değildi.

Bunun benimle bir ilgisi olamazdı. Beni hiç tanı mıyordu ki. Bayan Banner ders bitmeden önce sınıfa daha önce oldukça

rı bir sınavın kâğıtlarını dağıttı. Bana da yanımdaki kıza vermek için bir tane uzattı. Elimde olmadan kâğıdın üst kısmına baktım: yüzde yüz... Bir anda, adının düşündüğüm gibi yazılmadığını fark ettim. Adı Edith diye yazılmıyordu; Edythe diye yazılıyordu. Daha önce bu ismin böyle yazıldığını hiç görmemiştim; yine de bu şekli ona daha çok yakışıyordu.

Kâğıdı ona uzatırken ona bir kez daha baktım ve pişman oldum. O da bana o iri simsiyah gözlerinde tiksintiyle bakıyordu. Ondan gelen nefretle irkilip geri çekilirken, aklımdan 'bakışlar öldürebilseydi' sözü geçti.

O anda yüksek sesle çalan zil oturduğum yerde sıçramama neden oldu. Edythe Cullen çoktan kalkmıştı. Sırtı bana dönüktü. O mükemmel vücudunun her bir parçası bir diğeriyle müthiş bir uyum içinde, adeta bir dansçı gibi hareket ediyordu. Kimse yerinden kalkmadan o dışarı çıkmıştı bile.

Sandalyemde donup kalmıştım, arkasından boş gözlerle baktım. Ne kadar kabaydı. Bu haksızlıktı. Yavaş yavaş eşyalarımı toplamaya başlarken aklım karıştı; suçluluk duygusu içimi kapladı. Neden suçlu hissediyordum ki? Ben yanlış bir şey yapmamıştım! Nasıl yapabiliyordum zaten, kızla daha tanışmamıştık bile.

"Sen Beaufort Swan değil misin?" diye sordu bir kız sesi.

Başımı kaldırdığımda, sevimli, bebek yüzlü, sarı saçları özenle taranmış, dostça gülümseyen bir kız gördüm. Belli ki o kötü koktuğumu düşünmüyordu.

"Beau," diye düzeltiltim gülümseyerek.

"Ben McKayla."

"Merhaba McKayla."

"Bundan sonra gideceğin sınıfı bulmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Spor salonuna gidiyordum. Sanırım bulabilirim."

"Benim de dersim orada." Bu kadar küçük okulda büyük bir tesadüf değildi bu ama o heyecanlanmış görünüyordu.

Spor salonuna doğru yürüdük, çok konuşkandı, konuşacak bir sürü konu bularak benim işimi kolaylaştırdı. On yaşına kadar Kaliforniya'da yaşamıştı, bu yüzden güneş konusunda neler hissettiğimi anlıyordu. İngilizce dersini de birlikte alıyorduk. Bugün tanıştığım en tatlı insandı.

Spor salonuna girerken sordu. "Edythe Cullen'a kalem falan mı batırdın? Öyle davrandığını görmemiştim hiç."

Bir anda yüzüm buruştu. Bunu fark eden bir tek ben değil dim demek. Ve demek ki, bu Edythe Cullen'ın her zamanki davranışlarından biri değildi. Ben de saf rolü yapmaya karar verdim.

"Biyoloji dersinde yanımda oturan kız mı?" diye sordum doğal görünmeye çalışarak.

"Evet," dedi. "Acı çeker gibi bir hali vardı."

"Bilmem," dedim. "Onunla hiç konuşmadım."

"Çok garip bir kızdır." McKayla soyunma odasına gideceği yerde benimle vakit geçiriyordu. "Eğer ben senin yanında otursaydım seninle konuşurdum."

Ona gülümseyip erkeklerin soyunma odasına doğru yürüdüm. Samimi bir kızdı ve benimle ilgilendiği de belliydi; ama bu bana şu son saatin verdiği rahatsızlığı unutturmuyordu.

Beden eğitimi öğretmeni Koç Clapp bana bir forma buldu ama bugünkü derste giymeme gerek olmadığını söyledi. Eski okulumda sadece iki yıl beden eğitimi dersi almak gerekiyordu. Burada bu dersi dört yıl almak zorunluydu. Forks, benim için bu dünyadaki cehennemdi!

Aynı anda oynanan dört voleybol maçını izledim. Voleybol oynarken hem kendimin hem de başkalarının başına ne kadar çok iş, sakatlık, yara açtığını hatırladım. Bir an midem bulandı.

Nihayet paydos zili çaldı. Fişi teslim etmek üzere ağır ağır ofise doğru yürüdüm. Yağmurun hızı azalmıştı ama rüzgâr daha sert ve soğuk esiyordu. Ceketimin fermuarını tamamen kapadım ve boştaki elimi cebime soktum.

Sıcak ofise girdiğimde, neredeyse arkamı dönüp tekrar dışarı çıkacaktım.

Edythe Cullen önümdeki masada duruyordu. Onu yine karışık bronz saçlarından tanımıştım. Benim içeri girdiğimi fark etmemiş gibiydi. Memurun işini bitirmesini beklerken duvara yaslandım.

Kadınla alçak ve etkileyici bir sesle tartışıyordu. Tartışmaya kulak misafiri oldum. Biyoloji dersinin saatini değiştirmeye çalışıyordu. Bu saat dışında hangi saat olsa olurdu.

Bu benimle ilgili olamazdı. Başka bir şey olmalıydı, ben biyoloji dersine girmeden önce bir şey olmuştu mutlaka. Yüzündeki o ifadenin nedeni başka bir mesele olmalıydı. Bir yabancıdan benden birdenbire ve bu kadar şiddetle nefret etmesi mümkün değildi.

Kapı tekrar açıldı ve odaya dolan soğuk rüzgâr, masadaki kâğıtların uçuşmasına, saçlarımın dağılmasına neden oldu. İçeri giren kız masaya yaklaştı, tel sepetin içine bir not bıraktı ve dışarı çıktı. Ama Edythe Cullen sırtını dikleştirdi ve delici, nefret dolu gözlerini yavaşça bana çevirdi. Yüzü mükemmeldi, onu insan yapabilecek tek bir kusuru bile yoktu. Bir an korkudan tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Bu bakış yalnızca bir saniye sürmüştü ama beni soğuk rüzgârdan daha çok üşütmüştü. Memura döndü.

“Boş verin o halde,” dedi kadife gibi bir sesle. “Bunun mümkün olmadığını görebiliyorum. Yardımınız için çok teşekkür ederim.” Bana bakmadan topuklarının üzerinde döndü ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Süklüm püklüm masaya gittim, yüzüm ilk kez kırmızı değil beyazdı; imzalattığım fişi uzattım.

“İlk günün nasıl geçti evlat?” diye sordu adam.

“İyi,” diye yalan söyledim ama adam ikna olmamış gibiydi.

Kamyonetime gittiğimde, park yerinde neredeyse başka hiç araba kalmadığını gördüm. Bir sığınak gibiydi kamyonetim; bu nemli yeşil delikte şimdiden evime en çok benzeyen şey oydu. Bir süre içinde oturup boş gözlerle ön camdan dışarı baktım. Ancak çok geçmeden üşüdüm ve ısıtıcıya ihtiyaç duydum; anahtarı çevirip motoru çalıştırdım. Hiçbir şey düşünmemeye çalışarak Charlie’nin evine doğru yola çıktım.

2. AÇIK KİTAP

Ertesi gün daha iyiydi... ve daha kötü.

Daha iyiydi, çünkü bulutlar yoğun olsa da henüz yağmur yağmıyordu. Daha kolaydı, çünkü bugünden ne beklemem gerektiğini biliyordum. İngilizce dersinde McKayla yanıma oturdu ve bir sonraki dersime giderken de bana eşlik etti. Bütün bu süre boyunca satranç kulübündeki Erica ona kötü kötü baktı. Bu gururumu okşadı. İnsanlar beni önceki günkü kadar çok süzmüyorlardı. Öğle yemeğinde aralarında McKayla, Erica, Jeremy ve artık yüzlerini ve adlarını öğrendiğim birkaç kişinin daha olduğu büyük bir grupla birlikte oturdum. Boğulmak yerine suyun üzerinde durduğumu hissediyordum.

Daha kötüydü, çünkü daha yorgundum. Sürekli yağın yağmurun sesi yüzünden hâlâ düzgün uyuyamıyordum. Daha kötüydü, çünkü Bayan Varner trigonometri dersinde elimi kaldırmadığım halde beni tahtaya kaldırdı ve yanlış cevap verdim. Kötüydü, çünkü voleybol oynamak zorunda kalmıştım ve topun yolundan kaçamamış, vole vururken dengemi kaybedince topun takım arkadaşımın kafasına çarpmasına neden olmuştum. Daha kötüydü, çünkü Edythe Cullen okulda yoktu.

Bütün sabah, öğle tatilini düşünmemeye çalıştım; o nefret dolu bakışlarını hatırlamak istemedim. Bir yanımda onunla yüzleşmek ve sorununun ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Yatağında gözümü kırpmadan yatarken ne söyleyeceğimi bile tasarlamıştım. Ama buna cesaret edemeyeceğimi biliyordum. Belki o kadar anormal derecede güzel olmasıydı edebilirdim ama şimdi...

Ama Jeremy'yle kafeteryaya girdiğimizde -etrafıma bakmaya çalışsam da kendime engel olamıyordum- aynı masada oturan kardeşlerini gördüm. O yoktu.

McKayla yolumuzu kesip bizi kendi masasına çağırdı. Jeremy bu ilgiden memnun olmuş gibiydi. Arkadaşları da hemen bize katıldılar. Onların konuşmalarını dinlemeye çalıştım ama rahatsızdım, Edythe'in gelmesini bekliyordum. Gelince de beni umursamamasını bekliyordum; böylece şüphelerimin yersiz olduğunu anlayacaktım.

Gelmedi; zaman geçtikçe ben daha da gerildim.

Öğle tatilinin sonunda hâlâ gelmediğini görünce, daha büyük bir özgüvenle, biyoloji dersinin yapılacağı sınıfa doğru yürüdüm. McKayla, benimle ilgili biraz garip, biraz sahiplenici davranarak sınıfa kadar benimle sadakatle yürüdü. Kapıda nefesimi tuttum ama Edythe Cullen sınıfta da yoktu. Nefesimi bıraktım ve yerime geçtim. McKayla yakında yapılacak kumsal gezisinden söz ederek beni takip etti. Zil çalana kadar masamın yanında oyalandı. Bana hevesle gülümsedi; sonra dişlerinde teller olan, mantar saç kesimli çocuğun yanına oturdu.

Büyük burunluluk yapmak istemiyordum ama görünüşe göre McKayla benimle ilgileniyordu ve bu da garip bir histi. Kızlar Kaliforniya'dayken beni çok da fark etmezlerdi. O yüzden acaba onun benden hoşlanmasını mı istiyorum diye düşündüm. Güzel sayılırdı ama üzerime bu kadar düşmesi beni biraz rahatsız ediyordu. Neden acaba? Bu saçma bir düşünceydi. Egoma mı yeniliyordum, illa benim kararım mı olmalıydı bu? Yine de düşündüğüm ikinci sebebe göre bu daha mantıklıydı - gerçekten de dün Edythe Cullen'a bakarak geçirdiğim zaman yüzünden kendimi böyle hissediyor olabilir miydim bilmiyordum ama korkarım ki neden buydu. Bu da dünyadaki en aptalca şeydi. Eğer Edythe'in ki gibi bir yüzle diğer kızların yüzlerini kıyaslamaya başlarsam lanetlenirdim. O bir fanteziydi, gerçek değil.

Edythe'in olmaması, masanın bana kalması içimi rahatlatmıştı. Bunu kendime defalarca tekrarladım. Yine de burada olmamasının nedeninin ben olduğunu düşünmeden edemiyordum. Biri üzerinde böyle güçlü bir etkiye sahip olabileceğimi düşünmek

çok saçma ve bencilceydi. Bu imkânsızdı. Ama bunun doğru olduğunu düşünüp endişelenmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Sonunda dersler bittiğinde ve voleybol kazası yüzünden kızaran yüzüm eski halini aldığı anda, hemen kot pantolonumu ve kalın kazağı giydim. Soyunma odasından aceleyle çıktım; McKayla'ya yakalanmadığımı görünce sevindim. Hızla arabama doğru yürüdüm. Park yeri okuldan çıkan öğrencilerle doluydu. Kamyonetime bindim ve ihtiyaç duyduğum şeyin yanımda olduğundan emin olmak için çantamı karıştırdım.

Önceki akşam Charlie'nin yağda yumurta ve sosis dışında bir şey pişiremediğini keşfetmiştim. Bu yüzden, burada kaldığım sürece mutfak işlerini benim üstlenmeme izin vermesini rica etmiştim. Buna çoktan gönüllüydü. Evde yiyecek hiçbir şey olmadığını da fark etmiştim. Bu yüzden alışveriş listesi yapmış ve üzerinde 'yemek parası' yazan kavanozdan para almıştım. Th-riftway'e doğru yola koyuldum.

Kulakları sağır eden motoru çalıştırdım, dönüp bana bakan insanları görmezden geldim ve geri geri gidip, park yerinden çıkmak için bekleyen arabaların arkasında sıraya girdim. Kulak tırmalayıcı bu ses başka bir arabadan geliyormuş gibi yaparken, Cullen'ları ve Hale ikizlerini arabalarına binerken gördüm. Pırıl pırıl Volvo onlarındı! Elbette. Yüzleri beni öylesine büyülemişti ki kıyafetlerine hiç dikkat etmemiştim. Şimdi bakınca, hepsinin son derece iyi giyimli olduklarını; tahminen benim dolabımdaki tüm eşyaların toplamından daha pahalı kıyafetler giydiklerini fark ediyordum. Aslında olağanüstü güzellikleriyle paçavra bile giyseler anında moda olurdu. Hem güzellik hem paraya sahip olmaları haksızlıktı. Ama galiba hayat böyle işliyordu. Ancak bu gerçek burada onlara pek popülerlik sağlamışa benzemiyordu.

Hayır, aslında buna pek inanamıyordum. Kendilerini soyutlamak onların tercihi olmalıydı; böyle bir güzelliğin açamayacağı kapı olamazdı.

Yanlarından geçerken, onlar da herkes gibi gürültülü kamyonetime baktılar. Ama onlar herkes gibi değildi. Uzun sarışın çocuğu gördüm; adı Royal'dı. Belliydi. Royal'ın elleri aynen onun gibi çok uzun boylu, klıvırcık, kahverengi saçlı kızın belindeydi.

Kız da en az onun kadar spor salonuna aşına olmalıydı. Çocuk benden bile beş santim uzundu, ama kızıdan sadece iki santim kadar uzundu. Kendinden çok emin görünse de, bunu yaparken nasıl bu kadar rahat görünüyordu, ondan emin değildim. Kızın çirkin olduğundan falan değil, kız süper güzeldi, mega güzeldi ama... Yaklaşılamazdı. Yani Rock bile ona ısıklık çalmaya cesaret edemezdi. Kız beni, onlara bakarken yakaladı ve gözlerini öyle bir kıstı ki ben önüme dönüp gaza bastım. Ama kamyonet daha hızlı gitmedi; sadece motoru daha fazla öttü.

Thriftway okula pek uzak değildi, sadece birkaç cadde güneyde, otoyolun kenarındaydı. Süpermarkette olmak güzeldi, kendimi normal hissediyordum. Annemle evimizde alışverişi ben yapardım; burada da alışkın olduğum bu görevi zevkle üstlenmiştim. Süpermarketin içi o kadar büyüktü ki çatıya vuran ve bana nerede olduğumu sürekli hatırlatan yağmur damlalarını duyamıyordum.

Eve geldiğimde, aldıklarımı içeri taşıdım ve boş bulduğum uygun yerlere yerleştirdim. Charlie'nin sistemi biraz gelişigüzel. Umursamayacağını, mutfağıyla ilgili benim kadar takıntılı olmayacağını umuyordum. Her şeyi yerleştirdikten sonra yemek hazırlamaya başladım.

Annemle ilgili bir önsezim olmuştur hep. Soslu bifteği fırına koyarken dün ona vardığımı söylemediğimi hatırladım. Tahminen kafayı yiyordu.

Merdivenleri çiftler çiftler çıkıp o eski bilgisayarı açtım. Hayata dönmesi biraz uzun sürdü. Ardından internete bağlandım. Çevrimiçi olunca anında e-postalarımı kontrol ettim. Üç mesajım vardı.

"Beau," demişti annem.

Bu mesajı alır almaz hana cevap yaz. Yolculuğunun nasıl geçtiğini anlat. Yağmur yağıyor mu? Seni şimdiden özledim. Florida'ya gitmek için hazırlıklarımı bitirdim; bavullarımı topladım ama pembe bluzumu bulamıyorum. Nereye koyduğumu biliyor musun? Phil'in sana selamı var... Annen.

İç geçirdim ve ikinciye okumaya başladım. İlkinden sekiz saat sonra gönderilmişti.

Beau,

Neden bana hâlâ mesaj göndermedin? Ne bekliyorsun? Annen. Sonuncusu bu sabah gönderilmişti.

Beau Sivan,

Eğer bugün saat 17:30'a kadar senden haber alamazsam Charlie'yi arayacağım.

Saate baktım. Hâlâ bir saatim vardı ama annem ortalığı velveleye vermesiyle ünlüydü.

Anne,

Sakin ol. Yazıyorum. Saçma bir şey yapma.

Beau.

Bu mesajı gönderdim ve tekrar yazmaya başladım.

Anne,

Her şey çok güzel. Elbette yağmur yağıyor. Yazmaya değer bir şeyler olmasını bekliyordum. Okul fena değil ama bazı şeyleri tekrar ediyorum. Öğle yemeklerinde bana eşlik eden fena olmayan çocuklarla tanıştım.

Bluzun kuru temizlemecide, cuma günü alman gerekiyordu.

Charlie bana kamyonet aldı, buna inanabiliyor musun? Bayıldım. Eski ama sağlam; ki biliyorsun, bu benim için iyi bir şey...

Ben de seni çok özledim. En kısa sürede tekrar yazacağım ama beş dakikada bir e-postalarımı kontrol edemem. Biraz rahat ol. Derin bir nefes al. Seni seviyorum.

Beau.

Ön kapının açıldığını duyunca patatesleri çıkartıp, eti ızgaraya koymak için koşarak aşağı indim.

"Beau?" diye seslendi babam, ayak seslerimi duyunca.

Başka kim olabilir, diye düşündüm.

"Merhaba baba! Hoş geldin."

“Hoş bulduk.” Ben mutfağa koşarken o da silah kemerini astı ve botlarını çıkardı. Bildiğim kadarıyla, görev başında silahını hiç kullanmamıştı. Ama her zaman yanında hazır bulunduruyordu. Çocukluğumda buraya geldiğimde, kapıdan içeri girer girmez mermileri çıkarırdı. Sanırım artık kendimi kazayla vuracak kadar küçük ya da bile bile vuracak kadar bunalımda olduğumu düşünmüyordu.

“Yemekte ne var?” diye sordu endişeyle. Annem hayal gücünü kullanmaya meraklı bir aşçıydı ve ne yazık ki her deneyi başarılı olmuyordu. Babamın, annemin aşçılık yeteneklerini, bu kadar önceyi hatırlaması beni hem şaşırtmış hem de üzmüştü.

“Biftek ve patates,” diye cevap verdim. İçi rahatlamış gibiydi.

Mutfakta hiçbir şey yapmadan dikildiği için kendini tuhaf hissediyordu. Ben yemeği hazırlarken o da TV izlemek için salona geçti. Böylece ikimiz de rahat ettik. Etler pişerken salata yaptım ve sofrayı kurdum.

Yemek hazır olunca ona seslendim, odaya girerken beğeniyle havayı kokladı.

“Güzel kokuyor Beau.”

“Teşekkürler.”

Birkaç dakika sessizlik içinde yemeğimizi yedik. Hiç rahatsızlık duymadık. İkimizin de sessizlikten şikâyeti yoktu. Aslında birlikte yaşamak konusunda birçok açıdan uyumlu bir ikiliydik.

“Okul nasıl? Arkadaş bulabildin mi?” diye sordu.

“Jeremy adında bir kızla ortak derslerimiz var. Öğle yemeğinde onun arkadaşlarıyla oturuyorum. Bir de McKayla diye arkadaş canlısı bir kız var. Herkes oldukça hoş görünüyor.” Tabii biri hariç.

“McKayla Newton olmalı. İyi bir kız, ailesi de iyidir. Babası, kasabanın hemen dışındaki spor malzemeleri satan mağazanın sahibi. Sırt çantalı gezginlerden çok para kazanıyor.”

“Cullen ailesini tanıyor musun?” diye sordum tereddütle.

“Doktor Cullen’in ailesi mi? Elbette. Doktor Cullen harika bir kadındır.”

“Onlar... çocuklar... biraz değişikler. Görünüşe göre okula pek alışmamışlar.”

Charlie'nin yüzünün kızarmaya başlamasına şaşırdım çünkü sadece sinirlendiğinde yüzü kızarırdı.

"Bu kasabadaki insanlar..." diye homurdandı. "Dr. Cullen dünyanın her hastanesinde çalışabilecek ve burada kazandığı paranın on katını kazanabilecek kadar başarılı bir doktor," diye devam etti sesini yükselterek. "Ona sahip olduğumuz için, kocası küçük bir kasabada yaşamak istediği için şanslıyız. O toplum için çok büyük bir değer; çocukları da çok iyi yetişmiş, kibar çocuklar. Evlat edindikleri o gençlerle buraya taşındıklarında bazı şüphelerim vardı. Onlarla ilgili sorunlar yaşayabileceğimizi düşünüyordum. Ama hepsi çok olgun; şimdiye dek hiçbiriyile en küçük bir sorun yaşamadım. Kaç kuşaktır bu kasabada yaşayan ailelerin çocukları için aynı şeyleri söyleyemem. Tıpkı gerçek bir aile gibi birbirlerine bağlılar, neredeyse her hafta sonu kampa gidiyorlar. Sırf buraya yeni geldikleri için insanlar onların hakkında konuşuyor."

Bu, şimdiye dek Charlie'den duyduğum en uzun konuşmaydı. İnsanların söylediklerinden rahatsız olduğu belliydi.

Geri adım attım. "Bana da iyi çocuklarmış gibi göründüler. Ama içlerine kapanıklar. Çok da güzel ve yakışıklılar," dedim iltifat etmeye çalışarak.

"Asıl doktoru görmelisin," dedi Charlie gülerek. "İyi ki mutlu bir evliliği var. Hastanedeki doktorların birçoğu onu görünce işe yoğunlaşmıyor."

Yemeğimizi bitirene kadar yine sessizliğe gömüldük. Ben bulaşıkları yıkamaya başladım, o da masayı topladı. Sonra yine televizyonun başına geçti. Bulaşıkları elimde yıkadım -çünkü bulaşık makinesi yoktu- ve gönülsüzce matematik ödevimi yapmak için yukarı çıktım. Sanırım rutinimizi kurmaya başlamıştık.

Neyse ki sessiz bir geceydi. Çabucak uykuya daldım. Kendimi bitkin hissediyordum.

Haftanın geri kalanı olaysız geçti. Derslerin rutinine alıştım. Cuma günü, isimlerin tamamını öğrenememiş olsam da, okuldaki yüzlerin birçoğuna aşina hale gelmiştim. Beden eğitimi dersinde takım arkadaşlarım bana top atmamayı öğrendiler. Ben de onlara engel olmadım.

Edythe Cullen okula dönmedi.

Her gün, diğer Cullen'lar kafeteryaya onsuz girene kadar heyecan içinde bekliyordum. Sonra rahatladım ve öğle tatili sohbetlerine katılabilecek hale geldim. Sohbetimiz genellikle McKayla'nın iki hafta içinde La Push Okyanus Parkı'na düzenleyeceği gezi üzerinde yoğunlaşıyordu. Geziye bende davet edilmişim ve kibarlık olsun diye değil, gitmeyi gerçekten istediğim için daveti kabul etmişim. Kumsallar sıcak ve kuru olurdu.

Cuma günü biyoloji dersine girerken çok rahattım, artık Edythe'in gelip gelmeyeceğini düşünüp endişelenmiyordum. Bildiğim kadarıyla okuldan ayrılmıştı. Onu düşünmemeye çalışıyordum ama ne kadar saçma görünsede, onun bu temelli gidişinden benim sorumlu olabileceğimi düşünmekten kurtulamıyordum.

Forks'taki ilk hafta sonum olaysız geçti. Charlie hafta sonunun büyük bölümünü çalışarak geçirdi. Bense ödevlerimi yaptım, anneme sahte neşeli e-postalar atmaya devam ettim ve evi temizledim - Charlie benim temizlik takıntımı umursamıyordu. Cumartesi günü arabayla kütüphaneye gittim ama okumadığım o kadar az kitap vardı ki kütüphane kartı çıkartma zahmetine bile katlanmadım. En kısa zamanda iyi bir kitapçı bulmak için Olympia'ya ya da Seattle'a gitmek zorundaydım. Kamyonetin şimdiye kadar kaç mil yapmış olabileceğini merak ettim ve bunu düşününce yüzüm buruştu.

Hafta sonu boyunca şiddetli yağmur yağmadı; ortalık sessizdi, rahatça uyudum.

Pazartesi sabahı otoparkta insanlar bana selam verdiler. Bazılarının adını bilmiyordum ama hepsine el sallayıp gülümsedim. Hava daha soğuktu ama neyse ki yağmur yağmıyordu, İngilizce dersinde McKayla yine yanıma oturdu. Uğultulu Tepeler'den sınav olduk. Sorular açık ve kolaydı.

Kendimi, tahmin ettiğimden çok daha rahat hissediyordum. Burada hissedeceğimi düşündüğümünden daha rahat.

Sınıftan dışarı çıktığımızda, havada uçuşan beyaz şeyler gördük. İnsanların heyecanla birbirlerine bağırıklarını duydum. Rüzgâr yanaklarımı ve burnumu ısıırıyordu.

"Vay be!" dedi McKayla. "Kar yağıyor."

Gözlerimin önünden süzülerek inen ve kaldırımda toplanan beyaz pamukçuklara baktım.

“Ufff!” Kar. Güzelim gün mahvolmuştu.

Şaşırmıştı. “Kar sevmez misin?”

“Hayır. Hayır. Kar, havanın yağmur bırakamayacak kadar soğuması demek.” Herhalde öyle. “Hem ben birbirinden farklı kar tanecikleri hayal etmiştim. Bunlar kulak temizleme çubuklarındaki gibi.”

“Daha önce hiç kar görmedin mi?” diye sordu kulaklarına inanamazmış gibi.

“Gördüm elbette.” Bir an durdum. “Televizyonda.”

McKayla güldü. O sırada iyice sıkıştırılmış kocaman bir kartopu kafasının arkasına geldi. İkimiz de dönüp kartopunun nereden geldiğine baktık. Ben bize arkası dönük halde yürüyen Erica’dan şüphelendim. Bir sonraki dersi için aksi yöne gidiyordu. McKayla da aynı şeyi düşünmüştü. Eğildi ve bir avuç beyaz pamukçuktan kartopu yapmaya çalıştı.

“Ögle yemeğinde görüşürüz, olur mu?” Konuşurken yürümeye devam ettim. Günün geri kalanında sırtım ıslak gezmek istemiyordum.

İspanyolca dersinden sonra etrafımı dikkatle izleyerek Jeremy’yle birlikte kafeteryaya gittim. Kartopları havada uçuşuyordu. Elimde gerektiğinde kalkan olarak kullanabileceğim bir dosya vardı. Jeremy benim tavrımı gülünç bulmuştu ama yüzümdeki ifade bana kartopu atmasını engellemişti.

Biz kapıdan içeri girerken McKayla da bize yetişti; gülüyordu; saçları kardan ıslanmıştı. Jeremy’yle ikisi yemek kuyruğunda heyecanla kar savaşımdan söz edip durdular.

Aalışkanlıkla köşedeki masaya baktım ve kalakaldım. Masada beş kişi vardı.

Jeremy kolumu çekti.

“Hey? Beau? Ne yemek istiyorsun?”

Gözlerimi yere indirdim. Kulaklarım yanıyordu. Utanmamı gerektirecek hiçbir neden yok, dedim kendi kendime. Yanlış bir şey yapmadım.

“Beau’ya ne oldu?” diye sordu McKayla Jeremy’ye.

“Hiç,” diye cevap verdim. Sıraya girerken de bir soda kaptım.

“Aç değil misin?” diye sordu Jeremy.

“Aslında midem pek iyi değil,” dedim gözlerimi yerden ayırmadan.

Onların yemeklerini almalarını bekledim. Sonra da peşlerinden masaya gittim. Gözlerim kafeteryanın arka kısmı hariç her yere bakıyordu.

Sodamı yavaş yavaş yudumluyordum, karnım gurulduyordu. McKayla gereksiz bir ilgiyle iki kez kendimi nasıl hissettiğimi sordu. Hiçbir şeyimin olmadığını söyledim. Ancak bir yandan da, acaba numara yapıp bir sonraki derste revire kaçsam mı, diye düşünüyordum.

Saçma. Neden kaçacakmışım? Neden böyle korkakça davranacaktım ki? Sinirli gözlerle bana bakılması çok mu kötüydü? Sonuçta beni bıçaklayacak falan değildi.

Cullen ailesinin masasına bir kez daha bakmak için kendime izin verdim. Sadece ruh hallerini anlamak için.

Başımı o tarafa çevirmedi, gözümün yanı sıra o tarafa baktım. Hiçbiri bu tarafa bakmıyordu. Başımı biraz daha çevirdim.

Gülüyorlardı. Edythe, Jessamine ve Eleanor’un saçları, eriyen kardan sırlıslık olmuştı. Archie ve Royal, Eleanor uçlarından sular damlayan saçlarını onlara doğru silkelerken geri çekildiler ama ceketleri ıslanmıştı. Onlar da diğerleri gibi bu karlı günün keyfini çıkarıyorlardı. Bizden tek farkları vardı, onlar bir film sahnesinden fırlamış gibi görünüyorlardı.

Ama bu kahkaha ve eğlencenin yanında farklı bir şey vardı; bu farkın ne olduğunu söyleyemiyordum. Edythe’i inceleyip geçen haftaki görüntüsüyle kıyasladım. Teninin daha az solgun göründüğüne karar verdim; belki de kartopu savaşı yüzünden yüzüne renk gelmişti. Gözlerinin altındaki halkalar da daha az belirgindi. Ancak bunların dışında bir şey daha vardı. Gözlerimi ona dikip baktım ve bu değişikliği anlamaya çalıştım.

“Beau, neye bakıyorsun?” diye sordu Jeremy.

Tam o anda Edythe’in gözleri benimkiyle buluştu.

Başımı tamamen Jeremy’ye döndürdüm, hatta vücudumun üst tarafını da. Jeremy ona bir an da bu kadar yaklaştığım için şaşırıp hafifçe geri eğildi.

O anda, gözlerimizin buluştuğu anda önceki seferlerde oldu-

ğu gibi sert ve düşmanca bakmadığından emindim. Yine meraklı, biraz da tatmin olmamış gibi bakıyordu.

“Edythe Cullen sana bakıyor,” dedi Jeremy, omzumun üstünden kafeteryanın gerisine bakarak.

“Öfkeli görünmüyor, değil mi?” diye sordum elimde olmadan.

“Hayır.” Dedi. Jeremy şaşırmış görünüyordu, sonra gülümsedi. “Neden? Ne yaptın ki? Ona çıkma mı teklif ettin?”

“Hayır! Onunla konuşmadım bile... Ama benden pek hoşlandığını sanmıyorum,” dedim. Jeremy’ye dönüktüm ama ensemdeki tüyler resmen havaya kalkmıştı çünkü üzerimdeki gözlerini hissedebiliyordum.

“Cullen’lar kimseden hoşlanmazlar. Belki de kimseye hoşlanacak kadar yaklaşmadıkları içindir Ama hâlâ sana bakıyor.”

“Ona bakma,” diye tısladım.

Jeremy sırtı ama başını çevirdi.

O sırada McKayla konuşmamızı böldü, okuldan sonra park yerinde kartopu savaşı düzenleyecekti, bizim de katılmamızı istiyordu. Jeremy hevesle kabul etti. McKayla’ya bakışından, onun teklif edeceği her şeyi kabul edeceği anlaşıyordu. Ben bir şey söylemedim. Bu durumda park yeri boşalana kadar spor salonunda saklanmak zorunda kalacaktım. Acaba donmuş suyu heyecanlı bulacak kadar sıkılmak için daha kaç sene Forks’ta yaşamam gerekecekti? Tahminen burada kalmayı planladığımdan daha uzun bir süre.

Öğle tatilinin geri kalan bölümünde gözlerimi kendi masamdan ayırmadım. Edythe artık beni öldürmeyi planlıyormuş gibi görünmüyordu. O yüzden biyolojiye girebilirdim. Yine onun yanına oturacağımı düşündükçe mideme kramplar giriyordu.

Sınıfa yine McKayla’yla gitmek istemiyordum, kartopu nişancılarının popüler hedefi oydu. Ama kapıya vardığımızda yanımdaki herkes homurdanmaya başladı. Yağmur yağıyor ve karları eritiyordu. Kapüşonumu başıma geçirdim, buna içten içe memnun olmuştum. Beden eğitimi dersinden sonra özgürce evime gidebilecektim.

Dört numaralı binaya giderken McKayla hâlâ söyleniyordu.

Sınıfa girdiğimde Edythe'in sandalyesini boş görünce içim rahatladı. Bayan Banner sınıfta dolaşüyor, her masaya mikroskop ve bir kutu slayt bırakıyordu. Dersin başlamasına birkaç dakika vardı ve sınıfta herkesin konuşmasının yarattığı bir uğultu vardı. Gözlerimi kapıdan uzak tutmaya çalışıyordum; defterimin kapağına anlamsız bir şeyler karaladım.

Yanımdaki sandalyenin çekildiğini çok net duydum ama gözlerimi çizmekte olduğum desenden ayırmadım.

"Merhaba," dedi sakın, müzik gibi bir ses.

Başımı kaldırdım, benimle konuşmasına çok şaşırmıştım. Benden masanın izin verdiği ölçüde uzak oturuyordu; ama sandalyesi bana dönüktü. Saçları sırlıslık ve dağılmıştı; ama bu haliyle bile reklam çekiminden çıkmış gibi görünüyordu. Çarpıcı yüzünde dostça bir ifade, kusursuz dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Ama bakışları temkinliydi.

"Adım Edythe Cullen. Geçen hafta seninle tanışma fırsatı bulamadım. Sen Beau Swan olmalısın."

Kafam karışmıştı. Her şeyi ben mi uydurmuştum yoksa? Şu anda son derece kıbardı. Benim de konuşmam gerekiyordu, beni bekliyordu. Fakat söyleyecek uygun bir söz bulamadım.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye kekeledim.

Hafif ama büyüleyici bir kahkaha attı.

"Bence senin adını herkes biliyor. Bütün kasaba iki aydır senin gelmeni bekliyordu."

Yüzümü ekşittim ama aslında bunu tahmin etmiştim.

"Hayır," diye ısrar ettim aptal aptal. "Yani, neden bana Beau dedin?"

Kafası karışmış gibiydi. "Beaufort'u mı tercih ediyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Ama Charlie, yani babamın gıyabında benden Beaufort diye söz ettiğini sanıyordum. Burada herkes beni bu isimle tanıyor." Açıklamaya yapmaya çalışırken kendimi aptal gibi hissettim."

"Ya." Konuyu kapattı. Ben de tuhaf bir biçimde başımı çevirdim.

Neyse ki Bayan Banner dakik bir şekilde derse başladı. O gün yapacağımız deneyleri anlatırken, dikkatimi ona vermeye çalış-

tım. Kutulardaki slaytlar karıştı. Laboratuardaki partnerimizle, soğan kök hücrelerini mitoz evrelere göre ayıracak ve slaytları buna göre etiketleyecektik. Kitapları kullanmayacaktık. Bayan Banner yirmi dakika sonra kontrol etmek için masalarımıza gelecekti.

Öğretmen, “Başlayabilirsiniz,” dedi.

“Önden kadınlar mı, ortak?” dedi Edythe. Başımı kaldırdığım da şahane, gamzelerini ortaya çıkartan gülümsemesiyle karşılaştım. O kadar mükemmeldi ki aptal aptal bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Kaşlarını kaldırdı.

“Şey, tabii, başla,” dedim hızla.

Bakışlarının kızarmaya başlayan yanaklarıma kaydığını fark ettim. Neden kanım damarlarımda olması gereken yerde kalmıyordu ki?

Hızla bakışlarını kaçırdı, mikroskobu kendine doğru çekti.

İlk slaydı inceledi, bir saniyenin dörtte biri veya daha da kısa bir süre.

“Profaz.”

Daha sonra ikinci slaydı çıkarttı ama bir anda durdu, bana baktı.

“Şey kontrol etmek ister misin?” diye sordu.

“Şey, hayır, böyle iyi.”

Çalışma kâğıdımızın üst kısmına kelimeyi yazdı, profaz. El yazısı bile mükemmeldi; adeta hattatlık dersi almış falan gibiydi. Hâlâ el yazısıyla yazı yazan insan var mıydı?

İkinci slaytta da mikroskoba pek bakmadı, bir sonraki satıra anafaz, yazdı, A'larını adeta bir düğün davetiyesindeki, hattat yazısı gibi kıvrıyordu. Annemin düğünü için davetiyeleri benim yapmam gerekmişti. Yazdırdığım etiketlerde kullandığım yazı tipi bile Edythe'in el yazısı kadar zarif değildi.

Bir sonraki slaydı takarken dikkatini başka bir şeye vermiş olmasının avantajını kullanıp ona baktım. Bu kadar yakından bir şey görebileceğimi düşünürdünüz değil mi, bir sivilce izi, ters yöne uzayan bir kaş, saç, bir gözenek, onunla ilgili kusurlu herhangi bir şey. Ama yoktu.

Bayan Banner, "Bayan Cullen," diye bağırmadan hemen önce birden kafasını kaldırdı gözleri sınıfın önüne döndü.

"Evet, Bayan Banner?" Edythe konuşurken mikroskobu bana doğru itti.

"Bay Swan'a da öğrenmesi için bir şans tanır mısınız?"

"Elbette de Bayan Banner."

Edythe bana dönüp, haydi bakalım, der gibi baktı.

Lense bakmak için eğildim. Beni izlediğini hissedebiliyordum ki benim de ona avare avare baktığım düşünülse buna hakkı vardı ama yine de kendimi garip hissetmiştim; sanki kafamı hafifçe yatırmak bile adeta sakarca bir hareketmiş gibi.

En azından slayt zor değildi.

"Metafaz," dedim..

Slaytı çıkartmaya çalışırken, "Bakabilir miyim?" dedi. Konuşurken de elini uzatıp durmam için elimi tuttu. Parmakları buz gibiydi, dersten önce ellerini adeta karın içinde tutmuştu. Ama elimi aniden geri çekmemin nedeni bu değildi. Bana dokunduğunda, elektrik çarpmış gibi hissetmiştim.

"Affedersin," diye mırıldandı ve elini çekti ama mikroskoba uzanmaya devam etti. Onu slayda, yine çok kısa bir süre bakarken afallamış bir şekilde izledim.

"Metafaz," diye bana katılıp mikroskobu bana verdi.

Slaytları değiştirmeye çalıştım ama ya onlar çok küçüktü ya da benim parmaklarım çok büyüktü, sonunda ikisini de yere düşürdüm. Biri masaya, diğeri ise masanın kenarına düştü ve Edythe yere düşmeden yakaladı.

"Ah," dedim yüksek sesle, yerin dibine geçmiştim. "Üzgünüm."

"Olsun zaten sonuncunun ne olduğunu anlamıştık," dedi. Sesinden gülmek üzere olduğunu hissettim. İşte yine espri konusu olmuşum.

Edythe çalışma kâğıdındaki son iki satıra Metafaz ve Telofaz yazdı.

Herkesten önce biz bitirdik. McKayla ve eşinin aynı slaydı tekrar tekrar karşılaştırdıklarını gördüm. Ve diğer bir çift de masanın altından çaktırmadan kitaba bakıyordu.

Ona bakmamak için elimden geleni yapmak dışında bana yapacak bir şey kalmamıştı. Bakışlarımı öne eğdim ama yine gözlerinde o sıkıntılı ifadeyle bana baktığını fark ettim. Bir anda yüzündeki o tespit edilmesi zor değişikliğin nedenini anlamıştım.

“Lens mi taktın?” deyiverdim.

Beklenmedik bu sorudan hoşlanmamıştı. “Hayır.”

“Ah. Gözlerin farklı görünüyor.”

Omuzlarını silkip başını çevirdi.

Onda farklı bir şey olduğundan emindim. Bana adeta ölmemi istiyormuş gibi öfkeli gözlerle baktığı anı hiç unutmamıştım. O zaman gözleri simsiyahtı, soluk teniyle zıtlık oluşturunuyordu. Ama bugün gözleri tamamen farklı bir renkti; karamelden daha koyu bir sarıydı ama aynı sıcaklığa sahipti. Bunun nasıl olduğunu anlamadım, belki de lensler konusunda yalan söylüyordu. Belki de Forks’ta kelimenin tam anlamıyla aklımı oynatıyordum.

Başımı eğdim. Ellerini yine yumruk yapmıştı.

Bayan Banner neden çalışmadığımızı anlamak için masamıza geldi. Omuzlarımızın üzerinden bitirdiğimiz deneye baktı ve cevapları kontrol etmek için iyice yaklaştı.

“Edythe...” diye başladı.

“Slaytların yarısını Beau buldu,” dedi Edythe, Bayan Banner’in bitirmesine izin vermeden.

Bayan Banner şimdi yüzünde şüpheli bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Bu deneyi daha önce yapmış mıydın?” diye sordu.

Omuz silktim. “Evet ama soğan köküyle yapmamıştım.”

“Alabalık embriyosuyla mı?”

“Evet.”

Bayan Banner başını salladı. “Phoenix’te ileri seviye programında mıydın?”

“Evet.”

“Peki,” dedi biraz sonra. “Sanırım sizin laboratuvar eşi olmanız iyi.” Kendi kendine bir şeyler mırıldanarak yürüdü. Bayan Banner gidince yeniden defterimi karalamaya koyuldum.

“Karın dinmesi kötü oldu, değil mi?” diye sordu Edythe. Kendini benimle çene çalmaya zorluyormuş gibi geldi bana. Sanki

ögle yemeğinde Jeremy'yle konuştuklarımızı duymuştu ve bana aksini kanıtlamaya çalışıyordu. Yine paranoyaya kapıldım.

"Pek değil," diye cevap verdim dürüstçe, herkes gibi normal olmak yerine. Hâlâ aptalca kuşkularımdan kurtulmaya çalıştığım için sosyal olarak kabul edilir bir izlenim bırakmaya odaklanamıyordum.

"Soğuk havayı sevmiyorsun." Bu bir soru değildi.

"Yağışlı havayı da."

"Forks'ta yaşamak senin için zor olmalı," dedi.

"Ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin," diye mırıldandım karamsar bir tonla.

Bilmediğim bir nedenle, söylediklerimden çok etkilenmiş görünüyordu. Yüzü zihnimi allak bullak ettiği için görgü kuralları mecbur etmedikçe ona bakmamaya çalışıyordum.

"O zaman neden buraya geldin?"

Daha önce kimse bunu onun kadar açık sormamıştı.

"Bu... Biraz karışık."

"Sanırım anlayabilirim," diye baskı yaptı.

Bir süre bekledim ve onunla göz göze gelme gafletine düştüm. İri, koyu sarı gözleri aklımı karıştırdı; düşünmeden cevap verdim.

"Annem tekrar evlendi," dedim.

"Bu pek de karmaşık değilmiş," dedi ama birden anlayışlı bir tavra büründü. "Ne zaman?"

"Geçen eylül." Sesimdeki üzüntüyü saklayamadım.

"Ve sen yeni kocasından hoşlanmıyorsun," diye tahmin yürüttü Edythe ama sesi hâlâ yumuşaktı.

"Hayır, Phil iyi biri. Belki biraz genç ama gayet iyi."

"Neden onlarla kalmadın?"

Bu ilgisinin nedenini anlayamamıştım ama o bana delici bakışlarıyla, adeta benim sıkıcı hayat hikâyem onun için bir önem taşıyormuş gibi bakmaya devam ediyordu.

"Phil çok sık seyahat ediyor. Kendisi futbolcu." Hafifçe gülümsedim.

"Ben tanır mıyım?" O da gülümsedi.

"Sanmam. Çok da iyi bir oyuncu değil. İkinci kümede oynuyor. Ama çok sık seyahat ediyor."

“Annen de onunla seyahat edebilmek için seni buraya yolladı.” Bu da bir soru değildi; yine tahmin yürütmüştü.

Çenemi hafifçe kaldırdım. “Hayır. Beni buraya o yollamadı. Kendim gelmek istedim.”

Kaşlarını çattı. “Anlamıyorum,” diye itiraf etti; nedense hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

İçimi çektim. Bunu ona neden açıklıyordum ki? Açık bir merakla bana bakmaya devam etti.

“Annem önce benimle kaldı ama onu çok özlüyordu. Bu onu mutsuz ediyordu. Bu yüzden bende Charlie’yle biraz kaliteli zaman geçirmenin vaktinin geldiğine karar verdim.” Sözümü bitirirken sesim çatladı.

“Ama şimdi sen mutsuzsun,” dedi,

“Ve?” diye üzerine gittim.

“Bu pek adil görünmüyor,” diye omuz silkti ama bakışları hâlâ çok derindi.

Güldüm. “Sana kimse söylemedi mi? Hayat adil değil.”

“Sanırım bunu daha önce bir yerlerde duymuştum,” dedi kuru bir sesle.

“Hepsi bu işte,” diye üsteledim ama neden bana hâlâ öyle baktığını merak ediyordum.

Başını hafifçe yana eğdi ve altın sarısı gözleri adeta tenimi deliyordu. “İyi rol yapıyorsun,” dedi yavaşça. “Ama bahse girerim, insanlara gösterdiğinden çok daha fazla acı çekiyorsun.”

Omuz silktim. “Tekrarlıyorum... Eee?”

“Sadece seni çok anlamıyorum.”

Kaşlarını çattım. “Bu seni neden ilgilendiriyor?”

“İyi soru,” diye mırıldandı; sesi öyle alçak çıkmıştı ki acaba kendi kendine mi konuşuyor diye merak ettim. Birkaç saniye geçince, başka bir cevap alamayacağımı anladım.

Öyle birbirimize bakıp durmak garipti ama gözlerini kaçırmadı. Yüzüne bakmaya devam etmek istedim ama ona öyle gözlerimi dikip bakarsam bende bir sorun olduğunu düşüneceğinden korktum, sonunda tahtaya döndüm. İç çekti.

Tekrar ona baktım, hâlâ bana bakıyordu ama ifadesi farklıydı... Biraz daha canı sıkılmış veya sinir olmuş gibi.

Hızla, “Özür dilerim ama,” dedim, “Senin canını mı sıkıyorum?”

Başını iki yana salladı ve ağzının kenarı hafifçe kıvrılınca, gamzelerinden biri ortaya çıktı. “Pek sayılmaz. Ben daha çok kendime kızıyorum.”

“Neden?”

Başını yana yatırdı. “Genelde insanları çok kolay okurum. Ama seni, seni hâlâ tam olarak çözemedim. Bu komik mi?”

Sırıtişım yüzümden silindi. “Daha çok beklenmedik. Annem bana açık kitap gibisin der. Ona göre tüm düşüncelerimi alnımdan okursun.”

Gülümsemesi kayboldu ve önceki gibi sinirli değil ama karanlık bir biçimde bana baktı. Annemin yüzümde gördüğü o açıklığı arıyor gibiydi. Daha sonra yine anında vites değiştirdi. Yine gülümsemeye başladı.

“Herhalde kendime fazla güvenmeye başladım.”

Ne diyeceğimi bilemedim. “Şey, pardon?”

Kahkaha attı, çıkan ses adeta müzik gibiydi ama bunu kıyaslayabilecek bir enstrüman düşünemiyordum. Dişleri mükemmeldi ve tabii ki bembeyazdı.

Bayan Banner sınıfı kendisini dinlemeye davet edince, rahatlamış bir şekilde ona döndüm. Edythe’le havadan sudan söz etmek çok zordu. Adeta başım dönmüştü. Benden nefret bile ediyor olabilecek bu değişik, güzel kıza sıkıcı hayatımın detaylarını mı anlatmıştım? Söyleyeceklerimle fazla ilgileniyor gibiydi ama şimdi göz ucuyla bir kez daha benden uzağa kaykıldığını, ellerinin bariz gergin bir biçimde masanın kenarını kavradığını görebiliyordum.

Bayan Banner mikroskop görüntülerini projeksiyon makinesiyle duvara yansıtırken, ilgili görünmeye çalıştım ama düşüncelerimin dersle alakası yoktu.

Nihayet zil çaldığında Edythe tıpkı önceki pazartesi günü yaptığı gibi hızlı ve zarif bir şekilde sınıftan çıktı. Ben de tıpkı önceki pazartesi günü yaptığım gibi arkasından ağzım açık bakakaldım.

McKayla hemen yanımda bitti.

“Berbattı,” diye homurdandı.”Hepsi birbirine benziyordu. Edythe senin eşin olduğu için çok şanslısın.”

“Evet, soğan köklerinden anlıyormuş gibiydi.”

“Edythe bugün dostça davrandı sanki,” dedi yağmurluklarımızı giyerken. Buna pek memnun olmamıştı.

Doğal görünmeye çalıştım. “Geçen pazartesi nesi vardı acaba?” dedim.

Spor salonuna yürürken aklımı McKayla’nın söylediklerine veremedim. Beden eğitimi dersiyle de pek ilgilenmedim. Bu kez McKayla’yla aynı takımdaydık. Büyük bir fedakârlıkla benim açıklarımı da kapattı; bu yüzden sadece servis sırası bende olduğunda dikkatimi verdim. Zaten bizim takımdakiler sıra bana geldiğinde önümden çekilmeyi biliyordu.

Park yerine yürürken yağmur sisi andırıyordu. Ancak kuru kamyonetime bindiğimde hâlâ ıslaktım. İlk kez motorun gürültüsünü umursamadan ısıtıcıyı en üst dereceye kadar açtım.

Etrafta kimse var mı diye bakındım. O sırada hareketsiz, beyaz gölgeyi gördüm. Edythe Cullen üç araba ilerideki Volvo’nun kapısına yaslanmış bana bakıyordu. Gülümsemesi gitmişti ama en azından -şimdilik- o öldürücü bakışları da ortalarda görünmüyordu. Başımı çevirdim ve geri geri gitmeye başladım. Az kalsın bir Toyota Corolla’ya çarpıyordum. Neyse ki Toyota çok şanslıydı, tam zamanında frene bastım. Yoksa kamyonet onu hurdaya çevirirdi. Derin bir nefes aldım. Hâlâ arabamın diğer tarafına bakıyordum; dikkatli ve bu kez daha başarılı bir şekilde hareket ettim. Volvo’nun önünden geçerken gözlerimi karşıya diktim ama onun güldüğünü göz ucuyla da olsa gördüğüme yemin edebilirdim.

3. GARİP BİR OLAY

Sabah gözlerimi açtığımda farklı bir şey vardı.

Işık! Hâlâ ormandaki bulutlu bir günün kasvetli ışığı vardı ama bu kez daha berraktı sanki. Penceremi kaplayan bir sis bulutunun olmadığını fark ettim.

Dışarı bakmak için yatağımdan fırladım ve homurdandım.

İnce bir kar tabakası avluyu ve kamyonetimi örtmüştü, yol bembeyazdı. Ama en kötüsü bu değildi. Önceki gün yağın yağmur buza dönüşmüştü; ağaçların dallarının ucunda şahane şekiller oluşmuş, yol ise ölümcül bir buz tabakasına dönmüştü. Ben düz yolda bile düşen bir tiptim; yatağıma dönmem en güvenlisi olacaktı.

Charlie ben aşağı inmeden işe gitmişti. Aslında Charlie'yle yaşamak pek çok yönden tek başıma yaşamaktan farksızdı benim için; kendimi yalnız hissetmek yerine yalnızlığın tadını çıkarıyordum.

Bir kâse mısır gevreği yedim ve karton kutudan içilen portakal suyundan ibaret olan kahvaltımı hızla tamamladım. Okula gitmek için sabırsızlanıyordum ve bu beni korkutuyordu. Bu sabırsızlığın uyarıcı öğrenme ortamından ya da yeni arkadaşlarımla görüşecek olmaktan kaynaklanmadığını biliyordum. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, heyecanlıydım çünkü Edythe Cullen'ı görecektim. Bu çok aptalcaydı.

Yeni çocuk olduğum için diğer kızlar beni biraz merak etmiş olabilirlerdi ama Edythe bir McKayla veya bir Erica değildi. Onun ligiyle benim aramda dağlar kadar fark olduğunu biliyor-

dum. Sadece o kusursuz yüzüne bakmak bile beni hayatımın geri kalanı boyunca lanetleyecek gerçekçi olmayan beklentilere kapılmamı sağlıyordu. Onunla daha fazla zaman harcamak; dudaklarının hareket edişini izlemek, tenine hayranlık duymak veya sesini dinlemek kesinlikle yardımcı olmayacaktı. Ayrıca ondan şüpheleniyordum; neden gözleri konusunda yalan söylüyordu? Bana karşı sergilediği düşmanca tavır da cabasıydı. O yüzden gerçekten onu bir daha görmek konusunda bu kadar hevesli olmamalıydım.

Düşüp bir yerimi kırmamak için tüm dikkatimi yola verdim. Tam kamyonetime yaklaştığım sırada dengemi kaybettim ama son anda dikiz aynasına tutunup düşmemeyi başardım. Bugün okulun kaldırımları korkunç olacaktı; bu da kendimi küçük düşürmem için bir sürü fırsat demekti.

Kamyonet, yolu kaplayan ince buz tabakasının üzerinde giderken sıkıntı çekmiyordu. Yine de, ana caddede bir hasara neden olmamak için arabayı çok yavaş sürdüm.

Okula geldiğimde arabadan inince yolda neden sorun yaşamadığımı anladım. Gözüme gümüş rengi bir şey ilişince, arabaya tutunarak lastikleri kontrol etmek için kamyonetin arka tarafına geçtim. Tekerleklerle baklava şeklinde, ince zincirler takılmıştı. Charlie kim bilir kaçta kalkmış ve lastiklerime zincir takmıştı.

Kaşlarımı çattım ve bir anda boğazım düğümlendi. Bu iş böyle olmamalıydı. Zincirleri takmayı akıl eden ben olmalıydım, tabii bir de bunun nasıl yapılacağını öğrenmem gerekiyordu. En azından ona yardım etmeliydim. Bu onun görevi...

İşte aslında onun göreviydi. Baba olan oydu; benimle, oğluyla ilgileniyordu. Kitaplar ve TV dizilerinde işler böyle yürüyordu ama alışık olmadığımı için şaşırmıştım.

Kamyonetin arkasında durmuş, zincirlerin yarattığı duygusal dalgalanmayla mücadele etmeye çalışırken garip bir ses duydum.

Son derece tiz bir sestir bu ve giderek yükseliyordu. Başımı kaldırıp baktığımda donup kaldım.

Aynı anda birçok şey gördüm. Hiçbir şey filmlerdeki gibi ağır çekimde hareket etmiyordu. Aksine, beynime hücum eden adrenalinin kafamın daha hızlı çalışmasına neden oldu. Aynı anda bir sürü şeyi ayrıntılarıyla görebildim.

Edythe Cullen dört araba ileride durmuş, dehşetle bana bakıyordu. Yüzü, aynı dehşet ifadesini taşıyan bir sürü yüz arasında hemen göze çarpıyordu. Ancak en önemlisi, lacivert bir minibüs fren yüzünden lastikleri kilitlenmiş bir halde park yerinde döne- rek kayıyordu. Birazdan kamyonetimin arka köşesine çarpacaktı ve ben ikisinin arasında duruyordum. Gözlerimi kapatacak zamanım bile yoktu.

Minibüsün kamyonetime çarpmasıyla çıkan garip sesi duymadan hemen önce, bir şey bana sertçe çarptı; ancak bu darbe beklediğim yönden gelmemiştir. Başımı buzlu yere çarptım; sert ve soğuk bir şeyin beni yere yapıştırdığını hissettim. Kamyonetimin yanındaki taba rengi arabanın arkasındaki kaldırımda yatıyordum. Başka ne olduğunu anlayacak fırsatım olmadı çünkü minibüs hâlâ hareket ediyordu. Büyük bir gürültüyle kamyonetin arkasından döndü ve yine kayarak üstüme geldi.

“Ah, haydi!” O kadar hızlı konuşmuştu ki neredeyse ne dediğini anlamamıştım ama bu sesi tanımamak imkânsızdı.

İki uzun, beyaz el beni korumak için önüme uzandı. Minibüs yüzüme birkaç santim uzaklıkta durdu. Solgun eller, minibüsün gövdesinin yan tarafında oluşan oyuğun tam içine oturmuştu.

Sonra elleri o kadar hızlı hareket etti ki görmek imkânsızdı. Bir eli minibüsün gövdesinin alt kısmını tutarken bir şey beni adeta bir bez bebekmişim gibi sallayarak taba rengi arabanın lastiğine kadar sürükledi. İnleyen metalik, kulakları sağır edecek kadar yüksek bir sesle minibüs durdu; biraz önce bacaklarımın bulunduğu kaldırıma, parçalanan cam kırıkları döküldü.

Çığlıklar başlamadan bir saniye önce derin bir sessizlik oldu. O müthiş karışıklığın içinde, bir sürü insanın adımı bağırdığını duyabiliyordum. Ancak Edythe Cullen’in kısık ve telaşlı sesini bütün bağırışlardan net duydum.

“Beau? İyi misin?”

“İyiyim.” Sesim garipti. Oturmaya çalıştım ve beni kendi bedeninin yan tarafına sımsıkı bastırdığını hissettim.

“Dikkat et,” diye uyardı beni, ben kalkmaya çalışırken. “Sanırım başını çok sert vurdun.”

O anda sol kulağımdaki şiddetli ağrıyı fark ettim.

“Ah,” dedim şaşkınlıkla.

“Aynen düşündüğüm gibi.” Bana hiçbir şey komik görünmüyordu ama sesi sanki kahkahasını bastırmaya çalışır gibi çıkmıştı.

“Nasıl...” Sesim hafıfledi. Kafamı toplamaya, mantıklı düşünmeye çalıştım. “Nasıl o kadar hızlı yetiştin?”

“Tam senin yanında duruyordum Beau,” dedi, sesi yine ciddileşmişti.

Yine oturmaya çalıştım; bu kez yardım etti ama yine dar alanın elverdiği ölçüde benden uzaklaştı. Onun ilgili, masum yüzüne baktım; altın rengi gözlerinin gücü yine aklımı başımdan aldı. Ona ne soruyordum?

Derken bizi buldular. Gözlerinden yaşlar süzülen bir sürü insan birbirlerine ve bize sesleniyorlardı.

“Hareket etme,” diye talimat verdi biri.

“Taylor’ı minibüsten çıkarın!” diye bağırdı bir başkası. Etrafta müthiş bir koşuşturma vardı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama Edythe’in soğuk eli omzumu tutup bastırdı.

“Bir süre böyle kal.”

“Ama çok soğuk,” diye yakındım. Bıyık altından gülmesi beni çok şaşırttı. Kıkırdamasında bile bir sertlik vardı.

“Sen uzaktaydın,” diye hatırladım birden. Gülümsemesi bir anda kayboldu. “Arabanın yanındaydın.”

Yüzündeki ifade sertleşti. “Hayır, değildim.”

“Seni gördüm.” Etrafta tam bir karmaşa hâkimdi. Kaza yerine gelen yetişkinlerin boğuk seslerini duyabiliyordum. Ancak ben inadına tartışmamızı sürdürmeye çalışıyordum; ben haklıyım, o da bunu itiraf edecekti.

“Beau, ben senin yanında duruyordum ve seni yoldan çektim.”

Gözlerini bana dikti ve ardından garip bir şey oldu. Adeta sarı gözleri bana ilaç verip uyutmaya çalışıyordu; hipnotize etmeye çalışıyordu. Bu hem geri hem de heyecan verici bir biçimde çekiciydi. Ama ifadesi endişeliydi. Bana çok önemli bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi.

“Ama böyle olmadı,” dedim güçsüzce.

Gözlerindeki altın parladı. “Beau, lütfen.”

“Neden?” diye sordum.

“Bana güven,” diye yalvardı yumuşak bir sesle.

Artık siren seslerini duyabiliyordum. “Bana her şeyi daha sonra anlatacağına söz verir misin?”

“Peki,” diye homurdandı aniden öfkelenerek.

Ben de öfkeyle tekrarladım. “Peki.” Etrafta olan biten her şeyi sindirmenin yanında bir de onun değişken ruh hallerini anlamaya çalışacak halim yoktu. Hatırladığım şey imkânsız olduğuna göre ne düşünmem gerekiyordu?

Sedyeyi getirebilmek için minibüsü altı sağlık görevlisi ve iki öğretmen -Bayan Varner ve Koç Clapp- itip bizden uzaklaştırdı. Edythe kendisi için getirilen sedyeye uzanmayı reddetti, ona bir şey olmamıştı. Bende aynı şeyi yapmak istedim ama hain Edythe onlara başımı çarptığımı, sarsıntı ve iç kanama gibi kelimeler kullanarak olan biteni çok da vahim gösterecek şeyler söyledi. Bana boyunluk taktıklarında utancımдан ölecektim. Hemen hemen bütün okul orada durmuş, benim ambulansa bindirilişimi izliyordu.

Edythe ambulansın ön tarafına binmişti. Bugünün bu kadar küçük düşürücü olacağını tahmin etmemiştim; hem de daha kal-dırıma bile varamamışken.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, beni oradan götürmelerine fırsat kalmadan Şef Swan geldi.

Sedyede beni görünce, “Beau!” diye bağırdı panik içinde.

“Ben çok iyiyim Char... Baba.” İçimi çektim. “Bir şeyim yok.”

Benim söylediğime inanmayıp en yakındaki sağlık görevlisine sordu. Beynimde dönüp duran karmaşık imgeleri yorumlamak için onların konuşmalarını duymazdan geldim. Beni arabanın yanından kaldırdıklarında, taba rengi arabanın tamponundaki derin çukuru gördüm. Tam Edythe’in omuzlarına uyacak genişlikte bir çukurdu bu. Kendini arabaya siper etmiş ve arabanın kaptortasının içine çökmesini sağlayacak bir güç sergilemişti sanki.

Ailesi de oradaydı; olup bitenleri uzaktan izliyordu. Yüzlerinde klnama (Eleanor) ile öfke (Royal) karışımı ifadeler vardı; ancak hiçbir kardeşinin sağlığından endişe etmiyor gibiydi.

Adeta havada uçarmış gibi hissettiğimi hatırladım... Ardından sert bir şey beni yere çarpmıştı... Edythe’in minibüsü dur-duran eli; sanki minibüsü yerden kaldırıyormuş gibiydi...

Gördüklerimi açıklayabilecek mantıklı bir çözüm düşünmeye çalıştım; benim deli olduğum varsayımını çürütecek bir çözüm. Tek bulabildiğim psikozdu. Kendimi deli gibi hissetmiyordum ama belki de deliler kendilerini normal zannediyordu.

Doğal olarak, hastaneye giderken bir polis arabası da bize eşlik etti. Beni ambulandan indirirlerken kendimi aptal gibi hissettim. İşin kötüsü, Edythe hastane kapısından tek başına yürüyerek girmişti.

Beni açık renk uzun perdelerle birbirinden ayrılmış bir sıra yatağın bulunduğu acil servis odasına yerleştirdiler. Bir hemşire koluma tansiyon aleti taktı ve dilimin altına da bir derece yerleştirdi. Kimse etrafımdaki perdeyi çekip mahremiyetimi korumayı akıl etmediği için, o aptal boyunluğu daha fazla takmak zorunda olmadığımı düşündüm. Hemşire gider gitmez boyunluğu çıkardım ve yatağın altına attım.

Hastanede yine bir telaş yaşandı; yanıma başka bir sedye getirdiler. Devlet yönetimi dersimden arkadaşım olan Taylor Crowley idi bu; başı kan içinde kalmış bandajlarla sımsıkı sarılıydı. Benden yüz kat kötü görünüyordu. Ama endişeyle bana bakıyordu.

“Beau, çok üzgünüm!”

“Ben iyiyim Taylor. Sen berbat görünüyorsun, iyi misin?” Biz konuşurken hemşireler kanlı sargıları çıkarmaya başladılar. Tyler’in alnında ve sol yanağındaki çok sayıda kesik ortaya çıktı.

Beni duymamış gibiydi. “Seni öldüreceğimi sandım! Çok hızlı gidiyordum, buza çarptım, sonra...” Hemşirelerden biri yüzüne dokununca yüzünü buruşturdu.

“Üzülme, çarpmadın bana.”

“Nasıl o kadar hızlı çekildin yolumdan? Bir an seni önümde gördüm, sonra yok oldun.”

“Şey... Beni Edythe çekti.”

Kafası karışmıştı. “Kim?”

“Edythe Cullen, o sırada yanımda duruyordu.” Hiçbir zaman yalan söylemeyi becerememiştim. Yine pek inandırıcı değildi söyledığım.

“Cullen mı? Onu görmedim... Tanrım, her şey o kadar hızlı oldu ki... O iyi mi?”

“İyi sanırım. O da burada ama sedyeye yatmayı kabul etmedi.”

Deli olmadığımı biliyordum. Peki, ne olmuştu? Gördüklerimi açıklamamın hiçbir yolu yoktu.

Başımın röntgenini çekmek için beni tekerlekli sandalyeye götürdüler. Onlara hiçbir şeyimin olmadığını söyledim. Haklıydım. Sarsıntı bile geçirmemiştim. Gidip gidemeyeceğimi sordum. Hemşire önce doktorla konuşmam gerektiğini söyledi. Acil serviste hapsolmuştum. Taylor’ın özürlerinden ve bunu telafi edeceğine dair yeminlerinden sıkılmışım. Defalarca iyi olduğumu söylememe ve onu ikna etmeye çalışmama rağmen, kendi, kendine işkence etmeye devam etti. Sonunda gözlerimi kapattım ve onu duymazdan geldim.

“Uyuyor mu?” diye sordu müzik gibi bir ses. Hemen gözlerimi açtım.

Edythe ayakucumda durmuş, sırtıyıyordu. Ona bakıp yapbozun parçalarını bir araya koymaya çalıştım. Çıplak elleriyle hızla giden araçları durduracak birine benzemiyordu. Gerçi o benim daha önce gördüğüm kimseye benzemiyordu.

“Edythe, gerçekten çok üzgünüm...” diye başladı Taylor.

Edythe onu susturmak için elini kaldırdı.

“Kan yok, kırık çıkık yok,” dedi, kusursuz dişlerini göstererek güldü. Taylor’ın yatağının kenarına oturdu, yüzü bana dönüktü. Yine sırtıttı.

“Heyet kararı nedir?” diye sordu.

“Ben iyiyim ama gitmeme izin vermiyorlar,” diye yakındım. “Neden seni de bizim gibi sedyeye taşımadılar?”

“Tanıdığınız kişiler önemli,” diye cevap verdi. “Ama üzülmeyin, sizi kurtarmaya geldim.”

O sırada köşeden bir doktor çıktı ve benim ağzım açık kaldı. Genç ve sarışındı... Gördüğüm film yıldızlarından daha güzeldi. Biri adeta Audrey Hepburn, Grace Kelly ve Marilyn Monroe’nun en iyi parçalarını alıp bir tanrıça yaratmak için bir araya getirmişti. Ama solgun ve yorgun görünüyordu, Gözlerinin altında halkalar vardı. Babamın söylediklerinden onun Edythe’in annesi olduğunu anlamıştım.

“Bay Swan,” dedi Doktor Cullen tatlı bir sesle. “Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

“İyiymim,” dedim, bunun son olmasını umarak.

Başımın üzerindeki ışığı açıp röntgenime baktı.

“Röntgenlerin iyi görünüyor,” dedi. “Başın acıyor mu? Edythe kafanı çok sert çarptığını söyledi.”

“İyiymim,” diye tekrarladım içimi çekerek. Bu arada Edythe’e de ters ters baktım.

Parmaklarıyla yavaşça dokunarak kafamı muayene etti. İrkildiğimi fark etti.

“Acıyor mu?” diye sordu.

“Çok değil.” Canımın daha çok yandığı zamanlar olmuştu.

Birden kısık bir kıkırdama duydum. Başımı çevirince Edythe’in gülümsemesiyle karşılaştım.

“Baban bekleme odasında. Artık onunla eve gidebilirsin. Ama başın dönerse ya da görmeye ilgili bir sorun yaşarsan buraya dön.”

“Okula gidemez miyim?” diye sordum, Charlie’nin hemşirelik yapmaya çalışan hali aklıma gelince.

“Bence bugün dinlenmelisin.”

Edythe’e baktım. “O okula gidecek mi?”

“Biri okuldakilere iyi haberleri vermeli,” dedi Edythe ukala bir tavırla.

“Gerçi neredeyse bütün okul bekleme odasında,” dedi Doktor Cullen.

“Ah,” diye inledim.

Doktor Cullen kaşlarını kaldırdı. “Kalmak mı istiyorsun?”

“Hayır, hayır,” diyerek yataktan fırladım. Çok hızlı kalkmıştım, birden sendeledim. Doktor Cullen beni tuttu. Göründüğünden daha sağlandı.

“Ben iyiymim,” dedim. Denge problemlerimin başımı vurmamla ilgili olmadığını söylememe gerek yoktu.

“Ağrı kesici olarak Tylenol al,” dedi, doğrulmama yardım ederken.

“Fazla ağrı mıyor,” dedim.

“Çok şanslıymışsın,” dedi Doktor Cullen, taburcu kâğıdımı havalı bir şekilde imzalarken gülümsedi.

“Edythe yanımda olduğu için çok şanslıyım,” dedim Edythe’e sert bir bakış fırlatarak.

“Ah evet,” dedi Doktor Cullen, hemen önündeki kâğıtlarla ilgilenmeye koyuldu. Sonra Taylor’a baktı ve onun yatağının başına gitti, içgüdülerim bana onun da işin içinde olduğunu söylüyordu.

“Korkarım sen burada daha fazla kalmak zorundasın,” dedi Taylor’a ve onun kesiklerini incelemeye başladı.

Doktor arkasını döner dönmez Edythe’in yanına gittim.

“Seninle konuşabilir miyiz?” dedim dişlerimin arasından. Bir adım geri çekildi ve dişlerini sıktı.

“Baban seni bekliyor,” diye tısladı.

Doktor Cullen ve Taylor’a baktım.

“Sakıncası yoksa seninle yalnız konuşmak istiyorum,” diye ısrar ettim.

Bana yine ters ters baktı ama ilk günkü gibi öldürücü değil. Biraz sonra arkasını döndü ve hızla odadan çıktı. Ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldım. Köşeyi döndüğümüzde dönüp bana baktı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu, öfkeyle. Gözlerinde buz gibi bir ifade vardı.

Onun bu kötü tavrı ürkmeme neden oldu. Sözcükler ağzımdan düşündüğüm gibi sert çıkmadı. “Bana bir açıklama borçlusun,” diye hatırlattım ona.

“Hayatını kurtardım, sana hiçbir şey borçlu değilim.”

Sesindeki içerleme geri çekilmeme neden oldu. “Söz vermişsin.”

“Beau, başını vurdun sen. Neden söz ettiğini bilmiyorsun.” Kırıcı konuşuyordu.

Ona öfkeyle baktım. “Kafamın hiçbir şeyi yok.”

“Benden ne istiyorsun, Beau?”

“Gerçeği bilmek istiyorum,” dedim. “Senin için neden yalan söylediyimi bilmek istiyorum.”

“Ne olduğunu sanıyorsun?” diye çıkıştı.

Kulağıma son derece delice gelen kelimelerin ağzımdan çıkması düşündüğümünden güç oldu. Kendimden artık pek emin olmasam da sakın ve alçak sesle konuşmaya çalıştım.

“Bildiğim tek şey senin o sırada yanımda olmadığın... Taylor da seni görmemiş, bu yüzden sakın bana başını çok hızlı çarptın deme. O minibüs az kalsın ikimizi de ezecekti... ama ezmedi, ellerinle minibüste bir oyuk açtın. Öbür arabada da koca bir oyuk açtın ama sen yaralanmadın bile. Minibüsün bacaklarımı ezmesi gerekiyordu ama sen minibüsü kaldırdın...” Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyordum, devam edemedim.

Şaşkınlık içinde bana bakıyordu. Yüzünde gergin ve savunmacı bir ifade vardı.

“Minibüsü üzerinden kaldırdığımı mı düşünüyorsun?” Aklımın başında olup olmadığını sorguluyor gibiydi ama bu yalnızca daha çok şüphelenmemi sağladı. Yetenekli bir aktris tarafından başarıyla seslendirilen iyi bir replikti sanki. Başarılıydı ama yine de her şeyin film olduğunu, gerçek olmadığını hatırlatacak ufak bir tını vardı.

Başımınla onayladım.

“Buna kimse inanmaz, biliyorsun.” Şimdi sesinde alay vardı, gülümsüyordu.

“Kimseye söylemeyeceğim.”

Yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi ve gülümsemesi silindi. “O zaman bunun ne önemi var?”

“Benim için önemli,” diye üsteledim. “Ben yalan söylemeyi sevmem. Bunu yapıyorsam iyi bir nedeni olmalıdır.”

“Sadece bana teşekkür edip her şeyi unutamaz mısınız?”

“Teşekkür ederim,” dedim ama kollarımı kavuşturmuş bekliyordum.

“Bunun peşini bırakmayacaksın değil mi?”

“Hayır.”

“O halde... Umarım hayal kırıklığı canını sıkmaz.”

Sessizlik içinde ters ters birbirimize bakıyorduk. İlk konuşan ben oldum, dikkatimi toplamaya çalışıyordum. Onun şahane yüzü yine aklımı başımdan alabilirdi. Yok edici bir meleşe bakmaktan farksız bir şeydi bu.

“Madem böyle davranacaktın, neden beni kurtardın?” dedim buz gibi bir tavırla.

Durdu. Çarpıcı yüzü bir anda kırılğan bir ifadeye büründü.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı.

Sonra arkasını döndü ve yürüdü.

Öyle sinirlenmişim ki bir süre hareketsiz kaldım. Sonunda yavaş yavaş koridorun sonundaki çıkışa doğru yürüdüm.

Bekleme odası korktuğumdan daha kötüydü. Forks’ta tanıdığım herkes orada durmuş, bana bakıyordu sanki. Charlie yanıma geldi. Hemen ellerimle onu durdurdum.

“Bir şeyim yok,” dedim asık suratla. Hâlâ öfkeliydim, konuşacak halim yoktu.

“Doktor ne dedi?”

“Doktor Cullen beni muayene etti, iyi olduğumu ve eve gidebileceğimi söyledi.” İçimi çektim. McKayla, Jeremy ve Erica, hepsi oradaydı ve bize doğru geliyorlardı. “Hadi gidelim,” dedim.

Charlie, kolunu belime koydu, aslında bana pek dokunduğu söylenemezdi; birlikte cam kapıya doğru yürüdük. Arkadaşlarıma aptal aptal el salladım. Umarım yarına kadar bunu unutulardı.

Hiç sanmam.

İlk defa, polis arabasına binince rahatladım.

Sessizce yol alıyorduk. Aklım o kadar karışık ki, Charlie’nin varlığının bile farkında değildim. Koridordaki konuşma sırasında Edythe’in savunmaya geçmesi, tanık olduğum ve inanmakta güçlük çektiğim olayları kanıtlar gibiydi.

Eve vardığımızda Charlie nihayet konuştu.

“Şey. Sanırım Renee’yi araman gerek.” Suçlu suçlu başını öne eğdi.

Afallamıştım. “Anneme söyledin mi?”

“Üzgünüm!”

Polis arabasından inerken kapıyı çarptım.

Annem deliye dönmüştü tabii. Onu sakinleştirmek için en az otuz kez iyi olduğumu söylemek zorunda kaldım. Bana eve dönmem için yalvardı, o sırada evin boş olduğunu unutmuştu. Ama onun yalvarışlarına direnmek düşündüğümünden daha kolay oldu. Edythe’in yarattığı gizem beni yiyip bitiriyordu. Onu takıntı yapmaya başlamıştım! Aptal aptal aptal! Normal, akli başında her insan Forks’tan kaçmaya can atardı ama ben pek hevesli değildim.

O gece erken yatmam gerektiğine karar verdim. Charlie beni endişeli gözlerle izlemeye devam ediyordu ve bu artık sinirlere dokunmaya başlamıştı. Banyoya uğrayıp üç tane Tylenol aldım. Bunlar işe yaradı, ağrılarım hafifleyince uykuya daldım.

O gece ilk kez rüyamda Edythe Cullen'ı gördüm.

4. DAVETLER

Rüyamda her yer çok karanlıktı. Etrafı aydınlatan tek şey, Edythe'in teninden yayılan loş ışıktı. Yüzünü göremiyordum, beni karanlıkta bırakarak uzaklaşırken ancak sırtını görebildim. Ne kadar hızlı koşsam da ona yetişemedim, ne kadar bağırdıysam da arkasını dönüp bana bakmadı. Gece yarısı sıkıntıyla uyandım, sonra bana çok uzun gibi gelen bir süre bir daha uyuyamadım. Ondan sonra neredeyse her gece rüyalarım girdi ama hep ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Kazadan sonraki bir ay huzursuz, gergin ve ilk başta utanç vericiydi.

Ne yazık ki o haftanın geri kalan bölümünde herkesin ilgi odağı oldum. Taylor Crowley sürekli beni takip ediyor ve durmadan af diliyordu. Onu bunları unutmamasını her şeyden çok istediğimi söyleyerek ikna etmeye çalışıyordum. Bana bir şey olmamıştı ki. Ama o ısrar ediyordu. Ders aralarında beni buluyor, öğle yemeklerini de bizim artık kalabalık sayılan masamızda yiyordu. McKayla ve Erica ona birbirlerine davrandıklarından bile daha kötü davranıyorlardı. Hiç hoşlanmadığım bir hayran daha kazandığımı düşünüp rahatsız oluyordum. Adeta yeni çocuktan hoşlanmak moda olmuştu.

Kimse Edythe için endişelenmiyordu; kimse onun arkasından koşup neler gördüğünü sormuyordu. Hikâyeyi anlatırken hep onu da katıyordum; defalarca esas kahramanın o olduğunu, beni yoldan ittiğini ve kendisinin de ezilme tehlikesi geçirdiğini

söylesem de herkesin verdiği tek yanıt minibüsü çekene kadar onun orada olduğunu görmedikleriydi.

Neden hiç kimse onun o kadar uzakta dururken bir anda yetişip mucizevi bir şekilde hayatımı kurtardığını görmemişti?

Kendi kendime neden kimsenin o kadar uzaktan gelip de hayatımı kurtardığını görmediğini soruyordum. Bunun tek bir sebebi olabilirdi ve bu hoşuma gitmiyordu. Hiç kimse benim gibi Edythe'in farkında değildi. Kimse onu benim izlediğim gibi izlemiyordu. Bu çok zavallıydı, hatta kendimi biraz sapık gibi hissetmeme neden oluyordu.

İnsanlar her zamanki gibi Edythe'ten uzak durmaya devam ettiler. Cullen'lar ve Hale'ler yine yemeklerini yemeden, kendi aralarında konuşarak masada oturuyorlardı. Hiçbiri, özellikle Edythe, benim tarafıma bakmıyordu artık.

Edythe, derste yanıma oturduğunda da benden olabildiğince uzak duruyor, varlığını yok sayıyordu. Adeta benim sıram boştu. Yalnızca bir anda ellerini yumruk yaptığında -elleri kemiklerinin üzerinde daha beyaz görünüyordu- aslında o kadar da ilgisiz olmadığını anlıyordum.

Onunla hastanedeki konuşmamızı devam ettirmek istiyordum. Kazadan bir gün sonra bunu denedim. En son konuştuğumuzda çok öfkeliydi. Gerçekten de ne olduğunu öğrenmek istesem ve gerçeği bilmeyi hak ettiğimi düşünsem de onu çok zorladığımı fark etmiştim; sonuçta kız benim hayatımı kurtarmıştı. Ona yeterince teşekkür edememişim.

Biyoloji dersine girdiğimde çoktan sırasına oturmuştu. Önüne bakıyordu. Ben de oturup onun bana dönmesini bekledim. Geldiğimi fark ettiğini gösterecek hiçbir harekette bulunmadı.

"Merhaba Edythe," dedim.

Hafifçe bana doğru döndü, gözlerime bakmadan başıyla selam verip hemen yüzünü başka tarafa çevirdi.

Her gün benden sadece yarım metre ötede durmasına karşın, bu onunla yüz yüze geldiğimiz son andı. Bazen kafeteryada ya da otoparkta kendimi tutamayıp ona uzaktan bakıyordum. Altın rengi gözlerinin günden güne koyulaştığını görüyordum (sonra bir anda tekrar altın rengine dönüyor, yavaş dönüşüm bir kez

daha başıyordu). Ama derste ben de ona, onun bana davrandığı gibi ilgisiz davranıyordum. Acınacak haldeydim. Bu arada rüyalarım devam ediyordu.

Büyük ihtimalle beni Taylor'ın minibüsünün önünden ittiği için pişmandı. Başka bir açıklama bulamıyordum. Sonuçta ben yokmuşum gibi davrandığına göre benim ölmemi istiyordu herhalde.

Söylediğim bütün yalanlara karşın, Renee e-postalarımındaki keyifsizliğimden sıkıntılı olduğumu anladı ve beni birkaç kez endişe içinde aradı. Ona kasvetli havalar yüzünden keyifsiz olduğumu söyledim.

McKayla, laboratuvar eşimle aramdaki soğukluktan çok memnundu. Onun, Edythe'in bu cesur kurtuluşunun beni etkileyeceğini düşünüp endişelendiğini görebiliyordum. Şimdi bunun ters etki yarattığını görmek içini rahatlatmıştı. Kendine güveni artmıştı. Biyoloji dersinden önce masamın kenarına oturup benimle sohbet ediyor, Edythe'i yok sayıyordu; tıpkı onun bizi yok saydığı gibi.

O tehlikeli buzlu günden sonra kar kalkmıştı neyse ki. McKayla kartopu savaşını iptal etmek zorunda kaldığı için hayal kırıklığına uğramıştı ama yakında kumsal gezisi gerçekleşeceği için memnundu. Ancak yağmur tüm şiddetiyle devam ediyordu. Aradan haftalar geçti.

Zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyordum. Günlerin çoğu birbirine benziyordu, gri, daha gri ve daha da gri. Üvey babam Phoenix'te hiç farklı mevsim olmamasından yakındı ama anladığım kadarıyla Forks da öyleydi. Yağmurlu bir sabah Jeremy'yle kafeteryaya girene kadar baharın yaklaştığını fark etmemiştim.

"Hey, Beau," dedi.

Yağmurdan mümkün olduğunca hızlı uzaklaşmak istiyordum ama Jeremy neredeyse hiç ilerlemiyordu. Yavaşlamak zorunda kaldım.

"N'aber, Jeremy?"

"Sana kimse bahar dansına gitmeyi teklif etti mi merak ettim. Biliyorsun bu kızların seçimi."

"Şey, hayır."

"Hmm... İster mi... Yani, sence McKayla sana sorar mı?"

“Umarım sormaz,” dedim, biraz gereğinden fazla hızlıca. Şaşırarak bana baktı. “Neden?”

“Dans etmem.”

“Ah.”

Bir süre sessizlik içinde iğlerledi. Düşünceliydi. Bense yağmurun altından çıkmaya hevesliydim.

“Bunu ona söylemem sorun olur mu?” diye sordu.

“Hayır. Hatta bu iyi bir fikir. Mecbur değilsem ona hayır demek istemem.”

“Tamamdır.”

“Bu dans ne zaman?”

Şimdi kafeteryaya yaklaşmıştık. Bana asılı açık sarı dans posterini işaret etti. Nedense ben bu posteri fark etmemiştim ki kenarlarının hafif kıvrılmasından ve yazıların silikleşmesinden bir süredir asılı olduğu belli oluyordu.

“Bir sonraki cumartesi,” dedi.

McKayla ertesi gün İngilizce dersinde her zamanki konuşkan halinden çok farklı olunca Jeremy’nin onunla konuştuğunu anladım. Öğle yemeğinde hem benden hem Jeremy’den uzak oturdu. Kimseyle pek konuşmadı. McKayla benimle birlikte sınıfa yürürken hâlâ sessizdi. Ben yerime oturana, o da masamın kenarına tüneyene kadar sesini çıkarmadı. Edythe yine dokunma mesafesinde olmasına karşın sanki onu hayalimde görüyordum gibi bana uzak duruyordu.

“Şey,” dedi bana değil yere bakarak. “Jeremy dansla aranın iyi olmadığını söyledi.”

“Evet, doğru.”

Şimdi bir an bana baktı, ifadesi incinmiş hatta biraz kızgın gibiydi. Daha ona hayır bile dememişim ama kendimi suçlu hissediyordum.

“Hm,” dedi. “Ben bunu uydurduğunu sanmıştım.”

“Şey, üzgünüm, hayır. Hem neden böyle bir hikâye uydursun ki?”

Kaşlarını çatı. “Sanırım onu dansa davet etmemi istiyor.”

Zorla gülümsedim. “Etmelisin. Jeremy harika bir çocuk.”

Omuz silkti. “Olabilir.” Daha sonra derin bir nefes aldı ve

bana hızla, endişeli bir gülümsemeyle baktı. “Bu, ‘ben dans etmem’ olayı, dansa davet eden kişi ben olsaydım değişir miydi?”

Gözümün ucuyla Edythe’in kafasının adeta benim cevabımı bekliyormuş gibi bana döndüğünü fark ettim.

Yanıt vermem biraz uzun sürdü. Kendimi suçlu hissediyordum ama şimdi bir de dikkatim dağılmıştı. Edythe bizi mi dinliyordu?

“Şey, üzgünüm, hayır.”

McKayla’nın yüzü düştü. “Başka biri sorsa değişir miydi?”

Edythe, McKayla’nın bakışlarının ona kaydığını fark etmiş miydi?

“Hayır. Zaten tartışmalı bir konu çünkü o gün Seattle’de olacağım.” Bu kasabanın dışına çıkmam lazımdı ve iki sonraki cumartesi harika bir zamandı.

McKayla, “O hafta sonu mu olması lazım?” diye sordu.

“Evet. Ama beni boş ver. Jeremy’yle gidin. Benden daha eğlencelidir.”

“Evet, sanırım,” diye mırıldanıp arkasını dönüp kendi sırasına gitti. Omuzlarının çöktüğünü gördüm ve kendimi korkunç hissettim. Gözlerimi kapattım; bu suçluluk ve merhamet duygusundan, McKayla’nın o çökmüş vücut hatlarının gözümün önünden gitmesi için ellerimi şakaklarıma bastırdım. Bayan Banner konuşmaya başladı. İçimi çekip gözlerimi açtım.

Edythe merakla bana bakıyordu. O bildik rahatsızlık ifadesi siyah gözlerinde daha da belirgindi.

Ben de ona baktım; başını hemen çevirmesini bekliyordum. Ama o, gözlerimin içine daha derin bakmaya başladı, sanki orada bir şey bulmak istiyor gibiydi. Gözlerimi ondan kaçırmam mümkün değildi. Ellerim titremeye başladı.

“Bayan Cullen?” diye seslendi öğretmen. Ondan, duymadığım bir sorunun cevabını vermesini istiyordu.

“Krebs Döngüsü,” diye cevap verdi Edythe, gönülsüzce Bayan Banner’a dönerek.

Onun bakışlarından kurtulur kurtulmaz kitabıma döndüm ve kaldığım yeri bulmaya çalıştım. Sırf altı haftadır ilk kez yüzüme baktı diye bu kadar heyecanlanmam canımı sıkıyordu. Bu normal değildi. Acıklı bir durumdu bu ve çok sağlıksızdı.

Dersin geri kalan kısmında varlığından habersizmişim gibi davranmaya çalıştım ama imkânsızdı bu. Zil çaldığında eşyalarımı toplamak için arkamı döndüm, her zaman yaptığı gibi hemen gitmesini bekliyordum.

“Beau?” Onu yalnızca birkaç haftadır değil de aylardır tanıyor olsam sesi bu kadar tanıdık gelmezdi.

İstemeye istemeye döndüm. Onun kusursuz yüzüne baktığımda hissedeceğimden emin olduğum şeyleri hissetmek istemiyordum. İfadem tahminen tedbirliydi; onunki ise anlaşılıyordu. Bir şey söylemedi.

“Evet?” diye sordum.

Bana bakmaya devam etti.

“Şey... Şimdi... Benimle tekrar konuşmaya mı başladın?”

Dudaklarını büktü, gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. “Hayır, pek sayılmaz,” dedi.

“Peki,” dedim gözlerimi kaçırdım, önce ellerime ardından tahtaya baktım. Ona baktığımda konsantre olamıyordum ve bu sohbet de bir anlam ifade etmemeye başlamıştı.

“Üzgünüm.” Samimi gibiydi. “Çok kaba davranıyorum, biliyorum. Ama böylesi daha iyi, gerçekten.”

Tekrar ona baktım. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

“Neden söz ettiğini anlamıyorum.”

“Arkadaş olmamamız daha iyi,” diye açıkladı. “Güven bana.”

Gözlerimi kıstım. Bu sözü daha önce de duymuştum.

Tepkim onu şaşırtmıştı. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bunu daha önce anlamaman ne kötü. O zaman bu pişmanlığı hiç yaşamazdın,”

“Pişmanlık mı?” Bu kelime ve ses tonum onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. “Ne için pişmanlık?”

“O aptal minibüsün beni ezmesine izin vermemenin pişmanlığı.”

Çok şaşırmıştı. Bana kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı. Sonunda konuşmaya başladığında, delirmiş gibiydi.

“Hayatımı kurtardığım için pişmanlık duyduğumu mu düşünüyorsun?”

Hızla hâlâ birkaç çocuğun durduğu kapiya doğru baktım. Bir

tanisini bize bakarken yakaladım. Gözlerini kaçırdı, ben de tekrar Edythe'e döndüm.

"Evet," dedim sessizce. "Yani başka ne olabilir ki? Bariz ortada."

Çok garip bir ses çıkarttı; dişlerinin arasından nefes verdi ve bu bir tıslamaya benziyordu. Hâlâ delirmiş gibi bakıyordu.

"Tam bir salaksın," dedi.

İşte bu bardağı taşırmıştı.

Bu kıza kafayı takmış olmam, sürekli onu düşünmem, her akşam rüyamda onu görmem zaten yeterince kötüyken bir de burada ahmağın teki gibi oturup onun hakaretlerini dinleyemezdim. Kitaplarımı alıp sandalyeden kalktım ki tüm bu zaman boyunca onun haklı olduğunu biliyordum. Evet, salaktım, bana hakaretler savurmaya devam edecek olsa bile onun yanından ayrılmak istemediğim için tam bir salaktım. Bu odadan derhal çıkmam lazımdı, o yüzden elbette eşige takıldım ve neredeyse kapıdan dışarı doğru düşüyordum. Kitaplarım etrafa yayıldı. Bir an gözlerim kapalı orada durdum, kitapları orada bırakmayı düşündüm. Sonra iç çektim ve gözlerimi açtım. Alsam fena olmazdı.

Edythe önümde dikiliyordu. Kitapları çoktan üst üste koymuştu ve bana uzatıyordu.

Ona tam olarak bakmadan kitapları aldım.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Bir şey değil," dedi. Sesi hâlâ öfkeliymiş gibi çıkıyordu.

Doğrudum, arkamı döndüm ve spor salonuna doğru yürümeye başladım.

Beden eğitimi dersi de günümün iyi gitmesini sağlamadı. Basketbol oynamaya başlamıştık. Takımdakiler nedense, geçen gün voleybol oynayan halimi görmelerine rağmen basketbolda iyi olacağımı düşünmüşlerdi. Ama öyle olmadığını anlamaları uzun sürmedi. Artık bana hiç pas vermiyorlardı. Bu iyi bir şeydi, ama çok sık düşüyordum. Bazen başkalarını da kendimle beraber düşürüyordum. Bugün her zamankinden kötüydüm, o yüzden dikkatimi ayaklarıma vermeye çalıştım ama yapamadım. Tek düşünebildiğim Edythe'ti.

Spor salonundan çıkınca her zamanki gibi rahatladım. Kam-

yonetime adeta koşarak gittim. Görmek istemediğim bir sürü insan vardı. Kazada kamyonetim pek hasar görmemişti. Arka farları değiştirmek ve belki küçük bir yeri boyamak gerekiyordu. Taylor'ın ailesi minibüsü hurda fiyatına satmak zorunda kalmıştı.

Köseyi döndüğümde, uzun boylu bir siluetin kamyonetime yaslandığını gördüm; az kalsın kalp krizi geçiriyordum. Sonra onun Erica olduğunu anladım. Tekrar yürümeye başladım.

“Erica!” diye seslendim.

“Merhaba Beau.”

“Ne var ne yok?” dedim kapıyı açarken. Ona bakıp anahtarlarımı oynattım.

“Şey... Ben diyecektim ki... Benimle bahar dansına gelir misin?” Sesi titriyordu.

Dikkatlice anahtarı kapıya soktum.

“Üzgünüm Erica. Dansa gitmiyorum.”

İşte bunu söylerken ona bakmam lazımdı. Yüzünü aşağıya eğmişti. Siyah saçları gözlerini kapatıyordu.

“Ah, tamam.”

“Çünkü o gün Seattle’a gideceğim,” dedim hızla. Kendini daha iyi hissetmesi için. “Tek gidebileceğim gün o. Şey, o yüzden, umarım eğlenirsiniz.”

Saçlarının altından hafifçe gözlerini kaldırıp baktı. “Tamam,” dedi tekrar ama şimdi sesi biraz daha neşeli çıkmıştı. “Belki bir sonraki sefere.”

“Tabii,” diye ona katıldım ama anında pişman oldum. Umarım bunu ciddiye almazdı.

“Görüşürüz,” dedi arkasını dönüp. Sanki kaçıyor gibiydi. El salladım ama görmedi.

Birinin alçak sesle kıkırdadığını duydum.

Edythe kamyonetimin önünden geçiyordu, dudakları sımsıkı kenetlenmiş bir halde önüne bakıyordu.

Bir an dondum. Ona bu kadar yakın olmayı beklemiyordum. Kendimi biyolojiden önce hazırlamaya alışmıştım ama bu beklenmedik olmuştu. O yürümeye devam etti. Hızla kapıyı açıp koltuğuma oturdum, kapıyı biraz sert çarptım. Kulakları sağır eden motoru çalıştırıp geri geri gitmeye başladım. Edythe iki ara-

ba ötemdeki arabasına binmişti bile; öntüme geçip yolumu kesti. Durdu, kardeşlerinin gelmesini bekliyordu. Dördünün arabaya doğru yürüdüğünü görebiliyordum ama henüz kafeteryanın yakınındaydılar. Dikiz aynamdan bakıyordum. Arkamda kuyruk oluşmaya başlamıştı. Tam arkamda Taylor, yeni aldığı ikinci el Sentra'sının içinden bana el sallıyordu. Başımı eğip onu görmezden geldim.

Gözlerimi önümdeki arabaya dikmiş otururken, birinin arabamın camını tıklattığını duydum. Dönüp baktım, Taylor'dı bu. Şaşkınlıkla dikiz aynamdan da baktım. Arabası hâlâ çalışıyordu, kapısı da açıktı. Uzanıp camı açtım. Ama cam sıkışmıştı. Yarısına kadar açıp pes ettim.

"Üzgünüm, sıkışıp kaldım." Başımla Cullen'ların Volvo'sunu işaret ettim.

"Biliyorum. Seni burada yakalamışken bir şey sormak istedim." Sırıttı.

Olamaz, diye düşündüm. Bu bir eşek şakası falan mıydı? Gidip yeni çocuğu canından bezdirelim.

"Bahar dansına benimle gider misin?" diye sordu.

"O gün kasabada olmayacağım Taylor," dedim. Sesim biraz sert çıkmıştı. Bu onun suçu değildi ama McKayla ve Erica çoktan günlük sabır kotamı doldurmuşlardı.

"Evet, McKayla söyledi," diye itiraf etti.

"Öyleyse neden..."

Omuz silkti. "Onu atlatmaya çalıştığını düşündüm."

Evet, onun suçuydu.

"Üzgünüm Taylor," dedim rahatsızlığımı gizlemeye çalışarak. "O gün gerçekten şehir dışında olacağım."

"Olsun, mezuniyet balosu da var," dedi ifadesini değiştirmeden.

Cevap vermeme fırsat kalmadan arabasına doğru yürüdü. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Archie, Royal, Eleanor ve Jessamine Volvo'ya biniyorlardı. Edythe dikiz aynasından bana bakıyordu. Nedense, Taylor'ın az önce söylediklerini ve benim tuhaf yanıtımı duymuş gibi kahkahalarla gülüyordu, gözlerinin kenarları kırışmıştı ve omuzları kahkahalarla sarsılıyordu. Tekrar

gaza bastım; acaba kamyonetim öndeki Volvo ve yanındaki siyah arabaya ne kadar hasar verebilirdi? Eminim kamyonetim bu sa-
vaşı kazanırdı.

Ama o sırada kardeşleri arabaya bindiği için Edythe de nere-
deyse sessiz olan motorunu çalıştırmıştı.

Başka bir şeye konsantre olmaya çalışarak yola koyuldum.
McKayla Jeremy'yi dansa çağırarak mıydı? Eğer çağırmazsa beni
mi suçlardı? Taylor mezuniyet balosu konusunda ciddi miydi?
Ona nasıl bir mazeret bulacaktım? Belki de annemi ziyarete gi-
derdim veya o buraya gelirdi. Yemek için ne pişirecektim? Bir
süredir tavuk yememiştik.

Ama kendi sorularımı cevapladıkça aklım yine Edythe'e ka-
yıyordu.

Eve gittiğimde akşam yemeği için soya soslu tavuk yapma-
ya karar verdim. Zahmetli bir yemekti bu, beni oyalayabilirdi.
Zaten çok ödevimde yoktu. Soğanları ve biberleri doğramaya
konsantre oldum. Gerçi tekrar tekrar biyoloji dersini zihnimde
tekrarladım; bana söylediği her kelimeyi analiz ettim. Arkadaş
olmamamızın daha iyi olacağını söylerken ne demek istemişti?

Bir anda ne demek istediğini anladığımda mideme kramp
girdi. Kendimi ona ne kadar kaptırdığımı anlamıştı, bana umut
vermek istemiyordu... bu yüzden arkadaş bile olamazdık. Çün-
kü bugün benim McKayla ve Erica'ya yaptığım gibi (Taylor iyi
görünüyordu) duygularıma zarar vermek istemiyordu. Benim
hissettiğim suçluluğu hissetmek istemiyordu. Çünkü benimle
ilgilenmiyordu.

Tabii ki ilgilenmiyordu çünkü ben ilginç biri değildim.

Gözlerim soğandan dolayı yanmaya ve ıslanmaya başlamıştı.
Hemen bir mutfak bezi kapıp ıslatıp gözlerimi sildim. Pek işe
yaramadı.

Ben sıkıcıydım. Bunu Biliyordum. Ama o tam tersiydi. O çılgın
anı son derece net hatırlasam da bu her neyse onun sırrıyla
alakalı değildi. Bu noktada hikâyenin herkese anlattığım şekline
inanmaya başlamıştım. Gördüğümü düşündüğüm şeyden çok
daha mantıklıydı.

Zaten benim için fazla iyi olmak için bir sırra ihtiyacı yok-

tu. Mükemmeldi, gizemliydi, güzeldi ve tamamen kusursuzdu. Hatta tek eliyle bir minibüsü kaldırabiliyorsa bile bu önemli değildi. Her iki şekilde de o bir fanteziydi ve ben gerçekliğin en sıradan haliydim.

Yani bu sorun değildi. Onu yalnız bırakabilirdim. Onu yalnız bırakacaktım. Burada bir süre kalıp cezamı çekecek ve şansım yaver giderse güneybatıda ya da belki Hawaii'de bir okuldan burs alacaktım.

Soslu tavuğu hazırlayıp fırına koyarken güneşli kumsalları ve palmiye ağaçlarını düşünmeye çalıştım.

Charlie eve gelip yeşilbiber kokusu aldığıında yine kaygılı göründü. Onu suçlayamazdım ama yemeğin tadına bakınca endişesi geçmişti. Biraz garip bir duyguydu. Ama yine de onun bana mutfakta güvenmeye başlaması hoşuma gitmişti.

“Baba?” dedim yemeği neredeyse bittiğinde.

“Efendim, Beau?”

“Şey, önümüzdeki cumartesi Seattle'a gideceğimi bilmeni istedim... Tek günlüğüne,” dedim. Sonra da, “Sakıncası yok değil mi?” diye ekledim. Ondan izin almak istemiyordum, bu bana çok saçma geliyordu, ama birden kendimi çok kaba hissetmiş ve bu yüzden bunu cümlemin sonuna eklemiştim.

“Neden?” Şaşırmıştı, neden birinin Forks kasabasının sınırlarının dışına çıkmak isteyeceğini hayal edemiyor gibiydi.

“Birkaç kitap almak istiyorum... Buradaki kütüphanede çok az kitap var. Belki kıyafet de bakarım.” Charlie sayesinde arabaya para vermediğim için şimdi eskisinden daha çok param vardı, olduğumdan daha çok param vardı. Sadece benzine düşündüğümünden biraz fazla para harcıyordum.

“O kamyonet pek tasarruflu değil sanırım,” dedi düşüncelerimi okur gibi.

“Biliyorum. Montessano, Olympia ve gerekirse Tacoma'da duracağım.”

“Tek başına mı gidiyorsun?”

“Evet.”

“Seattle büyük bir kent, kaybolabilirsin.”

“Baba, Phoenix Seattle'dan beş kat daha büyük. Ayrıca ben harita okuyabiliyorum, endişelenme.”

“Seninle gelmemi ister misin?”

Acaba benim için gerçekten endişeleniyor muydu yoksa beni cumartesiileri sürekli yalnız bıraktığı için kendini kötü mü hissetmeye başlamıştı? Büyük ihtimalle endişeleniyordu. Emindim, çünkü onun gözünde ben büyük ihtimalle hâlâ beş yaşındaydım.

“Gerek yok baba. Çok heyecanlı olacağını sanmam.”

“Dansa yetişebilecek misin?”

Anlayana kadar ona cevap vermeden dik dik baktım.

Ve anladı. “Ah, doğru,” dedi sadece.

“Evet,” dedim. Denge konusunda anneme çekmemiştim.

Ertesi sabah park yerine girdiğimde, kamyonetimi gümüş renkli Volvo’dan uzağa park ettim. Uzak duracaktım. Onu fark etmeyecektim. Bundan sonra şikâyet edecek bir şeyi olmayacaktı.

Kamyonetten inerken anahtarım elimden kaydı ve ayağımın dibindeki su birikintisine düştü. Almak için eğildim ama beyaz bir el benden önce anahtarı kaptı. Doğrudum. Edythe Cullen yanıbaşında duruyordu; son derece rahat bir tavırla kamyoneti-me yaslanmıştı.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Neyi?” Konuşurken anahtarım elindeydi. Elimi uzatınca anahtarları avucuma bıraktı.

“Birdenbire ortaya çıkmayı.”

“Beau, eğer sen son derece dikkatsizsen, bu benim suçum değil.” Sesi her zamanki gibi derin ve kadifemsiydi. Bana gülünç bir şey söylemişim gibi bakıyor, gülümsemesini bastırıyordu.

O beni görmezden gelmezse ben onu nasıl görmezden gelecektim ki? Onun o uzun, bronz rengi saçlarından uzakta. Dün böyle dememiş miydi? Arkadaş olamayız. O zaman neden benimle konuşuyordu. Sadist miydi? Umurunda olmayan sersem çocuğa işkence etmek mi istiyordu? Eğlence anlayışı bu muydu?

Sinirle yüzüne baktım. Gözleri yine açık renkti; altın bal rengiydi. Kafamın karışıklığından kurtulmak için bakışlarımı başka yöne kaydırdım. Ayakları hareketsiz, benimkilerden 20 santim ileride duruyordu. Sanırım bir yanıt bekliyordu.

Onun arkasına okula doğru baktım ve aklıma gelen ilk saçma şeyi söyledim.

“Dünkü trafiğin nedeni neydi?” diye sordum, başka yöne bakmaya devam ederek. “Ben yokmuşum gibi davranacağımı düşünüyordum.”

“Taylor için yaptım onu, kendim için değil. Ona bu şansı vermemeliydim.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne?” Dünkü hatıra aklıma gelince sesim sertleşmişti. Edythe ve Taylor’ın arkadaş olduklarını düşünmemiştim. Ondan bunu Taylor mı...? Yok, hayır, öyle olmazdı.

“Ben sen yokmuşsun gibi davranmıyorum,” diye devam etti ben hiç konuşmamışım gibi.

Tekrar gözlerine baktım, odaklanmak istiyordum. Ne kadar altın gibi parladığını, o açık mor gözkapaklarına uzun kirpiklerinin ne kadar yakıştığını düşünmek istemiyordum.

“Benden ne istiyorsun anlamıyorum.”

Onun yakınındayken adeta hiç akıl süzgecim yokmuş gibi düşündüğümün ağızından doğruca çıkması canımı sıkıyordu. Başka hiçbir kızla bu şekilde konuşmamıştım.

Hafif gülümsemesi yok oldu ve bir anda yüzü tedbirli bir ifadeye büründü.

“Hiçbir şey,” dedi çok hızlıca, neredeyse yalan söylüyormuş gibi.

“Tyler’ın minibüsünün işi görmesine izin vermeliydin o zaman.”

Bir süre bana bakmaya devam etti ve cevap verdiğinde sesi buz gibiydi. “Beau saçmalıyorsun,” dedi.

Evet, eziyet ediyordu. Bu sıkıcı kasabada eğlenmek için beni kullanmıştı. Kolay hedef.

Bir adımda yanından geçip gittim.

“Bekle!” diye seslendi ama kendimi zorladım, geri dönmedim.

Ama benim bacaklarım onunkinin iki katı olsa bile bana yetişti ve yanımda yürümeye başladı. “Üzgünüm, kabalık ettim,” dedi yürürken. Onu duymazdan geldim. “Doğru olmadığını söyleyemem ama söylemem kabalıktı.”

“Neden beni rahat bırakmıyorsun?”

“Sana bir şey sormak istiyordum ama kafamı karıştırdın...”
Gülümsüyordu, neşesi yerine gelmiş gibiydi.

İç çektim ve yavaşladım, gerçi benim hızıma yetişmekte pek de zorlanmıyordu. “Peki.” Ah, avucunun içindeydin. “Ne istiyorsun?”

“Önümüzdeki cumartesi, biliyorsun, bahar dansının olduğu gün...”

“Komik olmaya mı çalışıyorsun?” diyerek sözünü kesip ona döndüm.

Yağan yağmurun farkında değilmiş gibi bana baktı. Hiç makyaj yapmadığını fark ettim yoksa şimdiye çoktan akmaya başlardı. Elbette öyle olacaktı, yüzü kusursuzdu neden makyaj yapacaktı ki? Bir an gerçekten sinirlendim. Bu kadar güzel olduğu için sinirlendim. Ve zalimliğini benim üzerinde kullandığı için... Bunu bilmeme rağmen ondan uzaklaşmadım.

Yüzündeki muzip ifade geri geldi, yanaklarında gamzeleri belirdi. “Sözümü bitirebilir miyim?”

Uzaklaş dedim kendime.

“O gün Seattle’a gideceğini söylediğini duydum. Birinin seni bırakmasını ister misin?” Bunu beklemiyordum.

“Efendim?”

“Seattle’a seni birinin bırakmasını ister misin?”

“Kimin?” diye sordum, aklım karışmıştı.

“Ben elbette.” Karşısında zihinsel engelli biri varmış gibi tane tane konuşuyordu.

Hâlâ şaşkındım. “Neden?” Buradaki bit yeniği neydi?

“Birkaç hafta içinde ben de Seattle’a gitmeyi planlıyordum. Ayrıca, dürüst olmam gerekirse bu kamyonetle oraya varabileceğini sanmıyorum.”

Tekrar yürümeyi başardım. Kamyonetime edilen hakarete içerlemiştim.

“Benimle istediğin kadar dalga geç ama kamyonetimi işe karıştırma.”

Yine hızlanarak bana yetişti. “Neden seninle dalga geçtiğimi düşünüyorsun?” diye sordu. “Davetim ciddi.”

“Kamyonetim iyi çalışıyor. Teşekkürler.”

“Kamyonetin Seattle’a bir depo benzinle varabilir mi?”

Kamyonetten önce herhangi bir araba tercihim yoktu ama şu anda Volvo’lara gıcık olmaya başlıyordum.

“Bu seni neden ilgilendirsin ki?”

“Kısıtlı kaynakların boşuna harcanması herkesi ilgilendirir.”

“Doğrusunu söylemem gerekirse, Edythe...” Adını söylerken heyecanlandım ve bundan nefret ettim. “Semi hiç anlamıyorum. Benimle arkadaş olmak istemediğini sanıyordum.”

“Arkadaş olmak istemediğimi söylemedim. Arkadaş olmazsak daha iyi olur, dedim.”

“Ah, teşekkür ederim, şimdi her şey netleşti,” dedim. Kinayeli konuşmuştum. Yine olduğum yerde durduğumu fark ettim. Artık kafeteryanın çatısının saçığının altındaydık. Bu yüzden yağmurdan ıslanmış yüzüne kolayca bakabiliyordum. Bu da düşüncelerimin netleşmesine hiç yardımcı olmuyordu.

“Arkadaşım olmaman senin için daha... mantıklı olur,” diye açıkladı. “Ama senden uzak durmaya çalışmaktan yorulduğum Beau.”

Son cümleyi söylerken bakışları derinleşmiş, sesi boğuk çıkmıştı. Bense nasıl nefes alacağımı bile bilmiyordum.

“Benimle Seattle’a gelir misin?” diye sordu.

Konuşamıyordum, sadece başımı sallayabildim.

Hızla gülümsedi ama sonra yüzü birden ciddileşti.

“Benden gerçekten uzak durmalısın,” diye uyardı beni. “Derste görüşürüz.”

Hemen arkasını döndü ve geldiğimiz yöne doğru yürüdü.

5. KAN GRUBU

İngilizce dersine sersemlemiş halde gittim. İçeri girerken, dersin başlamış olduğunu bile fark etmedim.

“Bize katılma zahmetini gösterdiğiniz için teşekkür ederiz Bay Swan,” dedi Bayan Mason alaycı bir tavırla.

Kıpkırmızı oldum ve aceleyle yerime oturdum.

Ders bitene kadar McKayla’nın benim yanımdaki her zamanki yerinde oturmadığını da fark etmedim. Onun duygularını incittiğimi hatırlayıp kendimi suçlu hissettim. Ama McKayla ve Erica her zamanki gibi benimle kapıda buluştular, ben de affedildiğimi anladım. Yürürken McKayla yavaş yavaş eskisi gibi davranmaya başladı; neşelendi; hafta sonu havanın nasıl olacağından söz ederken heyecanlandı. Yağmur kısa bir süre için yerini kuru havaya bırakacağından, belki kumsal gezisi yapılabilecekti. Bu gezi konusunda hevesli görünmeye çalışıyordum, önceki gün ona yaşattığım hayal kırıklığını telafi etmek istiyordum. Ama bu çok zordu, yağmur yağsa da yağmasa da hava soğuk olacaktı. Bu da benim için tam anlamıyla bir plaj havası demek değildi doğrusu.

Sabahın geri kalan kısmını hayal âleminde geçirdim. Edythe’in söylediklerinin ve bakışlarının gerçek olduğuna, benim hayal ürünü olmduğuna inanamıyordum. Onda benim gerçeklik algımı yıkan bir şey vardı. Önce onun bir minibüsü durdurduğunu görmüştüm... şimdi de bu. İkinci varsayımım birincisinden de saçmaydı... yani benden herhangi bir şekilde hoşlanıyor olması. Ama işte buradaydım ve her ne kadar sonunda bir bit

yeniği çıkacak olsa da bodoslama bu işe girişiyordum. O anda bu iyi bir takas gibi görünmüştü; onun gözlerindeki şu andaki bakışa karşı sonra atacağı kahkaha.

Öğle yemeği vakti geldiğinde kafeteryaya girmeye hem can atıyordum hem de endişeliydim. Beni her zamanki gibi görmezden mi gelecekti? Ondan bu sabahki konuşmanın yaşandığına dair herhangi bir işaret gelecek miydi? Jeremy'yi zihnimin sadece çok düşük bir yüzdesiyle dinliyordum. McKayla onu dansa davet etmişti ve diğerleriyle birlikte gideceklerdi: Allen ve Erica, Logan ve Taylor. Sanırım doğru yerlerde homurdanmış ve onaylamıştım ki, ona ne kadar az dikkat ettiğimi fark etmiş görünmüyordu.

Kapıdan girer girmez gözlerim masaya kaydı ve bir anda büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Masada dört kişi vardı ve Edythe bu dört kişiden biri değildi. Önemli bir şey olduktan sonra her seferinde ortadan kayıp mı olacaktı?

Bu sabahki konuşmamız sadece benim için önemliydi elbette, bundan emindim.

İştahım kaçmıştı. Yalnızca bir şişe limonata aldım ve Jeremy'nin arkasından sıraya girdim, keşke eve erken kaçabilen, devamsızlık veya okuldan sonra alıkoyma cezasına kalmak ve ailemi hayal kırıklığına uğratmak gibi şeyleri kafaya takmayan biri olsaydım.

"Edythe Cullen yine sana bakıyor," dedi Jeremy. Onun adını söyleyince nihayet dikkatimi çekmeyi başarmıştı. "Merak ettim, bugün neden yalnız oturuyor acaba?"

Hemen başımı kaldırdım. Edythe'i görmek için Jeremy'nin baktığı yöne baktım. Edythe boş bir masada oturuyor ve yüzünde çarpık bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Göz göze gelince elini kaldırdı ve beni yanına çağırdı. Ben gözlerime inanamazmış gibi bakarken göz kırptı.

"Seni mi çağırıyor?" diye sordu Jeremy, sesinde şaşkınlıkla karışık aşağılama vardı.

"Belki de biyoloji ödevi için yardıma ihtiyacı vardır," diye mırıldandım onun endişelenmesini önlemek için. "Ben en iyisi gidip ne istediğini öğreneyim."

Ben yürürken Jeremy'nin arkamdan baktığım hissedebiliyordum.

Edythe'in masasına geldiğimde, kararsızlıkla karşısındaki sandalyenin arkasında durdum.

"Neden bugün benimle oturmuyorsun?" diye sordu gülümseyerek.

Oturdum. Onu dikkatle izliyordum. Şaka böyle mi sona eriyordu? Hâlâ gülümsüyordu. Şaka olmasının veya benimle dalga geçmesinin umurumda olmadığını fark ettim. Onunla bu kadar yakın zaman geçirmek için ne gerekiyorsa yapardım.

Bana bakmayı sürdürdü. Bir şey söylememi bekliyordu sanki.

"Şey, bu çok garip," dedim sonunda.

"Evet." Ben daha fazlasını söyleyeceğinden emindim ama durdu, ben de bekledim. Sonra birden hızla, sözcükler ağzından hızla dökülüyordu; ne dediğini anlamam zaman aldı. "Nasıl olsa cehenneme gideceğime göre, bu işi doğru dürüst yapmaya karar verdim."

Açıklama yapacağını düşünerek bekledim ama yapmadı. Saniyeler geçtikçe aramızdaki sessizlik rahatsızlığa dönüştü.

"Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum," dedim.

"Ona güveniyorum zaten." Yine gülümsedi ve omzumun üstünden arkaya baktı. "Herhalde arkadaşların seni çaldığım için bana bozulmuşlardır."

Birden, sırtımda onların bakışlarını hissettim. İlk defa olarak bunu hiç umursamadım.

"Bir şey olmaz. Yaşarlar."

"Ama seni geri vermeyebilirim," dedi gözlerinde hain bir parıltıyla.

Ben gereğinden yüksek bir sesle yutkununca, güldü.

"Endişeli gibisin."

"Hayır," dedim ama ne yazık ki bunu söylerken sesim çatlamıştı. "Aslında şaşkınım... Neler olduğunu anlayamıyorum?" diye başımla boş masayı işaret ettim.

"Söylediğim gibi, senden uzak durmaya çalışmaktan çok sıkkındım. Bu yüzden pes ettim." Hâlâ gülümsüyordu ama altın rengi gözlerinde ciddi bir ifade vardı.

"Pes mi ettin?" diye tekrarlardım kafam karışmış bir şekilde.

"Evet, iyi olmaya çalışmaktan vazgeçtim, şimdi ne yapmak

istiyorsam onu yapacağım, her şey olacağına varır.” Bu arada yüzündeki gülümseme kaybolmuş, sesi yine sertleşmişti.

“Yine aklımı karıştırdın.”

Bunu komik bulmuş gibiydi.

“Seninle konuşurken hep çok fazla şey söylüyorum, bu sorunlardan biri.”

“Endişelenme, hiçbirini anlamıyorum,” dedim yüzümü buruşturarak.

“Ben de ona güveniyorum zaten.”

Birkaç saniye daha birbirimize baktık ancak sessizlik bu sefer rahatsız edici değildi. Daha çok... Elektrikliydi. Yüzümün tekrar kızarmaya başladığını hissettim.

“Yani,” dedi nefesimi yatıştırmak için bakışlarımı çevirerek, uzun lafın kısası, arkadaş mıyız?”

“Arkadaş mı?” diye mırıldandı. Adeta bu onun sevdiği bir kelimeymiş gibi.

“Ya da değiliz,” diye mırıldandım.

Yine güldü. “Eh, sanırım deneyebiliriz. Ama seni şimdiden uyarayım, ben senin için iyi bir arkadaş değilim.” Gülüyordu ama bu gerçek bir uyarıydı.

“Bunu çok sık söylüyorsun,” dedim; midemin büzüştüğünü hissediyordum. Aç olduğum için miydi? Yoksa bana gülümsemediği için mi? Yoksa ben ona neredeyse inandığım için mi? O söylediklerinden çok emin görünüyordu.

“Evet, çünkü beni dinlemiyorsun. Hâlâ bana inanmanı bekliyorum. Biraz aklın varsa benden uzak durursun.”

İşte şimdi de ben gülümsemiştim ve karşılığında onun gülümsemesinin daha da yayılmasını izledim. “Zaten zekâm konusunda anlaştığımızı sanıyorum, ben bir aptalım, sersemim. Veya saçmayım, her neyse.”

“Bunun için özür dilemiştim, en azından ikinci için. Beni birincisi için de affeder misin? Düşünmeden konuştum.”

“Tabii ki. Benden özür dilemene gerek yok.”

İç çekti. “Yok mu?”

Buna nasıl cevap vermem gerektiğinden emin değildim, zaten cevabı bariz bir soruydu. Limonata şişesini tutan ellerime baktım; ne yapmam gerektiğinden emin olamıyordum. Onunla

burada oturmak çok garipti; normal biri gibi. Sadece birimizin normal olduğundan emindim.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu merakla.

Ona baktı. Derin altın rengi gözlerine baktım, onu ilk kez gördüğümde de böyle hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu. Yine çenemi tutamayıp aklımdan geçeni söyleyiverdim.

“Senin ne olduğunu merak ediyorum.”

Adeta bir anda dişleri birbirine kenetlenmiş gibi çenesi kasıldı ama gülümsemesini korumaya çalıştı.

“Nasıl gidiyor peki?” Sesi rahattı, sanki ne yanıt vereceğim umurunda değilmiş gibi.

Boynum yanmaya başlamıştı ve tahminen de kızarmaya başlamıştı. Geçen ay bunu düşünmüştüm ama bulabildiğim çözümler çok saçmaydı. Yani Clark Kent ve Peter Parker seviyelerine kadar düşmüştüm.

Başını yana eğdi, gözlerime, adeta onları delip geçerek düşüncelerimi görmek istiyormuşçasına baktı. Bu sefer, reddedilmesi mümkün olmayan bir şekilde davetkâr bir bakış attı.

Ama reddetmem lazımdı. Zaten benim aptal olduğumu düşünüyordu. Başımı iki yana salladım. “Çok utandırıcı.”

“Ama bu sinir bozucu!” diye homurdandı.

“Gerçekten mi?” Kaşlarını kaldırdım. “Bunca zamandır imalı laflar eden, bunların ne anlama gelebileceğini düşünmekten uykularımı kaçıran bir kız varmış gibi mi? Bu şekilde bir sinir bozuculuktan mı bahsediyorsun?”

Kaşlarını çattı, dudaklarını dikkatimi dağıtacak biçimde büzdü. Dikkatimin dağılmaması için kendimi zor tuttum.

“Ya da,” diye devam ettim, rahatsızlığımı bastırmaktan vazgeçerek, “bir insanın imkânsız koşullar altında senin hayatını kurtarması, ertesi gün sana bir ucubeymişsin gibi davranması, bütün bu garip davranışlardan sonra söz verdiği halde hiçbirinin nede-nini sana açıklamamasının sinir bozucu olması gibi mi?”

Kaşları adeta azarlarçasına daha da çatıldı. “Bunu hâlâ aşama-dın mı?”

“Henüz değil.”

“Bir başka öziir işe yarar mı?”

“Bir açıklama daha iyi olur.”

Dudaklarını büzdü, sol kolumun üzerinden arkaya bakıp bir kez daha güldü.

“Ne var?”

“Sanırım kız arkadaşın sana kötü davrandığını ve kavga ettiğimizi düşünüyor. Bizi ayırmak için gelip gelmeyeceğine karar vermeye çalışıyor.” Hâlâ gülüyordu.

“Kız arkadaşım yok ve sen konuyu değiştirmeye çalışıyorsun.”

Cümlemin ikinci yarısını duymazdan geldi. “Onu bu şekilde görmüyor olabilirsin ama o seni öyle görüyor.”

“Yanıldığından eminim.”

“Yanılmıyorum. Dedim ya, birçok insanı çözmek çok kolay.”

“Benim dışımda elbette.”

“Evet, senin dışında.” Ruh hali birden değişti. Gözlerinde düşünceli bir ifade belirdi. “Bunun nedenini merak ediyorum.”

Bakışlarının derinliğinden kurtulmak için gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Dikkatimi limonata şişesinin kapağını açmaya verdim. Limonatadan bir yudum aldım ve gözlerimi masaya diktim ama aslında hiçbir yere bakmıyordum.

“Aç değil misin?” diye sordu, konuyu değiştirerek.

“Hayır.” Karnımın guruldadığını söylemek istemedim. “Sen?” dedim önündeki boş masaya bakarak.

“Hayır, aç değilim.” Yüzündeki ifadeyi anlayamamıştım ama sanki çok özel bir espiye gülüyordu.

“Bana bir iyilik yapar mısın?” diye sordum bir an tereddüt ettikten sonra.

Birden tedirgin olmuş gibiydi. “Ne istediğine bağlı.”

“Pek fazla bir şey değil,” dedim.

Tedirgindi ama bir yandan da meraklanmıştı.

“Bir dahaki sefere beni görmezden gelmeye karar verdiğinde bana haber verir misin? Benim iyiliğim için yap bunu. Böylece ben de hazırlıklı olurum.” Limonata şişesine bakarak konuşuyor, parmağını şişenin ağzında dolaştırıyordum.

“Bence mantıklı,” dedi.

Başımı kaldırdığımda adeta kahkahasını bastırmak için dudaklarını sıkıyordu.

“Teşekkür ederim.”

“Bunun karşılığında ben de bir şey rica edebilir miyim?” diye sordu.

“Tabii.” Şimdi meraklanma sırası bana gelmişti. Benden ne istiyor olabilirdi ki?

“Benimle ilgili bir teorini söyle.”

Amanın! “Asla.”

“Ama söz verdin,” diye hatırlattı.

“Sen de sözünü tutmadın,” dedim.

“Sadece bir teori! Söz, gülmeyeceğim.”

“Tabii ki güleceksin.” Bundan kesinlikle emindim.

Önce yere, sonra uzun siyah kirpiklerinin arasından bana baktı.

“Lütfen,” diye fısıldadı bana doğru eğilerek. Gözlerimi kırıştırdım. Bedenim benden bağımsız adeta o bir mıknaatısmış ben de metal bir ataçmışım gibi ona doğru eğildi. Ta ki yüzüm onun-
kinden iki karış uzakta durana kadar. Zihnim bir anda boşalmıştı sanki.

Başımı iki yana salladım, adeta aklımdaki gereksiz şeyleri temizlemek istiyormuş gibiydim ve kendimi sırtımı yaslamaya zorladım. “Ne var?” diye sordum.

“Lütfen bana küçük teorini anlat.” Gözlerini benden ayırmıyordu.

“Şey... Radyoaktif bir örümcek tarafından ısırıldın?” Aynı zamanda bir hipnoz ustası mıydı bu kız? Yoksa ben mi çok saftım?

Burun kıvırdı. “Pek yaratıcı değil.”

“Üzgünüm, benden bu kadar,” dedim.

“Yaklaşmadın bile,” diye dalga geçti.

“Örümcekler yok mu?”

“Hayır.”

“Radyoaktivite de mi yok?”

“Yok.”

“Ya!” dedim içimi çekerek.

“Kriptonit ile de bir sorunun yok,” dedi kıkırdarak.

“Gülmeyecektin, unutma!”

Dudaklarını birleştirdi ama omuzları güldüğü için sarsılmaya devam etti.

“Nasıl olsa eninde sonunda çözerim,” diye uyardım onu.

“Keşke bunu hiç denemesen.” Yine ciddilemişti.

“Nasıl merak etmeden duracağım? Yani sen... Sen imkânsız-sın.” Bunu bir eleştiri olarak söylememiştim, sadece bir yorum. Sen mümkün değilsin. Mümkün olabilen her şeyden daha fazlasın.

Ama ne dediğimi anlamıştı. “Ya ben bir süper kahraman değilsem? Ya ben kötü adamsam?” Gülümsedi ama gözlerinde anlaşılmaz bir ifade vardı.

“Ah, anlıyorum!” Verdiği bazı ipuçları yerine oturmaya başlamıştı.

“Anlıyor musun?” Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Sanki ağzından bir şey kaçırmış olmaktan endişelenmiş gibiydi.

“Tehlikeli misin?” diye sordum. Aslında bir soru gibi çıkmıştı ama sesim çok netti. Ufak tefekti, benden daha iri değildi ve narin yapıydı. Normal koşullar altında onun gibi birine tehlikeli vasfını sadece espri olarak yapıştırabilirdim. Ama o normal değildi ve bir benzeri daha yoktu. Gözlerindeki nefretle bana ters ters baktığı o anı hatırladım; bu tepkiyi o anda anlamasam ve sonradan kendimi aptal gibi hissetsem de gerçekten korkmuştum. Şimdi anlıyordum. O ve ince bedeni için tehlikeli kelimesi ne kadar anlamsız gelse de şimdi neden bahsettiğini anlamaya başlamıştım. Her ne kadar mantığımı bunu kabul etmese de bu tehlike gerçektir; başından beri beni uyarmaya çalışmıştı.

“Tehlikeli,” diye tekrarladım, önümdeki kişiye adeta bu kelimeyi yakıştırmaya çalışıyordum. Porselen yüzü duvarlar veya sırlar olmadan hâlâ savunmasız görünüyordu. Şimdi gözleri açılmıştı, tepkimi bekliyordu. “Ama kötü kahraman sen değilsin,” diye fısıldadım başımı iki yana sallayarak. “Hayır, senin kötü olduğuna inanmıyorum.”

“Yanılıyorsun.” Sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısık. Masaya baktı, limonata şişesinin kapağını aldı ve parmaklarının arasında çevirmeye başladı. Dikkatini başka yöne verince ona biraz daha bakma fırsatını yakaladım. Söylediklerinde ciddiydi, bu çok açıktı. Ondan korkmamı istiyordu.

Esas hissettiğim şey... Ben büyülenmişim. Evet, ona bu kadar yakın olmak cesaret gerektiriyordu. Kendimi küçük düşür-

mekten korkuyordum. Ama tek yapmak istediğim sonsuza kadar orada oturmak, onun sesini dinlemek ve yüzünün, analiz edebileceğimden çok daha hızlı bir biçimde ifadeden ifadeye girmesini izlemektir. Tabi işte tam o anda da kafeteryanın neredeyse tamamen boşaldığını fark ettim.

Sandalyemi masadan uzağa ittim, o da bana baktı. Üzgün görünüyordu. Ama kaderine boyun eğmiş gibiydi de. Adeta beklediği tepki buydu.

“Geç kalacağız,” dedim ayağa kalkarak.

“Ben bugün derse girmeyeceğim,” dedi, elinde hızla çevirdiği kapak neredeyse görünmüyordu.

“Neden?”

Bana gülümsedi ama gözlerinde hâlâ sıkıntılı bir ifade vardı.

“Arada bir sınıfi ekmek sağlıklıdır,” dedi.

“Peki, sanırım, şey... Ben gidiyorum,” dedim. Başka ne seçeneğim vardı ki? Zaten ders ekmeyi göze alacak bir tip değildim, ama bana sorsaydı...

Dikkatini yine geçici oyuncağına; kapağa yöneltti. “Öyleyse sonra görüşürüz.”

Bu adeta bir azattı ve azat edilmeye çok da karşı çıkacak durumda değildim. Düşünecek çok şey vardı ve o etrafımdayken bu düşünme işini pek beceremiyordum. İlk zil çaldı ve kapıya doğru ilerledim. Son kez arkama dönüp baktım, kıpırdamamıştı bile ama şişe kapağı adeta hiç durmayacakmış gibi dönüyordu.

Sınıfa doğru koşar adım giderken, başım şişe kapağından daha hızlı dönüyordu. Aklıma yeni takılan sorularla karşılaştırıldığında, cevap aldığım soruların sayısı o kadar azdı ki.

Şanslıydım, sınıfa girdiğimde öğretmen henüz gelmemişti. Aceleyle yerime geçtim; McKayla ve Allen’in bana baktıklarının farkındaydım. McKayla bozulmuş gibiydi, Allen ise şaşkındı, hatta biraz imrenmiş görünüyordu.

O sırada Bayan Banner sınıfa girdi ve herkesi kendisini dinlemeye çağırdı. Birkaç küçük karton kutu getirmişti. Bunları McKayla’nın masasına koydu ve ondan, kutuları sınıfta dolaştırmasını istedi.

“Evet, çocuklar. Her kutunun içinden bir parça almanızı isti-

yorum,” dedi laboratuvar gömleğinin cebinden bir çift eldiven çıkarıp takarken. Eldivenlerin bileğinde çıkardığı keskin ses tüyle-rimi diken diken etti. “İlkl gösterge kartı olacak,” dedi, üzerinde dört tane kare olan beyaz bir kartı alıp bize göstererek. “İkincisi, dört bölümden oluşan bir aplikatör...” diyerek dişsiz bir tarağa benzeyen şeyi gösterdi. “Üçüncüsü ise steril mikro-kan testi iğnesi.” Mavi bir naylon örtü çıkarıp masanın üzerine serdi. Oturduğum yerden iğneyi göremiyordum ama midem alt üst olmuştu.

“Bir damlalıkla kartlarınızı hazırlamak için geleceğim, bu yüzden ben yanınıza gelmeden başlamayın...” Yine McKayla’nın masasından başladı. Dikkatle McKayla’nın kartındaki her kareye bir damla su damlattı.

“Sonra sizden parmağınızı delmenizi istiyorum; tabii dikkatli olmak koşuluyla.”

McKayla’nın elini aldı ve iğneyi onun orta parmağına batırdı. “Ah,” diye şikâyet etti McKayla.

Alnımın terlemeye, kulaklarımın uğuldamaya başladığını fark ettim.

“Her bölüme küçük bir damla kan damlatacaksınız.” McKayla’nın parmağını kan akana kadar sıktı. Yutkundum. Midem bulanıyordu.

“Sonra bunu karta sürün.” Üzerinde kan olan kartı hepimizin görmesi için yukarı kaldırdı.

Gözlerimi kapatıp dinlemeye çalıştım, ama kulaklarımdaki uğultu buna izin vermiyordu. “Kızıl Haç önümüzdeki hafta sonu Port Angeles’ta kan bağıışı kampanyası düzenleyecek, bu yüzden kan grubunuzu bilmeniz gerektiğini düşündüm.” Kendisiyle gurur duyar gibiydi. “On sekiz yaşından küçük olanların ailelerinden izin almaları gerekiyor. İzin kâğıtları masamın üzerinde.”

Elinde damlalıkla bütün sınıfı dolaştı. Yanağımı soğuk siyah masaya dayadım ve her şey karanlık bir tünele doğru kaymaya başlarken bilincimi kaybetmemeye çalıştım. Sınıf arkadaşlarım parmaklarına iğne batırdıkça etrafımda çığlıklar, gülüşmeler, yakınmalar duyuyordum. Yavaş yavaş ağızımdan nefes alıp verdim.

“Beau, iyi misin?” diye sordu Bayan Banner. Sesi çok yakından ve endişeli geliyordu.

“Ben kendi kan grubumu biliyorum Bayan Banner, 0 Rh negatif.”

“Fenalaştın mı?”

“Evet efendim,” diye mırıldandım, fırsatım varken dersi kırmadığım için kendime sinir oldum.

“Biriniz Beau’yu revire götürebilir misiniz?” dedi.

McKayla’nın gönüllü olduğunu anlamak için başımı kaldırıp bakmama gerek yoktu.

“Yürüyebilecek misin?” diye sordu Bayan Banner.

“Evet,” dedim fısıldayarak. Beni buradan çıkarın da gerekirse sürünürüm, diye düşündüm.

McKayla’nın elimi tuttuğunu fark ettim. Gerçi elim tahminen terli ve iğrençti ama şu anda bunu umursayamayacaktım ve ona yaslanarak gözümü açmaya çalıştım. Her şey kararmadan önce buradan çıkmam lazımdı. McKayla elini belime koyup beni desteklemeye çalışırken kapıya doğru ilerledik. Ben de elimi onun omzuna koydum ama dengemi kaybetmemi engelleyemeyecek kadar kısa boyluydu.

McKayla’yla yerleşke boyunca hantal hantal yürüdük. Kafeteryaya, Bayan Banner’m bizi göremeyeceği bir yere geldiğimizde durdum.

“Bir dakika oturayım, ne olur!” diye yalvardım.

Kaldırımın kenarına otururken McKayla rahatlamış bir biçimde derin bir nefes aldı.

“Ne yaparsan yap, elini cebinden çıkartma,” dedim. Başım hâlâ dönüyordu. Yanağımı buz gibi soğuk, nemli kaldırıma dayadım, gözlerimi kapattım. Bu biraz işe yararmış gibiydi.

“Vay be, yemyeşil oldun Beau!” dedi McKayla endişeyle.

“Sadece bana bir dakika ver...”

“Beau?” Uzaktan farklı bir ses duydum.

Hayır! Bu çok tanıdık sesi yalnızca hayal ediyor olayım lütfen!

“Ne oldu, yaralandı mı?” Ses şimdi daha yakından geliyordu ve öfkeliydi. Gözlerimi kapatıp ölmeyi diledim. Ya da en azından kusmamayı.

McKayla heyecanlı heyecanlı konuştu. “Sanırım bayıldı. Ne olduğunu bilmiyorum, parmağına iğne bile batırmamıştı.”

“Beau? Beni duyabiliyor musun?” Edythe yanı başımdaydı ve şimdi sesi rahatlamış geliyordu.

“Hayır,” diye homurdandım.

Güldü.

“Onu revire götürüyordum,” dedi McKayla savunma yapar gibi, “Ama daha ileri gitmeyi reddetti.”

“Onu ben götürürüm,” dedi Edythe. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. “Sen sınıfa geri dönebilirsin.”

“Hayır,” diye itiraz etti McKayla. “Onu ben götürme...”

İnce ancak güçlü kollar bir anda kollarımın altına girdi ve daha farkına varmadan beni ayağa kaldırdı. Aynen kaldırım gibi soğuk kollar beni ince bedenine bastırıyordu, adeta koltuk değneğiymişim gibi. Gözlerim bir anda açıldı ama tek görebildiğim göğsüme yaslanmış karışık bronz rengi saçlar oldu. İlerlemeye başladım; ayaklarım onun peşinden sürükleniyor, hızına yetişmeye çalışıyordu. Düşeceğimi düşündüm ama o beni ayakta tutmayı başardı. Tüm ağırlığımı üstlenip beni ileri sürüklerken sendelemedi bile.

Gerçi ben bir minibüs kadar ağır değildim.

“İyiyim, yemin ederim!” dedim. Lütfen, lütfen üzerine kusmayayım.

“Hey!” diye bağırdı McKayla arkamızdan; en az on adım arkamızda kalmıştı.

Edythe onu duymazdan geldi. “Berbat görünüyorsun,” dedi. Sesinden sırtıttığı belli oluyordu.

“Beni kaldırıma bırak,” diye homurdandım. “Birkaç dakikaya iyi olurum.”

Onun hızına yetişmek için adımlarımı ayarlamaya çalışıyordum. Gerçekten birkaç kez ayaklarımın yerde sürüklendiğine yemin edebilirdim. Ayaklarımı çok iyi hissedemiyordum, o yüzden emin değilim.

“Kan görünce mi bayıldın?” diye sordu. Bu onu eğlendirmiş gibiydi.

Cevap vermedim. Yine gözlerimi kapattım ve tüm gücümle mide bulantıyla mücadele etmeye çalıştım. Dudaklarımı sımsıkı kenetledim.

“Üstelik kendi kanını bile görmemişsin,” diye güldü. Gülüşü bir zil gibi çınlıyordu

“Zayıf bir vazovagal sistemim var,” diye homurdandım. “Nörokardiyojenik senkop.”

Tekrar güldü. Görünüşe göre böyle durumlarda kullanmak üzere ezberlediğim bu terimler onu olması gerektiği gibi etkilememişti.

Bir yandan beni sürüklerken kapıyı nasıl açtı emin değilim ama bir anda, vücuduma bastıran bedeninin değdiği yerler hariç tüm vücudum ısındı. Keşke bedeninin bedenime dokunmasının keyfini çıkartacak kadar kendimi normal hissetseydim. Normal koşullar altında bunun hoşuma gideceğine emindim.

“Aman Tanrım!” dedi bir erkek sesi...

“Biyoloji dersinde nörokardiyojenik senkop geçirdi,” diye açıkladı Edythe.

Gözlerimi açtım. İçerideydik. Edythe de benimle birlikte revirin kapısından geçmeye çalışıyordu. Kelleşmeye başlamış dansma görevlisi Bay Cope koşup kapıyı tutarak ona yardım etti. Bu tıbbi tanımı duyunca şaşırdı kaldı.

“Ambulans çağırayım mı?” dedi nefes nefese.

“Sadece bayıldım,” diye mırıldandım.

Edythe beni odanın içine çekerken büyükbabaya benzeyen bir adam -okul doktoru- başını okuduğu kitaptan kaldırıp bana baktı, şaşırmıştı. Sedyenin üzerine doğru bırakırken beni neredeyse yarı havada taşıdığını fark etmiş miydi? Tek eliyle göğsümden itip beni sedyeye yatırırken sedyenin üzerindeki hijyenik kâğıt hışırdadı. Daha sonra dönüp ayaklarımı da sedyeye koydu.

Bu da bana bacaklarımı minibüsün geliş yolundan çekişini hatırlattı; adeta başım döndü.

Edythe, hemşireye “Biyoloji dersinde kan grubu testi yapıyorlardı,” diye açıkladı.

Yaşlı adam bilmiş bilmiş başını salladı. “Her defasında bayılan biri olur.”

Edythe eliyle ağzını kapadı ve kahkahasını saklamak için öksürdü. Gidip odanın diğer ucunda durdu. Gözleri heyecanla parlıyordu.

"Biraz uzan, geçecek," dedi yaşlı adam.

"Biliyorum," dedim içimi çekerek. Bulantım yavaş yavaş geçiyordu zaten. Bir süre sonra gözlerimin önündeki karanlık tünel kısılacak, görüntüler netleşecek ve kulaklarımdaki uğultu da geçecekti.

"Sık sık oluyor mu?" diye sordu.

İç çekerek, "Vazovagal sistemim zayıf," dedim.

Adam akli karışmış görünüyordu.

Edythe tekrar güldü. Bu sefer saklamaya çalışmamıştı.

"Sen sınıfa dönebilirsin," dedi adam ona.

"Benim onunla kalmam gerek." Edythe bunu o kadar otoriter bir sesle söylemişti ki adam ağzını açıp kapattı ama bir şey söylemedi.

"Alnına koymak için sana buz getireceğim," dedi ve odadan çıktı.

"Haklıydın," dedim, gözlerimi kapatarak.

"Ben genellikle haklıyım zaten... ama hangi konuda?"

"Bu dersi ekmek sağlıklı olurmuş." Rahat nefes almaya çalıştım.

"Beni korkuttun," dedi, bir an duraksadıktan sonra. Bunu söyleyiş şekli kendisini utandıran bir zayıflığını itiraf ediyordu gibiydi. "Newton soyadlı kızın seni zehirlediğini zannettim."

"Ha ha." Gözlerim hâlâ kapalıydı ama yavaş yavaş normale dönüyordum.

"Doğrusunu söylemem gerekirse, senden daha az solgun görünen cesetler gördüm."

"Eminim McKayla sinir olmuştur."

"Benden nefret ediyor," dedi Edythe neşeli bir şekilde.

"Bunu bilemezsin," dedim ama neden bilemeyecekti ki?

"Yüzünü görmem gerekirdi, bundan eminim."

"Bizi nasıl gördün? Dersi astığını düşünüyordum."

Epey düzelmiştim, öğle yemeğinde bir şeyler yersem halsizliğim de geçecekti. Öte yandan, belki de midem boş olduğu için şanslıyım.

"Arabamda müzik dinliyordum." Bu o kadar normal bir cevaptı ki şaşırmıştım.

Kapının açıldığını duydum. Gözlerimi açtığımda elinde soğuk kompresle hemşireyi gördüm.

"Al bakalım evlat." Kompresi alınma koydu. "Daha iyi görünüyorsun," diye ekledi.

"Sanırım iyiyim," dedim doğrularak. Kulaklarım biraz uğulduyordu ama başımın dönmesi geçmişti. Açık yeşil duvarlar yerinde duruyordu.

Beni tekrar yatırmayı düşündüğünü görebiliyordum ama o sırada kapı açıldı ve Bay Cope başını içeri uzattı.

"Bir hastamız daha var," dedi.

Yeni gelen hastaya yer vermek için sedyeden kalktım.

Elimdeki kompres hemşireye verdim. "Alın, buna ihtiyacım yok artık."

O anda McKayla odaya girdi. Bu sefer biyoloji sınıfımızdan Leann Stephens'ı taşıyordu. Kızın beti benzi atmıştı. Edythe'le onlara yol vermek için duvara yaslandık.

"Ah, olamaz!" diye homurdandı Edythe. "Beau, hemen odaya çık."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Güven bana... Git."

Kapıyı kapanmadan yakaladım ve kendimi revirden dışarı attım. Edythe tam arkamdaydı.

"Sözümü dinledin!" Çok şaşırmıştı.

"Kan kokusunu aldım," dedim yüzümü ekşiterek. Leann benim gibi başkalarına bakarken fenalaşmamıştı.

"İnsanlar kan kokusunu alamazlar," diye ukalalık etti.

"Ama ben alabiliyorum. Midemi bulandıran da bu zaten. Pas ve... tuz gibi kokuyor."

İhtiyatlı bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Ne oldu?"

"Hiç?"

McKayla o sırada kapıdan çıktı. Bir bana bir Edythe'e bakıyordu.

"Yardımanın için teşekkürler Edythe," dedi ama fazlasıyla sevimli çıkan sesinden, Edythe'in nefret konusunda haklı olduğunu anlayabiliyordum. "Beau sensiz ne yapardı hiç bilemiyorum."

Edythe durumdan memnun olduğu her halinden belli bir biçimde sıratarak, "Ah, hiç önemli değil," dedi.

McKayla, "Daha iyi görünüyorsun," dedi, bana da aynı tonla, adeta suçlarcasına.

"Ellerini cebinden çıkarma, yeter," diye uyardım onu yine.

"Artık kanamıyor," dedi mırıldandı. "Sınıfa mı dönüyorsun?"

"Artık kanamıyor," dedi. Sesi normale dönmüştü. "Derse geliyor musun?"

"Dalga mı geçiyorsun? Sınıfa dönersem, kendimi yine burada bulurum."

"Evet, haklısın... Bu hafta sonu geliyor musun? Kumsala?" McKayla yine tezgâha yaslanmış halde, heykel gibi hareketsiz duran ve boşluğa bakan Edythe'e ters bir bakış attı.

Onu daha fazla üzmemek istemediğimden olabildiğince sevimli konuşmaya çalıştım. "Elbette. Geleceğimi söylemiştim."

"Öyleyse saat onda babamın dükkânında buluşuyoruz." Çok fazla ayrıntı verdiğinden endişelenerek göz ucuyla Edythe'e baktı. Beden dilinden bunun bir davet olmadığı açıkça anlaşılıyordu.

"Orada olacağım," diye söz verdim.

"Öyleyse beden eğitimi dersinde görüşürüz," dedi, kapıya doğru tereddütle yürürken.

"Görüşürüz," diye karşılık verdim.

Tekrar dönüp bana baktı. Yuvarlak yüzü asılmış gibiydi ve kapıdan çıkarken omuzlarının da çökmüş olduğunu fark ettim. Kendimi suçlu hissettim, çünkü gibi. Hayal kırıklığına uğramış yüzünü beden dersinde bir kez daha görmek zorunda kalacaktım.

"Beden eğitimi," diye homurdandım.

"Ben bu işi halledebilirim." Edythe'in benim yanıma geldiğini görmemiştim ama şimdi kulağıma fısıldıyordu. "Şimdi git, bir yere otur ve solgun görünmeye çalış."

Bu pek zor değildi; ben zaten her zaman solgun görünüyordum. Az önceki bayılmamın etkisiyle yüzüm de terliydi. Portatif sandalyelerden birine oturdum, başımı duvara dayadım ve gözlerimi kapattım. Bayılmak yorucuydu.

Edythe'in bankonun başında alçak sesle konuştuğunu duy-
dum

"Bay Cope?"

“Evet.” Adamın masasına geri döndüğünü duymamıştım.

“Şimdi Beau’nun beden eğitimi dersi var ama bana kalırsa kendini pek iyi hissetmiyor. Aslında düşündüm de onu eve götürsem iyi olacak. Bu derse girmese olur mu?” Sesi çok tatlı, adeta bal gibiydi. Gözleri kim bilir ne kadar çarpıcıydı, düşünemiyordum bile.

“Sana da izin kâğıdı yazayım mı Edythe?” diye sordu Bay Cope hemen teslim olarak.

Benim insanlar üzerinde neden böyle bir etkim yoktu ki!

“Hayır, gerek yok. Bay Goff’un dersi var. Eminim aldırma-yacaktır.”

“Peki. Her şey kontrol altında. Umarım çabuk iyileşirsin, Beau,” diye seslendi bana. Gücsüzce başımı salladım.

“Yürüyebilir misin yoksa sana yine destek olayım mı?” Arkasını görevliye döndüğü anda, ifade yine alaycı bir hal almıştı.

“Yürürüm.”

Dikkatle ayağa kalktım, iyiydim. Edythe geçmem için kapıyı açtı, gülüşü kibar ama gözleri alaycıydı. Dışarı, soğuk havaya çıktığımızda yağmur çiselemeye başlamıştı. Bu çok hoştu, yüzümdeki yapış yapış teri sildiği için ilk kez havadan yağın ıslaklık hoşuma gitmişti.

“Teşekkürler,” dedim beni takip eden Edythe’e. “Beden der-sinden kurtulmak için hasta olmaya değer.”

“Her zaman.” Gözlerini boşluğa dikmişti.

“Sen de gidiyor musun? Bu cumartesi, plaj gezisine?” Gel-mesini çok isterdim ama geleceğini hiç sanmıyordum. Onun okuldan diğer çocuklarla külüstür bir arabaya bindiğini hayal bile edemiyordum. Onlarla aynı dünyaya ait değildi. Ama bana ilk randevumuz konusunda cesaret verir umuduyla şansımı dene-mek istemiştim.

İfadesiz bir yüzle, ileri bakarak, “Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu ama bunu sorması bile umutlanmama neden olmuştu.

“First Plajı’na, La Push’a.”

Yüzüne bakıp ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Gözlerini hafifçe kıstığını fark ettim.

Sonunda gülümseyerek bana baktı. “Davet edildiğimi sanmı-yorum.”

“Az önce seni davet ettim ya.”

“Sen ve ben, zavallı McKayla’yı bu hafta daha fazla zorlamayalım istersen,” dedi. “Onun öfkeden deliye dönmesini istemeyiz, değil mi?” Gözlerinde muzır bir ifade vardı; bu fikirden fazlasıyla hoşlanmıştı.

“Her neyse,” diye homurdandım ama ‘sen ve ben’ deyişine takılmıştım. Bu kesinlikle gereğinden daha fazla hoşuma gitmişti!

Park yerine gelmiştik. Sola, kamyonetimin bulunduğu tarafa doğru ilerlemeye başlamıştım ki bir şey beni ceketimden tutup bir adım geri çekti.

“Nereye gidiyorsun?” dedi şaşkınlıkla. Küçük elleriyle ceketimi sımsıkı kavramıştı. Beni bu kadar sert geri çekebilecek kadar sağlam bastığından emin değildim. Bir an ne yanıt vereceğimi bilemedim. Süper kahraman olmadığını iddia etmişti ama buna inanmak giderek zorlaşıyordu.

Şaşırmıştım. “Eve gidiyorum.”

“Seni eve sağ salım götüreceğime dair söz verdim, duymadın mı? Bu durumda senin araba kullanmana izin verir miyim?” Sesi hâlâ öfkeliydi.

“Hangi durumda?”

“Sana kötü haber vermek istemezdim ama zayıf bir vazovagal sisteme sahipsin.”

“Bence ölmem,” dedim. Kamyonetime doğru bir adım daha attım ama eliyle ceketimi bir kez daha çekti.

Durdum ve tekrar ona baktım. “Peki, tamam. Bana ne yapmamı istediğini söyle.”

Daha da sırtıttı. “Çok akıllıca. Şimdi benim arabama geleceksin ve seni eve bırakacağım.”

“Bununla ilgili iki sorun var. Bir, gerekli değil ve iki, kamyonetime ne olacak?”

“Bir, burada kullanmamız gereken gerekli kelimesi ve iki, Archie okuldan sonra kamyonetini size bırakır.”

Bir anda onun garip, solgun ve güzel kardeşleri olduğunu hatırlayınca dikkatim dağıldı. Özel kardeşler? Onun gibi özel?

“İtiraz edecek misin?” dedi ben konuşmayınca.

“Etsem bir şey fark eder mi?”

Onun gülümsemesinin her katmanını çözmeye başlamıştım.

“Bu kadar çabuk öğrenmen soğuk kalbimi ısıttı.”

Ceketimi bıraktı ve döndü. İstemedi de olsa onu izledim. Kalçalarının düzgün kıvrımlarının hareketi en az gözleri kadar büyüleyiciydi. Ve onunla daha fazla zaman geçirmenin kötü bir yanı yoktu.

Volvo’nun içi de dışı kadar gıcır gıcırdı. Gaz ve tütün kokusu yerine sadece hafif bir parfüm kokusu vardı. Neredeyse tanıdık bir parfümdü bu ama tam çıkartamamıştım. Ama her ne ise, harika kokuyordu.

Motor çalışınca, birkaç düğmeyi çevirerek önce kaloriferi sonra da müziği açtı.

“Bu Clair de Lune mu?” diye sordum.

Dönüp gözlerini bana dikti, şaşırmıştı. “Debussy’yi bilir misin?”

Omuz silktim. “Annem evde hep klasik müzik dinler, ben sadece sevdiklerimi bilirim.”

“Bu benim de en sevdiklerimden biridir.”

“Aa, şuna bak,” dedim. “Ortak bir noktamız çıktı.”

Kahkaha atmasını bekledim ama sadece yağın yağmura, önüne baktı.

Açık gri deri koltuklarda müzik dinlemek gevšememi sağlamıştı. Bu bildik, yumuşak melodinin etkisine girmemek mümkün değildi. Yağmur pencerenin dışındaki her şeyi gri ve yeşile bürümüştü. Ne kadar hızlı gittiğimizi anlamam uzun sürdü çünkü araba yağ gibi akıyor ve hızı hissetmiyordum. Sadece yanımdan şimşek hızıyla geçen trafik lambaları bunu ele veriyordu.

“Annen nasıl biri?” diye sordu birden.

Ona baktığımda beni o karamel gözleriyle incelediğini gördüm.

“Bana çok benzer, aynı renk göz, aynı renk saç ama daha kısa. Dışadönük ve cesurdur. Sorumsuz ve birazda eksantriktir. Bir de ilginç bir aşçıdır. O benim en iyi arkadaşımdı.” Sustum. Annem hakkında geçmiş zamanda konuşmak beni üzmüştü.

“Kaç yaşındasın Beau?” Sesi anlamadığım bir nedenle rahatsız

gibiydi Arabayı durdurdu. Charlie'nin evine gelmiştik. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki, evi net göremiyordum. Araba adeta tepemize akan bir nehre gömülmüştü.

"On yedi yaşımdayım," dedim, şaşırmıştım.

"On yedi yaşında göstermiyorsun."

Güldüm.

"Ne oldu?" diye sordu. Yine meraklanmıştı.

"Annem hep benim otuz beş yaşında doğduğumu ve her yıl biraz daha yaşlandığımı söyler." Yine güldüm. Sonra içimi çektim. "Eh, birinin yetişkin olması gerek." Bir an sustum. "Sen de bir lise öğrencisi gibi görünmüyorsun."

Yüzünü ekşitti. Konuyu değiştirdi.

"Annen neden Phil'le evlendi?"

Phil'in adını hatırlamasına çok şaşırdım; bunu yalnızca iki ay önce bir kez söylemiştim. Sorusuna cevap vermeden önce düşündüm.

"Annem zaten yaşından çok genç gösteriyor. Bence Phil onun kendini daha da genç hissetmesini sağlıyor. Annem ona deli oluyor." Başımı salladım. Aslında bunu anlayamıyordum ama annesi için birilerinin yeretli olduğunu düşünen azdır herhalde.

"Sen onaylıyor musun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Ben onun mutlu olmasını istiyorum... Annem de Phil'i istiyor."

"Çok anlayışlısın... Acaba?" diye mırıldandı.

"Ne?"

"Acaba annen de sana aynı anlayışı gösterir miydi? Seçimin ne olursa olsun?" Gözlerini bana dikti, bir şeyler arıyor gibiydi.

"Şey, sanırım..." diye kekeledim. "Ama kâğıt üstünde de olsa yetişkin olan o. O yüzden durum biraz farklı."

Yüzü rahatladı. "Korkunç birini seçemezsin o zaman!" diye dalga geçti.

Gülümsedim. "Korkunç derken neyi kastediyorsun? Yüzünde piercing'leri, vücudunda bir sürü dövmesi olan birini mi?"

"Evet, tanımlardan biri bu olabilir."

"Senin tanımın ne?"

Sorumu duymazdan geldi ve bana başka bir soru sordu. "Sen-

ce ben de korkunç olabilir miyim?" Kaşını kaldırıp hafifçe gülümsedi.

Bir an yüzünü inceliyormuş gibi yaptım; bu ona dilediğimce bakabilmem için harika bir mazeretti.

Yüz hatları o kadar narin o kadar simetrik ki. Yüzü herhangi birinin donup kalmasına neden olabilirdi. Ama donup kalıp kordandan diğer tarafa koşacak birini tanıımıyordum. Tam tersi.

"Bunu düşünmek biraz zor," diye itiraf ettim.

Yüzü asıldı.

"Ama eminim istersen olabilirsin."

Başını hafifçe yana yatırıp bana bıkmış bir ifadeyle baktı ama başka bir şey demedi.

"Sen de bana aileden söz etsene," dedim. "Senin hikâyen benden çok daha ilginç olmalı."

"Ne öğrenmek istiyorsun?" dedi hemen tedbiri ele alarak.

"Cullen'lar seni evlat mı edindiler?"

"Evet."

Bir an duraksadım. "Annenle babana ne oldu?"

"Yıllar önce öldüler." Sesi ifadesizdi.

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

"Onları pek hatırlamıyorum. Carine ve Earnest uzun zamandır benim annemle babam."

"Ve onları seviyorsun." Bu bir soru değildi. Onun konuşmasından anlaşılıyordu bu.

"Evet," dedi gülümseyerek. "Onlardan daha iyi iki insan düşünemiyorum."

"Çok şanslısın."

"Evet, biliyorum."

"Kardeşlerin?"

Kontrol panelindeki saate baktı.

"Kardeşlerim, yani Jessamine ve Royal yağmurun altında beni beklerlerse çok sinirlenecekler."

"Ah, özür dilerim. Gitmen gerek sanırım."

Çok aptalcaydı ama arabadan inmek istemişiyordum.

"Herhalde sen de kamyonetinin Şef Swan eve dönmeden önce gelmesini istersin. Böylece ona biyoloji dersindeki senkopal durumdan söz etmek zorunda kalmazsın." Gülümsedi.

Sağlık jargonunu hemen kapmıştı ama zaten annesi doktor-
du.

“Bunu çoktan duyduğundan eminim. Forks’ta hiçbir şey gizli
kalmıyor.” İçimi çektim.

Sanki komik bir şey söylemişim gibi garip bir kahkaha attı
ama ne olduğuna emin değildim. Gülüşünde hafif bir keskinlik
vardı ama nedeninden emin değildim.

“Sana kumsalda iyi eğlenceler... Tam güneşlenecek hava,”
dedi kahkahası bitince. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağan
yağmuru işaret etti.

“Yarın seni göremeyecek miyim?”

“Hayır. Eleanor ve ben hafta sonuna erken başlıyoruz.”

“Ne yapacaksınız?” Bir arkadaş bunu sorabilirdi, değil mi?
Sesimdeki hayal kırıklığını fark etmemiş olmasını diliyordum.

“Rainer’in güneyine, Keçi Kayalıkları’na yürüyüşe gideceğiz.”

Charlie’nin, Cullen’ların sık sık kamp yapmaya gittiklerini
söylediğini hatırladım.

“Harika! İyi eğlenceler.”

“Bu hafta sonu benim için bir şey yapar mısın?” Döntüp yüzü-
me baktı; altın sarısı gözlerinin delici bakışları yine içime işledi.

Çaresizlik içinde başımı salladım. Her şeyi yaparım diyecek-
tim ve bu da gerçeğin ta kendisi olacaktı.

“Yanlış anlama ama kazayı mıknatıs gibi üstüne çeken insan-
lardan biri gibisin. Bu yüzden, okyanusa düşmemeye ya da bir
yerlere çarpmamaya çalış, olur mu?”

Yine o gamzelerini gösterdi ve yaptığı imalı esprinin etkisi
anında eridi gitti.

“Denerim,” dedim ve arabadan çıktım. Dikey nehirden geçip
koşturdum. Döndüğümde Volvo kaybolmuştu.

“Ah!” Ona anahtarımı vermediğimi hatırlayıp elimi cebime
attım.

Cebim boştu.

6. KORKUNÇ HİKÂYELER

Odamda oturmuş, *Macbeth*'in üçüncü sahnesi üzerinde yoğunlaşmaya çalışırken, aslında kulağım kamyonetimin sesindeydi. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun sesinin bile kamyonetimin sesini duymama engel olamayacağını sanıyordum. Ama perdeyi kaldırıp dışarı baktığımda kamyonetimin orada olduğunu gördüm.

Cuma gününü iple çektiğim söylenemezdi. Gün beklediğimden de kötü geçti. Tabii bu arada bayılmamla ilgili bir sürü yorum yapılmıştı. Özellikle Jeremy bu konuda konuşmaya meraklıydı. Logan öğlen yemeğinde bayılıyormuş taklidi yapınca neredeyse boğulana kadar gülmüştü. Neyse ki McKayla çenesini tutmuş, kimseye olaya Edythe'in de dâhil olduğundan söz etmemişti. Gerçi Jeremy dünkü yemekle ilgili yeterince soru sormuştu.

"Edythe Cullen dün seni neden çağırmış?" diye sordu Jeremy trigonometri dersinde.

"Bilmem," diye geçiştirdim. "Pek bir şey söylemedi."

"Deli gibi görünüyordu."

"Öyle mi?" ifadesiz bir yüzle bakmaya çalıştım.

Omuz silktim. "Öyle mi?"

"Onu daha önce ailesi dışında biriyle otururken hiç görmemişim. Çok garipti."

"Evet," diye onayladım. Daha açık yanıtlar vermediğim için rahatsız olmuş gibiydi.

Ama cuma gününün en kötü tarafı, Edythe'in gelmeyeceğini bildiğim halde kafeteryaya girer girmez orada olmasını ummam-

dı. McKayla ve Jeremy'yle birlikte kafeteryaya girdiğimde, Royal, Archie ve Jessamine'in kafa kafaya vermiş konuştukları masaya bakmaktan kendimi alamadım. Kamyonetimi getiren Archie'ydi ve nedense bu görevden memnun olup olmadığını düşündüm.

Benim normal masamda ise herkes ertesi gün için plan yapıyordu. McKayla'nın neşesi yerindeydi; benim aksime, cumartesi günü havanın güneşli olacağını söyleyen hava durumuna inanıyordu. Ama hava önceki güne göre gerçekten daha sıcaktı; gerçi yine de yağmurluydu. Belki gezi o kadar da kötü geçmezdi.

Logan yemek sırasında bana pek de dost canlısı olmayan birkaç bakış attı; nedenini anlayamadım. Herkes gibi onun bayılma esprisine gülmüştüm. Ama odadan çıkarken nedenini anladım. Sanırım o kadar yakınında olduğumu fark etmemişti.

"... Neden Beaufort -tam adımı alaylı bir biçimde kullanmıştı- artık sadece Cullen'larla oturmuyor, anlamıyorum," diyordu McKayla'ya. Sesinin genizden geldiğini ve bu kadar rahatsız edici olduğunu daha önce fark etmemiştim. Sesindeki kötü niyet beni çok şaşırttı. Onu pek de iyi tanıımıyordum; en azından benden hoşlanmaması için bir neden yaratacak kadar iyi tanıımıyordum.

"O benim arkadaşım, bu yüzden bizimle oturuyor," dedi McKayla; sadık ve biraz da korumacıydı.

Jeremy ve Allen'in yanımdan geçmesi için durdum. Daha fazlasını duymak istemişyordum.

O gece yemekte Charlie, ertesi gün yapılacak La Push gezisi konusunda çok heyecanlı görünüyordu. Hafta sonları beni evde yalnız bıraktığı için kendini suçlu hissediyordu herhalde. Ama uzun zamandır sahip olduğu alışkanlıklardan bir anda vazgeçmesini beklemek saçma olurdu. Elbette geziye katılacak herkesin, onların anne babalarının, hatta belki büyükanne ve büyükbabalarının isimlerini bile biliyordu. Bu yüzden geziyi onaylıyordu. Edythe ile Seattle'a gitme planlarımı da onaylar mıydı acaba?

Bunu ona söylemeyecektim elbette.

"Baba, Keçi Kayalıkları diye bir yer biliyor musun? Sanırım Rainer Dağı'nın güneyinde," diye sordum elimden geldiğince normal bir ses tonuyla.

"Evet. Neden sordun?"

Omuz silkdim. "Bazı arkadaşlar orada kamp yapacaklarmış."
"Orası kamp yapmak için pek uygun bir yer değil." Şaşırmış
gibiymi. "Çok ayı var. Pek çok insan oraya av sezonunda gider."
"Ya!" diye mırıldandım. "Belki adımı yanlış hatırlıyorumdur."

O sabah geç saate kadar uyumak istiyordum ama tuhaf bir ışık
beni uyandırdı. Gözlerimi açtığımda parlak sarı bir ışığın pence-
reden süzüldüğünü gördüm. Buna inanamıyordum.

Pencereye koştum. Güneşti bu! Gökyüzünde yanlış bir yerde
duruyordu, çok alçaktaydı, olması gerektiği kadar yakın değildi
ama bu kesinlikle güneşti. Ufuktaki bulutların arasında geniş bir
mavilik vardı. Bu maviliğin kaybolmasından korkarak pencere-
nin önünde uzun süre dikildim.

Newton'ların Olympic Spor Kıyafetler Mağazası kasabanın
kuzeyindeydi. Daha önce mağazayı görmüştüm ama içeri girme-
miştim hiç. Uzun süre dışarıda kalan kişilerin ihtiyaç duyduğu
giysiler bana pek lazım olmuyordu. Park yerinde, McKayla'nın
Suburban'ı ve Tyler'ın Sentra'sını fark ettim. Arabamı onların
arabalarının yanına park ederken Suburban'ın önünde duran
bir grubu görebiliyordum, Erica, birlikte ders aldığım Becca ve
Coleen adlı çocuklarla beraberdi – isimlerinin bu olduğundan
emin değildim. Jeremy de Allen ve Logan'la birlikte dikiliyordu.
Yanlarında üç tane daha çocuk vardı, Cuma günü beden dersinde
bu çocuklardan birinin üstüne düştüğümü hatırlıyordum. Ben
kamyonetten inerken çocuk bana kötü kötü baktı; sonra Logan'a
bir şey fısıldadı. Hepsisi yüksek sesle güldüler ve Logan bayılı-
yormuş taklidi yaptı, diğer çocuk onu yakaladı. Sonra yere düş-
mesine izin verdi. Yine gülmeye başladılar. Logan elleri başının
arkasında kaldırımda yatıyordu.

Demek ki bugün böyle gidecekti.

Hiç değilse McKayla beni gördüğüne sevinmişti.

"Geldin!" dedi, sevinçle. "Bugün havanın güneşli olacağını
söylemiştim, değil mi?"

"Ben de sana geleceğimi söylemiştim," diye hatırlattım.

"Leann ve Sean'ı bekliyoruz. Sen başka birini davet etmediy-
sen tabii," diye de ekledi.

"Hayır, yalnızım," diye yalan söyledim neşeyle, bu yalanımın

açığa çıkmayacağını umuyordum. Gerçi ortaya çıkıp günümü Edythe'le geçirsem hiç de üzülmezdim.

McKayla gülümsedi. "Benim arabamla gelir misin?" diye sordu. "Ya da Leann'ın annesinin minibüsüyle."

"Elbette."

Gülümsemesi daha da yayıldı. Onu mutlu etmek çok kolaydı.

"Önde oturabilirsin," dedi ve Jeremy'nin bize baktığını ve kaşlarını çatıldığını gördüm. Aynı anda hem McKayla'yı hem Jeremy'yi mutlu etmek zordu.

Sayılar tam gelmişti. Leann yanında iki kişi getirmişti. Bir anda bütün arabalar doldu. Suburban'ın ön koltuğuna oturup Jeremy'yi McKayla'yla aramıza aldım. McKayla'nın bundan pek memnun olduğu söylenemezdi ama en azından Jeremy sevinmiş görünüyordu.

La Push, Forks'a yalnızca yirmi kilometre uzaklıktaydı; yolun kıyısında yoğun yemyeşil ormanların ve iki kere beliren Quileute Nehri dışında bir şey yoktu. Cam kenarında oturduğum için memnundum. Bütün camları açmıştık, Dokuz kişi birden binince, Suburban'ın içi de haliyle biraz bunaltıcı olmuştu. Olabildiğince gün ışığı almak istiyordum.

Charlie'yle Forks'ta geçirdiğim yaz tatilleri sırasında birçok kez La Push'a gelmiştim, bu yüzden bir mil uzunluğundaki hilal biçimli First Plajı'na aşinaydım. Yine de soluk kesici bir güzelliği vardı. Suyun rengi günışığında bile koyu griydi; beyaz dalgalar gri, kayalık kıyılara çarpıyordu. Suyun içinde dik adeta kesici kenarlı olan kayalıklar ve çam ağaçlarıyla bezeli taşlık adacıklar yükseliyordu. Kumsal oldukça ufaktı ve kumluk bölgenin hemen iki tarafında uzaktan gri görünen ama yaklaştıkça rengârenk olduğu anlaşılan düz çakıl taşlarından oluşuyordu. Her tarafta tuzlu dalgalarla dövülmüş denizden gelen ağaç parçaları vardı; bazıları ormanın kenarında birikmiş, bazıları ise hemen dalgaların bitim yerindeydi.

Dalgalardan serin, tuzlu bir rüzgâr esiyordu. Pelikanlar dalgaların üzerinde uçuyor, martılar ve yalnız bir kartal ise onların üzerinde daireler çiziyordu. Gökyüzünde bulutlar her an işgale hazır bir halde tetikteydiler hâlâ ama güneş şimdilik masmavi gökyüzünde cesaretle boy gösteriyordu.

Kalın kumların arasından kumsala doğru indik. McKayla bizi, daha önce bizimki gibi partiler için kullanılmış olan, daire biçiminde dizilmiş kütüklerin yanına götürdü. Dairenin içinde ateş yakılmıştı; siyah küller vardı. Erica ve adının Becca olduğunu tahmin ettiğim bir kız, ormanın yakınına dizilmiş öbeklerin içinde kuru dallar toplamaya başladılar ve bu dalları soğumuş küllerin üzerine yığdılar.

“Daha önce hiç denizden gelen kütüklerle yakılmış bir kamp ateşi gördün mü?” diye sordu McKayla. Kemik rengine dönmüş kütüklerden birinde oturuyordum. Jeremy ve Allen benim iki yanımda diğerleri ise karşımızda oturmuştu. McKayla ateşin yanına diz çöktü; küçük dallardan birini çakmakla yaktı.

“Hayır,” dedim McKayla tutuşan dalı diğer dallara yaklaştırıırken.

“O halde çok seveceksin, şu renklere bak.” Başka bir dal daha yakıp diğerinin yanına koydu. Alevler kuru dalları çabucak tutuşturdu.

“Mavi,” dedim şaşkınlıkla.

“Tuz yüzünden. Çok güzel değil mi?” Bir dal parçası daha yaktı, alevlerin henüz sıçramadığı yere koydu ve yanıma oturdu. Neyse ki Jeremy de diğer tarafında oturuyordu. Hemen ona dönüp günün geri kalanındaki planla ilgili sorular sormaya başladı. Ben de mavi ve yeşil alevlerin gökyüzüne yükselişini izledim.

Yarım saat çene çaldıktan sonra kızlardan bazıları gelgitin oluşturduğu göllere doğru yürümek istediler. Ben ikilemde kalmıştım. Bir taraftan gelgit göllerini çok seviyordum, Çocukluğumdan beri Forks’ta beni cezbeden birkaç şeyden biriydi bu. Ancak öte yandan bu göllerden bir kaçına düşmüşlüğümdü vardı. Yedi yaşındayken ve babanız yanınızdayken bu sorun değildi. Birden Edythe’in ricasını hatırladım. “Lütfen okyanusa falan düşme.” Benim yerime Logan karar verdi. Tartışmada en çok onun sesi çıkmıştı ve yiyecek bir şeyler istiyordu. Grup üçe ayrıldı; yemek, yürüyüş ve olduğumuz yerde kalmak. Pek çok insan onu takip etti. Taylor ve Erica’nın da onunla gitmesini bekledikten sonra sessizce yürüyüş taraftarı gruba katıldım. Benim geldiğimi görünce McKayla mutlulukla gülümsedi.

Ormanlar yüzünden güneşi yitirmekten nefret ediyordum ama neyse ki yürüyüş uzun sürmedi. Ergenlerin kahkahalarıyla yaşlı ormanın yeşil ışığı birbiriyle kesinlikle uyum için değildi. Yerdeki kütüklere, tepemdeki dallara dikkat ederek yürüyordum; sonunda geride kaldım. Yavaş yavaş ormanın zümrüt yeşili derinliklerinden çıkıp tekrar kayalık kıyıya geldim. Denizde hafif bir gelgit vardı; gelgit nehri de yanıımızdan geçip denize iniyordu. Nehrin çakıllı kıyısında, hiçbir zaman tamamen kurumayan küçük havuzcuklar vardı.

Bu küçük havuzlara düşmemek için çok dikkatli davranıyordum. Diğerlerinin korkusu yoktu; kayaların üzerinden atlıyor, dikkatle kenarlara tutunuyorlardı. Büyük havuzlardan birinin yanında sağlam bir kaya buldum ve üzerine oturdum, aşağıda uzanan doğal akvaryum beni büyülemişti. Parlak renkli dağ lalesi demetleri görünmeyen rüzgârın eşliğinde hiç durmadan dalgalanıyordu. Deniz minareleri, içlerinde küçük yengeçleri saklayarak telaşla kıyılara yanaşıyorlardı. Bir denizyıldızı kayalara hareketsiz yapışmıştı. Beyaz çizgileri olan siyah bir suylanı yeşil yosunların arasında sürünüyor, denizin yeniden kabarmasını bekliyordu. Kendimi tamamen kaptırmıştım. Yalnızca beynimin küçük bir bölümü Edythe ile meşguldü; onun ne yaptığını merak ediyor, şu anda benim yanıında olsaydı bana neler söyleyeceğini hayal ediyordum.

Bir anda herkes acıktı; ben de onların peşinden gitmek için yerimden kalktım. Bu kez ormanda ilerlerken onlara yetişmeye çalıştım ve doğal olarak birkaç kez düştüm. Avuçlarım sıyrılmıştı; kot pantolonumun dizleri de yemyeşil olmuştu ama daha kötüsü de olabilirdi.

First Plajı'na vardığımızda, arkamızda bıraktığımız grubun kalabalıklaştığını gördük.

Yaklaştığımızda, yeni gelenlerin parlak, düz siyah saçlarını ve bakır rengi tenlerini gördüm; Kızılderili bölgesinden sosyalleşmek için gelen gençlerdi bunlar. Yemekler dağıtılmıştı ve özellikle yürüyüş yapanlar kendi paylarına düşen almak için sıraya dizilmişlerdi. Denizden gelen kütüklerin yandığı ateşin çevresinde kurulan daireye girerken Erica bizi gruptakilerle tanıştırdı. En son Allen ve ben vardık; Erica adımızı söylediğinde, ate-

şey yakın kayalıklarda oturan genç bir kızın ilgiyle bana baktığını fark ettim. Allen'in yanına oturdum. McKayla da bize sandviç ve sodalar getirerek katıldı. Yeni gelenlerin en büyüğü gibi duran oğlan kendisiyle birlikte yanındaki yedi kişinin de adını söyledi. Aklımda sadece bir başka çocuğun da adının Jeremy ve bana bakan kızın adının da Jules olduğu dışında bir şey kalmadı.

Allen'la oturmak beni rahatlatmıştı, insana huzur veren bir çocuktü. Her sessizliği gevezelikle doldurmaya kalkmıyordu. Yemek yerken rahatsız edilmeden düşünebiliyordum. Forks'ta zamanın ne kadar karmaşık aktığını düşünüyordum, bazen bulanık geçiyor ve diğerlerin arasından sıyrılmış birkaç imge kalıyordu aklımda. Bazen de her saniye aklıma kazınıyordu. Bunun nede-nini biliyordum ve bu beni rahatsız ediyordu.

Öğle yemeğini yerken bulutlar artmaya, mavi gökyüzünü kaplamaya başladı; güneşin önünü kapatıp kumsalda uzun gölgeler oluşturuyor, dalgaların rengini koyulaştırıyorlardı. İnsanlar yemeklerini bitirdikten sonra gruplar halinde yürümeye başladılar. Bazıları, sivri kayaların üzerinden atlayıp, dalgaların vurduğu kıyıya ulaşış taş sektirmeye çalışıyordu. Bazıları da göle son kez gitmeyi planlıyordu. Jeremy'nin yanından ayrılmadığı McKayla dükkâna gidiyordu. Yerli çocuklardan bazıları onlarla gitmişti, diğerleri yürüyüşe çıkmıştı. Onlar farklı yönlere dağıldığında, bir kütüğün üzerinde tek başıma oturuyordum,

Logan ve Taylor birinin getirdiği CD çalardan bahsediyordu. Bir de Kızılderili bölgesinden gelen— Jules isimli kız ve sözcü olan en büyük kız da dahil yeni gelen gruptaki kızların üçü de etrafımıza toplanmıştı.

Allen yanında yürüyüş grubuyla gittikte birkaç dakika sonra, Jules yanıma yaklaştı. On dört, belki on beş yaşında gösteriyordu, uzun parlak siyah saçlarını bir lastikle ensesinde toplamıştı. Teni çok güzeldi; kızıl-kahve rengine ve ipek gibiydi. Koyu renk gözleri, çıkık elmacık kemiklerinin üzerinde çukurda kalmıştı. Çenesi hâlâ çocuksu bir yuvarlaklığa sahipti. Ancak görüntüsü hakkındaki olumlu düşüncelerim, ağzından çıkan ilk sözcüklerle yıkıldı.

“Sen Beaufort Swan'sın değil mi?”

Okulun ilk gününe geri dönmüştüm adeta.

“Beau,” dedim içimi çekerek.

“Tabii,” dedi adeta bunu zaten biliyormuş gibi. “Ben Julie Black.” Sıcak bir tavırla elini bana uzattı. “Annemin kamyonetini almıştın.”

“Ah,” dedim onun yumuşacık elini sıkarken. “Sen Bonnie’nin kızısın. Seni hatırlamam gerekirdi.”

“Hayır. Ben ailenin en küçüğüyüm, belki ağabeylerimi hatırlarsın.”

“Adam ve Aoran,” diye anımsadım birden. Charlie, Bonnie ve Bonnie’nin kocası -adını hatırlamıştım, George’du, birkaç ay önce araba kazasında ölmüştü ve Charlie çok üzülmüştü- buraya her geldiğimde, onlar balık tutarken oyalanalım diye bizi sık sık bir araya getirirlerdi. Ama çok da arkadaş olamadık. Elbette ben huysuzluklarımla bu balık tutma gezilerine on bir yaşındayken katılmayı reddetmeye başladım. “Adam ve Aaron ve Jules, değil mi?”

Gülümsedi. “Hatırlıyorsun. Ağabeylerim gittikten sonra kimse bana o şekilde hitap etmemişti.”

“Onlar buradalar mı?”

“Hayır,” dedi Jules. Okyanusun kenarındaki çocuklara bakıp içlerinden biri onlardan olabilir mi, olsa da ben tanır mıyım diye düşündüm. “Adam, Washington Eyalet Üniversitesi’nden burs kazandı, Aaron ise Samoalı bir sörfçüyle evlendi, Hawaii’de yaşıyor.”

“Evlendi mi? Ya!” Çok şaşırmıştım. İkizler benden sadece bir yaş büyüktü.

“Kamyonetinden memnun musun?” diye sordu.

“Çok memnunum, çok iyi çalışıyor.”

“Evet, ama çok yavaştır,” diye güldü. “Charlie onu alınca çok rahatladım. Bu kadar iyi çalışan bir arabamız olduğu için annem yeni bir araba alıp üzerinde çalışmama izin vermiyordu.”

“O kadar da yavaş değil,” diye itiraz ettim.

“Altmışın üzerine çıkmayı denedin mi?”

“Hayır,” diye itiraf ettim.

“İyi. Sakın deneme.” Sırıttı.

Ben de dayanamayıp sıırttım. "Kaza söz konusu olduğunda çok güvenli," dedim kamyonetimi savunmak için.

"O ihtiyar canavarı bir tank bile ezemez," dedi yine gülerek. "Sen arabalarla mı uğraşıyorsun?" diye sordum. Bundan etkilenmiştim.

"Boş zamanım olduğunda ve parça bulabildiğimde. 1986 Volkswagen Rabbit silindirini nereden bulabilirim, biliyor musun?" diye sordu şaka yaparak. Güzel, gırtlaktan gelen bir sesi vardı.

"Üzgünüm," dedim gülerek. "Uzun süredir görmedim ama görürsem sana haber veririm," diye ekledim, ne olduğunu bilmiyormuşum gibi. Çok rahat sohbet edilen biriydi.

Yüzünde pırıl pırıl bir gülümseme belirdi, bana değişik bir şekilde baktığının farkındaydım. Artık bu bakışı tanıyordum: alıcı gözüyle bakma. Üstelik bunu fark eden tek kişi değildim.

"Jules, Beaufort'ı tanıyor musun?" diye sordu Logan. Logan gibi birinin tam adımı ne kadar da sevmediğimi fark etmesine şaşırmamalıydım.

Jules, "Ben doğduğumdan beri tanışıyoruz denebilir," diye karşılık verdi bana gülümseyerek.

"Ne güzel." Daha önce gözlerinin nasıl balık gibi donuk olduğunu fark etmemiştim.

Jules Logan'ın ses tonunu duyunca kaşlarını kaldırdı. "Ah, evet, çok güzel."

Sesindeki iğneleme aslında Logan'ı durdurmalıydı ama belli ki henüz benimle işi bitmemişti.

"Beau, Taylor ve ben de tam Cullen'lardan kimsenin buraya gelmemesinin ne kadar kötü olduğunu söylüyordum. Kimse onları çağırmadı mı?"

Adeta bana Edythe'i çağırdığımı ve onun da beni reddettiğini biliyormuş gibi bakıyordu. Aslında o zaman bu bana bir ret gibi gelmemişti, Edythe'in gelmek istediğini ama gelemediğini sezmiştim. Yoksa onu yanlış mı anlamıştım?

Endişelerim güçlü, berrak bir sesle kesildi.

"Doktor Carine Cullen'ın ailesinden mi bahsediyorsun?" diye sordu uzun boylu, yaşı daha büyük olan, Kızılderili çocuk-

larla bizi tanıştıran kız. Ona yakından bakınca düşündüğümünden daha büyük olduğunu fark ettim. Hatta bir kız değil genç bir kadın sayılırdı. Jules'un tersine onun saçları kısa kesilmişti. Şimdi ayakta duruyordu ve kızın neredeyse benim kadar uzun olduğunu fark ettim.

Logan ona sert bir bakış fırlattı; daha doğrusu fırlatmak için başını kaldırdı çünkü ondan daha uzun boyluydu ve benim cevap vermeme fırsat bırakmadan cevap verdiği için öfkelenmişti. "Onları tanıyor musun?" dedi küçümser bir sesle, hafifçe ona dönüp.

"Cullen'lar buraya gelmez," dedi kız oldukça açık ve güçlü bir sesle. Ama bu bir gözlemden çok... bir emir gibiydi. Sorusunu duymazdan gelmişti ve bu kesin cevapla da konu kapanmıştı.

Taylor, Logan'ın ilgisini çekmeye çalışarak ona elindeki CD hakkında ne düşündüğünü sordu. Logan'ın dikkati dağılmıştı.

Merakla gür sesli kıza baktım; dik, kendine güvenir bir biçimde dikiliyor ve arkamızdaki karanlık ormana bakıyordu. Cullen'ların buraya gelmediğini söylemişti ama bunun altında başka şeylerin olduğu belliydi; sanki onların buraya gelmesi yasaktı. Kızın tavrı üzerimde garip bir etki yaratmıştı; onun söylediklerini kafamdan atmaya çalıştım ama başarılı olamadım.

"Forks seni delirtmedi mi henüz?" dedi Jules düşüncelerimi bölerek.

Kaşlarımı çattım. Herhalde, bu noktada çoktan delirmiştım. "Bu bile durumumu anlatmaya yetmez," dedim omuz silkerek.

Beni anladığını göstermek istercesine gülümsedi.

Benim aklım hâlâ Cullen'larla ilgili sözlerdeydi; bu sözlerle geçen gün Edythe'ten edindiğim izlenimi birleştirmeye çalışıyordum. Birden sorgular gözlerle Jules'a baktım.

"Ne var?" diye sordu.

"Benimle kumsalda yürümek ister misin?" diye sordum.

Logan'a dönüp baktı ve sonra hemen bana dönüp sınıttı. "Evet, haydi gidelim buradan."

Kütüklerin oluşturduğu duvarın kuzeyine doğru yürürken bulutlar sonunda kazanmıştı. Güneş kayboldu; deniz karardı, hava soğudu. Ellerimi ceplerime soktum.

Yürürken Edythe'in beni nasıl hep konuşturduğunu, bana o

kalın kirpiklerinin altından bakarak ve o sarı gözleriyle nasıl beni yakıp her şeyi -kendi adımı, nefes almayı, onun dışında her şeyi- unutturduğunu düşünüyordum. Şimdi yanımda yürüten kıza baktım. Jules'un üzerinde sadece uzun kollu bir kazak vardı ama soğuktan etkilenmiş gibi değildi, kollarını sallayarak yürüyordu. Rüzgâr ipeksi siyah saçlarını dağıtıyor ve karıştırıyordu. Yüzünde çok doğal ve dürüst bir şey vardı. Edythe'in o delici bakışlarını atmayı becersem bile bu kız bana sadece gülerdi. Ama gaddarca falan değil. Jules'la sohbet etmek insanı hep güldürdü.

Ateşten artık yeterince uzaklaştığımızda ve ayağımızın altındaki taşların tıkırtısı sesimizi bastıracakken, "Arkadaşların tatlıymış," dedi.

"Benim arkadaşlarım değil."

Kahkaha attı. "Tahmin ettim."

"Onlar senin arkadaşların mıydı peki? Bir tanesi biraz daha büyük görünüyordu."

"O Samantha. Sam. On dokuz yaşında, sanırım. Onunla çok takılmam. Çok yakın arkadaşlarımdan biri de oradaydı. Quill. Sanırım dükkâna gitti."

"Hangisi olduğunu hatırlamıyorum."

Omuz silkti. "Ben de isimleri çok yakalayamadım. Seninkini hatırlıyorum çünkü küçükken saçımı çekerdin."

"Öyle mi yapardım? Özür dilerim!"

Yine kahkaha attı. "Yüzüne bak. Hayır, bunu ağabeylerim yapardı. Ama suçlu olduğuna seni inandırabilirdim."

Onunla gülmek çok kolaydı. Sanırım. "Hey, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Haydi sor."

"O kız, Sam, doktorun ailesiyle ilgili ne demek istedi?"

Jules sadece suratını astı ve kafasını çevirdi, okyanusa doğru baktı. Bir şey söylemedi.

Bu da benim haklı olduğum anlamına geliyordu. Sam'in sözlerinin altında yatan bir şey vardı. Ve Jules bunun nedenini biliyordu.

Hâlâ okyanusa bakıyordu.

"Şey, kabalık etmek istemedim."

Jules tekrar döndü bu sefer yüzünde özür dilermiş gibi bir gülümseme vardı. "Sorun değil. Sadece... Bundan bahsetmemeliyim."

"Bu bir sır mı?"

Kıvrımlı dudaklarını büktü. "Bir nevi."

Ellerini kaldırdım. "Sorduğumu unutabilirsin."

"Şimdiden işi batırdım değil mi?"

"Sen batırdın diyemem ama Sam biraz fazla hararettiydi."

Güldü. "Tamam o zaman, Sam'in hatası."

Ben de güldüm. "Tam olarak değil aslında. Sadece kafam karıştı."

Bana baktı, gülümsedi. Adeta ikimizin arasında bir sır varmış gibiydi. "Sana güvenebilir miyim?"

"Elbette."

"Gidip sarışın arkadaşına anlatmayacaksın ama."

"Logan? Ah, ondan bir şeyi saklayamam. Kardeş gibiyiz."

Bunu sevmişti. Güldüğünde kendimi aslında olduğumdan daha komik hissetmemi sağlamıştı.

Boğuk sesi biraz daha kısıldı. "Korku hikâyelerini sever misin?" diye sordu.

"Ne kadar korkunç bir hikâyeden bahsediyorsun?"

"Bir daha asla uyuyamayacaksın."

"Tamam, o zaman kesinlikle dinlemek isterim."

Kıkırdadı ve bakışlarını eğdi, dudakları hafifçe gülümsüyordu. Hikâyeyi en iyi biçimde anlatmaya çalışacağını fark ettim.

Ağarmış kütüklerin kıyıya vurduğu, adeta yüzlerce örümcek bacağı gibi her biri iç içe geçmiş dik köklerinden oluşan kocaman beyaz bir iskelete benzeyen yere yakındık. Ben bir ağacın gövdesine yanına oturdum. Sadece onun diyeceklerine meraklanmış gibi baktım; bunları ciddiye alıyormuş gibi görünmüyordum.

"Evet, korkmaya hazırım."

"Geldiğimiz yer konusundaki eski hikâyeleri bilir misin? Quileute'lerin yani?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti.

"Bir sürü efsane vardır, bazılarının Büyük Tufan'a kadar uzandığı söylenir. Eski zamanlarda Quileute'ler, Nuh'un gemi-

sindekiler gibi kurtulmak için kanolarını dağlardaki en yüksek ağaçların tepelerine bağlarmış,” dedi gülümseyerek. “Bir başka efsane, bizim kurtlardan geldiğimizi ve hâlâ kurtların kardeşleri olduğumuzu söyler. Onları öldürmek kabile yasalarına aykırıdır.”

“Bir de soğuklarla ilgili hikâyeler vardır.” Sesini alçaltmıştı.

“Soğuklar mı?” diye sordum, bu kez gerçekten ilgimi çekmişti. Soğuk kelimesinin benim için bir anlam ifade edebileceğini nasıl anlamıştı?

“Evet. Soğuklarla ilgili hikâyeler, kurtlarla ilgili efsaneler kadar eskidir, ama yeniler de var. Efsaneye göre, benim büyük-büyükannem bazılarını tanımış. Onları topraklarımızdan uzak tutmak için onlarla bir anlaşma hazırlayan oymuş.” Gözlerini devirdi.

“Büyük-büyükannen mi?” dedim onu cesaretlendirmek için.

“Kabilenin ileri gelenlerindenmiş, annem gibi. Soğuklar, kurtların baş düşmanlarıdır; daha doğrusu insana dönüşen kurtların. Onlara kurt adamlar da denir.”

“Kurt adamların da düşmanları var mıymış?”

“Yalnızca bir tane.”

Sabırsızlığımı hayranlık gibi göstermeye çalışarak ona bakıyordum.

“Gördüğün gibi, soğuklar geleneksel olarak düşmanımız sayılırlar. Ama büyük-büyükannemin zamanında bölgemize gelen grup farklıymış. Kendi türlerinin avlandığı gibi avlanmamışlar, kabileye zarar vermemeleri gerekiyormuş. Bu nedenle büyük-büyükannem onlarla anlaşma yapmış. Topraklarımızdan uzak dururlarsa, biz de onları ifşa etmeyecekmışız.” Göz kırptı.

“Tehlikeli değilse neden...?”

“Bu klan gibi uygar olsalar bile, soğukların yanında oldukları sürece insanlar için bir risk vardır. Onların ne zaman dayanamayacak kadar acıkacaklarını bilemezsin.” Tehdit dolu bir sesle konuşmaya çalışmıştı.

“Uygar derken neyi kastediyorsun?”

“İnsanları avlamadıklarını iddia ediyorlar. Hayvanları avlayabiliyorlarmış.”

Sesimden ne kadar ilgilendiğimi anlamaması için çabaladım ama başarısız oldum. “Peki, bunun Cullen’larla ne ilgisi var? Büyük büyükbabanın tanıdığı soğuklara mı benziyorlar?”

“Hayır.” Jules bir an durdu. “Ta kendileri.”

Yüzümdeki ifadenin, hikâyenin yarattığı korkudan kaynaklandığını düşündü sanırım. Memnun bir şekilde gülümsedi ve hikâyeye devam etti.

“Şimdi onlardan daha çok var; yeni bir dişi ve yeni bir erkek; ancak geri kalanları aynı. Büyük büyükbabam zamanında liderlerinin Carine olduğunu biliyorlarmış. Sizin insanlarınızdan çok önce buradaymış ve gitmiş.” Gülümsemesini bastırmaya, sesini ciddi tutmaya çalışıyordu.

“Peki, onlar ne?” diye sordum sonunda. “Soğuklar ne?”

“Kan içiciler,” dedi korkunç bir sesle. “Sizin insanlarınız onlara vampir diyor.”

Onun bu cevabından sonra çırpınan denizi izlemeye başladım. Yüzümde nasıl bir ifade olduğunu biliyordum.

“Tüylerin diken diken oldu,” dedi memnuniyetle gülerek.

“İyi bir anlatıcısın,” diye iltifat ettim ona ama hâlâ dalgaları seyrediyordum.

“Teşekkürler ama sanırım üşüdüğün için tüylerin diken diken oldu. Kulağa inanılmaz geliyor, değil mi? Annemin bizim bu konulardan söz etmemizi istememesine şaşmamak gerek.”

Yüzümdeki ifadeyi toparlayamadığım için hâlâ onun yüzüne bakamıyordum. “Merak etme, seni ispiyonlamam.”

“Sanırım az önce anlaşmayı bozdum.” Başını arkaya atarak güldü.

“Bu sırrı mezara kadar saklayacağım,” diye söz verdim ve birden ürperdim.

“Ben ciddiyim. Charlie’ye bir şey söyleme. Doktor Cullen hastanede çalışmaya başladığından beri bazılarımızın hastaneye gitmediğini duyunca anneme çok kızmıştı zaten.”

“Söylemem.”

“Bizim batıl inançları olan yerliler filan mı olduğumuzu düşünüyorsun?” diye sordu neşeli bir sesle, ama endişeli gibiydi. Gözlerimi hâlâ okyanustan ayıramamıştım.

Ona döndüm ve olabildiğince doğal bir şekilde gülümsedim.
“Hayır. Ben sadece korku hikâyeleri anlatmak konusunda başarılı olduğumu düşünüyorum. Bak, tüylerim diken diken hâlâ.”
Kazağımı sıyırıp kolumu gösterdim.

Gülümsedi. “Harika.”
O sırada, birbirine sürtünen taş seslerinden birinin yaklaştığını anladık. Başımızı kaldırdığımızda, McKayla ve Jeremy’nin bize doğru geldiklerini gördük.

“Demek buradasın Beau.” McKayla rahatlamış gibiydi elini salladı.

“Kız arkadaşın mı?” diye sordu Jules, McKayla’nın sesindeki kıskançlığı fark etmişti. Bu kadar belli olmasına ben de şaşırmıştım.

“Hayır, neden herkes böyle düşünüyor?”

Jules burnundan soludu. “Çünkü o öyle düşünmelerini istiyor.”

“Şu arkadaşlarına biraz mola vermek istersen bana haber et.”

“Bu harika olurdu,” dedim ve de gerçekten de böyle hissettim. Daha önceden tanıştığımız için mi, yoksa Jules’un çok yumuşak başlı olmasından mı emin değildim ama onun yanında, buraya geldiğim çocuklara kıyasla daha rahattım.

McKayla yanımıza gelmişti; Jeremy de biraz arkasındaydı, ona yetişmeye çalışıyordu. Jules’u süzdü, sonra onu görmezden gelerek bana döndü. Jules da yine sessizce burnundan soludu.

“Nerelerdeydin?” diye sordu cevap gözlerinin önünde olduğu halde.

“Jules bana First Plajı’nı tanıtıyordu.” Jules’a gülümsedim o da bana sırtıttı. Yine adeta ortak bir sırrı paylaşıyor gibiydik. Ama şimdi gerçekten de paylaşıyorduk.

McKayla tekrar Jules’u süzdü. “Peki. Toparlanıyoruz, birazdan yağmur başlayacak.”

Başımızı kaldırıp gökyüzüne baktık; bulutlar vardı, gerçekten yağmur yağacaktı.

“Tamam,” dedim ayağa kalkarak. “Geliyorum.”

“Seni yemiden görmek çok güzeldi,” dedi Jules, McKayla’yı kızdırmaya çalışır gibi.

“Bence de. Bundan sonra Charlie, Bonnie’yi ziyaret ettiğinde ben de onunla geleceğim,” dedim.

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Harika olur.”

“Ve teşekkürler,” dedim içtenlikle.

Göz kırptı.

Arabaya doğru yürürken kapüşonumu giydim. Yağmur düştüğü kayaların üzerinde koyu lekeler bırakarak yağmaya başlamıştı. Suburban’a vardığımda, diğerlerinin her şeyi arabaya yüklediklerini gördüm. Arka koltuğa, Allen ve Taylor’ın yanına oturdum. Böylece gelirken ön koltuğa oturarak hakkımı kullandığımı gösterdim. Allen pencereden dışarı oluşan fırtınaya bakıyordu. Logan ise orta koltukta Taylor’ın ilgisini çekmek için konuşup duruyordu. Böylece ben de başımı koltuğa yasladım; gözlerimi kapattım ve hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

7. KÂBUS

Charlie'ye bir sürü ödevim olduğunu ve La Push'ta çok yediğim için hiçbir şey yemek istemediğimi söyledim. Maçın neden bu kadar özel olduğunu bilmesem de televizyondaki basketbol maçını büyük bir heyecanla izliyordu; o yüzden yüzümde ya da sesimde olağan dışı bir şey fark etmedi.

Odama girip kapımı kilitledim. Masamı karıştırıp eski kulaklıklarımı buldum ve bunları eski CD çalarıma taktım. Noel'de Phil'in bana hediye ettiği CD'yi aldım. Onun en sevdiği gruplardan biriydi ama bana göre fazla sertti. CD'yi CD çalara yerleştirip yatağıma uzandım. Kulaklığı taktım, oynat tuşuna bastım ve sesi ni kulaklarımı acıtacak kadar açtım, Gözlerimi kapattım ama ışık hâlâ rahatsız ediyordu; ben de yastığı yüzüme bastırdım.

Dikkatimi müziğe verdim. Sözleri anlamaya, karışık davul ritimlerini çözmeye çalışıyordum. CD'yi üçüncü kez dinlerken, nakarat bölümlerini ezberlemiştim. Birden grubu sevmeye başladığımı fark ettim; o sert seslere alışınca özellikle. Phil'e yeniden teşekkür etmeliydim.

Müzik işe yaramıştı. Sert ritim düşünmemi engelliyordu, zaten bu yüzden dinliyordum. Bütün şarkı sözlerini ezberleyene dek müziği tekrar tekrar dinledim. Sonunda uyuyakalmışım.

Gözlerimi tanıdık bir yerde açtım. Aklımın bir köşesinde rüya gördüğümün farkındaydım ama aklımın çoğu ormanın o yeşil ışığındaydı; yakınlarda bir yerlerde kayalara çarpan dalga seslerini duyabiliyordum. Okyanusu bulursam güneşi de bulabileceğimi

biliyordum. Sesi takip ettim. O sırada Jules elimden tutup beni ormanın karanlığına doğru çekmeye çalıştı.

“Jules? Neler oluyor?” diye sordum. Yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Tüm itirazlarıma karşın beni sertçe karanlığa doğru geri çekiyordu; bense karanlığın içine gitmek istemiyordum.

“Koş Beau! Koşmak zorundasın!” diye fısıldadı, dehşet içindeydi.

“Bu taraftan Beau!” Bu McKayla’nın sesiydi ve ağaçların arasından geliyordu, ama onu göremiyordum.

“Neden?” diye sordum, hâlâ Jules’a karşı koymaya çalışıyordum. Güneşi bulmak rüyamda çok önemliydi. Tek odaklanabildiğim buydu.

Jules elimi bıraktı, çığlık attı ve titremeye başladı; kasları seğirerek yere düştü. Ben korkuyla bakıyordum ama hareket edemiyordum.

“Jules!” diye bağırdım ama gitmişti. Onun yerinde şimdi siyah gözlü, kocaman, kızıl bir kurt vardı. Bana doğru değil kumsala doğru dönüktü. Omuzlarındaki tüyler diken diken olmuştu. Ortaya çıkmış sivri dişlerinin arasında alçak hırıltılar çıkartıyordu.

“Beau koş!” diye bağırdı McKayla arkamdan. Ama ben dönmedim. Kumsaldan gelen ışığa bakıyordum.

Derken ağaçların arasından Edythe fırladı.

Siyah bir elbise giyiyordu. Elbise yere kadar iniyordu ama omuzları açıktaydı ve yakası derin bir V şeklindeydi. Cildi hafif parlıyordu ve gözleri simsiyahtı. Tek elini kaldırarak beni kendisine doğru çağırırdı. Tırnakları sivri bir biçimde törpülenmiş ve neredeyse elbisesi kadar koyu görünen koyu kırmızıya boyanmıştı. Dudakları da aynı renkti.

Daha sonra aramızdaki kurt uludu.

Edythe’e doğru bir adım attım. Gülümsedi, dişleri de aynı tırnakları gibi sivriydi.

“Güven bana,” diye mırıldandı.

Bir adım daha attı.

Kurt kendini benimle vampir arasına attı; dişleri vampirin şah damarını hedefleyecekti.

“Hayır!” diye bağırdım yatağımda sıçrayarak. Kulaklıklarla CD çalar tangırdadı ve ahşap zemine düştü.

Işık hâlâ açıktı. Bense giyinik halde yatağımda oturuyordum. Ayakkabılarımı bile çıkarmamıştım. Şifonyerin üzerindeki saate baktım. Sabah beş buçuktu.

İnledim, botlarımı çıkardım ve yatağa tekrar yüzüstü uzandım. Yeniden uykuya dalamayacak kadar huzursuzdum. Sırtüstü dönüp kot pantolonumun düğmelerini açtım ve pantolonu zorlukla bacaklarımdan sıyırdım. Yastığı yine yüzüme kapattım.

Elbette hiçbir işe yaramadı. Düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyordum ama bilinçaltımda o kelimenin aklımdan gitmesine izin vermiyordu. Bununla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Her şeyin bir sırası var diye düşündüm; böylece yapmam gereken şeyi erteleyebilecektim.

İçinde banyo malzemelerimin olduğu çantamı aldım.

Duş düşündüğüm kadar uzun sürmedi. Charlie uyuyor muydu yoksa çıkmış mıydı, bilmiyordum. Camdan baktığımda polis arabasını göremedim. Yine balık tutmaya gitmişti herhalde.

Dün giydiğim kotu ve eski kazağı giydim; sadece oyalanıyordum.

Daha fazla erteleyemezdim. Masama oturdum ve eski bilgisayarımı açtım.

Burada internet kullanmaktan nefret ediyordum. Modemim müzelikti, çok yavaş bağlanabiliyordum; hizmet ücretsiz olduğu için gerçekten de parasını ödediğin şeyi alıyorsun diye düşündüm. Beklerken kendime bir kâse mısır gevreği almaya karar verdim.

Mısır gevreğimi yavaş yavaş yedim. Son birkaç parça, sütü fazlasıyla emmişti. Bitince kaseyi ve kaşığı yıkadım, kuruladım ve yerine koydum. Merdivenleri çıkarken ayaklarım geri geri gidiyordu. CD çalarımı yerden aldım ve dikkatle masaya bıraktım. Kulaklıkları çıkartıp çekmeceye yerleştirdim. Sonra aynı CD'yi çalmaya başladım ama sesini neredeyse sonuna kadar kıstım.

İçimi çekerek bilgisayarımın başına döndüm, daha kelimeyi yazmadan kendimi bir salak gibi hissediyordum.

Vampir.

Yazdığımı bakınca kendimi daha da salak hissettim.

Sonuçları inceleyip elemek lazımdı. Çoğu eğlence endüstri-siyle ilgiliydi filmler, televizyon programları, oyunlar... Gotik kıyafet ve makyaj şirketleri, Cadılar Bayramı kostümleri ve top-lanma tarihleri.

Nihayet umut vaat eden bir site buldum: A'dan Z'ye Vampir-ler. Sayfanın yüklenmesini sabırsızlıkla bekledim. Son sayfa ba-sit ve akademik görünüyordu. Yazılar, düz beyaz bir arka planın üzerine siyahla yazılmıştı. Ana sayfada şu iki alıntı vardı.

Hayaletlerin ve kötü ruhların geniş ve karanlık dünyasında, vam-pirler kadar korkunç, onlar kadar tiksnilen ve nefret edilen, ürktütücü ve büyüleyici bir cazibeye sahip başka bir figür yoktur. Vampir ne hayalettir ne kötü ruh, ama ikisinin karanlık doğasını, gizemli ve korkunç özellik-lerini bünyesinde barındırır. (Montegue Summers)

Eğer bu dünyada kesin bir şey varsa, o da vampirlerin var olduğudur. Bunun kanıtlarını saymakla bitmez: resmi raporlar, cerrahlar, rahipler, yargıçlar, ünlü kişilerin ifadeleri... Bütün bunların yanı sıra, vampirlere kim inanır? (Rousseau)

Sitede, dünyada anlatılan bütün vampir efsanelerinin alfabe-tik listesi vardı. İlk tıkladığım efsane, uzun süre önce adalara taro bitkisi diken Danag adında Filipinli bir vampir hakkındaydı. Ef-saneye göre Danag uzun yıllar insanlarla birlikte çalışmıştı. An-cak bir gün bir kadın parmağını kestiğinde Danag onun yarasını emince, ortaklık bitmişti. Çünkü Danag kanın tadını çok beğen-miş ve kadının tüm kanını içmişti.

Bütün tanımları dikkatle okuyup bildik ve akla yakın şeyler bulmaya çalıştım. Görünüşe göre, bütün vampir efsaneleri gü-zel kadınların kötü ruh ve çocukların da kurban olduğu teorisine dayanıyordu. Ayrıca bu efsaneler gençlere ahlaki öğütler veriyor, erkeklerin sadakatsizliği için de mazeret uyduruyordu. Hikâye-lerin çoğu bedensiz ruhlara ve uygunsuz cenaze törenlerine karşı uyarılara değiniyordu. Filmlerde gördüklerimle pek ilgileri yok-tu. Ayrıca yalnızca birkaçının, Musevi *Estrie* ve Polonyalı *Upier'in* kan içtiği söyleniyordu.

Üç karakter ilgimi çekti: güzel ve soluk tenli bir insan gibi görünebilen, güçlü ölümsüz Romanyalı *Varacolaci*, gece yarısından sonra bir saat içinde bütün bir kasabayı katledebilecek kadar güçlü ve hızlı yaratık Slovak *Nelapsi* ve *Stregoni benefici*. Sonuncuyla ilgili yalnızca kısa bir cümle yazıyordu.

Stregoni benefici: İtalyan vampir, iyiliğin yanında olduğu söylenmektedir ve bütün kötü vampirlerin ölümlü düşmanıdır.

Yüzlerce hikâyeden hiç değilse birinin iyi vampirlerden söz etmesi içimi rahatlatmıştı.

Bu bilgilerde, Jules'un hikâyeleri ya da benim gözlemlerimle uyuşan çok az şey vardı. Okurken zihnimde küçük bir liste yaptım ve bunları dikkatle her mitle karşılaştırdım. Hız, güç, güzellik, soluk ten, renk değiştiren gözler; ardından Jules'un kriterleri: kan içiciler, kurt adamların düşmanları, soğuk tenli ve ölümsüz. Tek bir faktöre uyan hikâyelerin sayısı bile azdır.

Seyrettiğim korku filmlerinden ve okuduklarımdan bildiğim kadarıyla bir sorun daha vardı; vampirler gün ışığına çıkamazlardı, güneş onları küle çevirirdi. Bütün gün tabutta uyurlar ve yalnızca gece dışarı çıkarlardı.

Sinirlerim bozulmuştu. Pencereilerin düzgün kapanmasını beklemeden bilgisayarı kapattım. Hem sinirliydim hem de utanıyordum. Bu çok aptalcaydı. Odamda oturmuş, vampirler hakkında araştırma yapıyordum. Derdim neydi benim?

Bir an önce evden çıkmalıydım, ama gitmek istediğim en yakın yer arabayla üç gün uzaklıktaydı. Botlarımı giydim, nereye gideceğimi bilmeden merdivenlerden aşağı indim. Havaya bakmadan yağmurluğumu üzerime geçirip kapıdan çıktım.

Hava kapalıydı ama şimdilik yağmur yağmıyordu. Kamyonemin yanına uğramadan Charlie'nin bahçesini geçtim; doğu yönünde, ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladım. Çok geçmeden evden uzaklaşmıştım; yol gözden kaybolmuştu. Ayağımın altındaki ıslak toprağın vıcık sesinden ve kargaların ötüşünden başka ses duymuyordum.

Ormanın içine doğru uzanan incecik bir patika vardı, ormanın derinliklerine iniyordu, doğuya gittiğimi hissediyordum. Patika

ladinlerin, çam ve porsuk ağaçlarının, yaban mersinlerinin etrafından kıvrılıyordu. Bu ağaçların isimlerini az çok biliyordum; polis arabasıyla giderken Charlie canıdan gösterip öğretmişti bana. Ancak adını bilmediğim bir sürü ağaç vardı; bazılarında da etrafı yeşil yosunlarla kaplı olduğu için emin olamıyordum.

Kendime duyduğum öfke geçene kadar patikayı takip ettim. Sakinleşmeye başlayınca yavaşladım. Tepeme birkaç damla su damladı ama yağmur mu başlamıştı yoksa ağaçların dallarında biriken sular mıydı bunlar, bilmiyordum. Yeni kesilmiş bir ağaç (yeni kesildiğini henüz yosunlarla kaplanmamış olmasından anlamıştım) kardeşlerinden birinin gövdesine yaslanmış ve patikanın birkaç adım metre ötesinde korunaklı bir bank oluşturmuştu. Yağmurluğumu çıkartmadan, kafamda kapüşonum, başımı ağaca yasladım.

Buraya gelmemeliydim; yanlış bir yer seçmiştim; ama başka nereye gidebilirdim ki? Orman koyu yeşildi. Önceki gece rüyamda gördüğüm ormana çok benziyordu o yüzden kendimi rahat hissetmem zordu. Artık benim ayak seslerim de olmadığından, orman tam bir sessizliğe bürünmüştü. Kuşlar ötmüyordu; damlalar artıyordu. Demek ki yağmur başlamıştı. Çalılar boyumu geçiyordu. Bir de oturduğum için, patikadan geçen biri beni göremezdi.

Ormanda, ağaçların arasında, evde beni utandıran saçmalıklara inanmak daha kolaydı. Bu ormanda binlerce yıldır hiçbir şey değişmemişti. Bu yeşil sisin içinde efsaneler çok daha inandırıcı geliyordu insana.

Mutlaka cevaplamam gereken iki hayati soru üzerinde yoğunlaşmaya çalıştım.

Öncelikle, Jules'un Cullen'larla ilgili söylediği şeyin doğru olup olamayacağına karar vermek zorundaydım.

Mantığım bunun kesinlikle doğru olamayacağını söyledi. Bu uydurma hikâyelere inanmak aptalcaydı. Sadece korkutucu eski efsanelerdi bunlar.

Peki, o zaman ne, diye sordum kendi kendime. Şu anda hayatta olmamın mantıklı hiçbir açıklaması yoktu. Gözlemlediğim şeyleri zihnimden geçirdim: imkânsız hız ve güç, siyahtan altın

rengine sonra yine siyaha dönen göz rengi, insanüstü bir güzellik, solgun, soğuk bir ten. Şimdi bazı ayrıntıları da hatırlıyordum; hiç yemek yememeleri, hareketlerindeki abartılı zarafet. Bazen yirmi birinci yüzyılda bir sınıfta değil de on dokuzuncu yüzyılın başlarından kalma bir romandaymış gibi garip sözcük ve deyimler kullanıyordu Edythe. Kan grubumuza bakılacağı gün dersleri ekmişti. Gideceğimiz yeri öğrenene kadar kumsal gezisine itiraz etmemişti. Etrafındaki herkesin ne düşündüğünü biliyor gibiydi... Benim dışımda. Bana kötü kahraman ve tehlikeli olduğunu söylemişti...

Cullen'lar vampir olabilir miydi?

Bir şey oldukları kesindi. Bu ufak kasabada gözlerimin önünde, mantıklı bir açıklaması olmama ihtimali bulunan bir olay cereyan ediyordu. Jules'un soğuk teorisi mi yoksa benim süper kahraman teorim mi geçerliydi bilmiyorum ama Edythe Cullen bir insan değildi. İnsanüstü bir yaratıktı.

O halde - belki. Şimdilik cevabım bu olmalıydı.

Asıl önemli soru şuydu: Bu doğruysa ben ne yapacaktım?

Edythe bir vampirse -bunu düşünürken çok zorlanıyordum- ne yapacaktım? Bir başkasına söylemem mümkün değildi. Buna kendim bile inanamıyordum, söylediğim kişi bana deli muamelesi yapardı herhalde.

Yalnızca iki seçenek mantıklı görünüyordu. Birinci; onun tavsiyesine uymak; akıllı olmak ve ondan olabildiğince uzak durmak. Planlarımızı iptal etmek ve onu elimden geldiğince yok saymak. Birlikte girdiğimiz derste aramızda geçilmez kalın bir cam varmış gibi davranmak. Ona haklı olduğunu, beni rahat bırakmasını söylemek ve bir daha onunla konuşmamak.

Bu seçeneği düşünürken büyük bir umutsuzluk ve acı hissettim. Beynim bu planı reddetti ve diğer seçeneğe geçti.

Hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdim. Sonuçta, Edythe gerçekten de kötü bir yaratık olsaydı bile şimdiye kadar kötü bir şey yapmamıştı. Hatta o kadar hızlı davranmasaydı, Taylor'ın çamurluğunun içindeki göçük ben olabilirdim. Çok hızlıydı ama belki de sadece refleksti. Ama eğer hayat kurtarma refleksleri varsa, ne kadar kötü olabilirdi ki? Kafamda bin türlü cevapsız soru dolaşıyordu.

Emin olduğum bir şey vardı. Önceki gece rüyamda gördüğüm karanlık Edythe, Edythe'in kendisi değildi; Jules'un anlattıklarının bende yarattığı korkunun bir yansımasıydı. Kurt adamın hareketinden korkup "Hayır!" diye bağırmanın ondan korktuğum için değildi. Onun zarar görmesinden endişelenmiştim; onun için korkmuştum. O sivri dişleriyle beni çağırırken bile ben onun için endişeleniyordum.

Bunun içinde sorunun cevabının olduğunu biliyordum. Gerçekten bir seçim şansımın olup olmadığını biliyordum. Yeterince derinlere gitmiştim. Korkunç sırrımla ilgili hiçbir şey yapamayacağımı biliyordum. Çünkü onu, sesini, insanı hipnotize eden gözlerini, bedenini bedenimi adeta bir mıknatıs gibi çekişini düşündüğümde, onunla birlikte olmaktan başka bir şey istemiyordum. Hatta... Hayır, bu kelimeyi düşünmek istemiyordum. Özellikle de karanlık ormanda tek başımayken düşünmek istemiyordum. Beni gizleyen o yerde daha fazla kalmak istemiyordum. Yağmur neredeyse gün batımı gibi etrafı koyulaştırmışken ve adeta ayak sesi gibi sesler çıkartırken istemiyordum. Birden titredim ve ayağa fırladım. Patikayı yağmurdan göremeyeceğimden endişe etmiştim.

Ama patika oradaydı; güvenli ve bu yeşil kasvetin içinde ileriye doğru uzanıyordu. Hızla yolu takip ettim, kapüşonumla yüzümü örtmüştüm. Ağaçların arasında adeta koşarak ilerlerken evden ne kadar uzaklaşmış olduğumu görüp şaşırdım. Doğru yolda mı olduğumu yoksa ormanın derinliklerine doğru mu ilerlediğimi merak ettim. Neyse ki büyük bir paniğe kapılmadan, dalların arasındaki boşlukları görmeye başladım. Ardından caddeden geçen bir arabanın sesini duydum ve özgür olduğumu anladım. Önümde Charlie'nin bahçesi uzanıyordu.

Eve girdiğimde öğlen olmuştu. Üst kata çıktım ve bütün gün evden çıkmayacağım için kot pantolon ve tişört giydim. Dikkatimi çarşamba günü teslim etmem gereken Macbeth ödevi üzerinde yoğunlaştırmam zor olmadı. Müsveddeleri hazırlamaya başladım. Çok huzurluydum; hatta dürüst olmam gerekirse perşembe günü öğleden sonrasından beri kendimi bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

Hep böyle olurdu. Karar vermeye çalıştığım süreç, benim için

en sancılı süreçti. Ancak bir kez karar verdikten sonra, rahatlar ve bu karardan şaşmazdım. Bazen umutsuzluk, duyduğum rahatlamayı lekelerdi; tıpkı Forks'a gelme kararım gibi. Yine de bu seçeneklerle boğuşmaktan daha iyiydi.

Bu kararla yaşamak fazlasıyla kolaydı. Tehlikeli derecede kolay.

Günüm çok sessiz ve verimli geçti, saat sekiz olmadan ödevimi bitirdim. Charlie eve kocaman bir balıkla geldi, ben de gelecek hafta Seattle'dan balık tarifleri kitabı almaya karar verdim ve bunu zihnime not ettim. Bu geziyi düşündükçe hissettiklerim, Jules'la yürüyüşe çıkmadan önce hissettiklerimden farklı değildi; heyecanlanıyordum. Ama aslında farklı olmalıydı; korkmalıydım; korkmam gerektiğini biliyordum ama içimde gerektiği gibi bir korku hissetmiyordum.

Güne çok erken başladığım, önceki gece de çok az uyuduğum için yorgundum. Forks'a geldiğimden beri ikinci kez gözlerimi güneşin parlak sarı ışığıyla açtım. Pencereye gittim; gökyüzünün bulutsuz olduğunu görünce çok şaşırdım. Var olan birkaç bulut da beyaz ve inceydi; yağmur yağdırmaları mümkün değildi. Pencereyi açtım, sessizce, gıcırdamadan açılması beni şaşırttı. Kim bilir kaç yıldır kimse açmamıştı bu pencereyi. Hava sıcaktı, rüzgâr da esmiyordu. Kanım damarlarımda hızla hareket etmeye başlamıştı.

Alt kata indiğimde, Charlie kahvaltısını bitirmek üzereydi. Yüzüme bakınca ruh halimi hemen anladı.

"Dışarıda hava çok güzel," dedi.

"Evet," dedim gülümseyerek.

O da gülümsedi. Gülünce gözlerinin kenarlarında çizgiler oluşuyordu. Böyle zamanlarda annemin neden onunla gencecik, sadece benden üç yaş büyükken apar topar evlendiğini anlayabiliyordum. Babam, ben onu tanımadan önce romantik özelliklerinin birçoğunu kaybetmişti; tıpkı benimle aynı renk olan saçlarını yavaş yavaş kaybetmesi gibi.

Kahvaltımı pencereden dışarısını seyrederek neşe içinde yaptım. Charlie benimle vedalaştı; polis arabasının evden uzaklaştığını duydum. Yağmurluğumu alırken bir an duraksadım; canım

onu evde bırakmak istedi ama şansımı bu kadar test etmemeliyim diye düşündüm. Yağmurluğu katlayıp koluma alıp, aylardır gördüğüm en parlak gün ışığına çıktım.

Kamyonetin iki camını da neredeyse sonuna kadar açmayı başardım. Okula ilk varanlardan biri bendim. Evden aceleyle çıkarken saatime bile bakmamıştım.

Kamyonetimi park ettim ve kafeteryanın güney tarafında bulunan, pek sık kullanılmayan banklara doğru yürüdüm. Banklar hâlâ nemliydi; ben de yağmurluğumu yanıma aldığımı memnun olarak onun üzerine oturdum. Çok hareketsiz olan sosyal hayatım sayesinde ödevlerimi yapmıştım; ama doğru çözdüğümünden emin olmadığım birkaç trigonometri problemi vardı. Büyük bir çalışkanlık örneği sergileyerek kitabımı çıkardım; ama daha ilk problemin yarısında, kırmızı kabuklu ağaçların üzerinde oynaşan güneş ışıklarını seyrederken, hayallere daldım. Ödevimin kenarına bir şeyler karaladım. Birkaç dakika sonra birden kâğıda bana bakan beş çift siyah göz çizdiğimi fark ettim. Silgiyle hepsini sildim.

Birinin “Beau!” diye seslendiğini duydum; McKayla’nın sesine benziyordu. Etrafıma bakınmak için başımı kaldırdığımda, benim orada oturduğum süre içinde okulun kalabalıklaştığını gördüm. Herkes tişört giymişti; sıcaklık yirmi beş derece olmadığı halde şort giyenler bile vardı. McKayla bacaklarının üstünü zar zor kapatan bir etek ve kolsuz bir tişörtle bana doğru geliyordu.

“Merhaba McKayla!” diye karşılık verdim.

Yanıma oturdu, saçları güneşin altında parlıyordu, yüzünde pırıl pırıl bir gülümseme vardı. Beni gördüğüne o kadar sevinmişti ki ben de karşılık vermeden edemedim.

“Harika bir gün, değil mi?”

“Tam bana göre,” dedim.

“Dün ne yaptın?” dedi. Sorusunda gereğinden fazla bir sahiplenme sezdim ve Jules’un cumartesi günü dediklerini hatırladım. İnsanlar onun erkek arkadaşı olduğunu düşünüyorlardı çünkü McKayla onların böyle düşünmesini istiyordu.

Ama bundan rahatsız olamayacak kadar iyi bir ruh hali içerisindeydim.

“Ödevimi yaptım.”

“Perşembe günü teslim etmemiz gerekiyor, değil mi?”

“Sanırım çarşamba.”

“Çarşamba mı?” Gülümsemesi yok oldu. “Kötü haber... O zaman bu akşam çalışmam lazım.” Kaşlarını çatı. “Ama ben sana bu gece benimle dışarı çıkmak ister misin diye soracaktım.”

“Ya.” Tedirgin olmuştum. Neden artık McKayla’yla konuşma garip bir hal almadan sohbet edemiyordum?

“Aslında hâlâ yemeğe gidebiliriz ya da başka bir şeyler yapabiliriz... Ben de ödevimi daha sonra yapabilirim.” Bana bakıp umutla gülümsedi.

“McKayla...” İşte buradan sonra pişman olacağım diye düşündüm. “Sanırım bu pek iyi bir fikir değil.”

Birden yüzü asıldı. “Neden?” diye sordu, gözlerinde hüznü bir ifadeyle. Düşüncelerim Edythe’e kaydı. Acaba McKayla da mı onu hatırlamıştı?

“Tüm erkek kurallarını yıkıyorum o yüzden şimdi sana söyleyeceklerimi başka birine söylersen seni öldürürüm,” diyerek onu tehdit ettim.

“Erkek kuralları?” diye tekrarladı, şaşırarak.

“Jeremy benim arkadaşım ve seninle çıkarsam bu onu incitir.” Afallamıştı.

“Bunları söylemedim, tamam mı? Senin sözüne karşılık benim sözüm.”

“Jeremy mi?” diye sordu sesi şaşkınlıktan düzdü.

“Gerçekten sen kör müsün?”

“Ah,” dedi şaşkınlıkla nefes verip. Ben de onun bu şaşkınlığından yararlanıp kaçma fırsatını buldum.

Kitabımı çantama koydum. “Yine geç kalmak istemiyorum. Zaten Mason’un gözü üstümde.”

Üç numaralı binaya doğru hiç konuşmadan yürüdük, McKayla’nın aklı başka yerdeydi. Umarım her ne düşünüyorsa doğru şeyi düşünüyordu.

Trigonometri dersinde Jeremy’yi gördüm. Güneşli gün en az benim kadar onu da heyecanlandırmıştı. O, Allen ve Logan o akşam film izlemeye ve kızlara dansta vermek için süs çiçeği almaya

Port Angeles'a gidiyorlardı. İhtiyacım olmamasına karşın bana da sordular. Aslında kasaba dışına çıkmak iyi olabilirdi ama Logan da oradaydı. Ve bu gece ne yapacağımı kim bilebilirdi? Ama böyle düşünmem doğru değildi. Güneş elbette beni mutlu etmişti; ama aşırı neşeli halimin tek nedeni bu olamazdı elbette.

Bu yüzden olabilir dedim, yapmam gereken ödevlerle ilgili bir şeyler geveledim.

Sonunda öğle yemeğimizi yemek üzere kafeteryaya doğru yürüdük. Sadece Edythe değil tüm Cullen'ları görmek için o kadar telaşlıydım ki neredeyse canım yanıyordu. Belki hepimiz aynı odada olursak benim aklımdan çıkmayan kuşkularımı onlarla kıyaslama şansım olurdu. Belki de onlarla ilgili kötü hiçbir şey olmadığını aslında yanıldığımı anlardım. Kafeteryaya girerken, bir korkunun içime yayıldığını ve mideme yerleştiğini hissettirdim. Ne düşündüğümü anlayabilecekler miydi? Birden farklı bir korkuya kapıldım. Edythe yine benimle oturmak için bekliyor olabilir miydi?

Her zamanki gibi, öncelikle Cullen'ların masasına baktım. Masanın boş olduğunu görünce paniğe kapıldım. Gözlerim kafeteryayı taradı; Edythe'in beni tek başına bekliyor olmasını umdum. İçerisi neredeyse tamamen doluydu. İspanyolca dersi geç bittiği için biz geç kalmıştık. Ama ortalıkta ne Edythe ne de ailesi vardı. İşte tam o anda tüm iyi ruh halim yok oldu.

Biz geç kaldığımız için herkes çoktan masaya oturmuştu. McKayla'nın yanındaki boş sandalyeyi Jeremy için ayırdığını gördüm, Jeremy'nin yüzü parladı.

Allen *Macbeth* ödeviyle ilgili birkaç soru sordu, ben de üzüntüden mahvolmama karşın doğal cevaplar vermeye çalıştım. Allen da akşam onlarla alışverişe gitmemi teklif etti, ben de kabul ettim. Kafamı dağıtmam gerekiyordu.

Ya Edythe bu hafta sonu ne yaptığını biliyorsa? Ya ortadan kaybolmasının nedeni, onun sırlarını araştırmamsa? Ya ben bunu kendi kendime yaptıysam? Biyoloji dersine girdiğimde aslında son bir umut taşımakta olduğumu fark ettim. Ancak Edythe'in yeri boştu, ben de müthiş bir hayal kırıklığına uğradım.

Günün geri kalanı ağır ve sıkıcı geçti. Biyoloji dersini takip

edemedim. Beden eğitimi dersinde Koç Clapp badmintonunun kurallarını anlattı. Sonunda okuldan çıkınca en azından akşam Port Angeles'a gitmek için onlarla buluşana kadar iyiymiş numarası yapmak zorunda kalmayacağım için rahatladım. Ama evin kapısından girdiğim anda telefon çaldı, Jeremy planımızın iptal olduğunu söylemek için arıyordu. McKayla onu yemeğe davet ettiği için mutlu olmaya çalıştım ama sesim rahatsız olmuş gibi çıkmıştı. Sinemaya ertesi gün gidecektik.

Bu durumda kafamı dağıtacak bir şey kalmamıştı. Balık marine ettim ve ödevimi bitirdim ama bu sadece yarım saat sürdü. E-postalarımı kontrol ettim ve anneme uzun süredir yazmadığımı fark ettim. Bundan çok mutlu olmamıştı.

Anne,

Üzgünüm dışarıdaydım. Arkadaşlarla plaja gittik. Bir de ödev hazırlamam lazımdı.

Bahanelerim çok zavallicaydı, o yüzden vazgeçtim.

Bugün burada hava güneşli. Ben de çok şaşırdım! Dışarı çıkıp olabildiğince D vitamini alacağım. Seni seviyorum.

Beau.

Forks'a getirdiğim Denizler Altında Yirmi Bin Fersah'ı kap-tım ve merdivenlerin üstündeki dolaptan ufak bir örtü aldım.

Charlie'nin küçük, kare bahçesinde örtüyü en güneşli yere serdim ve uzandım. Kitabın sayfalarını çevirip ilgimi çekecek bir kelimeye rastlamaya çalıştım. Genelde büyük bir ahtapot veya denizgergedanı işimi görürdü ama bugün kitabı iki kere karıştır-sam da okumaya başlayacak kadar ilgi çekici bir şey bulamadım. Kitabı kapattım. Tamam, o zaman güneşte yanarım diye düşün-düm. Sırtüstü uzanıp gözlerimi kapattım.

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Paniklemeye gerek yoktu. Edythe kampa gittiklerini söylemişti. Belki diğerleri de ona katıl-mıştı. Belki hepsi hava bu kadar güzel olduğu için bir gün daha kalmak istemişlerdi. Birkaç günü kaçırmak onların hâlihazırda mükemmel olan notlarını etkilemeyecekti. Rahatlayabilirdim. Onu yarın mutlaka görecektim.

O veya diğerlerinden biri ne düşündüğümü bilebilseydi bile, bu kasabadan koşarak kaçmak için yeterli neden değildi. Bunlara ben inanmıyordum ve zaten başkasına da bir şey söylemeyecektim. Bu aptalcaydı. Tüm bu fikir aptalcaydı. Sonuçta vampir olsun olmasın kimsenin aşırı tepki vermesine gerek yoktu.

Birinin zihnimi okuyabileceğimi düşünmek de epey saçmaydı. Bu kadar paranoyak olmamam lazımdı. Edythe yarın geri dönmüş olacaktı. Daha önce kimse nevroitikliği çekici bulmamıştır. Edythe'in ilk olacağına şüpheliydim.

Yumuşak başlı, rahat, normal. Bunun altından kalkabilirdim. Sadece nefes al ve nefes ver.

Sonra bir anda Charlie'nin polis arabasının garaj yoluna girdiğini duyarak uyandım. Şaşkınlık içinde doğruldum. Güneş ışıkları ağaçların arkasında kaybolmuştu. Uyuyakalmıştım. Etrafıma bakındım; birden yalnız olmadığımı fark ettim.

"Charlie?" diye seslendim. Ama kapının önünde arabasının kapısının kapandığını duydum.

Kendimi fazla gergin hissediyordum ve de böyle hissettiğim için salak gibi. Örtüyü ve kitabımı alıp ayağa fırladım. Tavaya biraz yağ koymak için içeri fırladım; kestirdiğim için yemek gecikecekti. İçeri girdiğimde Charlie kemerini asmıştı; botlarını çıkarıyordu.

"Özür dilerim baba, yemek henüz hazır değil, bahçede uyuyakalmışım," dedim esneyerek.

"Telaş yapma. Ben de maç izlemek istiyordum zaten," dedi.

Yemekten sonra yapacak başka bir şey bulamadığımı ve zaman öldürmek istediğim için Charlie'yle televizyon izledim. İzlemek istediğim bir şey yoktu; ama benim beysbol sevmediğini bildiği için Charlie ikimizi de hiç güldürmeyen bir sitcom açtı. Birlikte bir şeyler yaptığımız için mutlu görünüyordu. Bütün sıkıntıma karşın, onu mutlu etmek benim de hoşuma gitmişti.

"Baba," dedim reklamlar başladığında. "Yarın okulda birkaç çocukla sinemaya gidiyoruz o yüzden tek başınasın."

"Tanıdığım biri var mı?" diye sordu.

Burada kimi tanı mıyordu ki? "Jeremy Stanley, Allen Weber ve Logan, soyadı her neyse."

"Mallory," dedi.

"Öyle diyorsan öyledir."

"Tamam, ama ertesi gün okul var, çok çılgın davranmayın."

"Okuldan çıkar çıkmaz gideceğiz, erken döneriz. Sana akşam

yemeği hazırlamamı ister misin?"

"Beau, sen buraya gelmeden önce on yedi yıl boyunca kendi yemeklerimi kendim yaptım ben," diye hatırlattı.

"Nasıl hayatta kaldın, bilmem," diye homurdandım.

Sabahleyin her şey daha az kasvetliydi; yine güneşliydi ama çok umutlanmamaya çalıştım. Hava güzel olduğu için, ince bir kazak giydim; Phoenix'teyken bunu kışın en soğuk günlerinde giyerdim.

Tam dersten önce okulda olacak gibi yola çıktım. Boş bir yer ararken gümüş rengi Volvo'nun orada olmadığını anlayınca moralim bozuldu.

Aynen dün gibiydi. Kafeteryada onu boşu boşuna aradım; biyoloji dersinde de yerinin boş olduğunu gördüm ve elimde olmadan kafamda yaşattığım umutlar kayboldu. Ya hiç geri gelmeyecekse? Onu bir daha görmezsem?

Port Angeles planı bu gece gerçekleşecekti. Plan benim için daha cazip hale gelmişti; çünkü Logan gelemiyordu. Kasabadan bir an önce çıkmak istiyordum; böylece sürekli arkama dönüp bakmaktan ve Edythe'in bir anda karşıma çıkmasını umut etmekten vazgeçecektim. O akşam keyifli olacağıma ve Jeremy ve Allen'in canını sıkmayacağıma dair kendime söz verdim. Belki ben de düzgün bir kitapçı falan bulurdum. Hafta sonu Seattle'da tek başıma alışveriş yapabileceğimi düşünmemeye çalıştım. Daha önce yapılan planları iptal edemezdi, değil mi? Gerçi kim vampirlerin hangi sosyal kuralları takip ettiğini biliyordu ki?

Okuldan sonra Jeremy eski beyaz Mercury'siyle beni takip etti. Kitaplarımı ve kamyonetimi eve bıraktım, oradan da Allen'lara gidecektik. Bizi bekliyordu. Kasabanın sınırlarından çıkarken ruh halim iyileşmeye başlamıştı.

8. PORT ANGELES

Jeremy, Charlie'den daha hızlı araba kullanıyordu, bu yüzden saat dört civarında Port Angeles'a varmıştık bile. Bizi bir çiçekçiye götürdü ve tezgâhın arkasındaki süslü kadın Allen'ı güllerden orkidelere çıkmaya birkaç dakika içinde ikna etti. Allen hızlı karar veriyordu ama Jeremy'nin ne istediğini bulması biraz daha uzun sürüyordu. Satıcı kadın kızlar için tüm detayların çok önemli olduğunu söylüyordu ama doğrusu ben pek bu kadar detayın önemli olduğuna inanmıyordum.

Jeremy kadınla kurdelelerin rengini tartışırken Allen'la ben camlı vitrinin önündeki bir banka oturduk.

"Hey, Allen..."

Başını kaldırıp bana baktı; tahminen sesimden gergin olduğumu anlamıştı. "Evet?"

Bir anda nereden estiyse bir şeyi merak etmiş, yanıtı çok fazla umursamıyormuş gibi konuşmaya çalıştım.

"Şey, Cullen'lar, okula sık sık devamsızlık yapıyorlar mı? Yani, bu onlar için normal mi?"

Allen yanıtlarken başını çevirip omzunun üzerinden pencereye doğru baktı, eminim nazik davranmaya çalışıyordu. Ne kadar rahatmış gibi görünmeye çalışırsam çalışayım bunu sorarken kendimi ne kadar garip hissettiğimi fark etmiş gibiydi.

"Evet. Genelde hava güzelse hep kamp yapmaya giderler; hatta doktor bile. Sanırım hepsi doğayı çok seviyor."

Benim bariz ve zavallı Edythe tutkumla ilgili tek bir soru sor-

madı ve iğneleyici tek bir yorum yapmadı. Allen tahminen Forks Lisesi'ndeki en iyi niyetli çocuktı.

"Ah," dedim ve konuyu kapattım.

Çok uzun bir süre sonra Jeremy sonunda biraz hayal kırıklığına neden olan beyaz kurdeleli beyaz çiçeklerde karar kıldı. Ama siparişler imzalanıp ödendikten sonra, film başlamadan önce biraz vaktimiz kalmıştı.

Jeremy doğuya doğru birkaç metre ötedeki video oyunu dükkanına yeni bir şeyler gelip gelmediğine bakmak istedi.

"Ben gidip bir işimi halledersem kusuruma bakmazsınız değil mi? Sizinle sinemada buluşurum."

"Tabii." Jeremy çoktan Allen'ı caddeden yukarıya sürüklemeye başlamıştı bile.

Yine tek başıma kalınca rahatlamıştım. Bu gezi geri tepmeye başlamıştı. Tabii Allen'ın yanıtı yeterince cesaretlendirici olsa da kendimi bir türlü iyi bir ruh haline sokamıyordum. Hiçbir şey Edythe'i daha az düşünmeme sebep olmuyordu. Belki gerçekten de çok iyi bir kitap bu görevi görürdü.

Tek başıma kalmak istediğim için diğerlerinden ters yöne doğru yürümeye başladım. Çiçekçiden güneye doğru birkaç sokak sonra bir kitapçı buldum ama aradığımı türde bir dükkan değildi. Vitrininde kristaller, düş kapıları ve ruhani şifayla ilgili kitaplar vardı. İçeri girip başka bir kitapçının yerini sormak istedim ama tezgâhın arkasında gülümseyen elli yaşındaki hippie bakınca bu konuşmayı yapmasam da olacağını anladım. Kendi başıma da normal bir kitapçı bulabilirdim.

Diğer bir sokağa daldım ama ardından dik bir yan yola geldim; kafam karışmıştı. Tekrar şehir merkezine doğru yol aldığımı düşünüyordum ama bu sokağın gitmek istediğim yöne doğru kıvrılacağından emin değildim. Daha fazla dikkat etmem gerektiğini biliyordum ama Allen'ın dediklerini ve cumartesiye aklımdan çıkartamıyordum, dahası Edythe geri gelmezse ne yapmam gerektiğini düşünmeden edemiyordum. Sonra başımı kaldırdım ve birinin gümüş rengi Volvo'sunun sokağın kenarında park etmiş olduğunu fark ettim. Sedan değildi bu, bir aracıydı ve bunu görünce bir anda sinirlendim. Tüm vampirler bu kadar güvenilirmez miydi?

Kuzeydoğu olduğunu düşündüğüm yöne doğru ilerledim; ümit vaat eden camlı binaların önüne geldiğimde kapalı bir süpürge onarım dükkânı olduğunu fark ettim, geri kalan her yer boştu. Köşeyi dönüp başka dükkân olup olmadığına baktım.

Yanlış bir dönüştü bu. Sadece çöp kutularının olduğu ufak ara sokağa dönüyordu. Ama boş değildi. Grup halinde insanlar duruyordu ve kenar taşına basıp büyük bir gürültüyle öne doğru tökezledim.

Altı tane surat bana döndü. Dört erkek ve iki genç kadın vardı. Kadınlardan biri ve adamlardan ikisi derhal bana sırtlarını döndüler ve hemen adeta ellerinde tuttuklarını saklamak istemişçesine ceplerine soktular. Diğer siyah saçlı kadın tanıdık geliyordu ve bana doğru ters ters baktı. Ama onu nereden tanıdığımı bulmak için durmadım. Adamlardan biri hızla dönünce arka cebinde silaha benzer bir şey olduğunu fark ettim.

Ara sokakta diğer sokağa doğru hızla ilerlemeye başladım; onları fark etmemiş gibi davranıyordum. Tam görüntüden çıkmıştım ki arkamdan bir fısıltı duydum.

"Bu bir polis."

Üniformalı birini görme ümidiyle arkamı döndüm ama sokak boştu. Ana caddeden fark ettiğimden daha uzaktaydım. Hızımı artırdım, bir kez daha tökezlememek için kaldırıma bakarak ilerledim.

Birkaç tane gri deponun arkasından geçen ufak bir yan yol buldum. Depoların önlerinde gece için kilitlenmiş boşaltma kamyonları park etmişti. Sokağın bir tarafında kaldırım yoktu sadece bir motor deposu alanını korumak için örülmüş dikenli tel vardı. Port Angeles'ta turistlerin görmesi gereken yerlerden çok uzaklaşmıştım. Ve şimdi hava kararıyordu; siyah bulutlar batıya doğru yığılmaya başlamış adeta daha erken bir günbatımı yaratıyorlardı. Ceketini Jeremy'nin arabasında bırakmıştım ve sert rüzgâr yüzünden ellerimi ceplerime soktum. Yanımdan bir kamyonet geçti ama onun dışında yol boştu.

"Hey, domuz," diye bir kadın arkadan bağırdı.

Demin gördüğüm, bana tanıdık gelen kadındı. Arkasında da ara sokaktaki iki adam duruyordu; uzun ve kel bir adam ve sanırım silahı olan kısa boylu adam.

“Ne var?” dedim yavaşça ve istemsiz olarak. Doğrudan bana bakıyordu. “Pardon, bana mı dediniz?”

“Pardon mu?” Hâlâ bana doğru ilerliyorlardı, o yüzden ben de yolun güney tarafına doğru gerilemeye başladım. “Bu senin en sevdiğin kelime falan mı?”

“Şey... Pardon ama neden bahsettiğinizi anlamıyorum.”

Koyu, yapışkan kırmızı rujlu dudaklarını büktü ve o anda onu nereden hatırladığımı anladım. Port Angeles’e ilk geldiğim havalanında çarptığım adamın yanındaki kadındı. Kısa boylu adama baktım ve evet, boynunun iki yanındaki dövmeleeri görebiliyordum.

“Destek çağırmayacak mısın polis bey?” diye sordu.

Tekrar arkama baktım. Yalnız ben vardım. “Sanırım yanlış adamla uğraşıyorsunuz.”

“Tabii öyledir,” dedi kadın. “Ve sen orada bir şey görmedin değil mi?”

“Bir şey görmek mi? Hayır, hayır, bir şey görmedim.”

Geri geri giderken topuğum bir şeye takıldı ve yalpalamaya başladım. Kollarımla çırpınıp dengemi bulmaya çalıştım ve uzun boylu, daha önceden görmediğim adam bana yanıt verdi.

Silahını doğrudan bana doğrultmuştu.

Silahın kısa boylu adamda olduğunu düşünmüştüm. Belki de hepsinde silah vardı.

“Hey, hey,” dedim ellerimin boş olduğunu görmesi için yukarı kaldırarak. “Ben polis değilim, hâlâ lisedeyim.” Sırtım dikenli tele çarpana kadar gerilemeye devam ettim.

“Sen beni aptal mı sandın?” dedi kadın. “Normal kıyafetlerini yutacağımı mı sandın? Seni polis ortağınla gördüm. Vice.”

“Hayır. O benim babam,” dedim ve sesim kesildi.

Kadın kahkaha hattı. “O zaman bebek domuzsun yani?”

“Güzel, şimdi bunu anladığımıza göre yolumdan çekilin.” Çit boyunca ilerlemeye başladım.

“Dur.”

Hâlâ bana silah doğrultan kel adamdı bu. Dondum.

“Ne yapıyorsun?” dedi kısa boylu adam. Sesi alçaktı ama sokak boş olduğu için onu kolaylıkla duyabiliyordum.

“Ona inanmıyorum,” dedi uzun boylu olan.

Kadın gülümsemi. “Şu korsan şarkısının sözleri nasıldı? Ölü adamlar hikâye anlatamaz.”

“Ne?” dedim çatlak bir sesle. “Hayır, bakın, buna gerek yok. Ben hikâye falan anlatmıyorum. Anlatacak bir şey yok zaten.”

“Doğru,” dedi. Uzun boylu adama baktı ve adam başını salladı.

“Cüzdanım cebimde,” diye bir teklifte bulundum. “İçinde çok yok ama isterseniz...” Elimi cebime attım ama bu yanlış hamleydi çünkü silah birkaç santim daha yukarı kalktı. Tekrar ellerimi kaldırdım.

Kısa olan, “Sessiz olmalıyız,” diye uyardı ve su oluğunun yanından bir kırık boru parçası aldı. “Silahı kaldır.”

Silah iner inmez fırlayacaktım ve nedense kel adam bunu biliyor gibiydi. Dövmeli olan bana doğru ilerlemeye başlarken bir an diğeri duraksadı.

Zikzak çiz; babam böyle demişti. Hareket eden bir hedefi vurmak zordu; özellikle de düz bir çizgide ilerlemiyorsa. Bir şey takılıp düşeceğim kesin olmasa daha iyi olurdu aslında. Sadece lütfen, bir kez olsun tökezlemeyeyim, diye düşündüm. Bunu yapabiliyordum, değil mi? Hele de hayatım buna bağlıyken.

Ölümcül olmayan bir kurşun yarası ne kadar can yakardı? Acıya rağmen koşmaya devam edebilir miydim? Öyle umuyordum.

Dizlerimi hareket ettirmeye çalıştım. Elinde boru olan adam sadece birkaç adım ötedeydi.

Bir anda tiz bir ses onu durdurdu. Hepimiz kulak delici sese baktık.

Birden köşede ışıklar göründü, bir araba doğruca üstüme geldi. Araba dövmeli adamı ezmeden hemen önce durdu. O da yoldan çekildi. Dikenli tele çarpınca tel tangırdadı. Arkamı dönüp kaçmaya başlayacaktım ama araba ani bir manevrayla birkaç adım ötemde durdu ve ön kapısı açıldı.

“Bin çabuk!” dedi öfkeli bir ses.

Volvo’nun karanlık iç kısmına atlayıverdim; buraya nasıl geldiğini sorgulamayacaktım bile. Tersine hem rahatlamış hem de içimde yeni bir panik dalgası belirmişti. Ya ona bir şey olursa? Hemen kapıyı kapattım ve bağırmaya başladım.

“Sür Edythe, gidelim buradan. Adamın silahı var.”

Ama araba hareket etmedi.

“Başını eğ,” diye emretti ve sürücü kapısının açıldığını duy-
dum.

Gözlerim kapalı onun sesinin geldiği yere doğru uzandım ve elim onun ince soğuk kolunu yakaladı. Ona dokunduğumda dondu kaldı. Ama vazgeçmeyecektim; deri ceketini parmakla-
rıyla sıkıca kavradım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum. “Sür!”

Gözlerim karanlığa alışmaya başlıyordu. Edythe’in arabanın farlarından gelen ışıktaki gözlerini seçebiliyordum. Önce kolunu tutan elime baktı; daha sonra gözlerini kıstı ve dikiz aynasından tahminen arkamızda durmuş neler olduğunu anlamaya çalışan adamla kadına baktı. İstedikleri an ateş edebilirlerdi.

“Bana bir dakika ver Beau.” Dişlerini sıkı sıkı kenetlemiş ol-
duğunu anlayabiliyordum.

İsteddiği anda kolunu çekebilirdi biliyordum ama benim bı-
rakmamı bekliyor gibiydi. Ama bu olmayacaktı.

“Dışarı çıkarsan, ben de seninle gelirim,” dedim sessizce. “Se-
nin vurulmana izin veremem.”

Çok kısa bir süre daha gözlerinden alev çıktı daha sonra kapı-
yı kapattı ve arabayı geri vitese attı.

“Tamam,” dedi burnundan soluyarak.

Araba köşeye doğru giderek büyük bir yay çizdi ve ardından
da hızla ileri atıldı.

“Emniyet kemerini tak,” dedi.

Onun isteğine boyun eğerek kolumu çektim ama zaten bu da
iyi bir fikirdi. Bir kızın kolunu böyle tutmak çok normal bir şey
değildi. Ama kolunu bıraktığım için üzgündüm.

Karanlıkta kemeri takarken çıkan ses yüksekti.

Sertçe sola döndü ve hiç duraksamadan birkaç dur işaretinin
yanından hızla geçti.

Ama içim çok rahattı; nereye gittiğimiz umurumda değildi.
Ön panelden gelen ışıklarla aydınlanmış yüzüne baktım ve sade-
ce ucuz kurtulmamdan daha öte biçimde derinden bir rahatlama
hissetti.

Buradaydı. Ve gerçekte.

Bundan daha fazlasını anlamam için o mükemmel yüzüne biraz daha bakmam gerekmişti. Çok ama çok sinirli görünüyordu. "İyi misin?" diye sordum ama sesim boğuk çıkmıştı.

"Hayır," diye kestirip attı.

Sesimi çıkarmadım; parlayan gözlerini yola dikmişti; bense onun yüzünü seyrediyordum.

Araba birden kulak tırmalayıcı bir sesle durdu. Etrafıma bakındım ama etraf yol kenarındaki ağaçların silüetleri dışında hiçbir şey göremeyecek kadar karanlıktı. Artık kasabada değildik.

"Yaralandın mı?" diye sordu sert bir sesle.

"Hayır." Sesim hâlâ pürüzlü çıkıyordu. Boğazımı temizlemeye çalıştım. "Sen?"

O zaman bana baktı; hem rahatsız olmuş hem de bunu sorduğuma inanamıyormuş gibi görünüyordu. "Tabii ki yaralanmadım."

"Güzel. Şey neden bu kadar kızgın olduğunu sorabilir miyim? Bir şey mi yaptım?"

Bir anda nefes verdi. "Saçmalama Beau."

"Peki."

Bana tekrar inanamaz gözlerle bakıp kafasını iki yana salladı. "Seni birkaç dakika arabada yalnız bırakırsam sorun olur..."

Daha cümlesini bitiremeden uzanıp vitesteki elini tuttum. Tüm bedeni kasıldı; kıpırtısız kaldı ama elini çekmedi.

İlk defa onun tenine dokunuyordum; tabii kazara ve saniyenin onda biri kadar sürenleri saymazsak. Onun eli her ne kadar beklediğim gibi soğuksa da benim elim bu temastan dolayı yanıyor gibiydi. Teni pürüzsüzdü.

"Bundan sonra bensiz bir yere gitmiyorsun."

Bana öfkeli gözlerle baktı ve demin olduğu gibi adeta o çekmeden -ki kolaylıkla çekebilirdi- elini bırakmamı bekliyor gibiydi.

Bir süre sonra gözlerini kapadı.

"Tamam," dedi. "Bana biraz zaman ver."

Bunda sorun yoktu. Elimi hafifçe onun elinin üzerinde tutmaya devam ettim. Gözleri kapalı olduğu için yüzüne rahat rahat

bakabiliyordum. Yavaş yavaş yüzündeki gerginlik yok oldu; adeta düzgün ve boş ifadeli bir heykele dönüştü. Güzel, bir sanat dehası tarafından yapılmış bir heykele. Belki de Afrodite heykeline. Güzellik tanrıçası olan o muydu?

Arabada yine o hafif koku vardı... o tarif edilemez koku.

Daha sonra gözlerini açıp elime baktı.

"Bırakmamı ister misin?" diye sordum.

Sesi dikkatliydi. "Sanırım bu iyi olur."

"Bir yere gitmiyorsun değil mi?" diye sordum, emin olmak

için.

"Buna bu kadar karşıysan sanırım gitmiyorum."

İstmeden elimi çektim. Adeta saatlerdir buz kalıbı tutuyormuş gibiydim.

"Daha iyi mi?"

Derin bir nefes aldı. "Pek sayılmaz."

"Ne var Edythe? Sorun ne?"

Neredeyse gülümsedi ama gözlerinde hiç de mutlu bir ifade yoktu. "Bu seni şaşırtabilir Beau ama benim biraz sinirli bir yapım var. Biri benim canımı sıktı mı öyle kolay affedemiyorum."

"Dur Beau," dedi daha ağızından tek kelime çıkmadan. "Senden bahsetmiyorum." Kocaman açılmış gözlerle bana baktı. "Onların ciddi olduğunun farkında mısın? Seni gerçekten de öldüreceklerdi."

"Evet, deneyeceklerini anlamıştım."

"Bu saçmalığın daniskası!" Yine sinirlenmeye başlıyormuş gibi görünüyordu. "Port Angeles'ta kim cinayete kurban gider ki! Seninle ilgili sorun ne Beau? Neden etrafta ölümcül ne varsa gelip seni buluyor?"

Göz kırıştırdım. "Ben... Benim buna verecek bir cevabım yok."

Kafasını yana yatırdı, dudaklarını büktü ve burnundan nefes verdi. "O zaman o haydutlara bir ders de veremeyeceğim, öyle mi?"

"Hm, şey, hayır. Lütfen."

Çok yavaş derinden bir iç çekti ve tekrar gözlerini kapadı. "Ne kadar da uyumsuzsun."

Onu... Sanırım hayal kırıklığına uğrattığım için telafi etmek amacıyla ne söylesem diye düşünürken bir süre ikimiz de sessiz sessiz oturduk. Galiba olan buydu, yani onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Neden, gidip onun... beni tehdit ettikleri için canımı sıkın silahlı gangsterleri arayıp bulmasını istemediğim için. Bu hiç de mantıklı değildi, hele de bana arabada oturmamı söylemişken. Yürüyerek mi geri dönecekti? Çok fazla uzaklaşmıştık.

Onu bu akşam gördüğümünden beri ilk kez Jules'un adı aklıma geldi.

Bir anda onun da gözleri açıldı. Acaba bir şekilde ne düşündüğümü anlamış mıydı? Ama sadece saate bakıp iç çekti.

"Arkadaşların seni merak etmiş olmalı," dedi.

Haklıydı da, saat altı buçuktu.

Başka bir şey söylemeden motoru çalıştırdı ve arabayı döndürdü. Tekrar şehir merkezine gidiyorduk. Kısa süre sonra aynı ışıkların altında bekliyorduk; arabaların arasından yine oldukça hızlı ilerliyorduk ve tahta iskeleyle vardık. Volvo için çok küçük olacağını düşündüğüm ufak bir yere yanaştık ama Edythe ilk denemede park etti. Camdan bakıp sinemanın girişini aydınlatan ışıklara baktım. Jeremy ve Allen şimdi çıkmışlardı ve bizden uzaklaşıyorlardı.

"Burada olduklarını da nereden..." diye başladım ama susup sadece başımı sallamakla yetindim.

"Onları izlemem gerekmemesi için lütfen onları durdur. Diğer arkadaşlarınla bir kez daha karşılaşırsam kendimi tutamayacağım."

O ipeksi sesinin bu kadar tehditkâr çıkması çok garipti.

Arabadan çıktım ama elimi kapıdan çekmedim. Tıpkı biraz önce onu tuttuğum gibi tutmaya devam ettim.

"Jer! Allen!" diye bağırdım.

Çok uzakta değildiler. İkisi de döndü ve ben de elimi salladım. Hızla geri geldiler, ikisinin de yüzünden okunan rahatlamışlık duygusu, yanında durduğum arabayı fark edince şaşkınlığa döndü. Allen arabanın iç tarafını inceledi ve bir anda kimin arabası olduğunu anlayınca şaşkınlıkla gözleri açıldı.

Jeremy, "Sana ne oldu?" dedi. "Gittin zannettik."

“Kayboldum. Sonra da Edythe’e rastladım.”

Öne doğru eğilip camdan gülümsedi. Şimdi de Jeremy’nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Ah, şey, selam Edythe,” dedi Allen.

Edythe iki parmağıyla el salladı, Allen da yüksek sesle yutkundu.

“Ah şey,” dedi Jeremy ona doğru, ardından da bana baktı. Tek elimle kapıyı tuttuğum için garip görünüyor olmalıydım ama bırakmaya niyetim yoktu. “Sanırım film çoktan başladı.”

“Üzgünüm,” dedim.

Saatine baktı. “Gerçi hâlâ reklamları gösteriyorlardır. Sen...” Arabayı tutan elime baktı. “Hâlâ gelmek istiyor musun?”

Bir an duraksadım, Edythe’e baktım.

Allen, “Sen de gelmek ister misin... Edythe?” diye sordu nazikçe ama adını telaffuz etmekte zorlanmıştı.

Edythe kapıyı açıp dışarı çıktı. Uzun siyah saçlarını arkaya attı. Kapıya yaslandı ve onlara gamzelerini göstererek gülümsedi. Jeremy’nin ağzı açık kaldı.

“Bunu izlemiştim ama yine de teşekkürler Allen,” dedi.

Allen gözlerini kırptırdı, konuşmayı unutmuş gibiydi. Onun etrafında sürekli kendimi aptal gibi hissettiğim için bu manzara hoşuma gitmişti. Kimin elindeydi ki?

Edythe dönüp bana baktı. “Birden ona kadar puan vermen gerekse bu filmi ne kadar izlemek istiyorsun?” diye mırıldandı.

Eksi beş bin, diye düşündüm. “Şey, doğrusu, çok da değil,” diye fısıldadım.

Edythe doğrudan Jeremy’ye gülümsedi. “Beau’dan beni yemeğe götürmesini istersem gecenizi mahvetmiş olmam, değil mi?”

Jeremy başını iki yana salladı. Henüz ağzını kapaması gerektiğini hatırlayamamıştı.

“Teşekkürler,” dedi Edythe yine gamzelerini göstererek. “Beau’yu eve ben bırakırım.”

Tekrar arabaya bindi.

“İçeri gir Beau,” dedi.

Allen ve Jeremy ağızları bir karış açık, bakmaya devam ettiler. Ben de hızla omuz silkip yolcu koltuğuna çöktüm.

Ben kapıyı kapatırken Jeremy'nin, "Bu da neydi?" diye fısıldadığını duydum.

Tepkilerine daha fazla bakamadım çünkü Edythe tam gaz gidiyordu.

"Gerçekten de yemek mi yemek istiyorsun?" diye sordum.

Bana sorgular gözlerle baktı. Benim düşündüğümü mü düşünüyordu? Bu akşam gerçekten de hiçbir şey yemediğimi biliyor muydu?

"Senin isteyebileceğini düşündüm."

"Ben aç değilim," dedim yüzüne bakarak.

"Eğer eve gitmek istiyorsan..."

"Hayır, hayır," dedim gereğinden fazla hızlıca. "Yemek olur. Ama illa yememiz gerekmiyor. Sen nasıl istersen."

Gülümsedi ve arabayı durdurdu. Bir İtalyan lokantasına gelmiştik.

Onun için restoranın kapısını açmak için acele ettiğimden avuçlarımın içi ıslanmıştı. Daha önce hiç böyle bir randevuya çıkmamıştım; yani gerçek bir randevuya. Phoenix'teyken grupça dışarıya çıktığımız olmuştu ama o kızlardan herhangi birini bir daha görüp görmeyeceğim çok da umurumda olmamıştı. Ama bu farklıydı. Bu kızın kaybolacağını düşündüğüm an neredeyse panik atak geçiriyordum.

Yanımdan geçerken bana gülümsedi ve kalbim sanki duracakmış gibi oldu.

Restoran kalabalık değildi, Port Angeles'ta ölü sezondtu. Restoranın sahibi bakımlı bir beydi; benden birkaç yaş büyük, neredeyse benimle aynı boyda ama daha geniş omuzluydu. Gözleri aynen Allen ve Jeremy'ninki gibi bir tepki verdi; önce kocaman açıldı, bir süre öyle kaldı sonradan kendini topladı. Bundan sonra da en sıcak gülüşünü ve en nazık ve hafif sersemlemiş bir biçimde başıyla selam verdi ama bunların hepsi onun içindi. Adamın, Edythe'in yanında durduğumun farkında bile olduğunu sanmıyordum.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi dikleşerek; hâlâ sadece ona bakıyordu.

"İki kişilik masa lütfen?" Adam ancak o zaman orada olduğu-

mu fark etti. Bana ters bir bakış attı. Ardından hemen Edythe'e geri döndü - bunun için onu suçlayamazdım.

"Elbette *matmazel*." İki tane deri kaplı menüyü alıp Edythe'e eliyle onu takip etmesini işaret etti. Gözlerimi devirdim çünkü burası bir İtalyan lokantası olduğuna göre esas aradığı kelime 'sinyorita' idi.

Bizi odanın en kalabalık yerinin tam ortasında duran dört kişilik bir masaya götürdü. Ben tam sandalyeye elimi uzatıyordum ki Edythe başını iki yana salladı.

"Baş başa kalabileceğimiz bir yer yok mu?" dedi adama yumuşak bir tonla. Sanırım parmaklarıyla adamın elinin üzerine dokunmuştu. Edythe insanlara dokunmaktan mümkün olduğunca sakındığı için bu garipti ama adamın elini cebine götürdüğünü fark edince ona bahşış verdiğini anladım. Kendisine gösterilen masayı beğenmeyen insanları sadece eski filmlerde görmüştüm.

"Elbette," dedi adam. O da benim gibi şaşırmıştı. Bizi küçük localara götürdü. "Burası nasıl?"

Edythe, "Harika," dedi ve mükemmel bir biçimde gülümsedi.

Tıpkı arabanın farlarının ışığına yakalanan tavşan misali, adam uzun bir süre dondu kaldı ve ardından arkasını dönüp giriş bölümüne doğru yalpalayarak gitti, menülerimiz hâlâ kolunun altındaydı.

Edythe yakında localardan birine oturup kenara geçti; bana gelen tek opsiyon karşısına oturmaktı. Aramızda masa vardı. Bir saniye duraksadıktan sonra ben de oturdum.

Locanın diğer tarafından bir şey tıkırdadı; adeta biri kendi ayaklarına dolanmış ama düşmeden ayağa kalkmıştı. Bu benim çok yakından tanıdım bir sestti.

"Bu çok nazıkçe değildi."

Kafası karışmış gibi bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"O gamzelerinle ve o hipnotize eden bakışlarınla yaptığın şey. O adam kapıya dönerken kendini incitebilirdi."

Hafifçe gülümsedi. "Ben bir şey mi yapıyorum?"

"İnsanlar üzerinde yarattığın etkiyi biliyorsundur herhalde."

"Yani birkaç etki düşünebilirim elbet..." İfadesi bir anlığına karardı ama sonra değişip gülümsedi. "Kimse beni gamzelerimle birini hipnotize etmekle suçlamamıştı."

“Herkesin işini bu kadar kolay halledebildiğini mi düşünüyorsun?”

Sorumu duymazdan gelip başını hafifçe yana eğdi. “Yaptığımı düşündüğün şey senin üzerinde işe yarıyor mu?”

İç çekti. “Her seferinde.”

O sırada garsonumuz geldi, yüzü soru sorar gibiydi ama bir anda hayranlığa büründü. Bizi karşılayan adam her ne dediyse bunu beklemiyordu.

“Merhaba,” dedi ezberlediği cümleleri tekrarlarlarken sesi şaşkınlıktan monotonlaşmıştı. “Adım Sal, bu gece sizinle ben ilgile-neceğim. İçecek olarak ne alırdınız?”

Aynen bizi karşılayan adam gibi gözlerini bir an bile Edythe’ten çekemiyordu.

“Beau?” dedi Edythe.

“Ben bir kola alayım.”

Hiç konuşmasaydım da olurdu. Adam, Edythe’i seyretmeye devam etti. Garsona dönmeden önce Edythe bana gülümsedi.

“İki kola,” dedi.

“Hemen!” Ve adeta bir deney yapıyormuşuz gibi suratına bakıp kocaman, gamzelerini ortaya çıkartır biçimde gülümsedi.

Adam sanki üzerimize düşecekmiş gibi sendeledi.

Edythe gülmemek için dudaklarını iyice birbirine bastırdı. Garson başını sallayıp şaşkın gözlerle bakmaya devam etti. Onu anlayışlı gözlerle izliyordum. Nasıl hissettiğini iyi biliyordum ne de olsa.

Adam kıpırdamayınca, “Bir de menü,” diye ekledi Edythe.

“Elbette. Hemen getiriyorum.” Gözden kaybolurken hâlâ başını sallıyordu.

“Bunu gerçekten de daha önceden fark etmedin mi?” diye sordum.

“Birinin benim hakkımda ne düşündüğüyle ilgilenmeye-li uzun zaman oldu,” dedi. “Ve genelde bu kadar sık gülümse-mem.”

“Büyük ihtimalle bu herkes açısından daha iyi.”

“Sen hariç herkes. Bu akşam olanları konuşalım mı?”

“Ne?”

“Neredeyse ölüyor olmandan bahsediyorum. Yoksa unuttun mu?”

“Ha.” Aslında gerçekten de unutmuştum.

Kaşları çatıldı. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?” Gerçekten de o hipnoz edici bakışlarını kullanıp benden doğruları almasını hiç istemiyordum çünkü şu anda tek hissettiğim mutluluktan. O buradaydı, benimleydi. Onun eline dokunmuştum ve tahminen beni eve bırakacağını söylediğine göre onunla birkaç saat daha geçirecektim. Kendimi aynı anda hem bu kadar mutlu hem de hazırlıksız hissetmemiştim.

“Başın dönmüyor, miden bulanmıyor ya da üşümüyorsun, değil mi?”

Kelimeleri böyle sıralaması adeta bir doktor tarafından sorguya çekiliyormuşum gibi hissetmeme neden oldu. Ve hayır tıbbi anlamda başım dönmüyor, midem bulanmıyor ve de üşümüyordum.

“Hissetmeli miyim?”

Onu güldürmüştüm. “Şoka mı giriyorsun diye düşünüyordum,” diye itiraf etti. “Daha az kışkırtmayla bile daha önce olduğunu gördüm.”

“Yok, ben iyiyim, sorun yok.” Aslında neredeyse öldürülüyor olmak bu akşam başıma gelen en ilginç şey değildi ve aslında bunu çok düşünmemiştim.

“Güzel o zaman. Midene biraz yemek girerse kendimi daha da iyi hissedeceğim.”

Zamanlama harikaydı. Garson elinde içeceklerimiz ve bir ekme sepetiyle geldi.

Getirdiklerini masaya bırakırken sırtını bana döndü. Menüü Edythe’e uzattı. Deneyini bitirdiği için Edythe, adama bakmadan menüü inceledi. Menüü masanın üzerinden bana doğru itti.

Garson gergin bir biçimde boğazını temizledi. “Bu akşamın özel yemeklerinden biri mantarlı ravioli ve-”

“Harika,” diye adamı böldüm. Ne yiyeceğim, umurumda olan en son şeydi. “Ben alırım.” Biraz fazla yüksek sesle konuşmuştum ama zaten adam benim orada olduğumun farkında bile değildi.

“Peki ya, siz?”

“Başka bir şeye gerek yok.”

Elbette!

Bir süre daha bekledi, tahminen bir gülücük için daha diye tahmin ettim; garson kendi kendine çektiirmek istiyordu demek ki ama Edythe ona bakmıyordu; bakışları benim üzerimdeydi. Bunun üzerine adam hayal kırıklığı ile yanımdan ayrıldı.

“İç,” diye emretti.

Ben de itaat edip kolumdan bir yudum aldım, sonra biraz daha içtim, bu kadar çok susadığımı fark etmemiştim bardağın hepsini bitirdim. Edythe bardağını bana doğru itti.

“Teşekkür ederim ama gerek yok,” diye mırıldandım.

“Ben içmeyeceğim ki,” dedi ve sesinden sanki bilmiyorsun demek istediğini anlaşıyordu.

“Tamam,” dedim ve susuzluğum geçmediği için onun kola-sını da bitirdim.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım ama düşünmemem gereken sözcük aklımdaydı. Kolanın soğuğu içimi ürpertince bir an titredim.

“Üşündün mü?” diye sordu ciddi bir sesle. Yine doktor gibi.

“Koladandır,” diye açıkladım diğer bir ürpertiye bastırarak.

“Ceketin yok mu?”

“Var,” dedim, bir yandan da yanımdaki sandalyeyi yokladım. Sonra birden hatırladım. “Ah! Jeremy’nin arabasında kaldı!” Omuz silktim sonra tekrar ürperdim.

Edythe boynundaki kemik rengi atkıyı çıkardı. Birden daha önce hiç onun ne giydiğine dikkat etmediğimi fark ettim, sadece bu akşam da değil, hiçbir zaman etmemiştim. Tek hatırladığım kâbusumdaki siyah elbisesiydi. Her ne kadar detayları çok hatırlamasam da genelde açık renkler giydiğini fark etmiştim. Bu akşam, atkının altında krem rengi, motorcu kesimli deri ceket ve beyaz boğazlı bir kazak vardı. Tenini çok fazla sergilemediğini hatırladım ve bu da bana derin V yakalı siyah elbisesini hatırlattı. Boynumun yanlarını ateş basmaya başladı.

“Al,” diye atkısını uzattı.

Atkıyı geri ittim, “Gerek yok,” dedim.

Başını yana eğdi. “Beau, boynundaki tüylerin diken diken olmuş,” dedi. “Eğer seni endişelendiren bunun bir kadın atkısı olmasıysa boşuna endişelenme. Archie’den çaldım.”

“İhtiyacım yok,” diye ısrar ettim.

“Peki, tamam. Royal’ın bagajda bir ceketi var. Hemen geri gel-”

Hareket etmeye başlayınca hemen uzanıp elini tutmaya, onu burada tutmaya çalıştım. Kavramama fırsat vermeden ellerini masanın altına indirdi ama gitmedi.

“Gitme,” dedim yumuşak bir tonla. Sesimin fazla ciddi çıktığını biliyordum; sonuçta sadece arabaya kadar gidecekti, sonsuza kadar ortadan kaybolacağı falan yoktu. Ardından atkıyı boynuma sardım. Hayatımda ne zaman atkı taktığımı hatırlamıyordum bile, o yüzden boynuma birkaç tur doladım. En azından boynumun kızardığını saklayabilecektim. Belki de gerçekten bir atkıya ihtiyacım vardı.

Ama atkı harika kokuyordu; hem de tanıdık bir kokuydu bu. Arabanın içindeki kokuyla aynı olduğunu fark ettim.

“Düzgün sarabildim mi?” diye sordum. Yumuşak örgü kumaş beni ısıtmaya başlamıştı bile.

“Sana yakıştı,” dedi ama sonra kahkahayı basınca cevabın aslında hayır olduğunu anladım.

“Archie’den çok şey çalar mısın?”

Omuz silkti. “Zevki çok iyidir.”

“Bana aileden hiç bahsetmedin. Geçen gün vaktimiz yoktu.” Bu daha geçen perşembe miydi? Çok daha uzun zaman olmuş gibi hissediyordum.

İçinde ekmek olan sepeti bana doğru itti.

“Şoka falan girmiyorum.”

“Benim hatırıma?” dedi, sonra yine her istediğini elde etmesine yarayan gülümsemesi ve bakışlarını takındı.

“Ah!” dedim bir dilim ekmek alırken.

“Aferin sana,” diyerek kahkaha attı.

Çiğnerken ona sert bir bakış attım.

“Nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun anlamıyorum. Sarılmış görünmüyorsun bile. Normal bir insan-” Başını salladı. “Ama sen pek de normal sayılmazsın, değil mi?”

Başımı iki yana salladım ve yutkundum. “Benim tanıdığım en normal insan benim.”

“Herkes kendiyle ilgili böyle düşünür.”

“Sen de mi kendinle ilgili böyle düşünüyorsun?” diyerek ona meydan okudum.

Dudaklarını büzdü.

“Tamam,” dedim. “Sorularımı doğrudan yanıtlamayı hiç düşünüyor musun, yoksa böyle bir şey asla mümkün değil mi?”

“Soruya bağlı.”

“O zaman neyi sormaya iznim var, onu söyle bari.”

Garson benim yemeğimle yanımıza geldiğinde Edythe hâlâ vereceği yanıtı düşünüyordu. Onu görünce doğrulmak zorunda kaldık, çünkü farkında olmadan masanın üzerinden birbirimize doğru eğilmiştik. Tabağı önüme koydu, yemek oldukça lezzetli görünüyordu; ardından da hemen Edythe’e döndü.

“Fikrinizi değiştirdiniz mi? Size başka sunabileceğim bir şey var mı?” Bu sorudaki çifte anlamı fark etmeden edememiştik.

“Biraz daha kola fena olmaz,” dedi. Gözlerini benden ayırmadan önümüzdeki boş bardakları işaret etti.

Garson sonra bana döndü. Benim gibi birinin Edythe gibi birinin yanında ne işi olduğunu düşündüğüne emindim. Zaten ben de bunu düşünüyordum.

Bardakları alıp gitti.

“Sanırım epey sorun var,” diye mırıldandı Edythe.

“Sadece birkaç bin kadar.”

“Eminim... Ama önce ben sana bir soru sorsam haksızlık olur mu?”

Bu sorularımı yanıtlayacağı anlamına mı geliyordu? Hevesle başımı salladım. “Ne bilmek istiyorsun?”

Gözlerini masaya indirdi; kalın siyah kirpiklerinden gözleri görünmüyordu. Saçı da önüne düşmüş, yüzünü iyice kapatmıştı.

Sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildi. “Daha önce senin benim... Ne olduğumu çözmeye çalışman hakkında konuşmuştuk. Sadece bir ilerleme kaydettin mi diye merak ettim.”

Ben yanıt vermeyince sonunda başını kaldırıp baktı. Yine atkının boynumda olduğuna sevindim çünkü kızarıklığın şu anda yüzüme doğru yükselmeye başladığını fark etmiştim.

Ne diyebilirdim ki? Bir ilerleme kaydetmiş miydim? Yoksa radyoaktif örümceklerin ısırtığından daha da saçma bir teoriye mi ulaşmıştım? O tüm gece aklımdan bile geçirmemeye çalıştığım kelimeyi yüksek sesle söyleyemezdim.

Suratım öyle bir hale gelmiş olmalı ki sonunda yumuşadı.

“O zaman durum kötü ha?” diye sordu.

“Bunu burada konuşmasak olmaz mı?” Bizi restoranın geri kalanıyla ayıran ince bölmeye baktım.

“Çok kötü,” diye kendi kendine mırıldandı. Gözleri çok üzgün ve neredeyse yaşlı görünüyordu. Yorgun, yenik düşmüş. Onun mutsuz olduğunu görmek beni de garip bir biçimde incitiyordu.

“Şey,” dedim sesimi olduğundan daha sakın çıkarmaya çalışarak. “Aslında ben önce senin soruna cevap verirsem sen benimki-
ne vermeyeceksin. Daha önce hep böyle yaptın. O yüzden önce sen yanıtla.”

Yüzü rahatladı. “Bir takas ha?”

“Evet.”

Garson geldi, bu sefer hiçbir şey söylemeden kolaları bırakıp gitti. Aramızdaki gerginliği benim kadar hissedip hissetmediğini merak ettim.

“Sanırım deneyebiliriz,” diye mırıldandı. “Ama söz vermiyorum.”

“Tamam...” Kolay bir soruyla başlayacaktım. “Bu akşam neden Port Angeles’a geldin?”

Başını eğdi, ellerini yavaşça masanın üzerinde birleştirdi. Kırpıklarının altından bana bakıyordu, yüzünde ufak bir gülümseme vardı.

“Diğer soruya geçelim.”

“Ama bu en kolay soruydu,” diye itiraz ettim.

Omuz silkti. “Diğer soru?”

Yere baktım, hayal kırıklığına uğramıştım. Çatalımı elime alıp raviolilerden birine batırdım. Yavaşça ağzıma atıp çiğnemeye başladım. Bir yandan da yere bakıyor ve düşünüyordum. Mantarlar güzeldi. Lokmamı yuttum. Başımı kaldırmadan önce kolamdan bir yudum daha aldım.

“Peki öyleyse.” Edythe’e ters ters bakarak alçak sesle devam ettim. “Diyelim ki... Bu yalnızca bir varsayım elbette... Biri insanların ne düşündüğünü anlayabiliyor, onların zihnini okuyor. Bazı istisnalar hariç...” Bu kulağa çok aptalca geliyordu. Eğer il-kine yorum yapmazsa ağzından başka bir şey alamayacağım ke-sindi.

“Biri hariç...” dedi Edythe, “Bu da varsayım tabii.”

Kahretsin.

“Peki, “ dedim sakın bir sesle konuşmaya çalışarak. “Biri ha-riç. Bu nasıl olabilir? Sınırları var mıdır? Nasıl olur da biri bir başkasını tam zamanında bulur? Benim başımın deritte olduğu-nu nereden bilebilir?” Bu karmaşık soruyu anlayabileceğini um-dum.

“Bu da varsayım, değil mi?” dedi.

“Elbette.”

“Öyleyse, eğer biri...”

“Adı *Jane* olsun,” dedim.

Gülümsedi. “Senin varsayımsal Jane’in daha dikkatli olsaydı, zamanlamanın mükemmel olmasına gerek kalmayacaktı.” Göz-lerini devirerek başını salladı. “Bunun nasıl olabildiğini bile hâlâ anlamadım. Biri nasıl sürekli, istikrarlı bir biçimde belayı, hem de hiç olmayacak yerlerde bulabilir ki? Port Angeles’ın son on yıldaki suç istatistiklerini tamamen altüst ederdin.”

“Peki, bu nasıl benim suçum olabilir ki?”

Gözlerini gözlerime dikti. Sanırım bana gerçeği söyleme iste-ğini yenmeye çalışıyordu.

“Bana güvenebilirsin, bunu biliyor olmalısın,” diye fısılda-dım. Elimi onun elinin üzerine koymak için uzattım ama bir anda elini çekince elimi boş masaya koydum.

“Benim bilmek istediğim de bu,” diye itiraf etti; sesi şimdi daha kısıktı. “Ama bu, bunun doğru olduğu anlamına gelmiyor.”

“Lütfen?”

Bir saniye daha duraksadı ardından bir anda döküldü.

“Seni Port Angeles’a kadar takip ettim,” diye itiraf etti sonun-da. “Daha önce hiç belli bir insanın hayatını kurtarmaya çalış-mamıştım. Bu düşündüğümünden çok daha zormuş. Ama bunun

nedeni belki de sensin. Normal insanlar günlerini felâketler yaşamadan geçiriyorlar. Daha önce kaza mıknatısı gibisin derken yanılmışım. Bundan daha geniş bir tanımlamaya ihtiyacımız var. Sen bela mıknatısısın. On kilometrelik çevrede tehlikeli bir şey varsa kesinlikle seni buluyor.”

Beni takip etmesi kafama takılmamıştı; tam tersine biraz mutlu olmuştum. Benim için buradaydı. Gözlerini dikip bana baktı; yanıt vermemi bekliyordu.

Bu akşam ve daha önce dediklerini düşündüm... *Sence ben korkunç olabilir miyim?*

“Sanırım kendini de bu kategoriye koyuyorsun?” diye bir tahmin yürüttüm.

Bir anda suratı sertleşti; ifadesizleşti. Su götürmez bir biçimde.

Tekrar masanın üzerinden ona doğru uzandım, az önce elini hafifçe çekmiş olmasını umursamadım ve elimi eline koydum. Ellerini hiç kıpırdatmadı. Resmen soğuk, sert ve hareketsizdiler; bir taş gibi. Aklıma bir kez daha heykeller geldi.

“Şimdi iki etti,” dedim. “Teşekkürler.”

Bana bakmaya devam ettim; suratını astı.

Bu gergin havayı yıkmak için bir espri yapmayı denedim. “Yani belki de benim sıram o ilk minibüs vakasında gelmişti. Kaldere müdahale ettiğini düşündün mü hiç? Hani şu *Son Durak* filmlerinde olduğu gibi,” dedim.

Espirim işe yaramadı. Suratını daha da astı.

“Edythe?”

Başını eğdi; saçları yanaklarına dökülünce, yanıtını neredeyse duyamadım.

“O ilk değildi,” dedi, “Senin sıran benimle tanıştığında gelmişti. Seni ölümden iki kere değil üç kere kurtardım. İlk seferinde seni kendimden kurtardım.”

Adeta Biyoloji dersindeymiş gibi bakışları o gün olduğu gibi vahşiydi. Tekrar o deyimini hatırladım, eğer bakışlar birini öldürebilseydi.

“Hatırlıyor musun?” diye sordu, melek yüzü ciddileşmişti. “Anlıyor musun?”

“Evet.”

Başka bir tepki daha bekledi. Bir şey söylemeyince kaşlarını çattı.

“İstedğin an gidebilirsin, biliyorsun. Arkadaşların hâlâ sine-madalar.”

“Gitmek istemiyorum.”

Bir anda rahatsız olmuştu. “Bunu nasıl söylersin?”

Yavaşça, onu sakinleştirmek için elini okşadım. Buna çoktan zaten karar vermiştim. Eğer o... Tehlikeliyse bile önemli değildi. Önemli olan oydu. O neredeyse ben de orada olmak istiyordum.

“Sorumu yanıtlamadın,” diye hatırlattım; onun öfkesini görmezden geldim. “Beni bugün nasıl buldun?”

Dudaklarını kenetledi; gözlerini kıstı; adeta benim de sinirlenmemi istiyor gibiydi. Bu işe yaramayınca başını salladı ve iç çekti.

“Jeremy’nin düşüncelerini okumaya çalışıyordum,” dedi sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi. “Pek dikkatli değildim; bir tek sen Port Angeles’ta başını derde sokabilirsin çünkü. Ama onlardan ne zaman ayrılıp tek başına kaldığını anlayamadım. Sonra, onlarla birlikte olmadığını anladığımda etrafta dolanıp seni görmüş olan birini bulmaya çalıştım. Kitapçıya baktım ama içeri girmediğini ve güneye doğru gittiğini hemen anladım. Çok geçmeden oradan geri dönmek zorunda kalacağını biliyordum. Durup seni bekledim Sokaktan geçen insanların da akıllarını rastgele okuyordum. Belki biri seni fark etmişti, böylece neredede olduğunu öğrenebilirdim. Endişelenmem için hiçbir neden yoktu... ama tuhaf bir şekilde endişelenmeye başlamıştım.” Adeta beni görmeyecek kadar düşüncelerinin içinde kaybolmuştu. “Arabayla dolaşmaya başladım; etrafı dinliyordum. Güneş batıyordu. Arabadan inmeye ve seni yürüyerek aramaya karar verdim. Sonra birden...” Sustu, öfkeyle dişlerini sıktı. Sakinleşmeye çalışıyordu.

“Sonra ne oldu?” diye fısıldadım.

“O kızın ne düşündüğünü anladım,” diye homurdandı. “Zihninde senin resmini gördüm ve ne yapmayı planladığını anladım.”

Bir anda hafifçe başını yana yatırdı. “Bunun ne kadar zor olduğunu bilemezsin; bunu onların yanına bırakmak. Doğru olan buydu belki ama yine de çok zordu...”

Eğer onu uzaklaşması için zorlamasaydım ne yapabileceğini düşündüm.

“O yüzden benimle yemeğe çıkmayı istedim. Jeremy ve Allen’la gitmene izin verebilirdim, ama beni yalnız bırakırsan o adamları aramaya gitmekten korktum,” diye itiraf etti.

Elim hâlâ onun elinin üstündeydi. Parmaklarım uyuşmaya başlamıştı ama umurumda değildi. Eğer itiraf etmezse elimi çekmeye niyetim yoktu. Beni izlemeye, hiç vermeyeceğim tepkiyi beklemeye devam etti.

Tüm bu dürüstlüğüyle beni uyarmaya çalıştığını biliyordum ama boşuna çabalıyordu.

Derin bir nefes aldı. “Başka bir şey yiyecek misin?”

Yemeğime baktım. “Şimdilik iyiyim.”

“Eve gitmek ister misin?”

Duraksadım. “Acelemler yok.”

Adeta bu yanıttan hoşlanmamış gibiydi.

“Ellerimi geri alabilir miyim?” diye sordu.

Derhal ellerimi çektim. “Elbette. Pardon.”

Cebinden bir şey çıkartırken ters ters bana baktı. “Gereksiz bir özür dilemeden on dakika konuşmamız mümkün mü sen-ce?”

Ona dokunduğum için özür dilemem gereksizse, o zaman bu hoşuna mı gitmişti? Yoksa bu onu çok etkilememiş miydi?

“Doğru, haklısın,” dedim.

Güldü ama o anda garson geldi.

“Başka bir-” diye sormaya başladı ki Edythe onun sözünü anında kesti.

“Biz bitirdik, sanırım bu her şeyi karşılar, teşekkürler.”

Çoktan yerinden kalkmıştı.

Cüzdanımı aradım. “Şey, sen bir şey yemedin bile bunu ben-”

“Benim ikramım Beau.”

“Ama-”

“Şu erkek-kız rollerine takılmasan.”

Benim yanımdan geçip ilerledi; arkasından koşuşturdu.

Tahminen yüz dolar önünde şoka girmiş olan garson arkamızda kalmıştı.

Onu geçtim; kapıyı açmak için acele ediyordum; erkek-kız rolleriyle ilgili söylediklerini duymazdan geldim. Benim tahmin edebileceğimden bile daha hızlı hareket edebileceğini biliyordum ama yarısı dolu restoran onu normal davranmaya zorluyordu. Ona kapıyı açınca bana garip bir bakış attı; yani bu hareketim hoşuna gitmişti ama aynı zamanda onu öfkeliendirmişti de. Öfkeli halini görmezden gelmeye karar verdim ve arabanın kapısını da ona açmak için ilerledim. Kapı kolayca açıldı; kilitlememişti. Bu noktada ifadesi adeta bu olayı komik bulmuş gibiydi, sanırım bu iyiye işaretti.

Neredeyse yolcu koltuğuna koştum; elimle kapıya dokunarak ilerledim. Bir anda bana çok fazla şey anlattığını düşündüğünü hissettim ve sinirlerim bozuldu; sanki benim yanımdan geçip gidecek ve gecenin içinde kaybolup yitecek gibiydi. Arabaya bindiğimde takmam için emniyet kemerime bir bakış fırlattı. Bir an bunu sadece güvenlik için mi istediğini düşündüm; ta ki kendinkini takmadığını fark edene kadar ve bir anda o hiç de dikkatini vermezken hafif yoğun trafiğe çıktık.

“Şimdi sıra sende,” dedi sırtarak.

9. TEORİ

“Bir soru daha sorabilir miyim?” diye sordum, Edythe sessiz sokaktan hızla geçerken.

Onun sorusunu yanıtlamak konusunda acelem yoktu.

Başını hayır anlamında salladı. “Anlaşmıştık.”

“Pek de soru sayılmaz,” dedim. “Sadece daha önce söylediklerinle ilgili bir açıklama istiyorum.”

Gözlerini devirdi. “Çabuk ol.”

“Tamam. Kitapçıya girmediğimi, güneye doğru yürüdüğümü söyledin. Bunu nereden bildiğini merak ediyorum,”

Düştünceli gözlerle yola baktı.

“Sorularımdan kaçmak yoktu hani?” diye homurdandım.

Banan bunu sen istedin gibilerinden bir bakış attı. “Pekâlâ. Kokunu takip ettim,” dedi.

Buna bir yanıtım yoktu. Vakit kazanmak için camdan dışarı baktım.

“Senin sıran Beau.”

“Ama benim diğer sorumu yanıtlamadın.”

“Ah, hadi ama.”

“Ciddiyim. Zihin okuma nasıl oluyor? Herkesin zihnini okuyabiliyor musun? Bunu nasıl yapıyorsun? Ailenin diğer üyeleri de bunu yapabiliyor mu?”

Bunları arabada konuşmak daha kolaydı. Trafik ışıkları aramızda kalmıştı ve kontrol panelinin soluk ışığında tüm bu deli şeyler kulağa daha mümkün geliyordu.

Sanırım o da biraz gerçekliğin kaybolduğunu; sanki bu araçta

birlikte olduğumuz sürece normallğe bir süre ara verdiğimizizi hissetmişti. Cevap verirken sesi son derece rahat, her zamanki gibiydi.

“Hayır, bu özellik yalnızca bende var. Her istediğim kişiyi her istediğim yerde duymam mümkün değil. Ona oldukça yakın olmam gerek. Bana daha yakın olan kişilerin seslerini uzaktan da duyabilirim. Ancak bunun da bir sınırı var,” dedi. Bir an sustu. Düşünceli görünüyordu. “Kalabalık bir odanın içinde herkesin aynı anda konuşması gibi bir şey bu. Bir uğultu ve arkadan gelen bir vızıltı. Dikkatimi birinin üzerinde yoğunlaştırdığında, onun zihnini rahatça okuyabiliyorum. Çoğunlukla sesleri dışarıda tutmaya çalışıyorum yoksa çok dikkat dağıtıcı olabiliyor. Bunu yaptığında normal görünmek daha kolay oluyor. Tabii yanlışlıkla birinin sözleri yerine düşüncelerine yanıt verene kadar.” Son cümlesini derken kaşları çatılmıştı.

“Sence neden beni duyamıyorsun?” diye sordum merakla.

Gizemli bir tavırla bana baktı; gözleri deliciydi ve yine o alıştığım bıkkınlık hissi vardı bakışlarında. Bana bu şekilde baktığı her seferinde benim düşüncelerimi okumaya çalışıyor ve başarılı olamıyordu, o yüzden de bu sikkın ifadeye bürünüyordu. Sonunda vazgeçince yüzü gevşedi.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Sadece tahminde bulunabilirim. Senin beynin başkalarından farklı çalışıyor olabilir. Tıpkı senin düşüncelerin AM dalgasındayken, benim yalnızca FM dalgasını anlayabilmem gibi.” Gülümsedi, birden keyiflenmişti.

“Yani benim beynim doğru çalışmıyor mu? Ben çatlak mıyım?” Bu beni çok rahatsız etmişti; yaptığı benzetme tam hedefini bulmuştu. Bundan hep kuşkulandım ama şimdi bu teyit edilince çok utanmıştım.

“Ben beynimin içinde sesler duyuyorum ama çatlak olduğu için endişelenen sensin.” Kahkahayı patlattı. “Merak etme. Bu yalnızca bir teori.” Yüzünde yine gergin bir ifade belirdi. “Bu da bizi sana geri getiriyor.”

Kaşlarımı çattım. Bunu yüksek sesle nasıl söyleyebilirdim?

“Bu sorunu geride bıraktığımızı sanıyordum,” dedi yumuşak bir sesle.

İlk kez bakışlarımı ondan kaçırmak zorunda kaldım, uygun sözcükleri bulmakta güçlük çekiyordum. Birden gözüm hız göstermesine takıldı.

“Aman Tanrım,” diye bağırdım.

“Ne oldu?” dedi şaşkınlıkla. Önüne bakmak yerinde sağa sola bakındı. Araba da yavaşlamadı.

“Saatte iki yüz kilometreyle gidiyorsun!” Hâlâ bağıryordum.

Panik içinde camdan dışarı baktım ama etraf çok karanlıktı. Yol, yalnızca farların ışığıyla aydınlanıyordu. Yolun iki tarafındaki ağaçlar siyah bir duvar oluşturunuyordu sanki. Bu hızla giderken yoldan çıkarsak duvara toslayacaktık.

“Rahat ol, Beau,” dedi gözlerini devirerek. Yavaşlamamıştı.

“Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?” diye sordum.

“Merak etme çarpmayacağız.”

Sesimi kontrol etmeye çalışıyordum. “Neden bu kadar acele ediyorsun Edythe?”

“Ben arabayı hep hızlı kullanırım.” Bana döndü. Yüzünde yine çarpık gülümsemesi vardı.

“Gözlerini yoldan ayırma!”

“Ben şimdiye kadar hiç kaza yapmadım Beau, hatta trafik cezası bile yemedim.” Gülümseyerek alnına dokundu. “Kafamda radar tespit eden bir cihaz var benim.”

“Ellerini direksiyondan ayırma Edythe!”

İç çekti ve yavaşça hızı düşürdü.

“Mutlu musun?”

“Mutlu sayılırım.”

“Arabayı yavaş kullanmaktan nefret ederim,” diye homurdandı.

“Şu anda yavaş mı gidiyorsun?”

“Araba kullanmam konusunda daha fazla yorum yapmayalım istersen,” dedi. “Son teorini sabırsızlıkla bekliyorum.”

Gözlerimi önümüzdeki yola çevirmeye çalıştım ama nereye bakacağımı şaşırmıştım. Kullanmam gereken kelimeyi söylerken ona bakmam çok zordu. Endişelerim çok bariz görünüyordu.

“Gülmeyeceğim, söz,” diye söz verdi.

“Ben ondan endişe etmiyorum.”

“O zaman ne?”

“Şey üzüleceğinden... Mutsuz olacağından korkuyorum.”

Elini vitesten çekti ve bana uzattı; çok hafifçe. Bir teklif. Doğru anladığımı teyit etmek için ona baktım

“Seni dinliyorum,” dedi. Sesi çok sakindi.

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum,” dedim.

“En başından başla... Bu kaniya kendi kendine varmadığını söyledin.”

“Hayır.”

“Bu fikir nereden geldi aklına? Bir kitaptan ya da filminden mi esinlendin?”

“Hayır, cumartesi günü kumsalda...” Yüzüne şöyle bir baktım. Rahatsız olmuş gibiydi. “Eskiden tanıdığım biriyle karşılaştım. Jules, Jules Black. Onun babası ve annesiyle, Charlie çok eski arkadaşlar.”

Kafası karışmış gibiydi.

“Babası Quileute büyüklerinden.”

Dikkatle ona baktım. Yüzündeki şaşkın ifade donup kalmıştı. Sanki yüzündeki her bir çizgi bir anda buza dönüşmüştü. Esas enteresan olan bu şekilde daha güzel olması, o panelden gelen ışıktaki adeta bir tanrıça gibi görünmesiydi. Ancak pek de insana benzemiyordu.

Hâlâ donup kalmış olduğu için kendimi geri kalanını anlatmak zorunda hissettim.

“Quileute’lerden biri vardı plajda, sanırım adı Sam’di. Logan seninle ilgili bir yorumda bulundu; benimle dalga geçmeye çalışıyordu. Bunu duyan Sam senin ailenin Kızılderili bölgesine gelmediğini anlattı. Jules, kadının neden bahsettiğini biliyor gibiydi. O yüzden onu yalnız yakaladım ve bana anlatana kadar onun başının etini yedim... Quileute’lerin eski efsanelerinden söz etti.”

Edythe konuşunca çok şaşırdım çünkü yüzü hâlâ hareketsizdi ve dudakları neredeyse kıpırdamıyordu.

“Peki, neymiş bu efsaneler? Jules Black sana benim ne olduğumu söyledi?”

Ağzımı hafifçe açtım, ama sonra tekrar kapadım.

“Ne?”

“Bunu söylemek istemiyorum,” diye itiraf ettim.

“Bu benim de en sevdiğim kelime değil,” dedi. Şimdi yüzü biraz yumuşamış gibiydi; yine insana benziyordu. “Ama bunu söylememek o kelimeyi ne yazık ki ortadan kaldırmıyor, hatta bazen telaffuz etmemenin kelimeyi güçlendirdiğini düşünüyorum.”

Acaba haklı olabilir miydi?

“Vampirler?” diye fısıldadım.

Hayır, bu kelimeyi yüksek sesle tekrarlamak onu güçsüzleştirmemişti.

Ama artık kulağa odamda olduğu gibi aptalca gelmiyordu. Artık imkânsız şeylerden, eski efsanelerden, korku filmlerinden veya kitaplarından bahsediyormuşuz gibi gelmiyordu. Bu gerçek gibiydi.

Ve çok güçlü.

Bir dakika kadar sessizlik içinde kaldı ve vampir kelimesi sanki arabanın içinde daha da büyüdü. Ama bu kelime ona ait değildi, daha çok onu incitme gücü var gibiydi. Kelimenin kulaklarımızdaki yankılanmasını silmek için bir şey demek istedim; herhangi bir şey.

Ama ben daha bir şey bulamadan o konuşmuştu.

“Peki, sen ne yaptın?”

“Sonra internette biraz araştırma yaptım.”

“İkna oldun mu peki?” Kulağa oldukça soğukkanlı geliyordu.

“Hayır. Duyduğum hiçbir şey birbirini tutmadı. Birçoğu saçma şeylerdi aslında. Sonra...”

Bir anda duraksadım. Bekledi; ben cümlemi bitirmeyince gözlerini bana dikti.

“Ne?” diye ısrar etti.

“Bunun çok da önemli olmadığına karar verdim.”

Gözleri büyüdü de büyüdü; daha sonra da onları kıstı; bana ters ters bakıyordu. Ona yine önüne bakması gerektiğini tembihlemek istemiyordum ama araba yüzün üstüne çıkmıştı ve önümüzdeki kıvrılan yolun farkında değilmiş gibi davranıyordum.

“Şey Edythe?”

“Önemli değil mi?” Bana hafiften bağırıyordu; sesi neredeyse kulak tırmalayıcıydı... Hatta biraz metalik. “Önemli değil mi?”

“Hayır, benim için önemli değil.”

“Benim bir canavar olmam senin için önemli değil mi? İnsan olmadığımı bilmek seni rahatsız etmez mi?”

“Hayır.”

Susup gözlerini karşıya dikti. Uzun kirpiklerinin altından görünen gözleri kızgınlığını ele veriyordu. Arabanın hızlandığını fark ettim.

“Kızdın. Bunları sana söylememeliydim,” dedim sessizce.

Başını iki yana sallayıp dudaklarını sıkarak, “Hayır. Düşündüklerin saçma olsa da, bunları bilmek istedim,” dedi.

“Üzgünüm.”

Yılgın bir biçimde iç çekti ve bir süre daha sessiz kaldık. Başparmağımla yavaşça onun elini okşamaya başladım.

“Şu anda ne düşünüyorsun?” diye sordu. Sesi sakinleşmişti.

“Hm... Pek bir şey düşünmüyorum.”

“Ne düşündüğünü bilememek beni çıldırtıyor.”

“Seni, ah, bilmiyorum. Seni üzme veya kızdırmak istemiyorum.”

“Hadi ağzındaki baklayı çıkart Beau.”

“Çok sorum var. Ama onları yanıtlamak zorunda değilsin. Sadece merak ediyorum.”

“Neyi merak ediyorsun?”

“Kaç yaşında olduğunu?”

“On yedi.”

Bir süre ters ters ona baktım; dudakları hafifçe kıvrılıp gülümsedi.

“Peki, ne zamandır on yedi yaşındasın?” diye sordum.

“Bir süredir.”

“Peki.” Gülümsedim.

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

Ama bu daha iyiydi. Beni karanlıkta bırakmaya çalışmadan kendisi olduğu zaman her şey daha çabuk oluyordu. Ben de içerde olmayı seviyordum. Onun dünyasında olmak istiyordum.

“Gülme ama gündüz nasıl dışarı çıkıyorsun?”

Ama o güldü. "Efsane."
Kahkahası sıcaktı. Adeta bir yığın güneş ışığı yutmuşum gibi
içim ısındı. Daha da kocaman gülümsedim.

"Güneş seni yakmıyor mu?"

"Efsane."

"Tabutta uyumak?"

"Efsane." Bir an tereddüt etti, sonra garip bir sesle cevap ver-
di. "Ben uyuyamam."

Bunu kavrayabilmek için bir an düşünmem gerekti. "Hiç
mi?"

"Hiç," dedi. Sesi çok alçaktı. Gözlerinde hüznün vardı. Altın
rengi gözlerini gözlerime dikmişti. Allak bullak olmuşum; ba-
kışlarımı çekemiyordum. Bir süre sonra ne düşündüğümü unut-
muşum

Birden başını çevirdi, gözlerini bir kez daha kıstı. "En önemli
soruyu henüz sormadın."

"En önemli soruyu mu?" diye tekrarladım. Ne demek istedi-
ğini anlamamıştım.

"Ne yediğimi merak etmiyor musun?" Dalga geçer gibiydi.

"Ah, şu mesele," diye mırıldandım.

"Evet, o mesele." Soğuk bir sesle konuşuyordu. "Kan içip iç-
mediğimi bilmek istemiyor musun?"

Yüzümü buruşturdum. "Jules bu konuda bir şeyler söylemiş-
ti."

"Öyle mi?"

"Sizin... insanları avlamadığınızı söyledi. Ailen tehlikeli de-
ğilmiş, çünkü sadece hayvanlarla besleniyormuşsunuz."

"Tehlikeli olmadığınızı mı söyledi?" Sesinde derin bir şüphe
vardı.

"Kesin bir şey söylemedi. Büyük olasılıkla tehlikeli olmadığı-
nızı söyledi. Ama Quileute'ler riske girmemek için sizi toprakla-
rında istemiyorlarmış."

Önüme bakıyordu ama yolu izleyip izlemediğinden emin de-
ğildim.

"Haklı mı? İnsanları avlamıyor musunuz?" Sesimi olabildi-
ğince kontrol etmeye çalışıyordum.

“Quileute’ler her şeyi hatırlar,” diye fısıldadı.

Bunu, söylediğini onaylaması olarak yorumladım.

“Ama bu seni rahatlatmasın,” diye uyardı beni. “Bizden uzak durmak istemekte haklılar. Hâlâ tehlikeliyiz.”

“Anlamıyorum.”

“Elimizden geleni yapıyoruz. Çoğunlukla yaptığımız işi iyi yaparız ama bazen hata yaptığımız da olur. Örneğin benim senle yalnız kalmamam gerek.”

“Bu bir hata mı?” Kendi sesimdeki üzüntüyü duyabiliyordum ama onun algılayıp algılamadığını bilmiyordum.

“Çok tehlikeli bir hata,” diye homurdandı.

Sustuk. Arabaların farlarının yoldaki yansımalarını izliyordum. Zaman çok çabuk geçiyordu. Onunla bir daha böyle yalnız kalmamaktan korkuyordum. Aramızdaki duvarlar yıkılmıştı. Ama bu sözlerle sanki veda eder gibiydi. Elini daha sıkı tuttum. Onunla geçirdiğim bir dakikayı bile boşa harcayamazdım.

“Biraz daha anlatsana,” dedim umutsuzca. Ne anlattığının bir önemi yoktu, sadece sesini duymak istiyordum.

Bana baktı. Sesimdeki değişim onu şaşırtmıştı. “Başka ne bilmek istiyorsun?”

“Mesela neden insanları değil de hayvanları avlıyorsunuz?” dedim. Bu aklıma gelen ilk soruydu. Sesim umutsuzlukla titriyordu. Gözlerimdeki nemi yok etmek için gözlerimi kırptırdım.

“Ben canavar olmak istemiyorum,” diye fısıldadı.

“Ama hayvanlar yetiyor, değil mi?”

Durdu. “Emin değilim ama ben bunu tofu ve soya sütüyle beslenmeye benzetiyorum. Biz aramızda şakalaşırken kendimize vejetaryen diyoruz. Açlığımızı hatta susuzluğumuzu tam olarak gidermiyor ama ayakta kalmamızı sağlıyor. En azından çoğu zaman. Bazen ben başkalarından daha fazla zorlanıyorum.” Sesi karamsardı.

“Şu anda zorlanıyor musun?” diye sordum.

İçini çekti. “Evet.”

“Ama şu anda aç değilsin, değil mi?” Bu bir soru değildi, tespitti.

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Gözlerin. Sana bir teorim olduğunu söylemiştim. Bence gözlerinin rengi ruh haline bağlı ve insanlar genelde açken daha huysuzdur, haksız mıyım?”

Güldü. “Sen düşündüğümden daha iyi bir gözlemcisin.” Cevap vermedim. Onun gülüşünü dinleyip belleğime kazımak istiyordum.

“O zaman gördüğüm her şey gerçektir; o gün kamyonetle olanlar. Olanların hepsi gerçektir. Kamyoneti sen yakaladın.”

Omuz silktili. “Evet.”

“Ne kadar güçlüsün?”

Bana kaçamak bir bakış attı. “Yeterince güçlüyüm.”

“Mesela 5000 kiloyu kaldırabilir misin?”

Benim bu kadar hevesli olmama şaşırmıştı. “Gerek duyarsam. Ama çok fazla güç üzerinde durmuyorum. Eleanor hemen hıslanıyor ve ben asla onun kadar güçlü olamam.”

“Ne kadar güçlü?”

“Doğrusu eğer isterse bir dağı bile başının üzerine kaldırabilir. Ama bunu asla o etraftayken söylemem çünkü kesinlikle denir.” Kahkaha attı; bu sefer sesi rahatlamış gibi geliyordu. Daha sevecendi.

“Bu hafta sonu Eleanor ile avlanıyor muydunuz?” diye sordum yeniden sessizlik olduğunda.

“Evet.” Bir an durdu, bir şey söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyordu. “Ben gitmek istemedim ama gitmemiz gerekiyordu. Susuz olmadığım da senin yanında olmak daha kolay.”

“Neden gitmek istemedin?”

“Senden uzak olmak beni tedirgin ediyor.” Bakışları çok sıcak ve yoğun. Adeta içimi eritiyordu, bu yüzden de nefes alıp vermekte zorlanıyordum. “Geçen perşembe okyanusa düşme ya da düşüp bir yerini incitme derken şaka yapmıyordum. Bütün hafta sonu aklım sendeydi. Bu gece olanlardan sonra, bütün hafta sonu sağlam kalabilmiş olmana şaşıyorum.” Başını salladı. Sonra birden bir şey hatırlamış gibi bana baktı. “Ama sapasağlam da kalmamışsın.”

“Ne?”

“Ellerin.”

Avuçlarıma, neredeyse iyileşmiş çiziklerin üzerindeki kabuklara baktım. Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

“Düştüm.”

“Tahmin etmiştim.” Güldü. “Gerçi konu sen olunca çok daha kötüsü de olabilirdi. Bu düşünce bana senden uzak olduğum tüm zaman boyunca resmen işkence etti. Üç gün geçmek bilmedi. Eleanor’u da sinir ettim.”

“Üç gün mü? Sen bugün dönmedin mi?”

“Hayır, pazar günü geldik.”

“Öyleyse neden okula gelmediniz?” Onsuz geçen günlerde yaşadığım hayal kırıklığım hatırlayınca kendime kızdım.

“Güneşin bana zarar verip vermediğini sormuştun. Vermiyor. Ama güneşe çıkamam, en azından herkesin beni görebileceği bir yerde çıkamam.”

“Neden?”

“Sana bir gün gösteririm,” diye söz verdi.

Bir an bunu düşündüm. “Beni arayabilirdin,” dedim.

Kafası karışmış gibiydi. “Ama güvende olduğunu biliyordum,” dedi sonunda.

“Ama *ben* senin *nerede* olduğunu bilmiyordum. Ben... “Teredüt ederek başımı eğdim.

“Ne?” Kadife gibi sesi baştan çıkarıcıydı.

“Kulağa çok saçma gelecek ama ben senin yokluğunda biraz çıldırdım sanırım. Yani geri gelmeyeceğini düşündüm. Bir şekilde benim anlamış olduğumu anlayacaktın ve... Kaybolacaktın. Ne yapacağımı bilemedim. Seni bir kez daha görmem lazımdı.” Yanaklarım kızarmaya başlamıştı.

Sustu. Başımı kaldırıp baktığımda yüzünde acı bir ifade olduğunu fark ettim; adeta bir şey onun canını yakıyordu.

“Edythe, iyi misin?”

“Ah!” diye homurdandı. “Bu çok yanlış.”

Tepkisini anlayamamıştım. “Ne dedim ben?”

“Görmüyor musun Beau? Durumum benim için yeterince zor. Şimdi işin içine bir de sen girdin.”

Acı dolu gözlerini yola dikti. “Böyle şeyler hissettiğini duy-

mak istemiyorum. Bu yanlış. Güvenli değil. Ben tehlikeliyim Beau, ne olur anla bunu! Canını yakacağım ve sen sağ çıkarsan şanslı olacaksın.”

“Umurumda değil.”

“Çok çok salakça.”

“Belki ama doğru, sana söyledim, ne olduğunun önemi yok.

Artık çok geç.”

Sesi bir anda alçaltı ve sertleşti. “Öyle deme! Çok geç değil. İşleri eski hale getireceğim. Bunu yapacağım.”

Doğrudan önüme bakıyordum. Boynumda atkım olduğu için mutluydum. Şu anda boynum kesin kıpkırmızı olmuştu, emin-
dim.

“Ama ben işlerin eskisi gibi olmasını istemiyorum ki,” diye mırıldandım. Elimi çekip çekmeme konusunda tereddüt ettim. Çekmedim. Belki de orada olduğunu unutmuştu.

“Sana bunu yaptığım için özür dilerim.” Sesinde gerçekten de pişmanlık vardı.

Yanımızdan sessizce karanlık akıp gidiyordu. Arabanın yavaşlamaya başladığını fark ettim ve hâlâ karanlık olmasına rağmen, etraftaki belli başlı şeyleri görebiliyordum. Forks’un sınırlarına girmiştik. Yol yirmi dakika bile sürmemişti.

“Seni yarın göreceğ miyim?”

“İstiyor musun?” diye fısıldadı.

“Hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar.” Bu sözlerin bu kadar gerçek olması çok zavallıcaydı. Hevesle onun peşinde koşuyordum!

Gözlerini kapadı ama araba yolun ortasında ilerlemeye devam etti.

“Orada olacağım,” dedi sonunda. “Teslim etmem gereken bir ödev var.”

Sonra bana baktı, yüzü sakinleşmişti ama gözleri hâlâ karamsardı.

Charlie’nin evinin önünde durduk. Işıklar açıldı; kamyonetim yerindeydi; her şey normaldi. Adeta bir rüyadan uyanmak gibiydi; bitmesini istemediğin; gözlerini açmak istemediğin ve uyandığında adeta geri dönmek istercesine yastığı yüzüne bastır-
dığın bir tür rüya. Motoru kapattı ama hareket etmedi.

Çekinerek, “Öğle yemeğinde bana yer ayırır mısın?” diye sordum.

Kocaman bir gülümsemeyle ödüllendirilmiştim. “Bu oldukça kolay olacaktır.”

“Söz veriyor musun?” Sesimi rahatmışım gibi çıkarmayı becerememişim.

“Veriyorum.”

Gözlerinin içine baktım; yine o mıknaşısa dönüşmüştü; adeta beni kendine doğru çekiordu ve benim elimden bir şey gelmiyordu. Denemek istemiyordum. Vampir kelimesi hâlâ aramızda havada duruyordu ama onu görmezden gelmek düşündüğümden daha kolay olmuştu. Yüzü dayanılamayacak kadar mükemmeldi; adeta ona bakmak garip bir şekilde acı vericiydi. Yine de asla gözlerimi kaçırmak istemiyordum; dudaklarının da elinin teni gibi yumuşak ve ipeksi olup olmadığını merak ediyordum.

Bir anda sol eli önümde belirdi; avucu bana dönüktü, yüzümden yarım santim uzaktaydı; beni uyarıyordu; kendini arabanın diğer kapısına bastırmıştı; gözleri açılmıştı ve korkmuşlardı; dişlerini kenetlemişti.

Bir anda ondan uzaklaştım.

“Üzgünüm!”

Uzun bir süre bana baktı; nefes almadığına emindim. Bir süre sonra rahatladım.

Sonunda sönük bir sesle, “Bundan daha dikkatli olman lazım Beau,” dedi.

Adeta ben camdan yapılmışım gibi dikkatli bir biçimde, sol eli elimin üzerindeki elini kaldırdı ve bıraktı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Belki-” diye lafa başladı.

“Bundan daha iyisini de yaparım,” diye araya girdim. “Bana kuralları söyle ben de kurallara uyayım. Benden ne istersen yaparım.”

İç çekti.

“Gerçekten. Bana ne yapmam gerektiğini söyle, yaparım.”

Ağzımdan çıktıkları anda bu cümleyi ettiğime pişman olmuşum. Ya benden onu unutmamı isterse. Yapamayacağım bazı şeyler de vardı.

Ama o sadece gülümsedi. "Tamam, bir tane var."
"Evet," dedim endişeyle.
"Ormana bir daha yalnız gitme."
Yüzümün şaşırmış bir ifadeye büründüğünü fark ettim.
"Bunu da nasıl öğrendin?"

Parmağıyla burnunun ucuna dokundu.
"Gerçekten mi? Muazzam bir koku duy-"
"Kabul ediyor musun, etmiyor musun?" diye lafımı böldü.
"Tabii, bu kolay. Nedenini sorabilir miyim?"
Kaşlarını çattı, arkamdaki camdan dışarı baktı. "Ben her zaman dışarıdaki en tehlikeli şey olmayabilirim. Bu kadarını bilmen yeter."

Sesindeki soğukluktan adeta titredim; ama bir yandan da içim rahatlamıştı. Çok daha zor bir şey de isteyebilirdi. "Nasil istersen."

İç çekti. "Yarın görüşürüz Beau."
Şu anda gitmemi istediğini biliyordum. İstemeden de olsa kapıyı açtım.

"Yarın görüşürüz," dedim. Arabadan inmeye hazırlandım.

"Beau?"

Döndüm ve garip bir şekilde geriye doğru eğildim; o bana doğru eğiliyordu. O soluk tanrıça yüzü benim yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı. Bir an kalbim durdu sandım.

"İyi uykular," dedi. Nefesini yüzümde hissettim; arabasının içiyle aynı kokuyordu; sadece daha yoğun. Gözlerimi kırıştırdım, donup kalmıştım. Geriye çekildi.

Beynimin çalışmaya başlaması biraz sürdü. Bir süre hareket etmeden kendime gelmeyi bekledim. Sonra sendeleyerek arabadan indim. Sanırım kısık sesle güldü ama emin olamadım.

Ben ön kapıya varıncaya kadar bekledi, sonra motoru çalıştırdı. Gümüş rengi araba gözden kayboluncaya kadar arkasından baktım. Birden havanın çok soğuk olduğunu fark ettim.

Anahtarlarımı bulup kapıyı açtım ve içeri girdim.

Babam oturma odasından seslendi. "Beau?"

"Benim baba..." Onu görmek için içeri gittim. Televizyonda beysbol maçı izliyordu, en sevdiği koltuğa yerleşmişti.

"Film bu kadar erken mi bitti?"

“Vakit erken mi?” Şaşırmıştım. Bana adeta günler sürmüş gibi gelmişti... Belki de sadece birkaç dakika geçmişti. Kesinlikle yeterli değildi.

“Saat sekiz bile değil,” dedi. “Film güzel miydi?”

“Çok da iyi bir şey değildi.”

“O boynundaki ne?”

Atkının hâlâ boynumda olduğunu unutmuştum; çıkarmaya çalıştım ama boynuma o kadar çok kez sarılmıştı ki az kalsın kendimi boğuyordum.

“Ah, ceket almamışım, biri bana atkısını ödünç verdi.”

“Garip duruyor.”

“Evet, fark ettim. Ama sıcak tuttu.”

“İyi misin? Solgun görünüyorsun?”

“Zaten hep solgun görünmüyor muyum?”

“Sanırım.”

Aslında başım dönmeye başlamıştı ve her ne kadar odanın içi-
nin sıcak olduğunu bilsem de üşümeye başlamıştım.

Eğer şimdi şoka girersem bu tam benlik bir iş olmaz mıydı?
Kendine gel.

“Dün akşam iyi uyumadım,” dedim Charlie’ye. “Sanırım erken yatacağım.”

“İyi geceler ufaklık.”

Merdivenleri ağır ağır çıktım, sersem gibiydim. Ne yaptığının bile farkında olmadan uyku öncesi işlerimi hallettim. Aslında yorgun hissetmem veya üşümem için bir nedenim yoktu. Dişlerimi fırçaladım ve yüzüme biraz sıcak su çarpınca titredim; ardından da yatağa girdim, hem de giyinik, sadece ayakkabılarımı çıkardım. Bu hafta ikinci kez oluyordu bu. Yorganı başıma çektim ve titremeyi bastırmaya çalıştım.

Başım sanki sarhoşmuşum gibi dönüyordu. Zihnim, bazılarını daha fazla görmek istediğim bazılarını ise hatırlamak bile istemediğim görüntülerle doluydu. Önümüzde hızla kıvrılan yol; metalik saçını aydınlatan restoranın ışığı; gülümsediğinde dudaklarının kıvrımı; kaşlarını çatışı... Jeremy’nin yuvalarından fırlayan gözleri; çığlıklar atarak bana gelen farların ışıkları; alnımda soğuk terler birikirken bana doğrultulan silah. Ben titrerken yatak da altımda titredi.

Hayır, hatırlamak istediğim çok şey vardı; zihnime yerleştirmek istediğim, hoşnutsuz şeylerle uğraşacak vaktim yoktu. Hâlâ boynumda olan atkıyı çekip kokladım. Ve neredeyse hemen bedenim rahatladı; ürpermeler geçti. Zihnimde yüzünü gözümün önüne getirdim; her bir açısını, her bir ifadeyi, her bir ruh halini.

Kesin emin olduğum bazı şeyler vardı. Öncelikle Edythe gerçekten de bir vampirdi. İkincisi, içinde beni yemek olarak gören bir yerler olduğuydu. Ama sonunda hiçbiri önemli değildi. Önemli olan onu sevmemdi; hem de mümkün olabileceğini düşündüğümde de çok. İstedğim her şey oydu; istediğim tek şey oydu.

10. SORGULAMALAR

Sabah her şey farklıydı.

Dün gece karanlıkta mümkün görünen her şey, güneş doğduğunda, bana bile kötü bir şaka gibi geliyordu.

Bunlar gerçekten olmuş muydu? Kelimeleri doğru hatırlıyor muydum? Gerçekten de o şeyleri bana söylemiş miydi? Söylediğimi düşündüğüm şeyleri söyleyecek cesareti gerçekten göstermiş miydim?

Ağabeyinden çaldığı atkı, sırt çantamın üstünde duruyordu ve dokunmak için yanına gitmem gerekiyordu. En azından bu kısım gerçkti.

Camdan dışarı baktığımda havanın sisli ve karanlık olduğunu gördüm. Buna çok sevindim. Ceketim olmadığını göz önünde bulundurarak kalın kıyafetlerimi giydim. Umarım arabaya giderken sıırıslıklam olmayacaktım.

Alt kata indiğimde, Charlie'nin gittiğini gördüm. Demek ki düşündüğümünden geç olmuştu. Hemen ağzıma bir parça mısıır gevreği attım, karton kutudan süt içtim ve evden çıktım. Jeremy'yi bulana kadar yağmur yağmayacağını umuyordum.

Hava her zamankinden daha sisliydi; sanki etrafı duman kaplamıştı. Yüzüm ve boynum üşüyordu. Kamyonetimdeki ısıtıcıyı bir an önce çalıştırmak istiyordum. Sis o kadar yoğundu ki yolda bir araba daha olduğunu bile ancak ona iyice yaklaşıncı fark ettim. Gümüş rengi bir arabaydı bu. Kalbim çarpmaya başladı; bu gidişle yakında kalp hastası olacaktım.

Yolcu tarafındaki pencere inikti ve Edythe o tarafa doğru eğil-

miş, suratımdaki şu anda kalp krizi geçiriyor olabileceğimi gösteren ifadeye gülmemeye çalışıyordu.

“Bugün okula benimle gelmek ister misin?” diye sordu.

Her ne kadar gülümsüyor olsa da senindeki tereddüdü sezebilmişim. Seçim yapma şansım vardı; gerçekten de ne yaptığımı düşünmemi istiyordu. Onun teklifini reddedebilirdim. Belki de bir tarafı bunu istiyordu ama hiç şansı yoktu.

“Evet, teşekkür ederim,” dedim sakın bir sesle konuşmak için elimden geleni yaparak. Sıcacık arabaya bindiğimde yolcu koltuğunda bej bir ceket olduğunu gördüm.

“Bu da ne?”

“Royal’ın ceket. Hasta olmanı istemedim.”

Ceket dikkatlice arka koltuğa yerleştirdim. Belki o ağabeyinin eşyalarını almayı dert etmiyordu ama ağabeyinin nasıl düşündüğünü kim bilebilirdi. Her ne kadar aradan birkaç hafta geçse de araba kazasıyla ilgili hatırladığım şeylerden biri de kardeşlerinin yüz ifadesiydi. Bizi uzaktan izliyorlardı ve sanırım Royal’ın yüzündeki ifadeyi özetleyecek en iyi kelime hiddet olabilirdi.

Edythe’ten korkmakta zorlanabilirdim ama Royal’la aynı sorunu yaşamayacağıma emindim.

Çantamdan atkıyı çıkartıp ceketin üstüne koydum.

“Ben iyiyim,” dedim göğsüme de iki kere yumruğumu vurup, “Bağışıklık sistemim mükemmel çalışıyor.”

Güldü ama bunu komik mi yoksa salakça bulduğu için mi güldüğünden emin değildim. Her neyse. En azından kahkahasını duymuş oluyordum.

Sisli caddelerden yine fazla hızlı, neredeyse önündeki yola bakmadan ilerledi. Ceket de giymiyordu, sadece kollarını sıyırdığı açık mor bir kazak vardı. Kazak vücudunu sarıyordu ve bakmamaya çalıştım. Saçını hafifçe başının arkasında topuz yapmıştı; dağınık bir topuzdu; her yerinden saç tutamları çıkıyordu. Ayrıca kazağı incecik boynunu açıkta bıraktığı için dikkat dağıtıcıydı. Onun boynunu parmaklarımın ucuyla okşa...

Her ne kadar tam ne demek istediğinden emin olmasam da, dün akşam da beni uyardığı gibi, daha dikkatli olmalıydım. Elimden geleni yapacaktım çünkü bunu yapmam gerekiyor gibiydi. Onu korkutup kaçırarak bir şey yapamazdım.

“Ne o, bugün elli tane soru sormayacak mısın bana?”

“Sorularım seni rahatsız mı etti?”

“Rahatsız etmedi, kafamı karıştırdı.”

Böyle hissettiğine şaşırmıştım. Esas şimdi benim kafam karışmıştı. “Bu da ne demek?”

“Verdiğin tepkileri anlamıyorum.”

“Tepkilerim?”

Tek kaşını kaldırıp bana baktı. “Evet, Beau. Biri sana kan içtiğini söylese bunun canını sıkması lazım. Haç çıkartman, üzerlerine kutsanmış su atman veya çılgınlık atarak kaçman falan lazım.”

“Tamam, bir sonraki sefere daha iyisini yaparım.”

“Evet, lütfen daha iyi korkmuş taklidi yap.”

“Dün akşamı korku dolu diye tarif edeceğimi sanmıyorum.”

Burnundan nefes verdi, sinirlenmişti. Ne demem gerektiğini bilmiyorum. Hiçbir şey onu koşarak kaçmam gereken biri olarak görmemi sağlayamazdı.

“Kardeşlerin nerede?” Aslında onun kardeşlerini düşünmek istemiyordum. Hatta Edythe olmayan başka vampirler -gerçekten de korku yayabilecek vampirler - olduğunu düşünmeyi de hiç istemiyordum.

Ama sonuçta arabası genellikle dolu oluyordu. Tabii, bu işten memnundum. Edythe beni içeri davet edince içeri girmemek için ne gibi bir nedenim olabileceğinden emin değildim ama sanırım arka koltukta oturan bir dizi kızgın vampir güzel bir neden olurdu.

Şimdiden okula gelmiştik; arabayı park ediyordu.

“Onlar Royal’ın arabasıyla geldiler,” dedi üstü açık, parlak kırmızı bir arabayı işaret edip yanına park etti. “Çok havalı, değil mi?”

“Vay bel! Bu araba onunsa neden senin arabanla geliyor?” dedim.

“Dedim ya, çok gösterişli. Biz göze batmamaya çalışıyoruz.”

“Bu konuda başarılı olduğunuz söylenemez.”

Gözlerini devirdi.

Derse geç kalmamıştım. Edythe arabayı deli gibi hızlı kullan-

diği için okula erken varmamı sağlamıştı. "Arabanın fazla gösterişli olduğunu düşünüyorsanız, neden Royal bugün okula bununla geldi?"

"Benim suçum; Royal burada olsa, 'Her zamanki gibi,' derdi. Farkında değil misin Beau? Bütün kuralları yıkıyorum."

Arabanın önünde bana katıldı; okula doğru ilerlerken birbirimize çok yakındık. Ben aramızdaki o kısacık arayı da kapatmak ve eline dokunmak istiyordum ama bunu dikkatsizce bulmasından korkuyordum.

"Göze batmak istemiyorsanız, neden böyle arabalar kullanıyorsunuz?" diye düşündüm yüksek sesle. "Göze batmamak istiyorsanız etraf pek çok eski Honda dolu."

"Bu bir bağımlılık." Hafifçe sırtıttı. "Hepimiz hız meraklısıyız."

"Belli," dedim gülererek.

Jeremy yine yuvalarından fırlamış gözlerle kafeteryanın önünde dikiliyordu. Neyse ki kolunda ceketim vardı.

"Selam, Jer," dedim. "Ceketimi unutmamışsın, teşekkür ederim."

Hiçbir şey söylemeden elindeki ceketini bana verdi.

"Günaydın, Jeremy," dedi Edythe nazik bir tavırla. Sesinin ve gözlerinin cazibesini yüksek tutmamaya özen gösteriyordu ama en ufak gülümsemesini bile kaldırmak zordu.

"Me... Merhaba." Jeremy kendine gelmeye çalışırken hayretle büyüyen gözlerini bana çevirdi. "Trigonometri dersinde görüşürüz Beau."

"Tamam, görüşürüz."

Okul binasına doğru yürürken iki kez dönüp arkasına baktı.

"Ona ne söyleyeceksin?" diye mırıldandı Edythe.

"Hey!" Onunla göz göze geldim, sonra bir kez daha Jeremy'nin arkasından baktım. "Ah. Ne düşünüyor?"

Ağzını büzüştürdü. "Bunu sana söylemem adil olur mu emin olamadım."

"Esas adaletsizlik, haksız yere sahip olduğun yeteneklerini sırf kendi çıkarın için kullanmak."

Hınzır bir biçimde gülümsedi. "Gizli gizli çıkıyor muyuz diye merak ediyor. Ve benimle ne kadar ileri gittiğini de."

Bir anda kan yüzüme fırladı ve eminim daha birkaç saniye geçmeden kıpkırmızı olmuştu.

Başını çevirdi; bir anda yüzü benimki gibi rahatsız göründü. Benden bir adım uzaklaştı ve dişlerini gıcırdattı.

Beni bu kadar utandıran yüz kızarıklığımı onun bambaşka bir şey olarak algıladığım ancak bir süre sonra anladım.

Bunu anlayınca sakinleştim.

“Peki, ona ne söyleyeyim?”

Yürümeye başladı. Ben de peşinden, nereye doğru gittiğine bile bakmadan gitmeye başladım.

Bir süre sonra bana baktı; yüzü rahatlamıştı ve gülümsüyordu.

“Bu güzel bir soru. Vereceğin yanıtı merakla bekliyorum.”

“Edythe.”

Sırıttı ve bir anda ufak elini kaldırıp alnıma düşen saçlarımı yana attı. Hızla elini indirdi. Kalbim gerçekten de büyük stres altındaymış gibi atmaya başladı.

“Yemekte görüşürüz,” dedi gamzelerini ortaya çıkartarak.

O topuklarının üzerinde dönüp diğer tarafa doğru ilerlerken ben bir şok tabancasıyla vurulmuş gibi, olduğum yerde kalakaldım.

Bir saniye sonra kendime gelince İngilizce sınıfının önünde durduğumu fark ettim. Kapıda üç kişi durmuş, beni şaşkın ve hayran bakışlarla süzüyorlardı. Başımı öne eğip yanlarından geçerek sınıfa girdim.

Jeremy bana gerçekten bunu mu soracaktı? Edythe benim konuşmalarımı gizli gizli dinleyecek miydi?

“Günaydın Beau.”

McKayla her zamanki yerinde oturuyordu. Beni normalde olduğu kadar sıcak karşılamadı. Gülümsüyordu ama beni gördüğüne pek de memnun olmuş gibi değildi.

“Hey McKayla. Nasılsın?”

“İyi. Film nasıldı?”

“Şey, ben aslında izleyemedim, kayboldum.”

“Evet, duydum.”

Şaşırtmıştım. “Nasıl?”

“Okuldan önce Jeremy’ye rastladım.”

“Ah.”

“Ama çok bir şey kaçırmadığını söyledi. Film kötüymüş.”

“Sanırım bu iyi bir şey.”

Bir anda tırnaklarıyla fazla ilgilenmeye başladı. Birindeki mor ojeyi soyuyordu. “Gitmeden önce bunu planlamış mıydın? Yani Jeremy öyle olabileceğini düşünüyor ama ben de neden böyle bir maskaralık yapma gereğini duyacağını anlamadım. Anlatabildim mi?”

“Hayır, hayır, gerçekten de filme gitmeyi planlıyordum. Ben... kaybolacağımı tahmin etmemiştim.”

McKayla adeta bana inanmıyormuş gibi burnundan soludu ve kafasını kaldırıp saate baktı.

Bayan Mason masasına geçmişti ama derse başlamak için hiç acelesi varmış gibi durmuyordu.

Konuyu değiştirmek için, “Pazartesi Jeremy’yle çıkman çok iyi oldu,” dedim. “Harika geçtiğini söyledi.” Eminim sorsaydım söylerdi.

Bakışlarını yine tırnaklarına indirdi ama kulakları hafiften pembeye dönmeye başlamıştı. “Öyle mi söyledi?” dedi şimdi tamamen farklı bir ruh haliyle.

“Evet,” dedim, ardından da fısıldayarak, “Unutma, sana hiçbir şey söylemedim. Yani senin tanıdığın en havalı kız olduğunu düşündüğünü sana söylemedim.”

Kulakları şimdi daha da pembeleşmişti. “Erkek kuralları. Doğru.”

“Ben bir şey demedim.”

Sonunda gerçekten de gülümsedi.

Bayan Maşon ayağa kalkıp kitaplarımızı açmamızı söyledi.

McKayla konusunda yırttığımı zannetmişim ama ders bittiğinde Erica’yla bakiştıklarını gördüm ve dışarı çıkarken McKayla tekrar tırnaklarıyla oynamaya başlamıştı.

“O zaman,” dedi.

“Evet.”

“Sadece seni dansta göreceğiz merak ettim. Yani sonuçta istersen bizimle takılabilirsin.”

“Dans mı?” Boş gözlerle ona baktım. “Hayır, hayır. Ben hâlâ Seattle’a gidiyorum.”

Şaşırmış görünüyordu ama sonradan rahatladı. “Ah, peki o zaman. Belki de mezuniyet balosu için hep beraber bir plan yaparız. Bir limuzin falan kiralarız.”

Bir anda durdum.

“Şey, ben aslında ona da gitmeyi planla...”

“Gerçekten mi? çok şaşırdım!” McKayla kahkaha attı. “Ama bunu Taylor’a söylemen gerekebilir. Baloya seninle gideceğini düşünüyor.”

Bir anda ağzım açık kaldı. Bunu gören McKayla iyice kahkahalara boğuldu.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi.

İfademi kontrol edebilir hale gelince, “Sen ciddi misin?” diye sordum. “Yani, belki de şaka yapıyordun.”

“Logan ve Jeremy partiyi erkenden başlatıp balo için büyük bir plan hazırlamaktan bahsederken Taylor plana dahil olmaya-
cağını çünkü zaten seninle bir planı olduğunu söyledi. Logan da zaten bu yüzden sana... biliyorsun... öyle davranıyor. Taylor’dan hoşlanıyor. Önceden bilmen gerekir diye düşündüm. Sonuçta benim için erkek dayanışması kurallarını yıktın.”

“Ne yapmalıyım?”

“Onu baloya götürmeyeceğini söyle.”

“Yapamam... Bu nasıl söylenir ki?”

Bundan hoşlanıyormuşçasına gülümsedi. “Erkek ol Beau. Veya bir smokin kiral. Seçim senin.”

Bu olanlardan sonra Siyaset dersinden pek bir şey anlamadım. Taylor’ı baloya götürmeyeceğimi söylemek benim sorumluluğum muydu? Bana otoparkta seçim şansının kızlarda olduğunu söylerken ona ne dediğimi hatırlamaya çalıştım. Herhangi bir şeyi kabul etmediğimden oldukça emindim.

Trigonometriye girerken hava adeta kurşun gibi ağırdı; koyu griydi ve bulutlar yoğunlu. Geçen hafta bunu iç karartıcı bulurdum ama bugün gülümsüyordum. Artık benim için güneş ışı-
ğından daha iyi bir şey vardı.

Jeremy’yi arka sıraların birinde oturup kapıya bakarak, beni

beklerken bulunca Taylor'ın şu andaki tek problemim olmadığı-
nı fark ettim. Yine boynum kızarmaya başladı, keşke atkı takıyor
olsaydım, diye düşündüm.

İleride boş bir sıra vardı ama sanırım bu işi ne kadar çabuk
bitirirsem o kadar iyi olacaktı.

Bayan Varner henüz sınıfta değildi. Bugün neden bütün öğ-
retmenler böyle dağınıktı? Sanki kimse gerçekten eğitim alıp al-
mamızı önemsemiyor gibiydi.

Jeremy'nin yanına oturdum. Beni çok bekletmedi.

Daha sırama yerleşmeden, "Sen ne tarz bir oyun oynuyor-
sun evlat," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Oyun falan yok."

"Hah, lütfen." Koluma yumruk attı. "Edythe Cullen ha? Haydi
ama. Sen onu nasıl kaptın ki?"

"Ben bir şey yapmadım."

"Bu ne kadardır sürüyor? Bu bir sır mı? Yani mesela ailesinin
öğrenmesini falan mı istemiyor? O yüzden mi bizimle filme ge-
leceğini söyledin?"

"Numara falan yapmıyordum. Dün akşam Port Angeles'ta ol-
duğunu bilmiyordum. Görmeyi beklediğim son insandı."

Benim dürüstlüğümler onun heyecanını söndürmüş gibiydi.

"Dün akşamdan önce hiç çıkmamış mıydınız?"

"Asla."

"Yani tamamen rastlantı ha?"

"Sanırım."

Doğruyu söylediğim açıktı; ayrıca doğrunun bir kısmını ken-
dime sakladığım da. Yüzünde o şüpheli, ben gerçekleri biliyo-
rum ifadesi vardı.

"Çünkü biliyorsun, geldiğinden beri ona kafayı taktığın pek
de büyük bir sır değil."

Yüzümü ekşittim. "Değil mi?"

"Peki, olayı nasıl kendi lehine çevirdin onu merak ettim. Ne
o, lambadan cin mi çıkarttın? Onu şantajla mı tehdit ettin? Yoksa
ruhunu şeytana mı sattın?"

"Saçmalama."

"Gerçekten bu pazarlıktan ne elde ettin? Dün akşam ne kadar
çılğın bir akşamdı?"

Sinirlenmeye başlamıştım ama şu anda ne söylersem söyleyeyim onu çarpıtacağına emindim.

Bu yüzden sakince cevap verdim. "Gece erken bitti. Sekiz gibi evdeydim."

"Ciddi misin?"

"Sadece yemek yedik, sonra da beni eve bıraktı."

"Peki ya bu sabah? Hâlâ onunlaydın?"

"Hâlâ mı? Hayır! Sen onun tüm gece benimle olduğunu sandın?"

"Değil miydi?"

"Hayır."

"Ama onun arabasındaydın."

"Beni okula getirdi."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Okula birlikte gelmeyi teklif etti. Ben de hayır demedim tabii."

"Bu kadarcık mı?"

Omuz silktim.

"Gerçekten mi? Lütfen en azında onunla öpüştüğünü falan söyle."

Kaşlarımı çatıp ters bir bakış attım. "Öyle bir şey olmadı."

Dudaklarını iğrenirmiş gibi büktü. "Bu hayatımda duyduğum en hayal kırıklığı yaratan hikâyeye. Çapkın olmanla ilgili söylediğin her şeyi geri alıyorum. Belli ki sana acıdığı için böyle davranmış."

"Büyük ihtimalle."

"Belki ben de bundan sonra zavallı görünmeliyim. Görünüşe göre bu Edythe'in hoşuna gidiyor."

"Dene bakalım."

"Eminim senden kısa süre sonra sıkılacaktır."

Bir an yüzüm asıldı. Jeremy bunu hemen fark etti ve kendini beğenmiş bir biçimde hafifçe güldü.

"Evet, sanırım haklısın."

O anda Bayan Varner içeri girdi ve tahtaya denklemleri yazmaya başlayınca sesler biraz kısıldı.

Jeremy kısık sesle, "Aslında biliyor musun, sanırım normal bir kızla olmayı tercih ederim," dedi.

Zaten çoktan sinir olmuşum. Genel olarak Edythe'ten bahsediş şekli hoşuma gitmiyordu. Ve normal deyiş tarzı da beni sinir etmişti. Hayır, Edythe normal değildi ama bu Jeremy'nin imaretliği şey değildi; onda bir sorun yoktu. O normalin de ötesinde, üstündeydi. Hatta bunu o kadar aşırıyordu ki, normal ve Edythe kelimelerinin aynı boyutta yer alması bile garipti.

Çok katı bir sesle, "Bence de böylesi daha iyi olur," dedim. "Beklentilerini düşük tut."

Bir anda şaşırılmış bir biçimde bana baktı ama ben öğretmene döndüm. Bayan Varner fark edip ona bir soru yöneltene kadar da bana şüpheli bakışlar fırlattığını hissedebiliyordum. Soruyu duyunca sarsak hareketlerle kitabı karıştırmaya başladı ve öğretmenin ne sorduğunu bulmaya çalıştı.

Jeremy İspanyolca dersine beni beklemeden gitti ama umursamadım. Hâlâ kızgındım. Sınıfın sonuna kadar; ta ki ben oldukça hevesli bir biçimde kitaplarımı çantama tıkmaya başlayana kadar benimle konuşmadı.

"Bugün yemekte bizimle birlikte oturmayacaksın, değil mi?"

Yüzü yine şüpheliydi ama şimdi daha temkinliydi. Demek ki benim hava atacağımı, kendimi daha havalı göstermek için Edythe'i ekeceğimi düşünmüştü. Sonuçta Jeremy'yle çok da uzun süredir arkadaş değildik. Erkekler birbirlerine bu tarz şeyleri anlatırlardı. Bu benim yarattığım erkek kuralları hikâyesinin de bir parçasıydı. Sanırım ona sadık kalıp daha fazlasını anlatacağımı umuyordu ama şimdi öyle olmadığını anlamıştı.

"Hımm... Emin değilim." Edythe'in yine hiç habersiz ortadan kaybolmayacağından emin olamazdım. Ayrıca kendi şansımı da yok etmek istemiyordum.

Beni beklemeden yürüdü gitti ama kapıda duraksadı; kapının eşliğinde bir adım geri attı.

"Dostum bu da ne?" dedi Jeremy onu duyabileceğim bir sesle. Ve yaklaşık 10 metre yakınıımızdaki herkesin de duyabileceği bir sesle.

Dönüp bana baktı, başını iki yana salladı ve uzaklaştı.

Bu hareketinin nedenini anlamak için hızla kapıya gitmeye çalıştım ama sınıftaki diğer herkesin aklından da aynı şey geçmişti. Hepsi teker teker sınıftan çıkmadan önce dönüp bana baktı.

Dışarıya çıkarken ne beklemem gerektiğinden emin değildim. Garip bir biçimde nedense parıldayan bir balo kıyafeti ve kafasında taçla Taylor'ın beni orada beklediğini düşünmüştüm.

Ama sınıfın kapısının karşısındaki duvara yaslanmış ve hiç kimsenin hakkı olmadığı kadar güzel görünen Edythe duruyordu; beni bekliyordu. İri, altın rengi gözlerinden keyfinin yerinde olduğu belliydi; dudakları da neredeyse gülümseyecek gibi kıvrılmıştı. Saçı yine dağınık topuzdu ve bir anda içimde tokalarını çıkartma isteği belirdi.

"Merhaba Beau."

"Selam."

Etrafımızda insanların meraklı bakışlarının üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum ama umursama noktasını çoktan geçmiştim.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Tabii." Aslında hiçbir fikrim yoktu. Sanki tüm bedenime elektrik akımı veriliyordu; hem garip hem de hoş bir histi bu. Sinir sistemim daha fazlasını algılayacak durumda değildi.

Kafeteryaya döndü, çantasını koluna taktı.

"Hey, onu taşıyayım mı?" dedim.

Bana buğulu bakışlarla baktı. "Benim için çok mu ağır görünüyor?"

"Şey o anlamda değil."

"Tabii," dedi. Kolundan çantayı çıkardı ve bana doğru uzattı; çantanın sapını küçük parmağıyla tutuyordu.

"Şey, sağ ol," dedim ve sapını elime bıraktı.

Benimkinin iki katı olacağını hesap etmem gerekirdi. Neyse ki yere düşmeden yakalayıp diğer omzumun üstüne asmıştım.

"Okula hep tuğlalarını mı getirirsin?"

Kahkaha attı. "Archie sabah onun için bir şeyler getirmemi söyledi."

"Archie en sevdiğin ağabeyin mi?"

Bana baktı. "En sevdiğin olması hoş değil."

"Tek çocuğum. Ben herkesin en sevdiğiyim."

"Belli oluyor. Neden böyle söyledin ki?"

"Onun hakkında daha rahat konuşuyorsun gibime geldi."

Söylediğimi bir an düşündü ama bir şey demedi.

Edythe'i yemek sırasına doğru takip ettim. Alışkanlıktan yine dönüp kafeteryanın arka kısmına baktım. Kardeşleri oradaydı ve sadece birbirleriyle ilgileniyorlardı. Ya Edythe'in benim yanımda olduğunu fark etmemişlerdi veya bu umurlarında bile değildi. Jeremy'nin düşündüğü şey aklıma geldi: Edythe'le ailesinin öğrenmemesi için gizliden gizliye flört ettiğimiz. Edythe onlardan bir şey saklıymış gibi görünmüyordu ama benim hakkımda ne düşündüklerini de merak ediyordum.

Aslında benim de onlar hakkında ne düşündüğümü merak ediyordum.

Tam o anda Archie kafasını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi. Ben de istemsizce ona geri gülümsedim, sonra gerçekten de bana bakıp bakmadığını, bu gülümsemenin muhatabının Edythe olup olmadığını anlamaya çalıştım. Edythe de onun farkındaydı ama ona karşılık vermiyordu. Hatta neredeyse sinirli gibi bakıyordu. Adeta aralarında sessiz bir biçimde sohbet ederlerken bir ona bir Archie'ye baktım. Önce Archie daha da çok sırttı; bembeyaz dişlerini buradan görebiliyordum. Edythe ona meydan okur gibi kaşlarını kaldırdı; üst dudağı hafif büküldü. Archie gözlerini tavana doğru çevirdi ve teslim oluyorum der gibi ellerini havaya kaldırdı. Edythe ona arkasını dönüp sırada ilerledi. Tepsiyi alıp doldurmaya başladı.

"Ailemle yakınım ama sanırım en çok Archie'yle ortak noktamız var," dedi; sonunda sorumu kısık sesle yanıtlamıştı. Onu duymak için ona doğru eğildim. "Ama bazen çok sinir bozucu olabiliyor."

Tekrar Archie'ye baktım. Şimdi kahkaha atıyordu. Bize doğru bakmamasına rağmen Edythe'e gülüyor olabileceğinden şüphelendim.

Aralarındaki bu atışmaya o kadar çok konsantre olmuşum ki kasadaki kadın aldıklarımızı toplamaya başlayana kadar tepsiyi ne koyduğuna bakmamıştım.

"Yirmi dört dolar, otuz üç sent," dedi kadın.

"Ne yapıyorsun?" dedim tepsiyi fark edince.

Edythe çoktan ödemeyi yapmıştı ve tepsiyi kapıp geçen hafta birlikte oturduğumuz masaya doğru ilerledi.

“Hey,” dedim arkasından onu yakalamak için neredeyse koşarak. “Bunların hepsini benim için almadın değil, mi?”

“Yarısı benim.”

Oturdu ve tepsiyi masanın ortasına itti.

Tek kaşımı kaldırdım. “Gerçekten mi?”

“Hangisini istersen ye.”

Karşısındaki sandalyeye oturdum, gülle gibi çantasının yerde benimkinin yanına koydum. Uzun masanın diğer ucundaki grup gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açılmış olarak bizi izliyordu.

“Çok merak ediyorum. Biri seni yemek yemeye zorlasa ne yaparsın?”

“Sen de her şeyi merak ediyorsun.” Omuz silkti. Gözlerimin içine bakarak tepside bir dilim aldı; kocaman bir parça ısırdı, çiğnedi ve yuttu. Bana üstünlük taslar bir bakış fırlattı.

“Biri seni çamur yemeye zorlarsa, yiyebilirsin değil mi?” diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. “İddia üzerine bunu yapmışlığım var,” dedim. “Çok da kötü değildi.”

Kahkaha attı... “Buna hiç şaşırmadım sanırım.” Pizzanın geri kalanını bana doğru uzattı.

Bir ısırık aldım. Gerçekten de ona tadının çamur gibi gelip gelmediğini merak ettim. Tamam, belki hayatımda yediğim en iyi pizza değildi ama fena sayılmazdı. Ben çiğnerken arkamda bir şey dikkatini çekti.

Pizzayı hızla yuttum. “Ne var?”

“Jeremy’nin kafasını fena halde karıştırdın.”

“Ah.”

“Gerçekten de seni benim arabamdan inerken görünce hayal gücünü epey çalıştırdı.”

Omuz silktim, bir ısırık daha aldım.

Başını yana eğdi. “Onunla hemfikir misin?”

Yine yemeği hızla yutmam gerekti, neredeyse boğuluyordum. Hafifçe yerinden doğruldu ama elimi kaldırıp ona durmasını söyledim, kendime geldim. “İyiyim. Hangi konuda hemfikir miyim?”

“Neden seninle burada olduğum konusunda.”

Sohbeti hatırlamaya çalıştım. Edythe'in, daha ilk günden itibaren ona kafayı taktığını herkesin bilmesi gibi şeyleri çok fazla dinlemediğini ümit ettim.

"Ne demek istediğini anlamadım."

Kaşlarını çattı. "Sana acıdığım için seninleymişim," diyerek Jeremy'nin sözlerini tekrarladı.

Sinirlenmiş gibi görünüyordu, şaşırdım. "Sanırım bu da diğerleri kadar normal bir açıklama."

"Ve de senden yakında sıkılacağım, değil mi?"

Bir parça canım yanmıştı; bu en büyük korkumdu ve olması çok muhtemeldi ama omuz silkerek korkumu gizlemeye çalıştım.

"Beau, yine saçmalamaya başladın."

"Öyle mi?"

Hafifçe kızarak gülümsedi. "Şu anda beni endişelendiren bazı şeyler var ama sıkılmak onlardan biri değil." Başını tekrar yana yatırdı; yine delici bakışlarını bana yöneltmişti. "Bana inanmıyor musun?"

"Olur, sanırım. Öyle diyorsan."

Gözlerini kıstı. "Bu oldukça ikna edici bir onaydı."

Pizzamdan bir ısırık daha aldım bu sefer özellikle yavaş çiğnedim. Beni bekledi; hafifçe kaşlarını çatmış, beni izliyordu, artık bunu benim aklımdan ne geçtiğini okumaya çalışırken yaptığını anlamıştım. Bir şey demeden ikinci lokmayı alınca burnundan sinirli bir biçimde soludu.

"Bunu yapmandan gerçekten nefret ediyorum."

Yutkunmak için bekledim. "Ne? Aklımdan geçen her aptal düşünceyi sana söylemememden mi?"

Gülümsemek istediğini hissettim ama pes etmek istemiyordu. "Kesinlikle."

"Ne dememi bekliyorsun? Benden sıkılacağını düşünüyor muyum? Evet. Düşünüyorum. Hatta neden hâlâ benimlesin, ondan da emin değilim. Ama bunu yüksek sesle söylemek istemiyordum çünkü senin henüz aklına gelmeyen bir şeye dikkatini çekmek istemiyorum."

Bir anda gülümsemesini bastıramadı. "Çok doğru. Bunu

kendi başıma hiç düşünemezdim ama şimdi sen söylediğin için, evet, haklısın, hayatıma devam etmeliyim. Şimdi Jeremy de inılmaz zavallı göründü gözüme, oldukça çekici bir biçimde hem de-" dedi ve sustu. Gülümsemesi yok oldu. "Beau, dalga geçtiği mi biliyorsun, değil mi?"

Suratımda nasıl bir ifade olduğundan emin değildim ama başımla onayladım.

Alnını kırıştırdı. Bir an sonra elini masada bana doğru uzattı; elimin yakınına koydu.

Ben de elini tuttum.

Gülümsedi ama ardından yüzünü buruşturdu.

"Üzgünüm," diyerek elimi çektim.

"Hayır." Karşı çıkmıştı. "Sorun sen değilsin. Gel."

Adeta elim dünyanın en ince camından yapılmış gibi dikkatlice parmaklarını avucuma koydu. Ben de onun gibi oldukça dikkat ederek avucumu kapattım.

Yarı fısıldayarak, "Şimdi sorun neydi?" diye sordum.

"Pek çok farklı tepki." Yine alnı kırıştı. "Royal'ın fazla cırlak bir iç sesi var."

Elimde olmadan odanın diğer tarafına baktım ve bunu yaptığıma anında pişman oldum.

Royal Edythe'in sırtına öldürücü bakışlar fırlatıyordu, karşısında oturan Eleanor da arkasını dönmüştü ve o da Edythe'e ters ters bakıyordu. Ben bakınca Royal öfkeli bakışlarını bana çevirdi.

Gözlerim anında Edythe'e döndü ama kollarımdaki tüyler ürpermişti. Edythe de şu anda arkasını dönmüş Royal'a bakıyordu; üst dudağı gerilmiş, tehditkâr bir biçimde onu azarlıyor gibiydi. Eleanor derhal önüne dönünce şaşırdım ve Royal da hemen öldürücü bakışlarını kaçırdı. Bir anda asık suratlı bir ifadeyle aşağıya bakmaya başladı.

Archie tüm bu olan bitenden oldukça eğleniyormuş gibi görünüyordu. Jessamine ise arkasını dönmemişti.

"Ben demin sinirlendi-" Cümlemini bitiremeden yutkundum. Bir sürü vampiri mi sinirlendirmiştim?

"Hayır," dedi şiddetle ardından da iç çekti. "Ama ben sinirlendirdim."

Bir saniyeliliğine de olsa tekrar Royal'a baktım. Ama o hareket etmemiştir bile. "Bak, benim yüzümden başın derde mi girdi? Ne yapabilirim?" Edythe'in ufak bedenine dönük öfkeli gözlerini hatırlayınca bir anda panikledim.

Ama Edythe hayır anlamında başını salladı ve gülümsedi. "Benim için endişelenmene gerek yok," dedi beni sakinleştirmek için; biraz da kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Royal adil bir kavga da beni alt edemez demeyeceğim ama ben asla adil dövüşmem ve şimdi de başlamaya niyetim yok. Beni test etmemesi gerektiğini biliyor."

"Edythe..."

Güldü. "Espri. Önemli değil Beau. Normal kardeş durumları. Tek çocuklar anlayamaz."

"Öyle diyorsan öyledir."

"Diyorum."

Hâlâ çekingen, dikkatli bir biçimde üst üste duran ellerimize baktım. Bu onun elini ilk tutuşum değildi ama bana tutmam için elini ilk uzatışıydı.

Adeta düşüncelerimi okuyabiliyormuşçasına, "Şimdi senin ne düşündüğüne geri dönelim," dedi.

İç çektim.

"Takıntılı olmakla tek suçlananın sen olmadığını öğrenirsen kendini daha iyi hisseder misin?"

Homurdandı. "Onu da mı duydun? Harika."

Güldü. "Baştan sona kadar kendimden geçmiştim."

"Üzgünüm," dedim.

"Neden özür diliyorsun? Böyle hissedenin bir tek ben olmadığımı bilmek güzel."

Ona kuşkulu gözlerle baktım.

"Şöyle açıklayayım." Düşünceli bir biçimde dudaklarını bük-tü. "Her ne kadar sen aklından geçeni okuyamadığım tek kişi olsan da; benim seni, senin beni düşündüğünden daha uzun süre düşündüğüm üzerine bahse varım."

"Ha!" Güldüm; irkılmışım. "O bahsi kesinlikle kaybeder-din."

Tek kaşını kaldırdı ve ardından o kadar kısık bir sesle konuş-

maya başladı ki, ona doğru eğilmem gerekti. "Ah, ama sen yirmi dört saatin sadece on altı saati boyunca uyanıksın. Bu noktada ben zaten önde başlıyorum."

"Ama rüyaları eklemen de lazım."

İç çekti. "Kâbuslar da rüya sayılıyor mu?"

Bir kez daha boynum kızarmaya başladı. "Seni rüyamda görürnce... O rüya kesinlikle bir kâbus olmuyor."

Ağzı şaşkınlıkla açıldı ve yüzü bir anda hassaslaştı. "Gerçekten mi?" diye sordu.

Bunun hoşuna gittiğini anladığım için, "Her gece," diye ekledim.

Bir anlığına gözlerini kapadı. Gözlerini tekrar açtığında gülümsüyordu.

"Ama REM döngüleri uykunun en kısa evresidir. Hâlâ senden saatlerce öndeyim."

Kaşlarım çatıldı. Dediklerini anlamakta zorlanıyordum. "Gerçekten de beni mi düşünüyorsun?"

"Buna inanmak neden bu kadar zor?"

"Bana bir baksana," dedim oldukça gereksiz bir biçimde, zaten bana bakıyordu. "Ben tamamen sıradanım; neredeyse ölümle sonuçlanacak her şeyi üzerime çekmek ve doğru düzgün bir çizgi üzerinde yürümeyecek kadar dengesiz olmam dışında tabii. Bir de kendine bak." Boştaki elimi ona doğru; onun o neredeyse yıkıcı mükemmelliğine doğru salladım.

Yavaşça gülümsedi. Hafifçe gülümsemişti ama gülümsemesi giderek yüzüne yayıldı; gamzeleri ortaya çıktı. Adeta 4 Temmuz kutlamalarının finalindeki havai fişek gösterileri gibiydi.

"Belayı çektiğin konusunda sana karşı çıkamam."

"Bak işte."

"Ama sen benim tanıdığım en az sıradan insansın."

Bir süre birbirimize baktım. Burada kalacak kadar önemli bir şey gördüğüne inanabilmek için gözlerini sorguladım. Her an elimde kayıp gidecek gibiydi; adeta tüm bunlar bir efsaneymiş gibi kaybolacaktı.

"Ama neden..." Ne demem gerektiğini kurgulayamamıştım.

Başını hafifçe eğdi, bekledi.

“Dün akşam...” Durdum ve başımı iki yana saldı. Kaşlarını çatı. “Bunu özellikle mi yapıyorsun? Bu sonunu getirmedeğin düşüncelerine bana eziyet mi etmeye çalışıyorsun?”

“Bunu doğru bir biçimde nasıl açıklarım, emin olamadım.”

“Dene lütfen.”
Derin bir nefes aldım. “Tamam. Seni sıkmadığımı ve kısa bir süre sonra Jeremy’ye geçmeyeceğini söylüyorsun.”

Başıyla onayladı; sırtıyordu ama kendini tuttu. “Ama dün akşam... Adeta...” Şu anda meraklanmıştı. Gerisi bir anda ağzımdan çıkıyordu. “Adeta vedalaşmak için bir yol arıyor gibiydin.”

“Çabuk kavriyorsun,” diye fısıldadı. Ve işte yine yüzünde o ıstırap vardı; benim en büyük korkumu teyit ediyordu.

Parmakları hafifçe parmaklarımı sıkı.

“Ama bu iki şeyin birbiriyle bir ilgisi yok.”

“Hangi iki şeyin?”

“Sana olan duygularımın derinliği ve gitmemin gerekliliği. Aslında alakalıdır ama ters orantılıdır.”

Gitmemin gerekliliği. Midem büzüldü. “Anlamıyorum.”

Tekrar gözlerimin içine baktı; beni yakıyor; büyülüyorlardı. Sesini çok zor duydum. “Seni çok önemseydiğimden, seni güvende tutmak için bir yol bulmam gerekiyor. Benden uzakta... O yüzden gitmek, yapılması gereken en doğru şey.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

Derin bir nefes aldı ve gözleri değişik bir biçimde adeta koyulaştı. “Gerçi seni yalnız bırakmak pek de işe yaramadı. Bunu nasıl beceriyorsun anlamıyorum.”

“Bana bir iyilik yap; bunu düşünmeyi bırak.”

Çarpık bir biçimde gülümsedi. “Gerçi senin neredeyse öleceğin vakalarına bakarsak sanırım sana yakın durmam senin için daha güvenli olacak.”

“Doğru dedin. Ne zaman yine başıboş bir kamyonet bana saldırır, belli olmaz.”

Kaşları çatıldı.

“Benimle Seattle’a gidiyorsun, değil mi? Seattle’da çok fazla kamyonet var. Beni tuzağa düşürmek için köşelerde bekliyor olabilirler.”

"Aslında o konuda bir sorunu olacaktı. Bu cumartesi gerçekten Seattle'a gitmen gerekiyor mu, yoksa bu hayranlarından kurtulmak için bir bahane mi?"

"Hmm."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Biliyorsun, otoparkta Taylor'la ilgili olarak beni zor durumda bıraktın."

"Onu baloya götüreceğin için mi?"

Ağzım açık kaldı. Ardından da dişlerimi sıktım.

Gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Ah, Beau."

Daha fazlasının geleceğini anlamıştım. "Ne?"

"Çoktan elbisesini aldı bile."

Buna diyecek bir şeyim yoktu.

Gözlerimdeki paniklemiş ifadeyi fark etmişti. "Daha da kötü olabilirdi. Aslında seni davet etmeden önce almıştı. İkinci el; çok da büyük bir para ödemedi. Sanırım bu kadar ucuz olduğu için almadan edemedi."

Hâlâ konuşamıyordum. Bir kez daha elimi sıktı. "Halledersin."

Üzgün bir tonla, "Ben danslara gitmem," dedim.

"Seni ben davet etseydim, beni de mi reddederdin?"

Onun altın sarısı, iri gözlerine baktım ve benden istediği herhangi bir şeyi reddedip reddetmeyeceğimi düşündüm. "Büyük olasılıkla hayır ama sonrasında hasta olduğumu ya da bileğimi incittiğimi bahane ederek iptal ederdim."

Bundan hiç hoşlanmamıştı. "İyi ama neden?"

Üzüntüyle başımı salladım. "Sen beni beden eğitimi dersinde görmedin hiç. Görseydin, bunun nedenini anlardın."

"Yani düz yolda bile takılıp düşecek bir şeyler bulabileceğini mi söylüyorsun?"

"Aynen öyle."

"Ben iyi bir öğretmenim Beau."

"Bence denge sonradan edinilecek bir kabiliyet değil."

Başımı salladı. "Bana cevap vermedin. Seattle'a gitmek konusunda kararlı mısın? Farklı bir şeyler yapmamızın senin için bir sakıncası var mı?"

'Biz' olduğumuz sürece ne yaptığımız hiç önemli değildi!

“Seçeneklere aıım,” dedim. “Ama bana bir iyilik yapar mısın?”

“Nedir?”

“Arabayı ben kullanabilir miyim?”

Kaşılarını attı. “Neden?”

“Öncelikle korkutucu bir sürücüsün, ayrıca Charlie’ye Seattle’a yalnız gideceğimi söyledim ve onun endişelenmesini istemiyorum.”

Gözlerini devirdi. “Benden korkman için bunca neden varken, sen araba kullanmamı takıyorsun kafaya.” Sıkıntıyla kafasını salladı ama sonra ciddileşti. “Babana o günü benimle geçireceğini söylemek istemiyor musun?” Bu soruda anlamadığım bir ima vardı.

“Charlie ne kadar az şey bilirse o kadar iyi.” Bu konuda kararlıydım. “Peki, nereye gideceğiz?”

“Hava güzel olacak, bu nedenle insanların arasında olmak istemiyorum. İstersen sen de benimle gelebilirsin.” Yine seçimi bana bırakıyordu.

“Belki sen de bana güneş konusunda söylediğın şeyi gösterebilirsin?” dedim bir sırrı daha açığa kavuşturacak olmanın heyecanıyla.

“Evet,” dedi gülümseyerek ama ardından tereddüt etti. “Ama eğer benimle yalnız kalmak istemezsen, sana Seattle’a tek başına gitmemeni tavsiye ederim. O büyüklükte bir şehirde başına gelebilecekleri düşününce ürperiyorum.”

“Biliyor musun, seninle yalnız kalmak beni rahatsız etmiyor.”

“Biliyorum,” dedi düşünceli bir şekilde. “Ama bence yine de Charlie’ye söylemelisin.”

Charlie’ye özel hayatımı anlatmayı düşünüp başımı iki yana salladım.

“Neden böyle bir şey yapıyım ki?”

Gözlerinde vahşı bir ifade belirdi. “Böylece seni geri getirmek için küçük bir nedenim olur.”

Sakinleşmesini bekledim ama sakinleşmeyince, “Sanırım şansımı deneyeceğim,” dedim.

Derin derin, sinirli bir biçimde iç geçirdi ve gözlerini çevirdi.

“Başka şeylerden konuşalım. Yeni bir konu.”

Konuyu değiştirme girişimim pek işe yaramamıştı.

“Ne konuşmak istiyorsun?” Hâlâ sinirliydi.

Kimsenin bizi duyamayacağından emin olmak için etrafıma bakındım. Arka köşede Archie öne eğilmiş Jessamine’le konuşuyordu. Eleanor onun yanında oturuyordu ama Royal gitmişti.

“Neden geçen hafta sonu Keçi Kayalıklarına avlanmaya gittiniz? Charlie aylar yüzünden oranın tehlikeli olduğunu söyledi.”

Çok açık bir şeyi gözden kaçırmışım gibi bana baktı.

“Aylar mı?” dedim.

Sırıttı.

“Biliyorsun, ayı avlanma zamanı değil,” dedim şaşkınlığımı gizlemek için.

“Dikkat edersen, kanunlar sadece ayları silahla vurmayı yasaklıyor,” dedi.

Dediklerini kavrarken eğlenerek yüzümü izledi.

“Aylar?” diye tekrarladım güçlkle.

“Eleanor en çok boz ayı sever.” Sesi uzaktan gelir gibiydi; ama vereceğim tepkiyi dikkatle izliyordu. Kendimi toparlamaya çalıştım.

“Hmm,” dedim. Pizzadan bir ısırık alırken başımı öne eğdim. Ağzımdaki lokmayı ağır ağır çiğnedim; sodamı uzun uzun içtim.

“Peki,” dedim sonunda başımı kaldırıp gözlerine bakarak, “sen en çok hangisini seviyorsun?”

Tek kaşını kaldırıp dudağını büktü; adeta sorumu onaylamıyormuş gibiydi. “Dağ aslanı.”

“Tabii bu mantıklı,” dedim başımı sallayarak; adeta çok normal bir şey söylemişim gibi.

Sesi benimki gibiydi; sanki çok normal bir şey konuşuyorduk. “Elbette yanlış avlanarak doğaya zarar vermek istemiyoruz. Yırtıcı hayvanların bol olduğu yerlerde yoğunlaşmaya çalışıyoruz. Burada daha çok geyik ve ceylan var, aslında fena sayılmazlar ama hiç eğlenceli değil.”

Gülümsedi.

“Evet, hiç eğlenceli değil,” diye mırıldanıp pizzamdan bir ısırık daha aldım.

“El, ilkbahar başlarında ayı avlamayı seviyor. Kış uykusundan

yeni uyandıkları için daha huysuz oluyorlar.” Hatırladığı bir fıkraya güler gibi güldü.

“Huysuz bir boz ayıdan daha eğlenceli bir şey olamaz,” dedim başımı sallayarak.

Edythe kıs kıs güldü ama ardından başını iki yana salladı.

“Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle lütfen.”

“Gözümde canlandırmaya çalışıyorum ama olmuyor,” diye itiraf ettim. “Bir ayıyı silahsız nasıl avlıyorsunuz?”

“Silahlarımız var.” Parlak dişlerini göstererek gülümsedi; tehdit edici bir gülümsemeydi bu. “Avcılık kurallarını yazarlarken bu pek akıllarına gelmiyor. Televizyonda avına saldırmakta olan bir ayı gördüysen Eleanor’u da avlanırken hayal edebilirsin.”

Kafeteryada oturan Eleanor’a baktım, neyse ki o bana bakmıyordu. Kollarındaki güçlü kaslar şimdi çok daha ürkütücü görünüyordu. Bir dağın yamacında elinde ayıyı tutup kaldırdığını...

Edythe benim nereye baktığımı görünce güldü. Ben de bakışlarımı ona geri çevirdim.

“Peki, tehlikeli mi?” diye sordum kısıp sesle. “Yani, sen de yaralanabiliyor musun?”

Kahkahası adeta zil çalmış gibi yüksekti. “Ah, Beau. Senin pizzaya dilimin kadar tehlikeli.”

Pizzaya bakıp, “İyk, dedim. O zaman sen de... ayı gibi misin?” diye sordum yavaşça.

“Benim daha çok aslana benzediğimi söylüyorlar,” dedi. “Belki de tercihlerimiz kım olduğumuzu açıklıyordur”

“Belki,” diye tekrarladım. Gülümsemeye de çalıştım ama zihnim bir türlü birleştiremediğim, birbirine zıt görüntülerle doluydu. “Bu benim bir gün görebileceğim bir şey mi?”

“Kesinlikle hayır!” Yüzü her zamankinden daha beyaz kesildi; gözleri öfkeyle parlıyordu. Elini elimden çekti ve kollarını sıkıca kavuşturdu.

Elim boş bir biçimde masada kalmıştı; hem de soğuktan uyuşmuştu.

“Ne dedim ki?”

Bir an kontrolü yine ele almak için gözlerini kapattı. Sonunda gözleri gözlerimle buluştuğunda sinirli görünüyordu. “Keşke

görebilseydin çünkü sen gerçekleri henüz algılayamadın. Belki de benim ne kadar tehlikeli olabileceğimi görmen iyi olabilir.”

“Peki o zaman, neden olmasın?” Onun sert ifadesini görmezden gelmeye çalışıyordum.

Bir süre daha bana dik dik baktı.

“Sonra konuşuruz,” dedi. Bir hamlede ayağa kalktı. “Geç kalıyoruz.”

Etrafıma bakındığımda, kafeteryanın boşalmış olduğunu görüp şaşırdım. Edythe’in yanındayken zaman ve yer kavramlarını yitiriyordum. Hemen ayağa fırladım; ikimizin çantasını da aldım.

“Tamam, sonra konuşalım o zaman,” dedim. Konu kesinlikle kapanmamıştı.

11. KARIŞIKLIKLAR

Biz laboratuardaki masamıza doğru yürürken herkes bize bakıyordu. Edythe artık sandalyesini benden olabildiğince uzağa çekmiyordu. Tam tersine, bana çok yakın, kollarımız neredeyse birbirine değecek şekilde oturuyordu.

Her zaman dakik olan Bayan Banner sınıfa girdi. Üzerinde çok eski ve ağır görünen bir televizyon ve videonun bulunduğu uzun, metal, tekerlekli bir dolabı çekiyordu. Film günüydü, bütün sınıfın keyfi yerine gelmişti. Zaten bu saatten sonra derse dikkatimi veremeyeceğim kesindi.

Bayan Banner kaseti videoya yerleştirdi ve ışıkları söndürmek için duvara doğru yürüdü.

Sınıf karardıktan sonra bir anda durum garipleşti.

Edythe'in bana sadece bir santim uzakta oturduğunun zaten farkındaydım. Ama onun daha da fazla farkında olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama karanlıkta, bir şekilde... onun vücudundan benimkine doğru bir elektrik akımı var gibiydi; sanki aramızdaki boşlukta ufak kıvılcımlar çıkıyordu. Tüyleri koluma dokunduğunda neredeyse canım yanıyordu.

Ona dokunmak, o kusursuz yüzünü okşamak için yanıp tutuşuyordum. Sorunum neydi? Sadece karanlık diye insanlara dokunamazdınız. Kollarımı kavuşturup ellerimi yumruk yaptım.

Jenerik akmaya başlayınca oda biraz daha aydınlandı. Ondan gözlerimi alamıyordum.

Onun da benim gibi ellerini yumruk yapıp kollarının altına aldığı ve yan gözle bana baktığını gördüm. Benim baktığımı

görünce gülümsedi; utanmış gibiydi. Gözleri karanlıkta bile alev alevdi. Aptalca bir şey yapmamaya dikkat etmeliydim.

Bu bir saat bana çok uzun gelmişti. Dikkatimi filme veremedim; hatta konunun ne olduğunu bile anlayamadım. Vücudumdaki elektrik azalmıyordu. Arada sırada yan gözle Edythe'e bakıyordum ama o da hiç de rahatlamış görünmüyordu. Ona dokunma arzum gittikçe artıyordu, yumruk halindeki ellerimi parmaklarım acıyana kadar sıktım.

Dersin sonunda Bayan Banner ışıkları açınca rahatlayarak derin bir nefes aldım. Kollarımı açıp parmaklarımı hareket ettirdim. Edythe gülüyordu.

"Çok ilginç," diye mırıldandı. Sesi boğuk, gözleri ise ihtiyatlıydı.

"Hmm." Söyleyebileceğim tek şey buydu.

"Gidelim mi?" diye sordu ayağa kalkarken. Tek parmağıyla çantasını kaptı.

Bana spor salonuna kadar eşlik ederken hiç konuşmadı. Kapıda durduk; ona hoşça kal demek için döndüm. Ancak yüzünü görünce neye uğradığımı şaşırdım. Allak bullak olmuştu, acı çeker gibiydi. Öyle güzeldi ki ona dokunma arzum daha da şiddetlendi. Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Kararsızlık içinde elini kaldırdı, gözlerindeki tereddüdü görebiliyordum. Parmak uçlarıyla elmacık kemiğime dokundu. Eli buz gibi soğuktu ama parmağının geçtiği yerler yanıyordu.

Hiçbir şey söylemeden arkasını döndü ve hızla uzaklaştı.

Sersemlemiş bir halde spor salonuna gittim. Dalgın dalgın üzerimi değiştirdim, etrafımdaki insanların farkında bile değildim. Biri elime bir raket tutuşturuncaya kadar da gerçekliği algılayamamıştım; bilincim bile yerinde değildi neredeyse.

Raket ağır değildi ama bunun önemi yoktu. Benim ellerimde tehlikeliydi. Birkaç oğlanın bana ve rakete kuşku dolu gözlerle baktığını görebiliyordum. Daha sonra Koç Clapp çiftlere ayrılmamızı söyledi ve en son benim seçileceğimi anladım.

Ama McKayla'nın sadakatini hafife almış olduğumu anladım. Hemen benim yanıma geldi.

"Biliyorsun, bunu yapmak zorunda değilsin," dedim.

Sırıttı. "Merak etme, yolundan çekilirim," dedi gülümseyerek. Bazen McKayla'yı sevmek ne kadar da kolaydı.

Ama her şey kötü gitti. Nasıl yaptıysam, raketle hem kendi kafama hem de McKayla'nın omzuna vurdum! Dersin kalanını tenis kortunun gerisinde raketi arkama saklayarak geçirdim. Onu yaralamış olmama karşın McKayla gayet iyiydi. Tek koluyla oynadığı halde dört maçtan üçünü kazandı.

"Ee?" dedi McKayla korttan çıkarken.

"Efendim?"

"Sen ve Edythe Cullen ha?" Sesinde hafif bir düşmanlık seziniyordum.

"Evet ben ve Edythe Cullen," dedim. Eminim sesimde merakı hissetmişti.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı.

"Hoşuna gitmesine de gerek yok."

"O parmağını şaklatıyor ve sen de koşuyor musun?"

"Sanırım."

Bana kızgın bir bakış fırlattı. Ona arkamı dönüp yürüdüm. Biliyordum yarın gerçekten de kimse beni eşi olarak seçmeyecekti. Ama giyindikten sonra McKayla'yı unutmuştum bile. Acaba Edythe beni dışarıda bekliyor muydu? Belki de arabasının yanına gitmeliydim. Ya kardeşleri de oradaysa? Royal'inkinin yanına park etmişti. Benim bildiğimi onlara söylemiş miydi? Benim bildiğimi bildiklerini bilmem gerekiyor muydu? Vampirlerin varlığını bilmekle ilgili görgü kuralları nelerdi? Başımla selam versem yeter miydi?

Spor salonundan çıktığımda Edythe her ne kadar bulutlar hâlâ simsiyah olsa da, spor salonunun gölgeliğinin altında ellerini önünde kavuşturmuş biçimde beni bekliyordu, güzel yüzünde sakin bir ifade vardı; ona doğru yürüdüğümü görünce hafifçe gülümsedi. Üzerindeki ince kazak bu hava için yetmezdi ve ne kadar aptalca olduğunu bilsem de ceketimi çıkarıp onu sarmalamak istedim. Onun yanına doğru yürürken bir ahenk hissettim; adeta ona yakın olduğum zaman dünyadaki her şey tam yerli yerindeydi.

"Merhaba," dedim. Suratıma aptal bir gülümseme yerleştiğini fark etmiştim.

“Merhaba.” Gülüşü muhteşemdi. “Beden eğitimi dersi nasıldı?”

Bir anda şüphelendim “Fena değildi.”

“Ciddi misin?” İkna olmamış gibiydi. “Başın nasıl?”

“Sana inanamıyorum!” Arkamı döndüm. Oradan gitmeye hiç niyetim olmadığı halde park yerine doğru yürümeye başladım. Hemen yetişti bana.

“Seni beden eğitimi dersinde görmediğimi söyleyen sendin. Ben de merak ettim.”

“Harika,” dedim. “Mükemmel. Şey pardon. Eğer benimle görünmek istemezsen eve yalnız yürüyebilirim, sorun olmaz.”

Güldü, adeta müzik gibiydi. “Çok eğlendiriciydi. Gerçi o kıza biraz daha sert vursan çok da umurumda olmazdı.”

“Ne?”

Arkamıza bakınca gülümsemesi yok oldu. Ben de neye baktığını görmek için baktım; bizden uzaklaşırken McKayla’nın saçları havada sallanıyordu.

“Ailem dışında birinin benimle ilgili böyle düşündüğünü öğrenmeyeli uzun zaman olmuştu. Ve bu hiç hoşuma gitmedi.”

Edythe yüz ifademi görünce kahkaha attı. “Merak etme. Arkadaşının canını yapmam. Hem yaparsam kim badmintonda senin partnerin olur ki?”

Anlamak zordu. Edythe çok... hassastı. Ama bunu söylediğinde yeteneklerine gereğinden fazla güvendiği de belliydi. McKayla veya başka birinin canını yakmak isterse bu o kişi için kötü haber demektir. O tehlikeliydi, bunu biliyordum ama buna ne zaman inanmaya çalışsam duvara tosluyordum.

“Ailen senin hakkında ne gibi şeyler düşünüyor ki?”

Başını salladı. “İnsanları düşünceleri yüzünden yargılamak haksızlık olur. Önemli olan hareketlerdir.”

“Bilmiyorum... Eğer birinin duyabileceğini bilsen, bunu yüksek sesle söylemekle aynı şey değil mi?”

“Senin için söylemesi kolay.” Sırıttı. “Düşünceleri kontrol etmek çok zordur. Royal ve ben kafa kafaya verdiğimizde onun hakkında çok daha kötü şeyler düşünüyorum ve bunları da yüksek sesle söylüyorum.” Kahkahası yine kulaklarımda çınladı.

Nereye doğru gittiğimize bakmamıştım o yüzden Edythe'in arabasının etrafında toplanmış çocuklara rastladığımız için yavaşlayınca şaşırdım. Royal'ın kırmızı üstü açılır arabasının etrafında çoğunlukla erkeklerden oluşan bir daire vardı. Bazılarının ağızlarının salyaları akacakmış gibi görünüyordu. Ama ailesinden biri yoktu ve acaba onlara kendini biraz rahat bırakmasını söyleyip söylemediğini düşündüm.

Edythe'e kapıyı açmak için yanlarından geçerken çocuklardan hiçbirini bana bakmadı bile.

"Araba fazla gösterişli," diye söylendi içeri girerken.

Ben de aceleyle diğer tarafa geçip içeri girdim.

"Ne marka?" diye sordum.

"M3," dedi park alanından geri geri kimseye vurmadan çıkmaya çalışırken.

"Arabalardan pek anlamam ben."

"BMW." Dikkatle geri çıktı.

"Tamam, onu duymuştum."

Okuldan uzaklaştık ve yine ikimiz kalmıştık. Baş başa olmak inanılmaz bir özgürlüktü. Bizi izleyen veya dinleyen biri yoktu.

"Sonunda sonra oldu mu, zamanı geldi mi?" diye sordum.

Sesimdeki önemi hissettiğine emindim.

Kaşlarını çattı. "Sanırım."

Yüzümü mümkün olduğunca ifadesiz tutmaya çalıştım açıklamasını beklerken. Sanki çok gerekliymiş gibi, yola odaklanıyormuş gibi yaptı. Ben de yüzünü izledim. Yüzü şekilden şekle büründü ama ifadesi o kadar hızlı değişiyordu ki çözemedim. Arabayı durdurana kadar sorumu duymazdan geleceğinden korktum. Ona baktım, şaşırmıştım. Çoktan Charlie'nin evinin önündeydik, kamyonetimin arkasına park etmişti. Önüme bakmazsam onun arabasına binmenin daha kolay olduğunu fark ettim.

Ona baktığımda o da bana bakıyordu; adeta gözleriyle beni ölçüyordu.

"Hâlâ senin beni avlanırken görmeni neden istemediğimi merak ediyor musun?" Ciddi görünüyordu ama gözlerinde farklı bir pırıltı vardı. Kafeteryada olduğu gibi değildi.

“Ben daha çok senin tepkinin nedenini merak ediyordum,” dedim.

“Seni korkuttum mu?” Adeta öyle olmasını istiyor gibi soruyordu.

“Korkutmak istedin mi?”

Başını yana yatırdı. “Belki de.”

“Tamam, o zaman, çok korktum.”

“Seni korkuttuğum için özür dilerim.” Gülümsedi. Yüzünde artık dalga geçmediğini gösteren bir ifade belirdi. “Biz avlanırken senin orada olacağını düşünmek...” Dişlerini sıktı.

“Çok mu kötü olur?”

“Çok,” diye fısıldadı dişlerinin arasından.

“Neden?”

Derin bir nefes alıp giderek bastırmaya başlayan, neredeyse dokunulacak kadar yakınlaşmış olan gökyüzündeki kocaman bulutlara baktı.

Gönülsüzce konuşmaya başladı. “Biz avlanırken duygularımıza teslim oluruz. Aklımızla hareket etmeyiz. Özellikle koklama duyusu... Kontrolümü kaybettiğimde yakınımda olursan...” Başını iki yana salladı, hâlâ mutsuzca gökyüzüne bakıyordu.

Hemen tepkimi ölçeceğini bildiğim için yüz ifademi kontrol etmeye çalışıyordum. Göz göze geldik ve bir süre sessiz kaldık. Ama gözlerimiz birbirine kenetlenmiş halde kalmaya devam etti ve sessizlik derinleşti; değişti. Bir anda bu öğleden sonra derste hissettiğim elektrik kıvılcımlarını hissettim. O gözünü bile kırpmadan gözlerime bakarken başım da dönmeye başladı ve sonunda derin bir nefes aldığım da gözlerini kapattı.

“Beau, içeri girsen iyi olacak,” dedi ipek gibi bir sesle. Gözleri hâlâ bulutlardaydı.

Kapıyı açtım, buz gibi hava kendime gelmemi sağladı. Başım hâlâ dönüyor gibiydi; sendelemekten korktuğum için dikkate arabadan indim ve arkama bakmadan kapıyı kapattım. Otomatik camın açıldığını duyunca arkamı döndüm.

“Beau?” diye seslendi. Yüzünde çarpık gülümsemesiyle pencereye uzanmıştı.

“Efendim?”

“Yarın sıra bende,” dedi.

“Ne sırası?”

Bu kez parlak dişlerini göstererek gülümsedi. “Soru sorma sırası.”

Ben aklımı başıma toplayamadan, o köşeyi dönmüştü bile. Eve doğru yürürken gülümsüyordum. Hiç değilse ertesi gün beni görmek istediğini anlamıştım.

O gece Edythe yine rüyalarımaya girdi. Ama bu kez bilinçsizken hissettiklerim farklıydı. Öğleden sonra hissettiğim o elektriği hatırlayıp titredim, huzursuzca yatağımda dönüp durdum. Ancak gün ışımaya başladığında derin bir uykuya dalabildim.

Alarm çaldığında hâlâ yorgun ve huzursuzdum. Duş aldıktan sonra banyoda saçımı tararken kendime baktım. Her zamanki gibi görünüyordum ama yine de farklı bir şey vardı. Saçım koyu ve kabarıktı; tenim çok soluktu ve kemiklerim de eskisi gibiydi; bir değişiklik yoktu. Gözlerim de hâlâ açık maviydi ama... kararlıydı. Her zaman, anlamı esas rengin kattığını düşünürdüm; onlar yüzümün bir parçasıydı ve hep çok şüpheliydiler. Ama renkleri değişmemiş olmasına rağmen kararsızlık yok olmuştu. Şu anda bana bakan çocuk kararlıydı; yolundan emindi. Bu ne zaman oldu emin değildim ama sanırım tahmin edebilirdim.

Kahvaltı her zamanki gibi sessizdi. Charlie kendine sahandaki yumurta yapmıştı; ben de bir kâse mısır gevreği yedim. Onun cumartesi planlarını unutup unutmadığını merak ettim. Tabaklarını lavaboya götürürken aklımdan geçenleri okumuş gibi sorumu cevapladı. “Bu cumartesi...” diye söze başladı.

“Evet baba?”

Mutfağın diğer tarafına yürüyüp musluğu açarken, “Hâlâ Seattle’a gitmeyi düşünüyor musun?” diye sordu.

“Düşünüyorum,” dedim kaşlarımı çatarak. Keşke konuyu hiç açmasaydı da ona yalan söylemek zorunda kalmazaydım.

Tabağına biraz bulaşık deterjanı sıktı ve süngerle ovdu. “Dansa yetişemeyeceğin kesin mi?”

“Ben dansa gitmiyorum baba.”

“Kimse seni davet etmedi mi?” Gözlerini yıkadığı tabaktan ayırmayarak endişesini gizlemeye çalıştı.

“Çok benim tarzım değil,” dedim.

“Ya.” Kaşlarını çatı.

Acaba benim sosyal olarak dışlanmamdan mı korkuyordu? Belki de ona pek çok davet aldığı mı söylemeliydim. Ama bu da geri tepdi. Hepsini geri çevirdiğimi duymak pek hoşuna gitmezdi. Ve de o zaman ona beni dansa davet etmeyen bir kız olduğunu söylemem gerekirdi... Bu konuya girmek istemiyordum.

Bu bana mezuniyet balosunu, Taylor ve aldığı elbiseyi, Logan'ın bana karşı tavrını ve tüm o karmaşayı hatırlatmıştı. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Hangi evrende olursam olayım mezuniyet balosuna gitmeyeceğim kesindi. Edythe Culen'in olduğu bir evrende başka bir kızla ilgilenmeyeceğim de kesindi. Bunu yürekten istemezken Taylor'ın planına uymak adil olmazdı. Ama bunu nasıl yapacağımı bulmam lazımdı.

Charlie benimle vedalaşıp evden çıktı, ben de dişlerimi fırçalayıp kitaplarımı almak için üst kata çıktım. Polis arabasının uzaklaştığını duyunca, dayanamayıp cama koştum. Gümüş rengi araba gelmiş, Charlie'nin yerine park etmişti bile. Merdivenlerden inip kapıya koştum. Bu garip döngünün daha ne kadar devam edeceğini merak ediyordum ama bitmesini hiç istemiyordum.

Arabada bekledi, ben kapıyı kilitlemeden kapatırken bana bakmıyordu. Arabaya yürüdüm, kapıyı açıp binmeden önce utanarak duraksadım. Gülümsüyordu, çok rahat ve her zamanki gibi kusursuz görünüyordu.

"Günaydın. Bugün nasılsın?" Yüzümde gözlerini gezdirdi; sanki kıbarlık olsun diye değil, önemli bir şeymiş gibi sormuştu.

"İyiymim teşekkür ederim." Ben her zaman iyiydim. Hatta onun yanındayken iyiden daha fazlasıydım.

Gözleri gözlerimin altındaki mor halkalara takıldı. "Yorgun görünüyorsun."

"Uyuyamadım," diye itiraf ettim.

Kahkaha attı. "Ben de uyuyamadım."

Motoru çalıştırdı; sessizce çalıştı; alışmaya başlamıştım. Bir sonraki sefer kamyonetimi çalıştırdığımda sesinden kesin korkacaktım.

"Sanırım doğru. Senden daha çok uyumuşumdur."

"Tahmin etmiştim."

"Dün gece ne yaptın?" diye sordum.

Güldü. “Şansını zorlama. Bugün soru sorma sırası bende.”
“Haklısın, unutmuşum.” Alnım kıristi. Benim hakkımda
neyi merak edebilirdi ki? “Ne bilmek istiyorsun?”

“En sevdiğin renk ne?” diye sordu yüzünde ciddi bir ifadeyle.

“Her gün değişiyor.”

“Öyleyse bugün en sevdiğin renk ne?”

“Sanırım altın rengi.”

“Bu seçimin rastgele mi yoksa arkasında bir şey yatıyor mu?”

Boğazımı temizledim; kendi hareketlerimin farkındaydım.

“Bugün gözlerinin rengi öyle. Eğer geçen hafta sorsaydın siyah
derdim.”

Bana tam anlamadığım bir bakış fırlattı ama ben daha sorama-
dan bir sonraki sorusuna geçti.

“Şu anda CD çalarında hangi CD var?” diye sordu.

Bunu bir süre düşünmem gerekti ardından da Phil’in verdi-
ği CD’yi hâlâ çıkartmadığımı hatırladım. Grubun adını söyle-
diğimde yüzünde çarpık bir gülümseme ve gözlerinde garip bir
ifade belirdi. Arabadaki CD çaların altındaki çekmeceyi açtı ve
daracak yerde üst üste dizilmiş otuz kadar CD’nin içinden bir
CD alıp bana verdi. Aynı CD’ydi.

“Debussy’ye ne dersin?” dedi tek kaşını kaldırarak.

Bütün gün böyle geçti. Edythe, benimle İngilizce sınıfına
doğru yürürken, İspanyolca dersinden sonra buluştuğumuzda,
öğle yemeğinde, tüm gün boyunca sorular sordu. Hayatımdaki
en gereksiz detayları bile sordu. En sevdiğim ve nefret ettiğim
filmler, gittiğim ve gitmek istediğim yerler, kitaplar...

En son ne zaman bu kadar çok konuştuğumu hatırlamıyor-
dum. Hep kendimden konuşarak onun canını sıkıyormuşum
gibi geldi bana. Ama sorularının ardı arkası kesilmediği ve ilgiyle
dinlediği için devam ettim. Soruları o kadar hızlı soruyordu ki,
kendimi insanın aklına gelen ilk cevabı verdiği psikiyatrik testler-
den birinde gibi hissetmeye başladım. Ama bu hoşuna gittiği için
bozmadım. “Hâlâ bana sormadığın bir soru var.”

“Birden fazla var ama hangisinden bahsediyorsun?”

“Hayatımda yaptığım en utanç verici şey.”

Sırıttı. “Bu özel bir hikâye mi?”

“Emin değilim. Beş dakikaya söylerim.”

Masadan kalktım. Gözleri meraktan parlıyordu.

Her zamanki masamda arkadaşlarım ayağa kalkmaya başlamışlardı. Onlara doğru ilerledim.

Yanaklarım kızarmaya başlamıştı ama sanırım sorun yoktu. Zaten duygulanmış görünmem gerekiyordu. Annemin kaçırma-
dan izlediği pembe dizideki adam bu sahneyi oynasaydı tamamen kıpkırmızı görünürdü. Onun sayesinde en azından senaryonun ana hatlarını kafamda çıkarmıştım; bir zamanlar Edythe hakkında düşündüğüm bir şeyi biraz süsleyecektim; bunun karşındaki için bir iltifat olmasını istiyordum.

Beni ilk fark eden Jeremy olmuştu ve gözleri kuruntuluydu. Benim kızarmış yüzümden Edythe’e sonra da tekrar bana bakıyordu.

Yanına gelince, “Taylor, seninle bir dakika konuşabilir miyim?” diye sordum. Sesim hiç de alçak sayılmazdı.

Herkesin tam ortasında oturuyordu. Logan o balık gibi yeşil gözleriyle bana dönüp kızgın bakışlar fırlattı.

“Tabii Beau,” dedi Taylor. Sesinden şaşırmış olduğu belliydi.

“Bak,” dedim. “Bunu artık devam ettiremeyeceğim.”

Herkes sustu. Jeremy etrafa bakıyordu. Allen utanmış gibiydi. McKayla bana adeta bunu bu şekilde yaptığım için inanamıyormuş gibi eleştirir gözlerle baktı. Ama ne yapacağımı veya neden bunu yaparken etrafta insanların olması gerektiğini biliyordu.

Taylor şoke olmuştu. “Ne?”

Kızgın bakışlarımı ona yönelttim. Kolaydı çünkü bunu yapmamaya kendimi ikna edemediğim veya daha iyi bir yol bulamadığım için kendime kızgındım. Ama şu anda aklıma eseni yapmak için çok geçti.

“Senin oyununda piyon olmaktan bıktım Taylor. Benim de duygularım olduğunun farkında değil misin? Sen başkasını kışkırtmak için beni kullanırken benim tek yapabileceğim seyretmek oluyor.” Gözlerim ağzı açık bize bakan Logan’a kaydı hızla, sonra tekrar Taylor’a baktım. “Bu sırada kalbimi kırmak umurunda bile değil. Güzel olmak mı seni bu kadar acımasız yaptı?”

Taylor'ın gözleri fal taşı gibi olmuştu; ağzı da açık kalmıştı.
"Artık oyunda yokum. Tüm bu mezuniyet balosu maskaralı-
ğın? Ben yokum. Gerçekten gitmek istediğin kişiyle git." Bu sefer
Logan'a ters ters daha uzun süre baktım.

Ardından arkamı döndüm ve dramatik olduğunu ümit etti-
ğim bir biçimde arkamdan kafeteryanın kapısını çarptım.
Bu asla yanıma kâr kalmayacaktı.

Ama en azından özgürdüm. Tahminen buna değerdi.
Birden yanımda Edythe belirdi ve adeta sanki başından beri
benimle yürüyormuş gibi adımlarıma uyarak yürümeye başladı.
"Bu muhteşemdi."

Derin bir nefes aldım. "Belki de biraz abarttım. Sence işe ya-
radı mı?"

"Hem de nasıl. Taylor kendini filmlerdeki kötü kadın gibi
hissediyor ve neden öyle olduğunun bile farkında değil. Logan
en geç pazartesiye kadar onu davet etmezse çok şaşırırım."

"İyi-" diye homurdandım.

"Şimdi sana geri dönelim."

Edythe Biyoloji dersine kadar sorularına devam etti. Bayan
Banner yine televizyonu ve videoyu getirmişti. Öğretmen ışığın
düşmesine uzandığında Edythe'in iskemlesini benden uzaklaştı-
rdığını fark ettim. Ama bunun bir yararı olmadı. Işıklar söner
sönmez yine aramızdaki kısa mesafeyi aşip ona dokunmak, o so-
ğuk, pürüzsüz derisini hissetmek istedim.

Adeta giderek artan bir kaşıma isteği gibiydi. Başka hiçbir şeye
dikkatimi veremiyordum. Her ne izliyorsak bunun son olmama-
sını ümit ediyordum.

Kısa bir süre, belki de on beş dakika sonra -belki sadece iki da-
kika geçmişti ve ben elektriklenme yüzünden böyle hissediyor-
dum- yerimde kıpırdanıp kolum hafifçe onun omzuna değene
kadar ona doğru eğildim. Geri çekilmedi.

Bu ufak temasın işe yarayacağını, içimde beliren isteği azalta-
cağını düşünmüştüm ama bu işe yaramadı; hatta geri tepti. Ara-
mızdaki elektriklenme daha da arttı, elektrik sıçramaları büyüdü.
Bir anda ona kolumu atıp yanıma çekmek, saçlarını okşamak, yü-
zümü saçına gömmek istedim, parmağımı dudaklarında dolaş-
tırmak, boynuna dokunma isteğiyle yanıp tutuşmaya başladım.

Bir sınıf dolusu insanın önünde, fazlasıyla uygunsuz hayaller. Öne eğildim; kollarımı masada kavuşturdum ve parmakla-nmla masanın kenarını tutarak kendimi sabit tutmaya çalıştım. Ona bakmıyordum; o da dönüp bakarsa elimdeki tüm oto kontrolü kaybedebilirdim. Filmi izlemeye çalıştım ama renkler anlamsız görüntülere dönüştü.

Bayan Banner ışıkları yaktığında rahatladım, sonunda Edythe'e baktım; o da yüzünde kararsız bir ifadeyle bana bakıyordu.

Dün olduğu gibi yine sessizlik içinde spor salonuna doğru yürüdük. O yine hiçbir şey söylemeden şakaklarımdan çeneme kadar bütün yüzüme dokundu; bu sefer soğuk elinin tersiyle yaptı bunu, sonra da arkasını dönüp gitti.

Ders çabuk geçti. Zaman kaybetmemek için Koç Clapp dün-kü eşlerimizle oynamamızı söylemişti, o yüzden McKayla yine eşim olmuştu. McKayla'nın tek kişilik badminton oyununu izledim ama katılmadım. McKayla bütün gün benimle konuşmamıştı; belki kafeteryada olanlardan dolayı, belki önceki günkü tartışmamızdan dolayı bana hâlâ kızgındı, belki de yüz ifadem çok boş olduğu için bir şey dememişti. Aslında bu beni rahatsız ediyordu ama şu anda bununla ilgilenmem mümkün değildi; tıpkı biyolojiyle de ilgilenemediğim gibi.

Dün hissettiğim ahenk duygusu Edythe'i aynı yerde, ben spor salonunun kapısından çıkarken onu da salonun gölgesinde bekler görünce yine belirdi. Dünyada her şey yolundaydı. Yüzüme büyük bir gülümseme yayıldı. O da bana gülümsedi ve ardından beni yine sorguya çekmeye başladı.

Bu kez soruları daha farklıydı ve bunlara cevap vermek hiç de kolay değildi. Evimde neyi özlediğimi tüm ayrıntılarıyla öğrenmek istiyordu. Charlie'nin evinin önünde saatlerce oturduk. Hava kararmış ve birden bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlamıştı.

Ona Phoenix'in bütün doğal güzelliklerini anlattım; acı, reçi-nemsi ama yine de hoş tuzruhu kokusunu, temmuzda ağustos-böceklerinin cırlamalarını, muazzam gökyüzünü, ufka uzanan beyaz-maviyi... İşin en zor kısmı, çatallı ve neredeyse ölü görü-nen bir bitki örtüsüne bağlı olmayan, sarp kayalıkların arasında-

ki güneş alan vadilerin güzelliğini neden özlediğimi anlatmaktı. Ona bunları anlatırken ellerimi kullandığımı fark ettim.

Sürekli sorularından dolayı konuşmayı tek yönlü sürdürdüğüm için mahcuptum. Sonunda eski odamdan da söz ettim. Durdu. Başka bir soru sormadı.

“Bitti mi?” diye sordum. Rahatlamıştım.

“Daha çok sorum var ama baban birazdan gelir.”

“Ne kadar geç oldu ki?” dedim saatime bakarken. Bu kadar geç olduğunu anlamamıştım.

“Alacakaranlık,” dedi Edythe karanlık ufka doğru bakarken. Birden dalmıştı, aklı başka yerlerde gibiydi. Ben de ona baktım. Sonunda gözlerini bana çevirdi.

“Bizim için günün en güvenli saati,” dedi gözlerimdeki soruya cevap verir gibi. “En kolay saatler. Ama aynı zamanda da hüzünlü. Bir günün sonu, gecenin başlangıcı. Karanlığı tahmin etmek ne kadar kolay, değil mi?” Düşünceli gözlerle gülümsedi.

“Ben geceyi severim. Hem karanlık olmasa yıldızları göremeyiz.” Kaşlarını çattım. “Burada pek göremiyoruz ama.”

Gülümsedi. Hava bir anda yumuşamıştı.

“Charlie birazdan gelir. Tabii ona cumartesi gününü benimle geçireceğini söylemek istiyorsan...”

“Teşekkürler ama hayır.” Kitaplarımı aldım. Saatlerdir oturduğum için bacaklarımın uyuştüğünü fark ettim. “Öyleyse, yarın sıra bende, değil mi?”

“Kesinlikle hayır!” dedi muzip bir ifadeyle. “Sana sorularımın bitmediğini söyledim.”

“Başka ne soracaksın?”

“Yarın öğrenirsin.”

Ona bakakaldım, her zamanki gibi büyülenmiştim.

Ben daha önce bir tipim olmadığını düşünüyordum. Eski arkadaşlarımdan hepsinin bir seçeneği vardı; kimi sarışınları seviyordu; kimi bacaklara düşküncü; kimi de sadece mavi gözlü olanlara. Ben bu kadar seçici değildim; güzel bir kız, güzel bir kızdı. Ama görünüşe göre benim tipim oldukça belirliydi; sadece bunu daha önce bilmiyordum. Örneğin bu metalik bronz rengi saçlara bayılıyordum. Bal rengi gözler de; zaten daha önce bu renk göz de görmemiştim. Bir kızın dudaklarının tam da böyle kıvrılması

gerekiyordu ve uzun siyah kirpiklerinin altında elmacık kemiklerinin çıkık olması lazımdı. Demek ki benim de kalbimi harekete geçirecek bir surat vardı.

Uyarıları unutarak salakça onun yüzüne doğru eğildim.

O geri çekildi.

Elimi indirirken, "Pardon," dedim.

Ama anında kafasını çevirdi ve tekrar yağmura baktı.

"Ah hayır," dedi.

"Sorun ne."

Çenesi kasılmıştı; dişlerini sıkıyordu ve kaşları dümdüz olmuştu. Bana sadece bir saniyelğine bakıverdi.

Yüzünü ekşitti. "İşte bir sorun daha."

Eğilip ani bir hareketle kapıyı açtı; bu kadar yakın olduğu için bir anda kalbim çarptı ve adeta korkar gibi benden uzaklaştı.

Yağmurda bir arabanın farlarını gördüm. Kafamı kaldırdım, Charlie'yi göreceğimi düşünüyordum ama bu tanımadığım koyu renk bir sedandı.

"Acele et," dedi Edythe.

Arabadan indim. Edythe'in gözlerinde hâlâ öfkeyle karışık tuhaf bir ifade vardı; arabaya bakıyordu. Yüzüm yağmurdan ıslandı, kapüşonumu geçirdim.

Arabanın önündeki gölgeleri anlamlandırmaya çalıştım ama çok karanlıktı. Yeni arabanın ışığında Edythe'i görebiliyordum; hâlâ önüne bakıyordu ve göremediğim biri veya bir şeye odaklanmıştı. İfadesinde hayal kırıklığı ve meydan okuma vardı.

Sonra motoru çalıştırdı. Lastikler gıcırdadı. Volvo birkaç saniye içinde gözden kayboldu.

"Selam Beau!" diye seslendi biri arabanın sürücü koltuğundan. Tanıdık bir sestir bu.

"Jules?" dedim gözlerimi kısıp bakmaya çalışarak. Ardından Charlie'nin arabası görüldü ve farlarıyla Jules'un arabasını aydınlattı.

Jules arabadan inmişti bile. Yüzündeki geniş gülümseme karanlıkta bile belli oluyordu. Ön koltukta bir görenin bir daha asla unutamayacağı bir yüze sahip bir kadın vardı; katı ve acılara dayanıklı; adeta eski bir deri ceketmiş gibi kırışıqlarla dolu bir

yüz. Ve şaşırtıcı biçimde gözleri çok tanıdıktı; kalın kaşlarının altındaki siyah gözleri hem çok genç hem de çok yaşlı gözlerdi bunlar. Jules'un annesi Bonnie Black'ti bu. Görüşmeyeli beş yıl olmuştu ama Charlie buraya geldiğim ilk gün adından bahsettiği için unutmamıştım. Bana bakıyor, yüzümü inceliyordu; ben de hemen gülümseyerek karşılık verdim. Sonra daha fazlasını fark ettim; gözleri sanki dehşetle büyümüş gibi iriydi; burun delikleri inip kalkıyordu. Gülümsemem kayboldu.

İşte bir sorun daha, demişti Edythe.

Bonnie hâlâ bana meraklı ve endişeli gözlerle bakıyordu. Bonnie, Edythe'i bu kadar çabuk tanımış olabilir miydi? Oğlunun uydurduğu saçma efsanelere inanıyor olabilir miydi?

Bu sorunun cevabı Bonnie'nin gözlerinde okunuyordu. Evet. Evet, olabilirdi!

12. DENGELEME

“Bonnie!” diye bağırdı Charlie arabadan iner inmez.

Eve doğru döndüm, verandanın altına sığınmak için koşarken Jules’a elimle işaret edip onu yanıma çağırdım. Charlie’nin onları yüksek sesle selamladığını duyuyordum.

“Senin araba kullandığını görmezden geleceğim Jules,” dedi bunu hiç onaylamadığını gösteren bir tavırla.

“Bunun için bizim bölgede izin almıştım,” dedi Jules, ben kapıyı ve verandanın ışığını açarken.

“Bundan eminim,” dedi Charlie gülerek.

“Beni birinin bir yerlere götürmesi gerek.” Aradan bunca yıl geçmesine karşın Bonnie’nin o gür sesini hatırlamıştım. Bu ses beni çocukluğuma geri götürmüştü.

Kapıyı açık bırakıp içeri girdim, ceketimi çıkarmadan ışıkları yaktım. Sonra kapıda durup Charlie ve Jules’un, Bonnie’yi arabadan indirerek tekerlekli sandalyeye oturtmalarını izledim. Hem endişelenmiş hem de üzülmüştüm.

Üçüne geçmeleri için yolu açmak amacıyla geri çekildim.

“Bu ne sürpriz!” dedi Charlie.

“Görüşmeydi uzun zaman oldu,” dedi Bonnie. “Kötü bir zamanda gelmemişizdir umarım.” Koyu renk gözleriyle bana baktı, ne demek istediği pek anlaşılmıyordu.

“Hayır, iyi ki geldiniz. Umarım maça da kalırsınız.”

Jules gülümsedi. “Zaten planımız buydu. Bizim televizyon geçen hafta bozuldu.”

Bonnie, kızına bakarak yüzünü buruşturdu. “Bu arada Jules

da Beau'yu görmek için sabırsızlanıyordu tabii." Jules ona kaşla-
rını çatı.

"Aç mısınız?" diye sordum mutfağa giderken. Bonnie'nin
sorgulayıcı bakışlarından bir an önce kurtulmak istiyordum.

"Hayır, buraya gelmeden yemek yedik," diye cevap verdi Ju-
les.

"Sen Charlie?" dedim arkama bakarak.

"Elbette," dedi. Televizyonun olduğu odaya gitmişti. Bonnie
de tekerlekli sandalyeyle onu takip ediyordu.

Kızarmış peynirli tost yaptım. Domatesleri doğrarken, birden
arkamda birinin olduğunu hissettim.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Jules.

"İyi," dedim gülümseyerek. Konuşmaya o kadar hevesliydi
ki onu geri çevirmek çok zordu. "Sen nasılsın? Arabanı bitirdin
mi?"

"Hayır," dedi yüzünü buruşturarak. "Hâlâ bazı parçalara ihti-
yacım var. Bu arabayı ödünç aldık." Bahçedeki arabayı gösterdi.

"Gerçi ben hiç anlamam ama senin aradığın parça nedir?"

"Ana silindir," dedi gülümseyerek. "Kamyonetle ilgili bir so-
run var mı?"

"Yok."

"Kullanmadığın için merak ettim."

Tostlarla ilgilenmeye başladım. "Beni eve bir arkadaşım bı-
raktı."

"Güzel arabaydı." Sesinde hayranlık vardı. "Ama kimin kul-
landığını görmedim. Buradaki gençlerin çoğunu tanıdığımı sa-
nıyordum."

Başımı sallamakla yetindim. Gözlerimi tostlardan ayırmıyor-
dum.

"Annem bir yerden tanıyor."

"Jules, bana tabakları verebilir misin? Lavabonun altındaki
dolapta tabaklar."

"Elbette."

Tabakları sessizce bana verdi. Hepsini birden yere düşürme-
sini diledim.

"O kimdi?" diye sordu tezgâha koyarken.

Yılın bir biçimde iç çektim. "Edythe Cullen."

Gülmeye başladı. Şaşırmıştım. Başımı kaldırıp ona baktım. Birden utandı.

"Öyleyse bu her şeyi açıklıyor," dedi. "Ben de annemin neden öyle garip davrandığını anlamaya çalışıyordum."

"Evet," dedim masum bir tavırla. "Annen Cullen'ları sevmiyor,"

"O banl inançları olan yaşlı bir kadın," diye homurdandı Jules sessizce.

"Sence Charlie'ye bir şey söyler mi?" Kendimi tutamayıp sormuştum bunu.

Jules bir an bana baktı. Gözlerindeki anlamı çözemedim. "Bundan şüpheliyim," dedi sonunda. "Geçen defa Charlie onu bir güzel azarlamıştı. O günden beri pek konuşmuyorlardı. Bu gece barışmış gibi oldular. Bu konuyu tekrar açacağını sanmıyorum."

"Hımm," dedim umursamaz görünmeye çalışarak.

Charlie'ye yemeğini götürdüğümde, maç izleme bahanesiyle odada kaldım. Bu arada Jules benimle sohbet etmeye çalışıyordu. Ben daha çok anne babalarımızın arasındaki sohbetini dinlerken, Bonnie'nin beni ele verip vermeyeceğini merak ediyordum. Böyle bir şey yapmaya kalkarsa, hemen engel olacaktım.

Çok uzun bir geceydi. Yapmam gereken bir sürü ödev vardı, ama Bonnie'yi Charlie'yle yalnız bırakmaktan korkuyordum. Sonunda maç bitti.

"Arkadaşlarınızla yine kumsala gelecek misiniz?" diye sordu Jules. Böylece annesine konuyu açmak için fırsat vermiş oldu aslında.

"Bilmiyorum," diyerek geçiştirmeye çalıştım.

"Çok keyifliydi Charlie," dedi Bonnie.

"Bir dahaki maça da gelin," dedi Charlie.

"Tabii geliriz. İyi geceler." Bonnie bana döndüğünde yüzündeki gülümseme kayboldu. "Sen de kendine dikkat et Beau," dedi ciddi bir tavırla.

"Teşekkürler," diye karşılık verdim alçak sesle. Başımı çevirdim.

Charlie kapıda durup onlara el sallarken ben merdivenlere yöneldim.

“Bir dakika Beau,” dedi.

Korkudan mideme kramp girdi. Acaba ben yanlarına gitmeden önce Bonnie, Charlie’ye bir şey mi söylemişti?

Ama Charlie rahat görünüyordu. Bu beklenmedik ziyaret onu keyiflendirmişti.

“Bu gece seninle konuşacak fırsatımız olmadı hiç. Günün nasıl geçti?”

“İyi,” dedim ayağımı merdiven basamağından çekmeden; paylaşacak tehlikesiz bir şey düşündüm. “Badmintonda bizim takım dört maçı da kazandı.”

“Ya! Senin badminton oynadığını bilmiyordum.”

“Aslında ben iyi oynamıyorum ama eşim çok iyiydi.”

“Kimdi eşin?” diye sordu merakla.

“McKayla Newton,” dedim isteksiz isteksiz.

“Ah doğru. Newton’ların kızıyla arkadaş olduğunuzu söylemiştin. İyi bir ailedir onlar.” Bir an durdu. “Seni dansa davet etmedi mi?”

“Baba! O benim arkadaşım Jeremy’yle çıkıyor. Hem biliyor-sun, ben dans edemem.”

“Anladım,” diye mırıldandı. Sonra özür diler gibi gülümsedi. “Öyleyse cumartesi günü gitmen iyi fikir. Biz de birkaç arkadaşla balığa gitmeye karar verdik. O gün hava sıcak olacakmış. Ama seninle gidecek birini bulana kadar bu geziyi ertelemek istersen evde kalabilirim. Burada seni çok yalnız bıraktığımı biliyorum.”

“Baba, ben halimden çok memnunum,” diyerek gülümse-dim, içim rahatlamıştı. “Yalnız kalmaktan şikâyetçi değilim, ben sana çekmişim.” Ona göz kırptım. O da bana göz kırparak karşılık verdi.

O gece daha iyi uyudum, rüya göremeyecek kadar yorgundum. Gözlerimi açtığımda havanın inci grisi bir renge büründüğünü görünce sevindim. Jules ve Bonnie ile geçirdiğim gergin akşam çok uzaklarda kalmıştı. Bunu unutmaya karar verdim.

Saçını tararken bir yandan ıslık çaldığımı fark ettim. Charlie de fark etmişti bunu.

"Bu sabah çok neşelisin," dedi kahvaltısını yaparken.

"Çünkü bugün cuma," dedim.

Charlie gider gitmez evden çıkmaya hazır olmak istediğim için acele ediyordum. Çantam hazırды, ayakkabılarımı giymiş, dişlerimi fırçalamıştım. Charlie gözden kaybolur kaybolmaz evden fırladım ama Edythe benden hızlı davranmıştı. Arabasının motorunu durdurmuş, camları açmıştı. Beni bekliyordu.

Bu kez hiç tereddüt etmedim, bir an önce yüzünü görmek için hemen ön koltuğa geçtim.

Yine gamzelerini göstererek gülümsedi ve ben yine ufak bir kalp krizi geçirdim. Ondan daha güzel bir şey düşünemiyordum; insan da olsa, tanrıça da, melek de. Hiçbir kusuru yoktu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu. Sesinin ne kadar etkileyici olduğunu farkında mıydı acaba? Yoksa özellikle mi yapıyordu?

"Uyudum. Senin gecen nasıldı?"

"Güzel."

"Dün gece ne yaptığını sorabilir miyim?" dedim.

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Bugün sıra yine bende."

Bugün, tanıdığım insanlar hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu. Özellikle annemi, hobilerini ve onunla boş zamanlarımızda neler yaptığımızı öğrenmek istiyordu. Sonra tek tanışabildiğim büyükannemi, okuldan arkadaşlarımı ve eskiden çıktığım kızları da öğrenmek istedi. O zamana kadar kimseyle çıkmadığım için rahattım, bu yüzden konuşma pek uzun sürmedi. O da duygusal ilişkimin olmamasına şaşırmıştı.

"Yani şimdiye kadar hoşlanacağın biriyle tanışmadın mı?" diye sordu. Bunu o kadar ciddi sormuştu ki, ne düşündüğünü çok merak ettim.

"Phoenix'te tanışmadım."

Dudaklarını kenetledi.

Bunları kafeteryada konuşuyorduk. Günler artık belli bir düzen içerisinde çok hızlı geçiyordu.

Bu kısa aradan yararlandım ve sandviçimi ısırdım.

"Bugün kendi arabanla gelmene izin vermeliydim," dedi durup dururken.

“Neden?”

“Öğleden sonra Archie ile gitmem gerek.”

“Ah, sorun değil.” Şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramıştım.

“Biraz yürümek eğlenceli olabilir.”

Sabırsızca kaşlarını çatı. “Yürümene izin veremem. Biz kam-

yonetini getirip buraya bırakırız.”

“Anahtar yanımda değil,” diyerek iç çektim. “Gerçekten yürü-

yebilirim, hiç sorun değil.”

Başını salladı. “Kamyonetin burada olacak, anahtarı da sorun etme, tabii birinin onu çalacağından endişelenmiyorsan,” dedi. Bunu düşününce kahkaha attı.

“Tamam,” dedim. Anahtarlarımın çamaşır odasındaki kıyafet yığınının altında, geçen çarşamba giydiğim kotumun cebinde olduğuna emindim. Evime gizlice girse bile veya her ne planlıyorsa onu yapsa bile, asla bulamazdı. Sanırım rıza göstermeme rağmen ona meydan okuduğumu anlamıştı. Kendine aşırı güvenli bir biçimde sırtı.

Sesimi oldukça normal çıkartmaya çalışarak, “Nereye gidiyorsunuz?” diye sordum.

“Avlanmaya,” dedi. “Yarın yalnız olacaksam, bütün tedbirleri almam gerek. Bu arada istersen iptal edebilirsin tabii.”

Gözlerinin ikna gücünden çekindiğim için kafamı eğdim. Yalnız geçireceğimiz gün her ne kadar tehlikeli olursa olsun beni aksine ikna etmesine izin veremezdim. İçimden önemli değil diye geçirdim.

“Hayır,” dedim yüzüne bakarak. “Edemem.”

“Sanırım haklısın,” diye mırıldandı. Ben ona bakarken gözleri neredeyse koyulaşmıştı.

Konuyu değiştirdim. “Yarın kaçta görüşelim?” Ondan şu anda ayrılmak zorunda olduğum için moralim bozulmuştu.

“Sana bağlı. Cumartesi günü olduğuna göre geç saate kadar uyumak istemez misin?”

“Hayır,” diye yapıştırdım hemen o da sırtı.

“Öyleyse aynı saatte.”

Başım la onayladım. “Seni nereden alayım?”

“Her zamanki gibi ben sana gelirim.”

“Şey Charlie garajın önüne bir Volvo görürse şüpheleneceği için olmaz.”

Şimdi daha da çok gülümsüyordu. “Arabayı getirmeyi düşünmüyordum.”

“Peki ama-”

Lafımı böldü. “Kafanı takma. Orada olacağım. Arabasız. Charlie anormal bir şey görmeyecek.” Sesi katılaştı. “Ve eve geri gelmezsen bu büyük bir gizem olur değil mi?”

“Sanırım,” dedim omuz silkerek. “Belki haberlere falan çıkarım.”

Kaşlarını çattı ama ben onu görmezden gelip yemeğime devam ettim.

Bir süre sonra, hâlâ mutlu görünmese de yüzü rahatladı, ben de, “Ne avlayacaksınız?” diye sordum.

“Parkta ne bulursak. Çok uzağa gitmeyeceğiz.” Bana biraz sıkın biraz da hayatından bu kadar normalmiş gibi bahsettiğim için hoşuna gider gözlerle baktı.

“Neden Archie’yle gidiyorsun peki? Onun can sıkıcı olduğunu söylememiş miydi?”

Kaşlarını çattı. “Bana en çok o destek oluyor,” dedi.

“Peki ya diğerleri,” diye sordum çekinerek. Cevabı neden bilmek istediğimden emin değildim. “Peki ya onlar?”

Kaşlarını kaldırdı. “Şüpheciler, çoğunlukla.”

Kardeşlerine doğru baktım. Onları ilk gördüğümde olduğu gibi hepsi farklı bir yöne bakıyordu. Şimdi tek fark dördü olmasıydı; bu saatlik bronz saçlı kardeşleri benleydi.

“Beni sevmiyorlar,” dedi.

“Öyle bir şey değil,” diyerek karşı çıktı ama gözleri fazla masum bakıyordu. “Seni neden hiç yalnız bırakmadığımı anlayamıyorlar.”

Güldüm. “Bunu ben de anlamıyorum.”

Gülümsedi. “Tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun Beau. Beni büyülüyorsun!” dedi.

Bir yanım dalga geçiyor olduğunu düşündü; hayatımda tanıdığım en sıkıcı insan ben olduğum için herhalde. “Bunu anlayamıyorum.”

Bir parmağını alnına dokundurdu. “Birkaç üstün özelliğim olduğu için insan doğasını anlamak konusunda ustayım. İnsanları tahmin etmek çok kolay. Ama sen benim beklediğim hiçbir şeyi yapmıyorsun. Beni sürekli şaşırtıyorsun.”

Dönüp kafeteryanın arka masasına, ailesine baktım tekrar. Sözleri kendimi denek gibi hissetmeme neden olmuştu. Ondan başka şeyler duymayı beklediğim için kendimle dalga geçiyordum.

“Bu, açıklaması kolay bölümü,” diye konuşmaya devam etti. Bana baktığını hissedebiliyordum ama hayal kırıklığımı anlamaması için ben ona bakmıyordum. “Ama bundan çok daha fazlası var ve bunları kelimelere dökmek çok zor.”

O konuşurken ben Cullen’lara bakıyordum. Birden Royal dönüp bana baktı. Daha doğrusu bakmadı; koyu renk, soğuk gözleriyle bana dik dik baktı. Başımı çevirmek istedim ama Edythe cümlesini yarıda kesip öfkeli bir ses çıkarana kadar gözlerimi Royal’dan ayıramadım. Edythe yılan gibi tıslamıştı sanki.

Royal başını çevirdi; ben de özgür kaldım. Edythe’e baktım, gözlerimin dehşetle büyüdüğünü fark etmişti.

“Beni sevmediklerini bu bakıştan anlayabildim.”

Yüzü acı çekiyor gibiydi. “Üzgünüm. O yalnızca endişeleniyor. Görüyorsun; bu yalnızca benim açımdan tehlikeli değil. Seninle herkesin önünde geçirdiğimiz bunca zamandan sonra eğer...” Başını önüne eğdi.

“Eğer ne?”

“Eğer kötü biterse...” Başını ellerinin arasına aldı. Acı çektiği belliydi. Onu rahatlatmak istedim, kötü bir şey olmayacağını söylemek, ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Elimi ona uzatıp dirseğine dokunmak istedim. Uzun kollu bir tişört giymişti ve derhal ellerimde soğukluğu hissettim. Hareket etmedim ve orada öylece otururken yavaş yavaş dediklerinin aslında beni korkutması gerektiğini idrak ettim. Korkunun gelmesini bekledim ama tek hissettiğim onun canının yanması yüzünden duyduğum acıydı.

Yüzü hâlâ ellerindeydi.

Konuyu tekrar nasıl açacağımı bilmiyordum. “Şimdi gitmeni gerekiyor?”

“Evet.” Elleri iki yanına düştü ben de kolunda duran elimi çekmedim. Birbirimize dokunduğumuz yere baktı. Bir anda ruh hali değişti ve sırıttı. “En iyisi gitmem olacak. Yoksa biyoloji dersinde on beş dakika daha o saçma filmi izlemek zorunda kalacağız. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Bir anda geri sıçradım. Beklediğimden daha uzun olan, kısacık kesilmiş siyah saçları zar zor görünen ve mürekkep rengi gözleriyle Archie, Edythe’in arkasında bitti.

Edythe gözlerini benden ayırmadan onu selamladı. “Archie.”

“Edythe,” diye karşılık verdi sesi biraz dalga geçer bir havadaydı ama aynı zamanda gözdağı vermeye çalışıyordu. Sesi de Edythe’inki gibi kadifemsi, yumuşak tenor bir sestti.

“Archie, Beau - Beau, Archie,” diyerek bizi tanıştırdı; yüzünde isteksiz bir gülümseme vardı.

“Merhaba Beau.” Koyu renkli, cam gibi gözlerinden bir anlam çıkarmak zordu ama gülüşü sıcaktı. “Sonunda seninle tanıştığıma sevindim.” Sonunda sözcüğünü biraz daha vurgulu söylemişti.

Edythe ona ters ters baktı.

Archie’nin vampir olduğuna inanmak benim için zordu.

“Merhaba Archie,” dedim utanarak.

“Hazır mısın?” diye sordu Edythe’e.

Edythe’in sesi buz gibiydi. “Hazır sayılıyım. Arabada buluşuruz.”

Başka hiçbir şey söylemeden gitti, yürüyüşü o kadar zarif ve akıcıydı ki bana yine dansçıları hatırlattı; gerçi insan değildi ama.

Yutkundum. “İyi eğlenceler mi demeliyim, yoksa bu uygun mu kaçır?”

“Hayır. Bence ‘iyi eğlenceler’ gayet uygun,” dedi gülümseyerek.

“İyi eğlenceler öyleyse.” Hevesli konuşmaya çalışmış ama başaramamıştım.

“Eğlenmeye çalışırım. Sen de kendine dikkat et,” dedi.

İç çektim. “Forks’ta dikkatli olmak çok zor.”

Çenesi kasıldı. “Senin için zor. Söz ver bana.”

“Dikkatli olmaya çalışacağıma söz veriyorum,” dedim, “Bu

gece çamaşır yıkayacağım, yoksa bu çok mu tehlikeli olur? Ne bileyim makineye falan düşerim.”

Gözlerini kısıtı.

“Tamam, tamam. Elimden geleni yaparım.”

Ayağa kalktı. Ben de kalktım.

“Yarın görüşürüz,” dedim iç çekerek.

Dalgın bir biçimde gülümsedi; gözlerinde özlem vardı. “San-

ki önümüzde çok uzun bir zaman varmış gibi, değil mi?”

Ben de üzgün üzgün başımı salladım.

“Sabahleyin orada olacağım,” diye söz verdi. Daha sonra be-

nim tarafıma geldi hafifçe elimin arkasına dokundu. Sonra arkasını dönüp gitti. O gözden kayboluncaya kadar arkasından bak-

tım. O günkü derslere girmek istemiyordum ama bunun sorumsuzluk olduğunu düşünmeden edemedim. Hem şimdi ortadan kaybolursam McKayla ve diğerleri benim Edythe’le birlikte olduğunu düşüneceklerdi. Edythe ise insanların içinde birlikte geçirdiğimiz zamanlar yüzünden endişeleniyordu... İşler yolunda gitmezse. Bunu düşünmeyecektim veya böyle bir şey gerçekleşirse bunun ne kadar acı verici olabileceğini; onun yerine işleri Edythe için nasıl daha kolay hale getireceğimi düşünmeye koyuldum.

Yarın önemli bir gün olacaktı; bunu biliyordum, hissediyordum; sanırım o da bunun farkındaydı - bizim için her şeyi değiştirecek bir gün olacaktı. O ve ben... Eğer birlikte olacaksak bununla doğru düzgün yüzleşmeliydik. İlişkimiz böyle pamuk ipliğine bağlı olarak devam edemezdi. Ya bir yana ya da diğer yana yuvarlanacaktık ve bu ona bağlıydı. Ben kararımı vermiştim, hatta bu tercihi bilinçli olarak yapmamıştım bile ama ne olursa olsun bunu deneyecektim. Çünkü benim için onu bir daha görmemekten daha korkutucu daha acı verici bir şey olamazdı.

Biyoloji dersinde yanımda olmadığının farkında olmak konsantre olmamı zorlaştırdı. Gerginlik ve elektriklenme gitmişti ama aklım yarına o kadar odaklıydı ki dikkatimi veremedim.

Beden eğitimi dersinde McKayla beni affetmiş gibiydi; Seattle’da iyi vakit geçirmemi söyledi. Kamyonetime pek güvenmediğim için bu gezimi ertelediğimi anlattım ona.

Bir anda yine suratı asıldı. "Cullen'la dansa mı geleceksin?"
"Hayır, ben dansa gelmiyorum, söylemiştim."
"Ne yapacaksın öyleyse?"

Neşeli bir tonla yalan söyledim. "Çamaşır yıkayacağım, sonra da trigonometri çalışmam gerek; yoksa sınıfta kalırım."
"Edythe derslerinde sana yardım ediyor mu?"
İlk kelimeyi adeta tırnak içinde söylemişti.

"Keşke," dedim gülümseyerek, "benden çok daha akıllı. Ama bana yardım etmeyecek, hafta sonu ağabeyiyle bir yere gidiyormuş." O kadar doğal yalan söylüyordum ki kendim de şaşırmıştım. Belki de kendim için değil başka biri için yalan söylediğim için bu kadar kolaydı.

"Ya. Aslında grubumuzla dansa gelebilirsin. Harika olur. Hepimiz seninle dans ederiz."

Gözümün önüne Jeremy'nin suratı gelince, sert bir sesle cevap verdim.

"Ben dansa falan gelmiyorum McKayla, anladın mı?"

"Tamam," dedi suratını asarak. "Benimki sadece bir teklifti."

Okul çıkışında hiç heyecan duymadan park yerine doğru yürüdüm. Eve yürüyerek gitmek istemiyordum, ama Edythe'in kamyonetimi nasıl getireceğini de çok merak ediyordum. Sonra onun için hiçbir şeyin imkânsız olmadığını düşündüm.

Haklıydım da. Kamyonetim o sabah Volvo'sunu park ettiği yerde duruyordu. İnanamıyordum buna. Kapıyı açınca anahtarın kontağın üzerinde olduğunu gördüm.

Koltuğun üzerinde beyaz bir kâğıt vardı. Onu okumadan önce kamyonetime bindim ve kapıyı kapattım. Şahane bir el yazısıyla iki kelime yazılmıştı.

Dikkatli ol.

Motoru çalıştırdığımda çıkan sesle irkildim. Kendi kendime güldüm.

Eve gittiğimde kapı sabah bıraktığım biçimde kilitliydi. Çamaşır odasına koştum. Burası da aynen bıraktığım gibiydi. Pantolonumun ceplerine baktım; boştu. Belki de anahtarları kapının yanındaki anahtarlığa asmıştım.

Charlie akşam yemeğinde dalgındı. İşle ilgili bir şeye ya da

basketbol maçına canı sıkılmıştı herhalde. Belki de lazanya fazla hoşuna gitmişti; Charlie'yi anlamak güçtü.

"Baba biliyor musun..." diyerek onu bu dalgınlığından uyardırdım.

"Efendim Beau?"

"Sanırım Seattle konusunda haklısın. Jeremy ya da başka biri benimle gelene kadar beklesem daha iyi olacak."

"Peki o halde," dedi ama şaşırılmıştı, "Seninle evde kalmamı ister misin?"

"Hayır baba. Sen programını bozma. Benim evde bir sürü işim var; ödev, çamaşır... Ayrıca kütüphaneye ve markete de gideceğim. Bu yüzden sen keyfine bak."

"Emin misin?"

"Eminim baba. Hem balığımız da az kaldı. Yani iki veya maksimum üç yıllık erzakımız kaldı."

"Seninle yaşamak çok kolay Beau," dedi gülümseyerek.

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim," diye karşılık verdim gülerek. Birden kahkahamın içindeki neşe kayboldu ama o fark etmedi. Ona yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissettim. Az kalsın Edythe'in dediğini yapıp ona nereye gideceğimi söyleyecektim. Az kalsın.

Akşam yemeğinden sonra çamaşırları katlamak gibi kafamı meşgul etmeyen bir işle uğraşırken Edythe'i babama tercih edip etmediğimi düşündüm, sonuçta onu koruyordum ve babamı karanlıkta... Tam olarak neyle yüzleşeceğinden emin değildim ama karanlıkta bırakıyordum. Ortadan kayıp mı olacaktım? Polis parçalarını mı bulacaktı? Böyle bir şeyin Charlie için ne kadar yıkıcı olacağını düşünmek bile istemedim; son on yılda çok görmemiş olsa bile çocuğunu kaybetmek benim aklımın alabileceğinden daha korkunç bir trajediydi.

Ama ona Edythe'le olacağımı söyleseydim, Edythe'i bir şeyin içine sokmuş olacaktım ve bunun Charlie'ye faydası ne olacaktı ki? Suçu atabileceği biri olsaydı bu, onun kaybını hafifletir miydi? Yoksa onu daha da mı büyük tehlikeye atardı? Bugün bana Royal'ın ters bakışlarını hatırladım. Archie'nin parlayan koyu gözlerini, Eleanor'un uzun, adeta çelikten birer kılıç gibi kolla-

rını ve Jessamine'i -onu bir şekilde tarif edemiyordum ama aralarından en korkutucu olanıydı- hatırladım. Babamın gerçekten de kendini tehdit altında hissedecek bir şeyi öğrenmesini istiyor muydum?

O yüzden de Charlie'ye tek faydası olacak şey ona, "fikrimi değiştirdim" diye bir not bırakıp, kamyonetime girip Seattle'a gitmekti. Edythe'in de sinirleneceğini sanmıyordum, sonuçta onun da bir parçası bunu istiyordu.

Ama bu notu yazmayacağımı biliyordum. Bunu yaptığımı gözümün önüne bile getiremiyordum. Edythe geldiğinde onu bekliyor olacaktım.

Sanırım gerçekten de her şeye karşın onu seçiyordum. Ve bunun kendimi kötü hissetmememe neden olması, bana yanlış gelmesi, pişmanlık duymam veya üzgün olmam gerekiyordu ama değildim. Belki de aslında bir seçim şansım olduğunu hissetmediğim için böyle düşünüyordum.

Çamaşırlar aklımı fazla meşgul etmiyordu. Tanıdığım ve sevdiğim Edythe'e odaklanmak istesem de aklım kötü sonun nasıl görüneceğine kayıyordu. Birkaç tahmin yürütebilecek kadar korku filmi izlemiştim ve sonuçta bu çok da kötü bir ölüm şekline benzemiyordu. Çoğu kurban zaten gevşek, olan bitenin farkında değil gibi görünüyordu; yani kanları emilirken. Ama sonra Edythe'in aylardan bahsederken söylediklerini hatırladım; galiba vampir saldırıları pek Hollywood'un gösterdiği gibi değildi.

Ama Edythe'ten bahsediyorduk.

Uyumak için makul bir saatin geldiğini görünce sevindim. Ama kafamdaki bu düşüncelerle uyuyamayacak kadar gergindim, bu yüzden hiç yapmadığım bir şey yaptım. Beni sekiz saat uyutabilecek grip ilaçlarından bir tane aldım. Biliyorum çok mantıklı bir seçim değildi ama yarın çok önemliydi, bir de uykusuz olup iyice sersemlemek ve her şeyi mahvetmek istemiyordum. Aldığım ilacın etki göstermesini beklerken Phil'in CD'sini dinledim. Artık alıştığım bağırışlar beni rahatlattı ve yarısında falan uyuya kaldım.

O gece ilaç sayesinde deliksiz uyudum. Erkenden uyandım. Kendimi dinlenmiş hissediyordum ama birden yine telaşlıydım; diken üstündeydim. Duş aldım ve Edythe her ne kadar bugü-

nün güneşli olacağını söylese de alışkanlıktan kat kat giyindim. Charlie'nin gittiğinden emin olmak için pencereden baktım. Gökyüzünde incecik, pamuğu andıran bulutlar vardı. Kahvaltımı çabucak yapıp, yediğimin tadına bile varamadan mutfakı topladım. Dişlerimi fırçaladım, tam aşağı inmek için merdivenlere yöneldiğimde kapı çalındı. Yüreğim ağzıma gelmişti.

Adeta bir anda ellerim kapının süngüsünü açamayacak kadar büyümüştü ve açmak için biraz uğraştım ve sonunda açtım; oradaydı, tam karşımda duruyordu.

Derin bir nefes aldım; yüzüne bakarken sakinleştiğimi hissettim.

Önce gülümsemiyordu; yüzü çok ciddi, hatta endişeliydi ama sonra tekrar bana bakınca ifadesi aydınlandı ve kahkaha attı.

"Günaydın," dedi kıkırdarak.

"Bir şey mi var?" Ayakkabılarımı ya da pantolonumu giymeyi mi unutmuştum acaba?

"Çok uyumluyuz," dedi gülerek. Üzerinde krem rengi uzun kollu bir kazak, yakası görünen beyaz bir tişört ve kot pantolon vardı. Benim kazağım da aynı renkti ve onunki gibi benim tişörtüm de beyaz ve bisiklet yakaydı. Kotum da aynı renkti. Tek farkımız o podyumda yürüyen bir manken gibi görünürken ben sıradandım.

Kapıyı kilitlerken o kamyonete doğru yürüdü. Yolcu kapısının yanında anlaşılması güç üzüntülü bir ifadeyle bekledi.

"Bunu sen istedin," dedim onun kapısını açarken.

Kendi tarafıma bindim ve motor gürültüsüyle çalışırken suratımı ekşitmemeye çalıştım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Emniyet kemerini tak, şimdiden huzursuz oldum ben."

Ona ters ters bakıp göz devirdim. "Nereye gidiyoruz?" dedim bir kez daha.

"Kuzey otobanına çık."

Bakışlarını üzerimde hissederken dikkatimi yola vermem çok zordu, Hâlâ uyuyan kasabada normalde olduğundan daha dikkatli kullanarak bunu telafi ettim.

"Gece olmadan Forks'tan ayrılmayı düşünüyor musun?" dedi.

"Bu kamyonet senin arabanın dedesi olacak yaşta, biraz saygılı ol," diye cevap verdim.

Edythe'in tüm olumsuz yorumlarına karşın çok geçmeden kasabadan ayrıldık ve gür yapraklı yoğun ormanlar evlerin yerini aldı.

"Sağa dön," dedi Edythe. Sessizce sağa döndüm.

"Şimdi sokağın sonuna kadar düz gideceğiz."

Sesinden güldüğünü anladım ama dönüp ona bakarsam yoldan çıkabileceğim için bunu yapmadım.

"Sokağın sonunda ne var?"

"Bir patika."

"Yürüyüş mü yapacağız?" diye sordum endişelenerek.

"Bir sakıncası var mı?"

"Hayır," dedim kendimden emin bir sesle, ama kamyoneti-
min yavaş olduğunu düşünüyorsa bir de beni yürüyüşte görme-
liydi.

"Merak etme, yalnızca sekiz kilometre yürüyeceğiz. Acele et-
memize de gerek yok."

Sekiz kilometre. Geçen cumartesi ne kadar yürümüştüm? Bir kilometre mi? Ve o süre içerisinde kaç kere tökezlemiştim? Rezil olacaktım.

Bir süre sessizce ilerledik. Acaba yirminci kez yüz üstü kapak-
lanınca Edythe'in ifadesi neye dönüşecekti.

Birkaç dakika sonra sabırsızlanarak, "Ne düşünüyorsun?"
diye sordu.

Yalan söyledim. "Nereye gideceğimizi düşünüyordum."

"Güzel havalarda gittiğim güzel bir yer," dedi. İkimiz de o
anda yoğunlaşan bulutlara çevirdik bakışlarımızı.

"Charlie bugün havanın sıcak olacağını söyledi."

"Sen Charlie'ye bugün ne yapacağını söyledin mi?"

"Hayır."

"Ama Jeremy'ye bizim birlikte Seattle'a gittiğimizi söylemiş-
sindir," dedi düşünceli bir tonla.

"Hayır, söylemedim."

"Kimse senin benimle olduğunu bilmiyor mu yani?" Sinir-
lenmişti.

"Değişir. Sen Archie'ye söyledin herhalde?"

"Bu çok işe yarayacak sanki," diye terslendi.

Bunu duymazlıktan geldim.

"Forks'ta çok mu bunaldın? İntihar etmeye mi karar verdin?"

"Bizim birlikte görünmemizin senin için sakıncalı olabilece-

ğini söylemiştin?" diye açıklamaya çalıştım.

"Yani eğer eve dönmezsen, bunun benim için ne gibi bir so-

run yaratacağından mı endişelendin?" dedi soğuk ve sert bir sesle.

Başımı salladım ve dikkatimi tekrar yola verdim.

Alçak sesle bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini anlamadım.

Bir süre hiç konuşmadık. Yaptığım şeyi onaylamadığını ve giderek öfkelendiğini hissediyordum ama özür dilemek için bir yol bulamıyordum.

Sonunda yol bitti; sonunda ufak tahta bir tabela vardı; ormana doğru kıvrılan dar bir patika gördüm. Arabayı kuytu bir yere park

edip indim ve sinirli olduğu için ne yapmam gerektiğini bile-

meden durdum. Artık araba da kullanmadığıma göre Edythe'in yüzüne bakmak zorundaydım.

Hava ılıktı; Forks'a geldiğim günden beri hiç bu kadar sıcak

olmamıştı; bulutların altında neredeyse bunaltıcıydı. Kazağımı

çıkartıp belime bağladım. İyi ki içime tişört giymiştim, özellikle

de sekiz kilometre yürüyeceğim düşünülürse.

Edythe'in de arabadan kapıyı çarparak indiğini duymuştum;

kazağını çıkartıp çıkartmadığına baktım; o da çıkartmıştı ve saçını

toplamıştı. Üzerinde incecik kolsuz bir bluz vardı. Benden diğer

yöne, ormana doğru bakıyordu. Ve soluk teninin altındaki kürek

kemiklerine baktım; adeta birer kanat gibiydiler. Kolları çok in-

ceydi; onların bu kadar güçlü olmasına inanamıyordum.

"Bu taraftan," dedi ve kamyonetin sağından karanlık ormana

doğru ilerlemeye başladı.

"Patikadan gitmeyecek miyiz?" Ona yetişmeye çalıştığımdan

sesim telaşlıydı.

"Sana yolun sonunda bir patika olduğunu söyledim, patika-

dan yürüyeceğiz demedim."

"Patikadan gitmeyecek miyiz? Gerçekten mi?"

“Merak etme, kaybolmana izin vermem.”

Dalga geçer gibi gülümsedi, bir an nefes alamadım.

Onun tenini hiç bu kadar görmemiştim. Soluk tenli kolları, ince omuzları, adeta kırılacak kadar narin duran köprücük kemikleri, onlardaki narin çökükler, adeta bir kuğu boynu gibi yükselen boynu; göğüslerinin kabartısı -gözlerini dikip bakma- ve neredeyse ince kumaşın altında sayabileceğim kaburga kemikleri. Çok mükemmeldi. Bunu fark ettiğimde resmen içimi bir üzüntü kapladı. Bana ait olamayacak bir tanrıçaydı o.

Benim acı çekiyormuş gibi görünen yüz ifademi fark edince şaşırdı.

“Eve dönmek ister misin?” diye mırıldandı, sesinde acı vardı.

“Hayır.”

Yanına yürüdüm, onunla geçireceğim bir saniyeyi bile boşa harcamak istemiyordum.

“Sorun ne?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Ben hızlı bir yürüyüşçü değilim,” dedi. “Sabırlı olman gerekecek.”

“Çok denersem sabırlı olabilirim,” dedi. Beni rahatlatmak için uzun bir süre gözlerimin içine bakarak gülümsedi.

Ben de gülümsemeye çalıştım ama başaramadım; çok inandırıcı olamamıştım. Bakışlarını yüzümde gezdirdi.

“Seni eve götüreyim,” dedi ama bu vaat koşulsuz şartsız mıydı, yoksa bir duruma mı bağlıydı emin olamadım. Kendimi içine soktuğum bu durumdan dolayı korktuğumu düşünüyordu. Ben de zihnimi okuyamadığı için seviniyordum.

“Güneş batmadan ormanın içinde sekiz kilometre yürümemi istiyorsan bir an önce başlamalıyız,” dedim imalı bir şekilde. Kaşlarını çatı, ne demek istediğimi anlamaya çalışıyordu.

Bir an düşündü ve ormana doğru ilerlemeye başladı.

Korktuğum kadar zorlanmadım. Yol dümdüzdü ve Edythe benim hızımdan şikâyetçi görünmüyordu. İki kere tökezledim ama düşmeme izin vermeden hemen beni yakaladı.

Her buz gibi dokunuşunda kalbim deli gibi çarpıyordu ve bu adeta gerçek üstü bir şeydi. Bana her baktığında ne düşündüğümü hissettiğini düşündüm.

Ona bakmamak için elimden geleni yapıyordum. Uzun süre konuşmadan yürüdük. Konuştuğumuzda, daha önce sorup da cevap alamadığı soruları tekrarlıyordu. Doğum günümü, öğretmenlerimi, çocukluğumda sahip olduğum hayvanları sordu. Ona üç balığın ölümüne neden olunca hayvan sahibi olmaktan vazgeçtiğimi itiraf ettim. Buna uzun süre güldü; kahkahaları ormanda yankılandı.

Neredeyse bütün sabah yürüdük ama Edythe çok sabırlıydı. Orman adeta hepsi aynı ağaçlardan oluşmuş bir labirent gibiydi ve ben kaybolmamızdan korkuyordum. Edythe ise bu yeşil labirente son derece rahattı, yönümüz konusunda en küçük bir kuşkusu yoktu.

Birkaç saat sonra üstümüzü kaplayan ağaçların arasından süzülen yeşil ışık sarıya dönmüştü. Gün gerçekten de oldukça güneşliydi. Başladığımızdan beri ilk defa kendimi heyecanlı hissediyordum.

"Gelmedik mi?" diye sordum.

Ruh halimin değiştiğini fark edince gülümsedi. "Geldik sayılır. İlerideki aydınlığı görüyor musun?"

Ormanın derinliklerine doğru baktım. "Hayır. Görmem mi lazım?"

"Belki gözlerin için henüz erken."

"Belki de bir göz doktoruna gitme vaktim gelmiştir," diye mıldandım.

Biraz daha yürüdükten sonra ilerideki ağaçların arkasında bir ışık gördüm; sarı-yeşil yerine daha sarı-beyaz bir ışıktı bu. Adımlarımı sıklaştırdım, merakım giderek artıyordu. Edythe şimdi sessizce benim arkamdan geliyordu.

Işığın olduğu yerin kenarına vardım ve çalılıarın arkasında hayatımda gördüğüm en güzel yeri gördüm.

Küçük, yuvarlak, mor, sarı ve beyaz kır çiçekleriyle bezeli bir çayırda burası. Yakında bir yerden su sesi geliyordu. Güneş hemen üstümüzdeydi. Etrafımızı buğulu bir ışıkla kaplıyordu. Çimenlere; dalgalanan çiçeklere ve sıcak havaya doğru yürüdüm. Şaşkına dönmüştüm ve bunu Edythe'e söylemek için arkama döndüm ama onu göremedim. Bir an paniğe kapılarak etrafta

onu aradım. Bir çukurun kenarında, gölgede durmuş dikkatli gözlerle beni izliyordu ve işte o anda neden buraya geldiğimizi anladım. Bugün Edythe ve güneş arasındaki gizemi çözeceğimize söz vermişti.

Bir adım geri attım. Uzanıp ona dokunmaya çalıştım. Edythe'in gözlerinde ise yorgun ve isteksiz bir ifade vardı. Gülümse-dim, bir adım daha attım. Beni uyarır gibi elini kaldırdı; ben de tereddütle olduğum yerde durdum.

Edythe derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve parlak öğleden sonra güneşinin parlak ışığına doğru bir adım attı.

13. İTİRAFLAR

Gözleri kapalı olan Edythe, parlak ışığa doğru bir adım attı. Kalbim bir anda yerinden fırladı ve ona doğru fırladım.

“Edythe!”

Sadece gözlerini açtığı anda ve ben ona yeterince yaklaştığımda alev almadığını idrak ettim. Tekrar bana bakarak elini kaldırdı ve bir anda durdum; neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum.

Işık teninden ısıltı ısıltı parlıyor, yüzünde, boynunda ve kollarında prizma benzeri gökkuşağı huzmeleri yaratıyordu. O kadar parlaktı ki güneşe bakıyormuşum gibi gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Neredeyse dizlerime kapanacaktım. Bu tapmanız gerekecek derecede bir güzellikti. Uğruna tapmaklar inşa ettiğiniz, kurbanlar armağan ettiğiniz türden bir güzellik. Keşke boş ellerimde ona verebileceğim bir şey olsaydı ama onun gibi bir tanrıça benim gibi normal birinden ne isteyebilirdi ki?

Onun akkorluğunu, parlaklığını geçip yüzündeki ifadeye bakmayı akıl etmem biraz zaman almıştı. Gözlerini fal taşı gibi açmış beni izliyordu; adeta bir şeyden korkuyor gibiydi. Ona doğru bir adım atınca hafifçe irkildi.

“Bu canını yakıyor mu” diye fısıldadım.

“Hayır,” dedi o da fısıldayarak.

Bir adım daha attım; yine o mıknaş, bense zavallı, sıradan bir metal parçasıydım. Beni uyarmak için kaldırdığı elini indirdi. Hareket ettiğinde kollarında adeta alevler dans etti. Yavaş yavaş ona yaklaşip etrafında bir daire çizmeye başladım; mesafemi ko-

ruyordum çünkü bunu her açıdan incelemek, benimsemek istiyordum. Güneş adeta teniyle oynuyordu; ışınları teninden yansıyor ve aklımın alabileceği her rengi açığa çıkartıyordu. Gözlerim alışmaya başladıkça merak ve hayranlıkla daha da açıldılar.

Şimdi kıyafetlerini özellikle seçtiğini anladım. Bana bunu göstermekte kararlıydı ama şu andaki, omuzları dik, bacakları düz duruşu, belki de kararından şüphe etmesine neden olmuştu.

Daireyi tamamlayınca aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapattım. Gözlerimi ondan alamıyordum; göz bile kırpmıyordum.

“Edythe,” dedim.

“Şimdi korktun mu?” diye fısıldadı.

“Hayır.”

Bir kez daha meraklı gözlerle beni inceledi; düşüncelerimi duymaya çalışıyordu.

Ona yavaşça yaklaştım; özellikle hiç acele etmiyordum. Yüzünden buna izin vereceğini anlayacağım anı bekliyordum. Gözleri daha da açıldı ve bir anda dondu kaldı. Dikkatlice, yavaşça kolunun arkasındaki parıldayan tenine parmak uçlarımda dokundum. Parmaklarımin on dokunduğu yerlerinde alevler bana da sıçradı ve bir anda sıradan elim, artık o kadar da sıradan görünmemeye başladı. O beni bile daha az sıradan hale getirebiliyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye fısıldadı.

Kelimeleri bulmakta zorlandım. “Ben... Bilmiyordum...” Derin bir nefes alınca sonunda kelimeler ağzımdan döküldü. “Bu dünyada gördüğüm her şeyden daha güzel; böyle bir güzelliğin var olabileceğini bile düşünmemiştim.”

Gözleri hâlâ endişeliydi. Ona duymak istediklerini söyledikten sonra şüpheleniyordu. Ama işin aslı, bu hayatımda söyledim en gerçek, en sansür yememiş gerçektir. Sözlerimi akıl süzgecin-den geçiremeyecek veya rol yapamayacak kadar etkilenmişim.

Elini bir kez daha kaldırdı; indirdi. Parıltı alevlendi. “Aslında bu çok garip,” diye mırıldandı.

“Muhteşem,” dedim nefesim kesilmiş bir biçimde.

“İnsanlıktan yoksun olmam seni iğrendirmiyor mu?”

Hayır, anlamında başımı salladım. "İğrenmedim."

Gözlerini kıstı. "İğrenmen lazım."

"Bence insanlık fazla abartılıyor."

Kolunu parmak uçlarımdan çekip sırtına koydu. Bu ipucunu anlamıştım. Ona bir adım daha yaklaştım. Yüzüme onun teninden parlaklık yansıdığını hissedebiliyordum.

Ve birden benden beş metre uzaktaydı; elini tekrar uyarır gibi kaldırmıştı, çenesi kasılmıştı.

"Üzgünüm," dedim.

"Biraz zamana ihtiyacım var."

"Daha dikkatli olurum."

Başını salladı, yanımdan hafif bir yay çizerek, mesafesini koruyarak geçip çimenliğin ortasına oturdu. Sırtı bana dönüktü ve omuzlarında parıldayan güneş ışığı bana bir kez daha melek kanatlarını hatırlatmıştı. Ona doğru yürüdüm sonra yüzüm ona dönük oturdum; aşağı yukarı aramızda beş metre kadar bırakmıştım.

"Bu mesafe iyi mi?"

Başını sallayarak onayladı ama çok da emin görünmüyordu. "Sadece konsantre olmama izin ver."

Sessizce oturdum. Birkaç saniye sonra gözlerini tekrar kapattı. Benim açımdan bir sorun yoktu. Onu bu şekilde görmekten hiç sıkılacağımı sanmıyordum. Bu doğaüstü fenomeni anlayabilmek için onu incelemeye devam ettim. O da beni görmezden gelmeye devam etti.

Bir anda tek kolunu başının altına alıp çimene doğru geri uzanana kadar neredeyse yarım saat geçmişti. Çimenler onu görmezden hafiften engelleyecek kadar uzun.

"Şey ben?"

Eliyle yere dokundu.

Birkaç metre, ardından da birkaç santim sokuldum.

Gözleri hâlâ kapalıydı. Kalın koyu kirpiklerinin üzerindeki lavanta rengi göz kapakları parıldıyordu. Göğsü düzenli bir biçimde inip kalkıyordu. Neredeyse uyuyor gibiydi ama bu hareketi kontrol etmek için çaba sarf ettiği belliydi. Nefes alıp nefes verme sürecinin fazla farkında gibiydi.

Bacaklarım altımda, dirseklerim dizlerimde, çenem ellerim-

de oturdum. Hava epey sıcaktı; yağmura alıştığım için yüzüme vuran güneş garibime gidiyordu ama çimenlik yine de harikaydı. Ama o artık sadece bir arka plandı, zemindi, ikinci plandaydı. Şimdi güzelliğin tanımını başkaydı.

Dudaklarını hareket ettirdi ve neredeyse titrerlerken güneş ışığı dudaklarına çarpıp parçalara ayrıldı. Belki bir şey söylemişti ama sesi çok kısık ve kelimeleri çok hızlıydı.

“Bir şey mi dedin?” diye fısıldadım. Onun bu şekilde yanında oturmak, onun parlamasını izlemek nedense beni sessizleştir-miştı. Neredeyse saygıdan sessizdim.

“Sadece kendi kendime şarkı söylüyordum,” diye mırıldandı. “Beni sakinleştiriyor.”

Uzun bir süre arada sırada benim duyamayacağım kadar kısık sesle şarkı söylediği için kıpırdayan dudakları dışında konuşmadık. Bir saat belki daha da uzun bir süre geçti. Adım adım ilk başta neden olduğunu anlamadığım gerginlik yavaş yavaş geçti; her şey o kadar huzurluydu ki neredeyse uyuyakalacaktım. Ne zaman kıpırdansam, ona bir adım daha yaklaşıyordum.

Ona doğru eğilip elini inceledim; pürüzsüz derisinde parıldayan yüzeyleri bulmaya çalıştım. Düşünmeden parmağımı uzatıp elinin üstüne dokundum yine bu saten gibi pürüzsüz ve taş gibi soğuk teni beni büyülemişti.

Gözlerini üzerimde hissettim. Parmağım olduğu yerde dondu kaldı. Başımı kaldırıp ona baktım.

Gözleri huzurluydu ve gülümsüyordu.

“Seni hâlâ mı korkutmuyorum?”

“Hayır. Üzgünüm.”

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. Dişleri güneşte parladı.

Biraz daha yaklaşp parmak uçlarımı kolunda gezdirdim. Elinin titredliğini fark ettim. Tekrar gözlerini kapadı.

“Bir sakıncası var mı?” diye sordum.

“Hayır. Bunun nasıl bir şey olduğunu tahmin edemezsin.”

Elimi yavaşça kolunda gezdirmeye başladım, bileğindeki mavi benzeri renkteki damarları parmağımınla takip ediyordum. Ona uzandım. Diğer elimle elini çevirmek istedim. Ne yapmak istediğimi anlayarak avucunu yukarıya çevirdi. Bu beni çok şaşırttı, bir an parmaklarım kolunun üzerinde hareketsiz kaldı.

"Affedersin," diye mırıldandı ve ardından gülümsedi çünkü özür dilemek benim işimdi. Yine gözlerini kapattı. "Senin yanımdayken kendim gibi davranmak çok kolay."

Elini tuttum ve güneşin avucunda nasıl parladığını görmek için bir o yana bir bu yana çevirdim.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diye fısıldadı. Yine beni izliyordu ve gözleri şu ana kadar gördüğüm en açık renkti. Bal rengi gibi açık. "Bunu bilmemek benim için çok garip."

"Biliyor musun, birçoğumuz her zaman bunu hissediyoruz."

Üzülmüştü; "Çok zor bir hayat. Ama hâlâ söylemedin."

"Senin ne düşündüğünü bilmek isterdim," dedim.

"Başka?"

"Senin gerçek olduğuna inanabilmek isterdim. Ve korkmamak..."

"Korkmanı istemiyorum." Sesi mırıldanır gibiydi. Ama ikimizde ne demediğinin farkındaydık - korkmana gerek yok; korkulacak hiçbir şey yok.

"Öyle bir korkuyu kastetmedim."

Bir anda doğrulmuş, sağ koluna yaslanmıştı, yarı oturur vaziyetteydi. Sol eli hâlâ elimdeydi. Melek yüzü yüzüme yakındı. Onun bu beklenmedik yaklaşmasından kaçabilirdim, belki de geri çekilmeliydim, dikkatli davranmam lazımdı.

Ama bal rengi gözleri beni adeta yakıyordu.

"O zaman neden korkuyorsun?"

Cevap veremedim. Bir kere daha önceden hissettiğim o tatlı, soğuk soluğunu yüzümde hissettim. Düşünmeden ona doğru eğildim ve nefes aldım.

Bir anda yok oldu. Elini de öyle hızlı çekmişti ki neredeyse canım acıdı. Benim odaklanmam için geçen süre içerisinde benden çoktan yirmi adım uzaklaşmıştı. Küçük çayırın kenarındaki kocaman köknar ağacının koyu gölgesinin altına girmişti. Bana bakıyordu, gölgede gözleri koyuydu, ifadesi okunmuyordu.

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesini hissedebiliyordum ve ellerim yanıyordu.

"Ben üzgünüm... Edythe," dedim usulca, fısıldar gibi ama beni duyabileceğini biliyordum.

“Bir dakika bekle,” dedi benim daha az hassas olan kulaklarımın duyabileceği bir şekilde. Ben de hareketsiz oturdum.

On uzun saniyeden sonra yavaşça geri yürümeye başladı. Hâlâ benden birkaç adım ötedeiyken durdu, bacaklarını bağdaş kurarak oturdu. Bu sırada gözlerini benden hiç ayırmamıştı. İki kere derin derin nefes aldı ve özür dilercesine gülümsedi.

“Ben çok üzgünüm.” Bir an duraksadı. “Sadece bir insan olduğumu söyleseydim ne demek istediğimi anlar mıydın?”

Başımı salladım, bu espriye gülecek halim yoktu. Demin ne olduğunun farkına vardığımda adrenalin damarlarımda dolmaya başladı. Gülümsemesi dalga geçer bir hal aldı.

“Ben dünyanın en müthiş yırtıcı hayvanıyım, değil mi? Benimle ilgili her şey seni bana çekiyor - sesim, yüzüm, hatta kokum. Sanki tüm bunlara ihtiyacım varmış gibi!”

Beklenmedik bir şekilde ayağa kalktı; gözlerimi açıp kapadım ve yoktu; sonra bir anda yine aynı ağacın altında belirdi. Çayırın etrafında tam bir tur atmıştı.

“Beni geçebilir misin!” dedi acı acı gülümseyerek.

Ladin ağacının dallarından birine uzanıp hiç güç sarf etmeden, kulakları sağır eden bir gürültüyle kırdı. Anında yine yerde bitmişti; bir saniyede elindeki kocaman mızrak gibi dalı inanılmaz bir hızla başka bir ağacın gövdesine fırlattı. Ağaç bu darbeye sallandı.

Tekrar yanıma gelmişti, benden sadece iki adım uzaktaydı. Taş gibi hareketsiz duruyordu.

“Benim hakkımdan gelebilir misin?” dedi sakince. Arkasından yıkılan ağacın sesi tüm ormanda yankılandı.

Onu hiç, dikkatle takındığı insan yüzünden bu kadar sıyrılmış görmemiştim... Her zamankinden daha güzeldi. Kıpırdıyamıyordum. Bir yılanın gözlerine kilitlenmiş bir kuştan farksızdım.

Gözleri heyecanla parlıyordu. Saniyeler sonra bu parlaklık azaldı. Yüzü yavaş yavaş hüzne büründü. Neredeyse ağlayacak gibiydi o yüzden ben de kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Elimi uzattım.

O da elini uzattı ama beni uyarmak içindi bu. “Bekle.”

Yine dondum kaldım.

Bana doğru bir adım attı. “Korkma,” dedi, sesi bilmeden de

olsa baştan çıkarıcıydı. “Söz veriyorum...” dedi tereddütle, “sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum.” Sanki benden çok kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

“Korkmana gerek yok,” dedi tekrar bana yaklaşıırken. Hiç acele etmeden yanına oturdu. Sadece bir adım ötede duruyordu ve ona uzanmış olan elime uzandı. Sıkıca onun elini tuttum.

“Lütfen beni affet,” dedi ciddi bir şekilde. “Kendimi kontrol edebilirim. Beni hazırlıksız yakaladın. Ama artık uslu bir çocuğum.”

Bir tepki bekledi ama ben hâlâ konuşmıyordum, sadece onun önünde dizlerimin üzerinde ona bakıyordum; beynim tamamen allak bullaktı.

“Bugün gerçekten hiç susamadım,” dedi göz kırparak.

Sesimin titremesine ve soluğumun kesilmesine rağmen gülümsedim.

“İyi misin?” diye sordu, yavaş ve dikkatlice elini uzatıp benim elimin üzerine koydu.

Önce soğuk adeta mermerden yapılmış ellerine baktım, sonra da gözlerine. Gözlerinde pişmanlık vardı ve biraz da hüznü.

Başımı kaldırıp o kadar kocaman gülümsedim ki yanaklarım acıdı. Bana şahane gülümsemesiyle karşılık verdi.

Özellikle yavaş bir hareketle yere çöktü ve bağdaş kurdu. Garip bir biçimde hareket ederek ben de, onu taklit ettim. Yüzümüz birbirimize dönüktü, dizlerimiz birbirine değiyordu, el eleydik.

“Ben bu kadar kaba davranmadan önce nerede kalmıştık?”

“Gerçekten hatırlamıyorum.”

Gülümsedi ama utanmıştı. “Sanırım senin neden korktuğundan bahsediyorduk, bariz ortada olan neden hariç tabii.”

“Evet doğru.”

“Ve?”

Ellerimize baktım, elimi döndürerek güneş ışığının onun eline yansımaları sağladım.

“Ne kadar da çabuk sinirleniyorum,” dedi.

Gözlerinin içine baktım, ona ait her şeyi beynime kazımak istiyordum. Yıllardır yaşadığı akıl sır ermez deneyimlerden sonra bu onun için de zordu. Bu düşünceden cesaret aldım.

“Korkuyordum, çünkü belli sebeplerden dolayı seninle kalamam, değil mi? Seninle olmayı gereğinden fazla istiyorum; hem de çok.”

“Evet,” dedi usulca. “Bu gerçekten korkman gereken bir şey. Yani benimle birlikte olmayı istemek senin çıkarına değil kesinlikle.”

Kaşlarını çattım.

“O ilk gün okuldan çıkmalı ve bir daha geri dönmemeliydim. Şimdi de gitmem lazım.” Başını salladı. “Onu belki o zaman yapabiliirdim ama şu anda mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“Lütfen, gitme.”

Yüzü narinleşti. “Merak etme ben bencil bir yaratığımdır. Senin yanımda olmanı, yapmam gereken şeyden daha çok istiyorum.”

“Güzel!”

Sinirli bir bakış fırlatıp dikkatlice elini elimden ayırdı daha sonra da göğsünde birleştirdi. Şimdi sesi daha sert çıkıyordu.

“İstediğim tek şey yanımda olman değil! Bunu sakın unutma! Ve sakın unutma ki ben senin için çok tehlikeliyim!” Bir an durdu ve ormana doğru baktı.

Bir süre düşündüm.

“Tam olarak ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum, özellikle de son söylediğin şeyi,” dedim.

Bana döndü ve muzip bir şekilde gülümsedi, havası tekrar değişmişti.

“Bunu nasıl anlatayım ki?” dedi sesli bir şekilde düşünerek. “Seni tekrar korkutmadan nasıl anlatabilirim...”

Aslında düşünmüyordu, elini tekrar elimin üzerine koydu, iki elimle onu sıkıca tuttum. Ellerimize baktı.

“Bu inanılmaz bir şey, bu sıcaklık...” dedi. Kafasını toparlamaya çalışıyordu.

“Herkesin damak tadı farklıdır biliyorsun,” diye sözüne başladı. “Bazıları çikolatalı dondurma, bazılarıysa çilekli sever.”

Başımı salladım.

“Bu yemek örneği için üzgünüm, başka nasıl anlatırım bilemedim.”

Ona sırtıttım, o da bana sırtıttı ama gülümsemesinde keder vardı.

“Her insan farklı kokar, her birinin farklı esansı vardır. Eğer bir alkoliği içinde bayat bira bulunan bir odaya kilitlersen bu biraları seve seve içer. Ama isterse buna karşı koyabilir, eğer alkolik olmaktan vazgeçmeye çalışan biriye. Diyelim ki sen o odaya bir bardak en nadide, en kaliteli, yüz senelik brendi koydun ve odayı da bunun kokusuyla doldurdun. Sence o zaman ne yapar?”

Sessizce oturup birbirimizin gözlerine bakıyor, birbirimizin aklını okumaya çalışıyorduk.

Sessizliği ilk bölen o oldu.

“Belki de bu doğru bir karşılaştırma değil. Alkoliğimizin belki de bu kokuya karşı koyması daha kolaydır. Belki de kahramanımız alkolik yerine eroin bağımlısı olmalı.”

“Yani demek istediğin ben senin sevdiğin türden bir uyuşturucuyum?” dedim dalga geçerek, havayı biraz olsun rahatlatmaya çalışıyordum.

Bu çabamı takdir edercesine gülümsedi. “Evet, sen kesinlikle benim uyuşturucumsun.”

“Bu sık sık oluyor mu?” diye sordum.

Ağaçlara bakarak vereceği cevabı düşünüyordu.

“Kardeşlerimle bunu konuştum.” Hâlâ çok uzaklara bakıyordu. “Jessamine’e göre hepiniz aşağı yukarı birbirinizin aynısınız. Ailemize en son katılan kişi o. Bunlardan uzak durmak onun için çok zor. Henüz kokularla tatlar arasındaki farklar konusunda yeterli duyarlılığa sahip olacak zamanı olmadı.” Yüzünde özür diler gibi bir ifadeyle bana baktı.

“Özür dilerim,” dedi.

“Önemli değil. Lütfen beni inciteceğini ya da korkutacağını filan düşünüp endişelenme. Sen böyle düşünüyorsun. Bunu anlayabilirim ya da en azından anlamaya çalışabilirim. Sen yeter ki anlat.”

Derin bir nefes aldı ve tekrar gökyüzüne baktı.

“Jessamine’e göre...” dedi duraksayarak, doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. “O, karşısına senin kadar çekici birinin çıktığından emin değil. Demek ki çıkmamış.” Bakışları tekrar bana

kaydı. "Yoksa bunu unutamazdı." Başını çevirdi. "El deyim yerindeyse benden daha uzun süredir içki içmiyor ve ne demek istediğimi anlıyor. Onun için iki kere olmuş, ikisi de birbirinden kuvvetli."

"Peki ya sen?"

"Bundan önce asla."

Tekrar birbirimize baktık. Bu sefer sessizliği ilk bölen ben oldum.

"Eleanor ne yapmış?"

Bu yanlış bir soruydu. Yüzü asıldı, elimin içindeki elini yumruk yaptı. Başını çevirdi. Bekledim ama cevap vermeyecekti.

"Sanırım anladım, bu saçma bir soruydu," dedim sonunda.

Başını bana çevirdi, hüznü gözleri onu anlamam için bana yakarır gibiydi. "Bazen en güçlümüz bile kendini böyle şeylere kaptırabilir, değil mi?"

"Ne istiyorsun? Benim onayımı mı?" dedim fısıldayarak. Birden donmakta olan ellerimle hiçbir alakası olmayan bir ürperti hissettim.

Gözleri şoke olmuş biçimde açıldı. "Hayır!"

"O zaman umut yok diyorsun ha?"

Bunun normal olmadığını; ölümle bu kadar yüz yüze gelmişken hiçbir korku hissetmemenin normal bir şey olmadığını biliyordum. Düşündüğümünden çok daha cesurdum, bunu anlamıştım. Ama sonunun böyle biteceğini bilsem bile başka bir şeyi seçemezdim.

Tekrardan sinirlenmiş gibi görünüyordu ama sinirlenmesinin nedeni ben değildim.

"Tabii ki umut var. Ben seni asla..." Cümlenin sonunu getiremedi. Gözleri adeta içimi alev alev yakıyordu. "Bizim için biraz farklı. El'in karşısına çıkanlar yabancı insanlardı. Bu çok uzun zaman önceydi, o zaman şimdiki gibi dikkatli ve tecrübeli değildi."

Sustu ve ben bunları düşünürken dikkatle beni izlemeye başladı.

"Yani eğer biz karanlık bir sokakta ya da öyle bir yerde karşılaşıydık..." dedim.

"İçinde bir sürü öğrenci olan bir sınıfın ortasında üzerine at-

lamak..." diyerek durdu. "Tam yanımdan geçtiğinde, Carine'in bizim için inşa ettiği her şeyi bozabilirdim. Susuzluğumu son birkaç, yani uzun yıllardan beri bastırmasaydım kendimi durduramayabilirdim," dedi.

Büyük bir ciddiyetle bana baktı, ikimiz de aynı şeyi hatırlamıştık.

"Benim deli olduğumu düşünmüş olmalısın."

"Benden neden bu kadar çabuk nefret ettiğini anlayamamıştım."

"Bana göre sen, beni mahvetmek ve kendi cehennemime göndermek için gönderilmiş bir şeytandın. Teninden gelen o koku... İlk tanıştığımız gün o kokunun beni delirteceğini zannettim. O bir saat boyunca seni odadan çıkarıp benimle yalnız kalabilmen için binlerce yol düşündüm. Ve ailemi düşünüp onlara ne kadar zarar vereceğimi anlayınca bu düşünceleri kafamdan attım. Kaçmak zorundaydım."

Kırpıklarının altından kehribar rengi gözleriyle bana baktı, beni adeta büyüliyordu ve ölümcüldü.

"Benimle gelebilirdin," dedi.

Sakin konuşmaya çalışıyordum. "Hiç şüphesiz."

Ellerimize baktı. "Sonra seni görmezlikten gelme gibi anlamsız bir planı uygulamaya çalıştım. Sen oradaydın, yanımda, o küçük odada, kokun beni çıldırtıyordu. Seni neredeyse avlayacaktım. Orada sadece zavallı bir insan vardı, onunla başa çıkmak çok kolay olurdu."

Bu çok garipti, anılarımı zihnimde canlandırıyordum ama bu sefer alt yazılar vardı. Tüm bunların anlamını, tehlikenin büyüklüğünü şimdi fark ediyordum.

Zavallı Bay Cope, neredeyse dolaylı da olsa onun ölümüne neden olacaktım.

"Nasıl oldu bilmiyorum ama direndim. Seni beklemek ve okuldan sonra seni takip etmemek için kendimi zorladım. Dışarıda senin kokunu almadığım zaman işler daha kolaydı, düzgün düşünüp doğru kararlar verebiliyordum. Diğerlerini evin yakınında bıraktım, onlara ne kadar zayıf olduğumu söylemeye utanıyordum ama onlar da bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydılar.

Sonra doğruca hastaneye, Carine'in yanına buradan ayrılacağımı söylemeye gittim."

Şaşkınlıkla ona bakıyordum.

"Onunla arabaları değiştirdim, onun arabasında bir depo benzin vardı, durmak istemiyordum. Eve gitmeye cesaret edemedim, Earnest'la karşılaşmaya yüzüm yoktu. O, rezalet çıkarmadan gitmeme izin vermezdi. Bunun gerekli olmadığı konusunda beni ikna etmeye çalışacağını biliyordum..."

Nefes aldı. "Ertesi sabah Alaska'daydım." Utanmıştı; adeta bir zayıflığını açıklıyormuş gibiydi.

"Orada bazı eski dostlarımla iki gün kaldım. Ama evimi çok özledim. Earnest'ı ve ailemi üzdüğümü bilmekten nefret ediyordum. Temiz dağ havasında bu kadar karşı konulmaz olduğuna inanmak çok zordu. Kendi kendimi kaçmanın korkaklara göre olduğuna ikna ettim. Daha önce bu kadar büyük olmasa da böyle cezbedici şeylerle başa çıkıştı; güçlüydüm. Sen kimdin ki? Önemsiz bir insan erkek," dedi gülümseyerek. "Beni olmak istediğim yerden sürgün edecek önemsiz bir erkek. Ah, işte gurur denilen o şey." Başını salladı. Bu yüzden geri geldim..."

Konuşamıyordum.

"Bazı önlemler aldım. Seni görmeden önce her zamankinden daha çok avlanmak gibi. Sana da diğer insanlara davrandığım gibi davranmaya karar vermiştim. Bu konuda kendini beğenmişlik yapmıştım.

"Senin düşüncelerini okuyamamak, benim hakkımda ne düşündüğünü bilememek gibi bir probleme yol açıyordu. Daha önce Jeremy'nin aklından senin söylediklerini dinlemek gibi karmaşık önlemler almak zorunda kalmamıştım. Jeremy'nin zihninin çok orijinal olduğu söylenemez ve buna katlanmak benim için oldukça güçtü. Sonra söylediklerinin gerçekten de hissettiklerin olup olmadığına ya da sadece etrafındakilerin duymasını istediklerini mi söylediğine karar veremedim," dedi. O günü hatırlayınca kaşlarını çatmıştı.

"Senin o ilk günkü davranışımı unutmanı istiyordum; böylece seninle herhangi biriyle konuşur gibi konuşabilirdim. Ama fazla istekliydim, düşüncelerini çözmek istiyordum. Sen fazla ilginçtin, kendimi senin hareketlerine o kadar kaptırmıştım ki ve

o günden beri ne zaman havayı hareketlendirsen o koku beni kendimden geçiriyordu...

"Tabii bir de gözlerimin önünde neredeyse ölüyordun. Daha sonra öyle aniden müdahale etmeme de iyi bir bahane buldum, eğer seni kurtarmasaydım kanın akacak ve ben de buna dayanamayıp ne olduğumu herkese göstermiş olacaktım. Ama bu baha ne aklıma sonradan geldi. O an düşünebildiğim tek şey şuydu: Hayır, o olamaz!"

Gözlerini kapattı, bu acı itirafların içinde kaybolmuştu. Uzun bir süre sessiz kaldı. Her ne kadar yapılması gereken bu olmasa da onu istekle bekledim. Ama sonunda hikâyenin diğer yarısını öğrendiğim, onu anladığım için içim rahatlamıştı.

"Hastanede ne oldu?"

Hemen gözlerini kaldırıp bana baktı. "Dehşete düşmüştüm. Bizi, kendimi ve ailemi tehlikeye attığıma, kendimi sizin, hele de en çok senin insafına bıraktığıma inanamıyordum. Sanki seni öldürmem için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi..." O sözcüğü duyar duymaz ikimiz de ürperdik, gerildik. "Ama tam tersi oldu," dedi. "Bana tam zamanı olduğunu söylediklerinde Royal, El ve Jessamine'le tartıştım. Şimdiye kadar hiç bu kadar kötü kavga etmemiştik Carine ve Archie benim tarafımı tuttu." Archie deyince nedense kaşları çatılmıştı. "Earnest de bana kalmam için ne gerekiyorsa onu yapmamı söyledi." Başını iki yana salladı; dudaklarında hafif anlayışlı bir gülümseme vardı.

"Ertesi gün konuştuğun herkesi dinledim ve sözünü tuttuğuna çok şaşırdım. Seni hiç anlamamıştım. Ama seninle daha fazla içli dışlı olamayacağımı biliyordum. Elimden geldiği kadar senden uzak durmaya çalıştım. Her gün teninin kokusu, nefesin, saçların beni ilk günkü gibi etkiledi."

Tekrar gözlerime baktı, gözleri inanılmayacak kadar şefkatliydi.

"O anda kendimi açık etmiş olsaydım, hiçbir şey beni sana zarar vermekten alıkoyamazdı."

"Neden?"

"Beau." Parmak uçlarıyla hafifçe yanağıma dokundu. Onun bu dokunuşuyla ürperdim.

“Beau, eğer sana zarar verirsem yaşayamam. Bunun bana nasıl işkence edeceğini tahmin edemezsin.” Başını eğdi, utanmıştı. “Senin durgun, bembeyaz ve soğuk olman... Yüzünün bir daha asla kızarmaması... Benimle ilgili bir şeyler hissettiğinde gözlerindeki pırlıyı göremeyecek olmak... Buna dayanamazdım.” Yine muhteşem ama acı çeken gözlerini bana dikti. “Sen şu anda hayatımdaki en önemli şeysin. Sen hayatımdaki en önemli şeysin.”

Birkaç dakika önce benim yaklaşan ölümümünden konuştuğumuzu zannederken konu öyle bir değişmişti ki adeta başım döndü. Şimdi ise birbirimize itiraflarda bulunuyorduk.

Elini daha sıkı tuttum ve altın gözlerine baktım. “Zaten ne hissettiğimi biliyorsun. Buradayım... Bu da benim senden uzak kalmaktansa ölmeyi tercih edeceğimi belli ediyor.” Amma melodramatik bir laf etmişim. “Özür dilerim. Ben geri zekâlıyım.”

“Sen geri zekâlısın,” dedi gülerek. İkimiz de gülüyorduk. Tüm bu durum bir delilikti; imkânsızlık ve sihir.

“Ve aslan kuzuya âşık olur...” diye mırıldandı. Bu lafı da vücuduma adeta elektrik dalgaları göndermişti.

“Ne aptal bir kuzuymuş,” dedim.

İç çekti. “Ne hasta ve mazoşist bir aslanmış.” Uzun bir süre gölgelerle kaplı ormana baktı. Ne düşündüğünü merak ediyordum.

“Neden?” diye başladım söze ama nasıl bitireceğimi bilmiyordum.

Bana baktı ve gülümsedi. Güneş ışığı yüzünde, dişlerinde parlıyordu.

“Evet?”

“Bana daha önce neden benden kaçtığını anlat.”

Yüzündeki gülümseme soldu. “Neden olduğunu biliyorsun.”

“Hayır, yani ben tam olarak neyi yanlış yaptım? Dikkat etmiyim biliyorsun, bu yüzden de ne yapmamam gerektiğini bir an önce öğrensem iyi olacak. Mesela bu-” hafifçe bileğini okşadım-“sanırım sorun yaratmıyor.”

“Sen yanlış bir şey yapmadın Beau. Hepsi benim hatamdı.”

“Ama yardımcı olmak istiyorum.”

“Şey...” Bir dakika düşündü. “Sadece bana çok yakındın.

Çoğu insan bizden içgüdüsel olarak uzak durur, bizim uzaklığımız iter onları... Senin bana bu kadar yaklaşmanı beklemiyordum. Ve boynunun kokusu..." Birden durdu, rahatsız olup olmadığını anlamak istercesine bana baktı.

"Peki öyleyse," dedim, gergin havayı yumuşatmaya çalışarak. Çenemi içeri çektim. "Bundan sonra sana boynumu göstermem ben de."

Sırtıtu. "Yok, gerek yok, daha çok şaşırdığım içindi." Boştaki elini kaldırıp boynumun kenarına koydu. Onun dokunuşunun soğukluğunun doğal bir uyarı olduğunu fark edip neden bu uyarıyı algılayamadığımı anlamadığım için hareketsiz durdum. Ben uyarı yerine bambaşka bir şey hissediyordum.

"Gördün mü?" dedi. "Sorun yok." Kanımın akışı hızlanmıştı sanki. Yavaşlatmayı çok istiyordum. Damarlarımda atan nabzımın her şeyi daha da zorlaştıracığını biliyordum. Bunu duyduğundan emindim.

"Buna bayıldım," diye mırıldandı. Diğer elini de çekti; benim ellerim de kucığıma düştü. Yanağımdaki ısınmış noktaya hafifçe dokundu, daha sonra ufak, soğuk elleriyle yüzümü tuttu.

"Hareket etme," diye fısıldadı.

Bir anda bana doğru eğilip yanağını göğsüme koyup kalbimin atışlarını dinlemeye başladı. Donakalmıştım. İnce tişörtümün altından onun soğukluğunu hissedebiliyordum. Özellikle elleri ağır ağır omuzlarıma doğru ilerledi ve yavaşça boynuma sarıldı, beni kendine bastırdı. Kalp atışlarımla aynı ritimdeki düzenli nefeslerini dinledim. Her üç çarpışta bir nefes, diğer üçünde de bir nefes.

"Ah," dedi.

Orada hareket etmeden ne kadar durduk bilemiyorum. Saatler geçmiş olabilir. Ama sonunda nabzım sakinleşmişti. Her an çizgiyi aşabileceğimizi, her an daha ben farkına bile varmadan hayatımın sona erebileceğini biliyordum. Ve hâlâ korkmuyordum. Onun dokunuşları hariç bir şey düşünemiyordum.

Ve bir anda kollarını boynumdan çözdü ve arkaya çekildi. Gözleri yine huzurluydu.

Tatmin olmuş bir biçimde, "Bundan sonra bu kadar zor olmaz."

“Bu senin için zor muydu?”

“Düşündüğüm kadar değil. Peki ya sen?”

“Hayır, bu benim için kötü... değildi.”

Birbirinize gülümsedik.

“Al.” Elimi kolaylıkla, adeta düşünmeden kaldırıp kendi yanına koydu. “Beni ne kadar ısıttığının farkında mısın?”

Ve gerçekten de normalde buz gibi olan teni neredeyse ılık-tı. Ama bunu pek fark edemedim bile çünkü onu ilk gördüğüm günden beri rüyalarımın giren, hayalini kurduğum şeyi yapıyordum; onun yüzüne dokunuyordum.

“Hareket etme,” diye fısıldadım.

Kimse bir vampir kadar hareketsiz duramazdı. Gözlerini kapattı ve elimin altında taştan oyulmuş bir heykel gibi hareketsiz durdu.

Onun yaptığından bile daha yavaş hareket ettim; beklenmedik bir hareket yapmamaya dikkat ediyordum. Onun yanaklarını okşadıktan sonra elim lavanta rengi göz kapaklarına, gözlerinin altındaki çukurlara kaydı. Düzgün burnu ve ardından da mükemmel dudaklarının üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Dudaklarını araladı ve serin nefesimi parmaklarımda hissettim. Eğilmek, onun kokusunu içime çekmek istedim ama bunun çizgiyi aşmak olacağını biliyordu. O kendini kontrol edebiliyorsa ben de -her ne kadar çok daha az çaba gerektirse de- kendimi kontrol edebilirdim.

Yapmadan önce her hareketimi tahmin edebilsin diye ağır davranıyordum. Avuç içlerim onun ince boynundan aşağı kaydı; ellerimi omuzlarına koydum ve başparmağımın hafifçe inanılmaz kırılğan görünen köprücük kemiklerine dokundum.

Pek çok açıdan benden çok daha güçlüydü. Ellerim onun güçlü omuzlarından çıkık köprücük kemiklerine doğru kayarken neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Kollarımın onu sarmasını, onu kendime çekmemi engelleyemedim. Kollarım onun belinin iki tarafına sarıldı.

Bana doğru eğildi ama tek hareket buydu. Nefes almıyordu.

O yüzden bu bana sınırlı bir zaman tanışmıştı.

Hafifçe eğilip koca bir saniye boyunca yüzümü saçlarına do-

kundurdum, muhteşem kokusunu içime çektim. Daha sonra kendimi ellerimi üzerinden çekip uzaklaşmaya zorladım. Ama ellerimden biri emirlerime tamamen uymayı reddediyordu; kolunda dolandı ve bileğinde durdu.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım.

Gözlerini açtı; gözleri aç bakıyordu. Beni korkutacak bir biçimde değildi ama bir anda midemin büzülmesine ve yine nabzımın damarlarımdan hızla pompalanmasına neden olacak biçimde.

“Keşke,” diye fısıldadı, “keşke bu karmaşıklığı... Bu kafa karışıklığını anlayabilseydin. Keşke anlayabilseydin.”

Elini yüzüme doğru kaldırdı, hafifçe saçlarımda dolaştırdı.

“Anlat bana,” dedim.

“Anlatabileceğimi sanmıyorum. Dediğim gibi, sana duyduğum açlık ve susuzluk beni acıacak bir yaratık haline getiriyor. Herhalde bunu bir noktaya kadar anlayabilirsin. Tabii sen yasak bir maddeye bağımlı olmadığın için tam olarak anlamayı beklemiyorum.” Güldü.

“Ama...” Parmakları dudaklarıma hafifçe dokundu ve kalbim yine hızla atmaya başladı. “İstedğim başka şeyler de var. Kendimin bile anlamadığı açlıklar.”

“Sanırım bunu senin düşündüğünden daha iyi anlayabilirim.”

“Kendimi bu kadar insan gibi hissetmeye alışık değilim. Hep böyle mi oluyordu?”

“Benim için mi?” Durdum. “Hayır. Asla. Bundan önce hiç böyle olmamıştı.”

Ellerini yüzümün iki yanına koydu. “Sana nasıl yakın olabiliyorum bilmiyorum. Yapabilir miyim bilmiyorum.”

Elimi eline koydum. Eğilip alnımı onun alnına dokundurdum.

“Bu yeterli.” İç çektim, gözlerimi kapadım.

Bir süre öyle durduk. Parmakları saçımı okşadı. Daha sonra yüzünü kaldırdı ve dudaklarını alnıma bastırdı. Nabzım yine hızlanmıştı.

“Sen kendini bu işte fazla hafife alıyorsun,” dedim tekrar konuşabildiğimde.

Kendini geri çekti; ellerimi tuttu. "Ben insan içgüdülerıyla doğdum. Derine gömülmüş olabilirler ama hâlâ bir yerlerdeler."

Uzun bir süre öyle oturduk. O da benim gibi kımıldamadan öylece kalmak istiyor muydu acaba? Ama güneş yavaş yavaş batmaya başlamıştı; gölgeler uzamış bize erişmişlerdi.

"Gitmen gerek."

"Zihnimi okuyamadığımı zannediyordum."

Bir anda gülümsedi. "Yavaş yavaş netleşiyor."

Bir anda gözleri heyecanla parladı. "Sana bir şey gösterebilir miyim?"

"Ne göstereceksin?"

Sırttı. "Kamyonetine daha hızlı gitmeye ne dersin?"

Kuşkulu gözlerle ona baktım.

"Ormanda nasıl seyahat ettiğimi görmek istemez misin?" diye ısrar etti. "Söz veriyorum. Güvenli bir yolculuk olacak."

"Yarasaya mı dönüşeceksin?"

Kahkahayı patlattı. "Ah, bunu daha önce hiç duymamıştım sanki."

"Doğru. Bunu sürekli duyuyor olmalısın."

Yine neredeyse görünmeden ayağa fırladı. Bana elini uzattı; yanına zıpladım. Bana arkasını dönüp omzunun üzerinden geriye baktı.

"Sırtıma çık."

Şaşkınlıkla baktım. "Ne?"

"Korkaklık etme Beau. Söz veriyorum canın yanmayacak."

Orada sırtı bana dönük bekledi, ciddiydi.

"Edythe... Bilmiyorum. Yani, nasıl?"

Tek kaşını kaldırmış biçimde bana döndü. "Daha önce de birinin sırtına binmişsindir."

Omuz silktim. "Tabii ama..."

"Sorun ne o zaman?"

"Sen... Çok ufaksın."

Bir anda bıkkın bir şekilde soluk verip gözden kayboldu. Bu sefer gidişinin yarattığı rüzgârı hissetmiştim. Ve bir saniye sonra elinde iri bir kaya parçasıyla belirdi.

Gerçek bir kaya. Toprağın ta kendisinde koparmış olduğu bir

kaya, çünkü dibi ot ve kök doluydu. Eğer yere koysaydı beline kadar gelirdi. Başını hafifçe yana eğdi.

“Bunu demek istemedim. Yeterince güçlü değilsin demiyorum.”

Kayayı kaldırıp omzunun üzerinden geri fırlattı ve kaya parçası ormanın derinliklerinde kayboldu; ardından da kırılan taş ve tahta gürültüsü geldi.

“Yani,” diye devam ettim. “Nasıl sığarım ki?” Fazla uzun bacaklarım ve onun narin bedenine baktım.

Bana yine sırtını döndü. “Güven bana.”

Tarihteki en aptal, en beceriksiz insan gibi görünerek kollarımı boynuna doladım.

Sabırsızlanarak, “Haydi,” dedi. Tek elini arkasına uzatarak bacağımı tuttu ve beline doladı.

“Vay be!”

Ama çoktan diğer bacağımı da yakalamıştı ve geri düşmek yerine beni o incecik bedeniyle sırtına almıştı. Bacaklarımı beline düzgün biçimde doladı. Yüzüm yanıyordu ve eminim bir tazının üzerine binmiş goril gibi görünüyordum.

“Canımı yakıyor muyum?”

“Lütfen Beau.”

Her ne kadar utansam da bacaklarım ve kollarımın onu nasıl sıkı kavradığının farkındaydım.

Bir anda elimi tutup yüzüne bastırdı. Derin bir nefes aldı.

“Her seferinde kolaylaşıyor.”

Ve bir anda koşmaya başladı.

Hayatımda ilk defa ölümden korktum. Dehşet içerisindeydim.

Ormanda adeta bir kurşun gibi, bir hayalet gibi ilerledi. Ayağının yere değdiğine ilişkin ne bir ses ne de bir kanıt vardı. Nefes alıp verişini aynıydı, çaba sarf etmiyor gibiydi. Ama birkaç santim ötesinden geçtiğimiz ağaçlar bizim hızımızla sallanıyorlardı.

Ormanın serin havasından rahatsız olsam da, şaşkınlıktan, yanan gözlerimi kapatamıyordum. Başımı hareket halindeki bir uçağın camından çıkarma aptallığına düşmüştüm sanki.

Sonra bir anda bitti. Bu sabah Edythe’in çalılığına erişmek

için saatlerce ama şimdi birkaç dakika içinde kamyonetin yanına dönmüştük.

“İnsanı kendine getiriyor, değil mi?” Sesi yüksekti, heyecanlanmıştı.

Orada hareketsiz durup benim bacaklarımı ve kollarımı çözmemi bekledi ama denememe rağmen kaslarımı gevşetemedim. Başım rahatsız edici bir biçimde dönerken kollarım ve bacaklarımla ona kilitlenmişim.

“Beau,” dedi. Endişelenmişti.

“Sanırım biraz uzanmam gerek,” dedim yutkunarak.

“Ah, özür dilerim.”

Parmaklarımı nasıl çözeceğimi hatırlamak biraz zaman aldı. Bir anda tüm kaslarım gevşeyince neredeyse üzerinden düşüyordum; arkaya doğru sendeledim, ayağımı basamadım ve tam anlamıyla yere yıkıldım.

Gülmemek için kendini zor tutarak bana elini uzattı ama elini kabul etmedim. Yerde oturmaya devam edip başımı dizlerimin arasına koydum. Kulaklarım çınlıyor, başım dönüyordu.

Soğuk bir el enseme bastırdı. Bu işe yaramıştı.

“Galiba bu çok da iyi bir fikir değildi,” dedi.

Pozitif olmak istiyordum ama sesimin içi boştu. “Hayır, çok ilginçti.”

“Hah! Ama hayalet kadar beyazsın. Hayır, daha da kötü, benim kadar!”

“Sanırım gözlerimi kapatmalıyım.”

“Bir dahaki sefere bunu hatırlarsan iyi olur.”

Bir anda irkilerek ona baktım. “Bir dahaki sefere mi?”

Güldü, hâlâ keyifliydi.

“Gösteriş meraklısı,” diye homurdanıp tekrar başımı eğdim.

Kısa bir süre sonra başımın dönmesi durdu.

“Bana bak Beau.”

Kafamı kaldırdım ve yüzü yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı. Güzelligi adeta yüzüme bir yumruk indirmişti. Buna alışamıyordum.

“Koşarken düşündüm de-”

“Umarım ağaçlara çarpmamayı düşünmüşsündür,” diye araya girdim.

“Komik, Beau. Koşmak benim doğamda var, bunu düşünme-
me gerek yok ki.”

“Gösteriş meraklısı,” diye tekrarladım.

Gülümsedi. “Hayır,” diye devam etti. “Denemek istediğim
bir şey olduğunu düşünüyordum.” Tekrar yüzümü ellerinin ara-
sına aldı.

Nefes alamıyordum.

Bir an duraksadı. Bunun güvenli olup olmayacağını, kendini
kontrol edip edemediğini sınıyordu.

Ve soğuk ama mükemmel dudaklarını, hafifçe dudaklarıma
bastırdı.

İkimizin de hazırlıklı olmadığı şey, benim vereceğim tepkiydi.

Kanım tenimin altında kaynıyor, dudaklarımda yanıyordu.
Soluğum kesilmişti. Parmaklarımla saçlarını kavırıyor, onu ken-
dime çekiyordum. Baş döndürücü kokusunu içime çekerken
dudaklarım aralandı.

Bir anda dudaklarımın üzerinde tepkisiz bir taş dönuştü. El-
leri yavaşça ama güçlü bir biçimde yüzümü kendinden uzağa itti.
Gözlerimi açıp yüzündeki ifadeyi gördüm.

“Vay be!”

“Bu çok yetersiz bir ifade.”

Gözleri vahşiydi, çenesi kilitlenmişti, kendini zor tutuyordu.
Yüzüm hâlâ ondan birkaç santim uzaktaydı; parmaklarımı saçla-
rında gezdirdim.

“Ben, şey?” diyerek ondan uzaklaşmaya araya mesafe koyma-
ya çalıştım.

Elleri beni bırakmadı.

“Hayır, buna dayanabilirim. Bir saniye bekle lütfen.” Sesi ki-
bar ve kontrollüydü.

Gözlerimi onun üzerinden çekmedim; gözlerindeki heyecan-
nın azalıp normale dönmesini izledim.

Kendinden memnun bir biçimde sırtıttı. “İşte.”

“Dayanabilir misin?”

Güldü. “Düşündüğümde daha güçlüyüm. Bunu bilmek gü-
zel.”

“Ben değilim. Üzgünüm.”

“Sonuçta *sen* sadece bir insansın.”

İç geçirdim. "Öyle."

Saçlarını parmaklarımdan uzaklaştırdı ve yine ayağa fırladı; hareketlerini göremedim. Elini uzattı ve bu sefer elini kabul edip ayağa kalktım. Dengem hâlâ geri gelmemiştii, desteğe ihtiyacım vardı. Ondan uzağa doğru bir adım atarken sendeledim.

"Hâlâ koşunun etkisinde misin yoksa öpüşmedeki uzmanlığının mı?" Şimdi gülerken, umarsız, tasasızdı. Bu yeni bir Edythe'ti. Benim tanıdığımından daha farklı ve şimdi ondan daha da çok hoşlanıyordum. Ondan ayrı kalmak fiziksel olarak canımı yakacaktı.

"Her ikisi de."

"Belki de arabayı ben kullanmalıyım."

"Yok, sanırım senin hız tutkundan bugün yeterince nasibimi aldım..."

"Herhangi bir gün senden daha iyi araba kullanabilirim Beau. Senin reflekslerin daha ağır."

"Biliyorum ama benim kamyonetim senin araba kullanmanı kaldıramayabilir."

"Bana biraz güven, Beau."

Ellerim cebimdeki anahtarı kavradı; adeta düşünüyormuş gibi dudaklarımı büktüm ve sonra sırtıarak başımı salladım.

"Hayır. Hiç şansın yok."

Kaşlarını kaldırdı; tişörtümü avuçladı çekti. Neredeyse üzerinde düştüm; tek omzunu yakalayıp kendimi durdurdu.

"Beau. Şu ana kadar seni hayatta tutmak için yeterince çaba gösterdim. Bir de yolda düzgün yürüyemezken senin direksiyonun arkasına geçmene izin veremem. İnsanlar arkadaşlarının sarhoş araba kullanmasına izin vermezler."

"Sarhoş mu?" diye karşı çıktım.

Parmak uçlarında yükseldi; yüzü yüzüme yakındı. Onun nefesinin o karşı konulamaz tatlı kokusunu duydum. "Benim varlığımdan dolayı sarhoş oldun."

"İşte buna karşı çıkamam." İç çektim. Başka yolu yoktu; ona karşı koyamıyordum. Anahtarı kaldırdım avucuna bıraktım; ses bile çıkarmadan bir anda flaş çakmış gibi anahtarı yakaladı. "Çok yüklenme. Kamyonetim yaşlı bir vatandaş."

“Tamamdır.”
Tişörtümü ve elimi bıraktı.
“O zaman sen benim varlığımdan hiç etkilenmiyor musun?
Yakınında olmamdan?”
Arkasını döndü, elime uzandı, avucumu bir kez daha yüzüne
bastırdı. Gözlerini hafifçe kapatarak derin, ağır bir nefes aldı.
“Ne olursa olsun...” diye mırıldandı. Bir anda gözleri açıldı
ve sırttı. “Benim reflekslerim daha iyi.”

14. AKLIN GÜCÜ

İtiraf edeyim, makul bir hızla gittiğimizde iyi araba kullanıyordu. Birçok şey gibi bunu da pek çaba sarf etmeden yapıyordu. Yola neredeyse hiç bakmıyordu ama lastikler yolun ortasından bir santim bile kaymıyordu. Bir eliyle elimi tutuyordu, diğeriyle de direksiyonu. Bazen batmakta olan güneşe gözü kayıyordu, güneş teninden kırmızı parıltılar halinde geri yansıyor; bazen de gözlerime veya sıkı sıkıya kenetlenmiş ellerimize bakıyordu.

Eski şarkıların çaldığı bir radyo istasyonunu açtı ve daha önce hiç duymadığım bir şarkıyı mırıldanmaya başladı. Sesi de onunla ilgili her şey gibi mükemmeldi; melodiden bir oktav yüksekti. Şarkının bütün sözlerini biliyordu.

“Ellilerin müziklerinden hoşlanır mısın?” diye sordum.

“Ellilerde müzik çok iyiydi. Altmışlardan ya da yetmişlerden çok daha iyiydi. Ah!” dedi ürpererek. “Seksenler de katlanılabildi.”

“Bana kaç yaşında olduğunu söylemeyi düşünüyor musun?” Sorunun bu neşeli havasını bozmasında çekindim ama o sadece gülümsedi.

“Bunun bir önemi var mı?”

“Hayır, ama ben senin hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum.”

“Bunun seni üzmesinden korkuyorum,” dedi kendi kendine konuşur gibi. Gözlerini güneşe dikti. Aradan dakikalar geçti.

“Haydi söyle,” dedim sonunda.

İç geçirdi ve gözlerime baktı, bir süre yolu tamamen unut-

muştı. Gözlerimde gördüğü her neyse onu cesaretlendirmiş olmalıydı. Tekrar batmakta olan güneşin son kızıl yansımalarına baktı.

"1901 yılında Chicago'da doğdum," dedi ve sustu, göz ucuyla bana baktı. Yüzümde şaşkınlık belirtisi yoktu, sabırla hikâyenin devamını bekliyordum. Hafifçe gülümsedi ve sözlerine devam etti. "Carine beni 1918'in yazında bir hastanede buldu. O zaman on yedi yaşındaydım ve İspanyol gribinden ölmek üzereydim."

Benim bile güçlüğüyle duyduğum nefes alışımı Edythe duydu. Tekrar gözlerime baktı.

"Çok iyi hatırlamıyorum, uzun zaman önceydi, bilirsin insan hafızası pek kuvvetli değildir." Sözlerine devam etmeden önce bir süre düşünceleri arasında kayboldu. Ama ben bir şey demeden devam etti. "Carine'in beni kurtardığında neler hissettiğimi hatırlıyorum. Kolay bir şey değil, unutabileceğin bir şey hiç değil."

"Annenle baban?"

"Onlar salgın yüzünden ölmüşlerdi. Ben yalnızdım. İşte bu yüzden beni seçti. O kargaşada benim kaybolduğumu kimse anlayamazdı."

"Seni nasıl... kurtardı?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye geçti. Kelimelerini dikkatle seçiyordu.

"Çok zor oldu. İçimizden çok azının bunu başarmaya yetecek gücü vardı. Ama Carine içimizdeki en insancıl, en merhametli olardı. Onun bence tarihte bir eşi daha yoktur." Durdu. "Benim açımdan acı vericiydi."

Dudaklarının duruşundan bu konuyla ilgili tek kelime daha etmeyeceğini anlamıştım. Pek başarılı olamasam da merakımı bastırmaya çalıştım. Bu konuyla ilgili düşünmem gereken birçok şey vardı, bazı şeyler kafamda yeni yeni şekilleniyordu.

Yumuşak sesi düşüncelerimi böldü. "Yalnızlıktan böyle hareket etti. Genelde yapılan seçimin ardındaki neden budur. Gerçi Earnest'ı benden hemen sonra bulduysa da, ben

Carine'in ailesinde ilktim. Bir kayalıktan düşmüştü. Onu hemen hastane morguna kaldırmışlardı ama her nasılsa kalbi hâlâ atıyordu."

“Yani senin şey olman için ölüyor olman gerek.”

“Hayır, sadece Carine böyle... Başka bir şansı olan hiç kimseye bunu yapmaz.” Annesi hakkında konuşurken sesinde beliren bir saygı vardı. “Carine, eğer kalp zayıfsa bunun daha kolay olduğunu söyler,” dedi. Önümüzdeki kararmış yola baktı, konu yeniden kapanmıştı.

“Peki ya Eleanor ve Royal?”

“Carine daha sonra Royal’ı ailemize kattı. Çok uzun zaman Carine’in, Earnest onun için neyse Royal’ın da benim için aynı şekilde olmasını istediğini anlamadım. Carine etrafımdayken düşündüğü şeylere dikkat etmeye çalışıyordu,” dedi gözlerini devirerek. “Ama o benim için bir kardeşten fazlası değildi. Bundan iki yıl sonra Royal Eleanor’u buldu. O zamanlar Appalachia’daydık, Royal da avlanıyordu. Eleanor’u bulduğunda bir ayı onun işini bitirmek üzereydi. Royal onu yüz milden fazla bir yol boyunca, Carine’e kadar taşıdı. Bunu tek başına yapamayacağından korkuyordu. Onun için bu yolculuğun ne kadar zor olabileceğini şimdi anlayabiliyorum.”

Bana baktı ve hâlâ kenetlenmiş olan ellerimizi kaldırıp yanagımı okşadı.

“Ama bunu başardı.”

“Evet. Yüzünde ona güç veren bir şey gördü. O zamandan beri beraberler. Bazen bizden ayrı, evli bir çift gibi yaşarlar. Ama ne kadar uzun süre gençmiş gibi görünürsek, bulunduğumuz yerde o kadar uzun kalabiliriz. Forks bunun için biçilmiş kaftan, bu yüzden liseye yazıldık,” dedi gülerek. “Sanırım birkaç yıl içinde tekrardan düğünlerine gitmemiz gerekecek.”

“Peki ya Archie ve Jessamine?”

“Archie ve Jessamine çok ender rastlanan yaratıklardır. İkisi de dışarıdan yardım almadan sanırım vicdan dediğimiz şeyi geliştirmişler. Jessamine başka bir aileye ait, çok farklı türden bir aileye. Depresyona girmiş ve tek başına sokaklarda dolaşmaya başlamış. Archie onu bulmuş. Benim gibi Archie’nin de bazı özel güçleri var.”

“Gerçekten mi?” dedim sözünü keserek, çok etkilenmiştim. “Ama insanların düşüncelerini bir tek senin duyabileceğini söylemiştin.”

"Bu doğru. Archie başka şeyleri bilebiliyor. Olabilecek şeyleri ya da yaklaşan olayları görüyor. Ama bu çok sübjektif. Gelecek önceden belirli değildir. Bazı şeyler değişir."

Bunu söylerken çenesi kaskatı oldu, hızla yüzüme bakıp başını çevirdi. Bana mı öyle gelmişti emin değildim.

"Ne tür şeyler görüyor?"
"Jessamine'i görmüş, oysa Jessamine'in kendisi bile henüz bilmiyormuş bunu. Carine'i, ailemizi görmüş ve bizi bulmak için bir araya gelmişler. İnsan olmayanlara karşı çok hassastır. Örneğin ne zaman bizim türümüzden başka bir grup geleceğini ya da onlardan bize tehdit gelecekse onu da görür."

"Sizin... Türünüzden çok var mı?" Şaşırmıştım. Kaç tanesi aramızda fark edilmeden yürüyordu acaba?

Kullandığı kelimeyi düşündüm. Tehdit. Bu onun dünyasının sadece insanlar için tehlikeli olduğunun yanında başka tehlikeler barındırabileceğini de ilk kez söyleyişiydi. Beni endişelendirmişti ve daha fazla soru sormak istiyordum ama çoktan ilk soruma cevap vermeye başlamıştı.

"Hayır; fazla yok. Ama birçoğunun evi yoktur, belli bir yere yerleşmezler. Sadece bizim gibiler yani insanları avlamayanlar, sizlerle uzun süre iç içe yaşayabilirler. Bizim gibi sadece bir tane aile bulabildik, Alaska'da küçük bir kasabada. Bir süre birlikte yaşadık ama o kadar kalabalıktık ki çok dikkat çekmeye başladık. Bizim türümüzde yaşayanlar farklı bir biçimde birbirine bağlıdır."

"Peki ya diğerleri?"

"Çoğunlukla göçebeler. Hepimiz bir süre öyle yaşadık. Ama her şey gibi bu da sıkıcı olmaya başladı. Buraya geldiğimizden beri diğerleriyle karşılaşırız, çünkü birçoğumuz kuzeyi tercih eder."

"Neden?"

Evin önüne park etmiştik ve Edythe motoru durdurmuştu. Çok sessiz ve karanlıktı, ay görünmüyordu. Verandanın ışığı sönmüktü, demek ki babam henüz eve gelmemişti.

"Bu akşamüzeri bir şey dikkatini çekti mi?" dedi dalga geçer gibi. "Sence ben güneşin altında trafik kazalarına yol açmadan yürüyebilir miyim?"

O ısıtılar olmasa da gerçekten trafiği durdurabileceğini düşündüm.

“Olympic Yarımadası’nı seçmemizin bir nedeni var, burası dünyanın en az güneş alan yerlerinden biri. Gün içinde dışarı çıkabilmek güzel oluyor. Seksen sene boyunca sadece gece dışarıya çıkabilmenin ne kadar sıkıcı olduğunu bilemezsin.”

“Efsaneler bundan kaynaklanıyor değil mi?”

“Muhtemelen.”

“Archie de Jessamine gibi başka bir aileden mi geliyor?”

“Hayır, o tam bir muamına. Archie insan olduğu zamanki hayatını hiç hatırlamıyor. Ve onu kimin yarattığını da bilmiyor. Yalnız başına uyanmış. Onu yapan kişi çekip gitmiş. Hiçbirimiz bunun neden ve nasıl olduğunu anlayamadık. Eğer böyle bir gücü olmasaydı, Jessamine ve Carine’i görmeseydi ve tabii ki bir gün bizden biri olacağını bilmeseydi bir yabaniye dönüşecekti.”

Düşünmek ve sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki... Ama bir anda beni yerin dibine sokacak bir şey oldu; karnım guruldadı. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki acıktığımın farkına bile varmamıştım. Kurt gibi acıktığımı şimdi fark ediyordum.

“Üzgünüm, seni akşam yemeğinden alıkoyuyorum.”

“Ben iyiyim, gerçekten.”

“Yemek yiyen biriyle zaman geçirmeyeli o kadar olmuş ki unutmuşum.”

“Seninle kalmak istiyorum.” Sesimin bana nasıl ihanet edeceğini bilsem de, karanlıkta ona olan bağımlılığımı söylemesi daha kolaydı.

“İçeri giremez miyim?” diye sordu.

“Girmek ister misin?” Bu tanrısal yaratığı babamın eski püskü mutfak sandalyesinde otururken hayal edemiyordum.

“Evet, tabii senin için bir sakıncası yoksa.”

Gülümsedim. “Hayır, yok.”

Kamyonetten indiğimde hemen yanımda belirmişti. Hızla içeri doğru ilerledi ve kayboldu. Bir anda ışıklar açıldı.

Beni kapıda karşıladı. Onu evimin içinde görmek o kadar garipti ki; benim tekdüze hayatımın sıkıcı fiziksel detaylarının onu çerçevelemesi gerçeküstüydü. Dört beş yaşımdayken annemle

oynadığımız bir oyunu hatırladım. Buradaki şeylerden biri diğerle-
rinden farklı.

“Kapıyı kilitlememiş miyim?”

“Kilitlemişsin, saçığın altında duran anahtarı kullandım.”

O anahtarı onun önünde kullandığımı hatırlamıyordum. Gerçi kamyonetin anahtarlarını da bulmuştu, omuz silktim.

“Aşkın değil mi?” Ve mutfığa doğru ilerledi; sanki daha önce birçok kez burada bulunmuş gibiydi. Mutfığın ışığını yaktı ve onu daha önce hayal ettiğim sandalyeye oturdu. Mutfak artık o kadar karanlık değildi. Güzelliği mutfığı aydınlatıyordu. Orada bir an benim sıradanlığımın içinde varoluşuna baktım; bunun nasıl olabildiğini anlayamıyordum.

“Bir şeyler ye Beau.”

Başım la onayladım ve akşam yemeğimi hazırlamaya odaklandım. Dün akşamdan kalan lazanyayı buzdolabından çıkarttım, bir dilim kesip tabağa koydum ve mikrodalga fırında ısıttım. Fırında dönerken mutfığı domates ve kekik kokusu kapladı. Karınım gurulduyordu.

“Hımm?”

“Ne oldu?”

“Gelecekte daha iyi iş çıkartmam lazım.”

Kahkaha patlattım. “Sen şu anda yaptığından daha iyi bir şey nasıl yapabilirsin ki?”

“Yani sonuçta sen insansın. Bunu hatırlayıp yanımızda yiyecek bir şeyler getirmem gerekirdi.”

Mikrodalğanın zili çaldı ve tabağı çıkarttım. Elim yandığı için tezgâha bıraktım.

“Önemli değil.”

Bir çatal bulup yemeği silip süpürmeye başladım. İlk ısırık ağzımı yaksa da çiğnemeye devam ettim.

“Tadı güzel mi?”

Yutkundum. “Emin değilim. Sanırım tat alma noktalarımı yaktım. Dün güzeldi.”

İnanmışa benzemiyordu.

“Yiyecekleri özlüyor musun? Dondurma? Fıstık ezmesi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Yemekleri tamamen unuttum.

En sevdiğim yemek neydi onu bile hatırlamıyorum. Şu anda... yenilebilir gibi kokmuyor.”

“Bu biraz üzücü.”

“Çok da büyük bir özveri değil.” Bunu söylerken hüzünlüydü; bundan daha büyük özveriler var gibiydi.

Tabağı örtüyle tutup onun yanına oturmak için masaya bıraktım.

“İnsan olmanın özlediğin başka tarafları var mı?”

Bunu bir süre düşündü. “Aslında pek bir şeyi özlemiyorum çünkü özlemem için önce hatırlamam lazım ve dediğim gibi, insan olarak geçirdiğim hayatımı zar zor hatırlıyorum. Ama yapmak istediğim bazı şeyler var. Sanırım kıskandığım şeyler.”

“Ne gibi?”

“Uyumak. Sürekli uyanık olmak yorucu oluyor. Geçici bir boşluğa düşmek hoşuma gidebilirdi. İlginç görünüyor.”

Bir iki ısırık daha aldım. “Kulağa zor geliyor. Tüm geceler boyunca ne yapıyorsun?”

Bir anda durdu; sonra dudaklarını büzdü. “Yani genellikle mi?”

Neden buna yanıt vermek istemiyor, anlamamıştım. Çok mu geniş çaplı bir soruydu.

“Yani, genel olmasına gerek yok. Mesela bu akşam buradan sonra ne yapacaksın?”

Bu yanlış bir soruydu. Mutluluğum biraz sönmeye başlamıştı. Onun gitmesi gerekecekti. Ne kadar kısa bir süre bile olsa ayrı kalmamız gerekecekti; bu beni hem korkutuyor hem de endişelendiriyordu.

O da soruyu beğenmemişti; önce aynı nedenden olduğunu düşünmüştüm. Ama bir anda bakışlarını bana çevirdiği gibi onları kaçırdı; adeta rahatsız olmuştu.

“Ne?”

Suratını ekşitti. “Hoş bir yalanı mı yoksa tahminen rahatsız edici bir gerçeği mi duymak istersin?”

Hemen, “Gerçeği,” dedim ama bundan çok da emin değildim.

İç çekti. “Sen ve baban uyuduktan sonra buraya geleceğim. Son zamanlarda bu rutinim oldu.”

Gözlerimi kırptırdım, şoke olmuşum.

“Buraya mı geliyorsun?”

“Neredeyse her gece.”

“Neden?”

“Uyurken çok ilginç oluyorsun,” dedi gerçekçi bir şekilde.

“Konuşuyorsun.”

Ağzım açık kaldı; tepeden tırnağa kızardığımı hissediyordum.

Destek almak için mutfak tezgâhına tutundum. Tabii ki uyum-

da konuştuğumu biliyordum, annem hep bununla dalga geçerd.

Ama bunun, endişelenmem gereken bir şey haline geleceği hiç aklıma gelmezdi.

Kalın kirpiklerinin altından bakarak kaygılı gözlerle benim tepkimi izledi.

“Bana çok mu kızdın?”

Kızmış mıydım? Daha çok utanmıştım ve anlamamıştım. Benim uyumda homurdanma mı nerede dinliyordu? Pencerede mi? Anlamıyordum.

“Sen nasıl... Nerede... Ben?” Bu düşüncelerin sonunu getiremiyordum.

Elini yanağıma koydu. Parmaklarının altında tenim onun soğuk eline karşın yanıyordu. “Üzülme. Kötü bir şey yapmak istemedim. Kendimi fazla kontrol edemedim. Tehlikeli olacağımı düşünsem hemen çıkardım. Sadece senin yanında olmak istedim.”

“Ben buna endişelenmiyorum.”

“Neye endişeleniyorsun?”

“Ne dedim?”

Gülümsedi. “Annemi özlüyorsun. Ve yağmur yağdığında, o sesler seni huzursuz ediyor. Eskiden evinle ilgili daha fazla konuşuyordun ama artık bunlar azaldı. Bir keresinde ‘çok yeşil’ dedin,” dedi gülerek. Sanırım beni daha fazla utandırmak istemiyordu.

“Başka bir şey var mı?” diye sordum.

Hangi noktaya gelmek istediğimi anlamış gibiydi. “Benim adım da söyledin,” diye itiraf etti.

Yenilmiş bir ifadeyle iç geçirdim. “Sık sık mı?”

“Sık sık derken tam olarak ne demek istiyorsun?”

“Hayır, olamaz!” dedim başımı öntime eğerek.

Adeta bu çok kolay, çok doğalmış gibi omuzlarıma sarıldı başını göğsüme koydu. Kollarım istemsizce ona sarıldı. Onu burada, tam burada tutmak istiyordum.

“Mahcup olacağın bir şey yok,” diye fısıldadı. “Zaten beni rüyanda gördüğünü bana söylemiştin, hatırlasana.”

“O farklı. Ne dediğimi biliyordum.”

“Eğer rüya görebilseydim kesinlikle rüyamda seni görürdüm ve bundan da utanmazdım.”

Saçım okşadım. Sanırım aslında çok da önemsemiyordum. Sonunda ondan insanların kurallarına uymasını beklemiyordum. Kendi kendine koyduğu kurallar yeterliydi.

“Mahcup değilim.”

Adeta kedi gibi mırladı; yanağını kalbime bastırmıştı.

Sonra taşlı yol üzerindeki tekerlerin sesini duyduk, sonrada önce cama yansıyan arabanın farlarını gördük. Bir anda irkildim o geri çekilirken ben de kollarımı indirdim.

“Babanın burada olduğumu bilmesini ister misin?” diye sordu.

“Emin değilim...” Düşünmeye çalışıyordum.

“Öyleyse başka bir zaman...”

Birden yalnız kalmıştım.

“Edythe!” diye fısıldadım.

Hafif bir kahkaha duydum, o kadar.

Anahtarlarının sesi duyuldu, kapı açıldı.

“Beau?” diye seslendi babam. Bu soru önceden beni rahatsız ederdi; benden başka kim olabilirdi ki? Birden, bu soru o kadar da saçma gelmedi.

“Buradayım!”

Umarım sesimdeki o tuhaf tonu fark etmemişti. Mikrodalga fırından yemeğimi aldım ve o içeri girerken masaya oturdum. Edythe’le geçirdiğim günden sonra babamın ayak sesleri ne kadar da gürültülü geliyordu.

“Hepsini bitirdin mi?” diye sordu tabağıma bakarak.

“Ah, üzgünüm. Bundan biraz al.”

“Önemli değil. Kendime sandviç yaparım.”

“Üzgünüm,” diye homurdandım tekrar. İhtiyacı olan malzemeleri toparlarken Charlie epey gürültü çıkardı. İnsani ama çok fazla boyuttaki yemeğimi boğulmadan yemeye odaklandım. Ama Edythe’in en son söylediklerini düşünüyordum. Babanın burada olduğumu bilmesini ister misin? Bu, babanın buraya uğradığımı bilmesini ister misin, ile aynı şey değildi; geçmiş zaman kullanmamıştı. O zaman bu belki de gitmediği anlamına mı geliyordu?

Charlie elinde sandviçiyle karşımda oturdu. Onun şu anda oturduğu yerde biraz önce Edythe’in oturduğunu hayal etmek çok zordu. Charlie buraya uyuyordu. Oysa Edythe’in hatırası asla gerçek olmayacak bir rüya gibiydi.

“Günün nasıldı? Planladıklarını yapabildin mi?”

“Pek sayılmaz. Hava evde oturulmayacak kadar güzeldi. Balık tuttunuz mu?”

“Evet. Onlar da güzel havayı seviyormuş.”

Lazanyamdan son bir lokma alıp çiğnemeye başladım.

Charlie bir anda, “Akşama planın mı var?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım; belki biraz fazla abartılı biçimde.

“Diken üstünde gibisin.”

Tüm akşamların içinden bu akşam bana dikkat edeceği tutmuştu.

Yutkundum. “Gerçekten mi?”

“Cumartesi,” dedi.

Yanıt vermedim.

“Dansa gitmiyorsun.”

“Zaten gitmeyecektim.”

Başımı salladı. “Tamam, dans etmek anladım. Ama belki haftaya şu Newton’ların kızını yemeğe falan götürürsün. Dışarı çıkarsın. Sosyalleşirsin.”

“Sana söyledim, arkadaşşımla çıkıyor.”

Kaşlarını çattı. “Neyse, karşına daha çok kız çıkacak.”

“Senin gittiğin hızda gidersem, sanmam.”

Güldü. “Elimden geleni yapıyorum. O zaman bu akşam dışarı çıkmıyorsun?” diye sordu bir kez daha.

“Gidecek bir yer yok. Ayrıca yorgunum. Erken yatacağım.”
Kalkıp tabağını lavaboya götürdüm.

“Hmm,” dedi düşünceli bir tonla. “Sanırım buradaki kızlar
senin tipin değil ha?”

Tabağını ovalarken omuz silktim.

Bana baktığını hissedebiliyordum ve gerçekten ensemin kızarmaması için çalıştım. Ama başaramadığıma emindim.

“Biliyorum küçük bir kasabayız, çeşitlilik az olabilir ama-”

“Yeterince çeşit var baba. Benim için endişelenme.”

“Tamam, tamam. Benim işim değil.” Biraz neşesi kaçmış gibi
biydi.

İç çektim. “Neyse ben bitirdim. Sabah görüşürüz.”

“İyi geceler Beau.”

Odama doğru merdivenlerden yavaşça çıkarken yorgun görünmeye çalışıyordum. Acaba benim kötü oyunculuğum hakkında ne düşünüyordu? Ona yalan söylememiştim aslında. Bu akşam dışarı çıkmayacaktım.

Kapımı onun duyabilmesi için gürültüyle kapattım ve hemen parmak ucunda pencereye doğru yürüdüm. Camı açtım ve geceye doğru uzandım. Sadece ağaçların gölgelerini görebiliyordum.

“Edythe,” diye seslendim usulca, kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

Hafifçe gülen sesi arkamdan gelmişti. “Evet?”

O kadar hızlı döndüm ki masamdaki kitaplardan birini sertçe yere düşürdüm.

Yatağımın üzerinde, ellerini başının altına koymuş, gamzelelerini göstererek gülümsüyordu. Karanlıkta adeta kırağı gibi görünüyordu.

“Ah!” dedim destek almak için masayı tutarak.

“Affedersin.”

“Kalbimin tekrar atmaya başlaması için bana bir dakika ver.”

Beni tekrar şaşırtmamak veya insan gibi görünmek için yaptığı gibi yavaş hareketlerle yerinden doğruldu. Bacaklarını aşağı uzattı. Yanını işaret etti.

Sallanarak yatağa gidip yanına oturdum. Elini elimin üzerine koyarak; “Kalbin nasıl?”

"Sen daha iyi bilirsin, kalp atışlarımı benden daha iyi duydu-
ğuna eminim."

İkimiz de bir süre kalp atışlarımın yavaşlamasını bekleyerek
sessizce oturduk. Babam evdeyken Edythe'i odama almayı dü-
şündüm de... Bir de babamın şüpheli soruları ve nefesimdeki
lazanya kokusu...

"Bir dakikalığına insan olmama izin verir misin?" diye sor-
dum.

"Kesinlikle," dedi.

Kalktım, ona dönüp baktım. Yatağımın kenarında otururken
mükemmel görünüyordu ve ben de halüsinasyon görüp görme-
diğimden emin olamıyordum.

"Döndüğümde burada olursun, değil mi?"

"Tek bir kasımı bile hareket ettirmeyeceğim," diye söz verdi.

Ve bir anda yatağımın kenarında heykel gibi hareketsiz durdu.
Pijamalarımı ve temizlik malzemelerimi aldım; ışığı yakma-
dım ve Charlie'nin meşgul olduğumu anlaması için banyonun
kapısını sertçe kapattım.

Dişlerimi iki kere fırçaladım. Sonra yüzümü yıkayıp üstümü
değiştirdim. Genellikle delikli bir pijama ve eski annemin sevdi-
ği barbekü dükkânından aldığımız ve üzerinde iki ekmeğin ara-
sında gülümseyen bir domuz olan tişörtü giydim. Keşke daha
az... bana benzeyen bir şeylerim olsaydı. Ama misafir beklemi-
yordum, zaten bunun için endişe etmek de saçmaydı. Eğer daha
önce burada bulunduyorsa zaten yatarken ne giydiğimi biliyordu.

Dişlerimi bir kere daha fırçaladım.

Kapıyı açtığımda ufak bir kalp krizi daha geçirdim. Charlie
merdivenin başındaydı ve neredeyse ona çarpıyordum.

"Ha!"

"Ah, pardon Beau. Seni korkutmak istememiştim."

Derin bir nefes aldım. "Önemi yok."

Pijamalarımı bakıp adeta şaşırmış gibi, "Hmmm," dedi.

"Sen de mi yatıyorsun?" diye sordum.

"Evet sanırım. Yarın erken kalkmam lazım."

"Tamam. İyi geceler."

“İyi geceler Beau.”

Beni bu gece böyle görmek onu şaşırtmıştı.

Odama gittim; kapıdan yatak görünmediği için şanslıydım ve kapıyı ardımdan sıkıca kapattım.

Edythe bir milim bile kıpırdatmamıştı. Gülümsedim ve dudakları hareket etti, rahatladı ve tekrar insana döndü. Neredeyse. Onun yanına gidip oturdum. Yüzünü bana dönüp bağdaş kurdu.

“Bu tişörtü nasıl bulduğumdan emin değilim.” Sesi o kadar alçaktı ki Charlie’nin bizi duyacağından endişelenmeme gerek yoktu.

“Değiştirebilirim.”

Gözlerini devirdi. “Onu giymenden bahsetmiyorum. Böyle bir tişörtün yapılmış olmasından bahsediyorum.” Uzanıp parmaklarıyla gülümseyen domuza dokundu. “Yemek olacağı için bu kadar mutlu olması normal mi?”

Sırıtmak zorundaydım. “Hikâyenin o tarafını bilmiyoruz. Belki de gülümsemek için bir nedeni vardı.”

Adeta aklımdan şüphe ediyormuş gibi baktı.

Uzanıp elimi tuttu. Bu artık çok doğal geliyordu ama aynı zamanda bu kadar şanslı olduğuma da inanamıyordum. Bunu hak etmek için ne yapmıştım ki?

“Charlie gizlice evden kaçacağını düşünüyor.”

“Biliyorum bu akşam diken üstünde görünüyormuşum.”

“Öyle misin?”

“Bundan çok daha fazlası sanırım. Kaldığın için teşekkürler.”

“Kalmak istedim.”

Kalbim fazla hızlı çarpıyordu ama şimdi sanki daha da güçlüydü. Asla anlamayacağım bir nedenden ötürü Edythe benimle olmak istiyordu.

İnsan hızıyla hareket ederek bacaklarını çözdü ve bacaklarının üzerine uzattı. Kucağıma kıvrıldı, kulağını tahminen gereğinden fazla tepki veren kalbimin üzerine koydu. Ona sarıldım ve saçlarını öptüm.

“Hımmmm...”

“Bu,” dedim ağzım saçlarına gömülü, “düşündüğümünden daha kolay,” dedim.

“Sana kolay mı görünüyor?” Gülümseyormuş gibiydi. Başını biraz kaldırdı burnu boynumda soğuk bir hat çizdi.

“Aslında,” dedim nefes nefese. Dudakları çenemi okşuyordu.

“En azından bu sabahkinden daha kolay.”

“Hımm,” dedi. Daha sonra kollarını omuzlarımdan yukarı çıkartıp boynuma doladı. Dudakları çeneme değene kadar kendini yukarı çekti.

Sesim utançla titreyerek, “Neden öyle düşünüyorsun?” dedim.

“Akıl gücü,” diye sağ kulağıma fısıldadı.

Bir anda bedenim titredi. O da dondu, geriye çekildi. Tek eliyle tişörtümün kolunun altından tenimi okşadı.

“Soğuksun,” dedi. Tüylerimin onun dokunuşlarıyla diken diken olduğunu fark ettim.

“İyiyim.”

Kaşlarını çattı ve az önce oturduğu konuma geçti. Kollarım henüz onun gitmesine izin vermeye hazır değildi. Kollarımdan kayarken ellerim belinde kaldı.

“Tüm bedenini titriyor.”

“Bunun soğuktan olduğunu sanmıyorum.”

Bir süre dikkatlice birbirimize baktık.

“Neye iznim var emin değilim,” diye itiraf ettim. “Ne kadar dikkatli olmam lazım.”

Bir an duraksadı. Sonunda bir önceki soruma yanıt vererek, “Kolay olmuyor,” dedi. Elleri kolumu okşadı ve yine ürperdim. “Ama bu akşamüzeri hâlâ kararsızdım. Bunun için üzgünüm, böyle davranmamın affedilir bir yanı yok.”

“Affettim bile,” diye ona karşı çıktım.

“Teşekkür ederim,” dedi gülümseyerek ama kolumdaki ürperen tüylere bakınca yine ciddileşti. “Bilirsin işte, yeterince güçlü olup olmadığımdan emin değildim...” dedi elimi kaldırıp yanağına götürdü; ama hâlâ başı öne eğikti. “Hâlâ yenilebilme olasılığım varken...” dedi duraksayarak. “Güçlü olduğuma, bunu başarabileceğime karar verene kadar çok kırılandım.”

Onu daha önce böyle kelimeleri bulmakta zorlanırken görmemiştım. Bu kadar insan gibi.

“O zaman, şimdi böyle bir olasılık yok mu?”

“Aklın gücü,” diye tekrar etti gülümseyerek. Dişleri karanlıkta bile parlıyordu.

“Hey, bu çok kolay oldu,” dedim, dalga geçtiğimi anlaması için sırttım.

“Çok kolay değil, ama mümkün. Ve ayrıca diğer soruna gelirsek...”

“Üzgünüm.”

Sessizce güldü. “Neden özür diliyorsun?” Sorusuna cevap beklemediğini göstermek için de parmağını dudağıma koydu. “Kolay değil ve eğer senin için de uygunsa, beni takip et.” Parmağını çekti. “Bu yeterince adilce olur mu?”

“Elbette,” dedim hızla. “Sen nasıl istiyorsan.” Ve yine ağzımdan çıkan kelimeler tamamıyla doğruydı.

“Çok fazla gelirse... Eminim kendimi gitmeye zorlayabilirim.”

Kaşları çatıldı. “Merak etme çok fazla gelmesini engelleyeceğim.”

“Yarın daha da zor olacak,” diye devam etti. “Bütün gün burumda kokun olduğu için kokuna inanılmaz derecede duyarsızlaştım. Eğer bir süre senden uzak kalırsam baştan başlamam gerekecek. Bunun biraz zor olacağını düşünüyorum.”

“O zaman hiç gitme,” dedim.

“Bana uyar,” diye cevap verdi. Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. “Kelepçeleri getir, senin mahkûmun olayım.” Konuşurken elleri bileklerimi bir sarmaşık gibi sardı. “Ve şimdi sorun olmazsa, bir battaniye getirebilir misin?”

Anlamam biraz sürdü. “Tabii, burada.”

Boştaki elime uzanıp yatağın ucunda katlı duran battaniyeyi aldım. Elini çekti, battaniyeyi açıp tekrar bana uzattı.

“Senin rahat olduğunu bilmek içimi rahatlatır.”

“Ben çok rahatım.”

“Lütfen?”

Hızla battaniyeyi alıp bir pelerinmiş gibi omuzlarıma örttüm.

Kısık sesle kıkırdadı. “Tam aklımdaki bu değildi ama.” Çoktan ayağa kalkmış battaniyeyi düzeltiyor, bacaklarını ve omuzlarını

örtüyordu. Ne yaptığını anlamadan tekrar kucığıma çıkmıştı ve göğsüme sokuluyordu. Battaniye tenimizin birbirine değmesini engellemişti.

“Daha iyi mi?”

“Bundan emin değilim.”

“En azından olur mu?”

“Elbette.”

Güldü, saçını okşadım. Sanırım dikkatli davranıyorduk.

“Çok garip. Bir şeyler okuyorsun... Diğer insanların aklından geçenleri duyuyorsun, onları izliyorsun... Ama bu seni bu deneyime hazırlamıyor. İlk aşkın görkemi. Bu beklediğinden çok öte.”

Hevesli hevesli, “Hem de çok,” dedim.

“Ve diğer duygular... Mesela kıskanma duygusu. Bununla ilgili yüz bin tane şey okudum, binlerce defa oyuncuların tiyatrolarda ya da filmlerde bunu sergilediklerini gördüm; etraftaki insanların zihinlerinden okudum. Bunu çok iyi anladığımı düşünüyordum. Ama sonra çok şaşırdım...” Kaşları çatıldı. “McKayla’nın seni dansa davet ettiği o günü hatırlıyor musun?”

Başımı salladım, aslında o günü hatırlamamın başka bir nedeni vardı. “Benimle tekrar konuşmaya başladığında hissettiğim gücenmişlik, hatta öfke, bunun önce ne olduğunu anlayamadım. Kıskançlığın bu kadar güçlü bir duygu olabileceğini düşünmemiştim... Bu kadar acı verici... Ve sonra onu reddettin. Ve ben nedenini bilmiyordum. İşte bu noktada da senin ne düşündüğünü bilmemek beni çıldırtıyordu. Başka biri mi vardı? Sırf Jeremy için mi yapmıştın? Ayrıca zaten bunu merak etme hakkım yoktu. Umurumda olmamasına çalıştım. Ama sonradan her şey yerine oturmaya başladı.”

Ben inledim o ise güldü.

“Bekledim,” diye devam etti, “onlara ne söyleyeceğini ve yüz ifadenin nasıl olacağını görmek için fazlasıyla endişelenerek bekledim. Yüzündeki rahatsızlığı gördüğümde nasıl rahatladığımı sana anlatamam. Ama yine de emin olamadım. Seni davet eden ben olsaydım yanıtının ne olacağını merak ettim.”

Bakışlarını bana doğrulttu. “Buraya geldiğim ilk geceydi. Bü-

tün gece, sen uyurken bana doğru, etik, alıllaki, onurlu gelen şeyle istediğim şey arasında savaşıp durdum. Eğer yapmam gerektiği gibi seni görmezlikten gelmeye devam edersem ya da sen gidene kadar birkaç sene ortada kaybolursam bir gün senin de McKayla gibi istediğin birini, bir insanı bulacağını biliyordum. Ve bu beni üzdü.”

“Sonra,” diye fısıldadı, “sen uyurken adımı söyledin. O kadar net bir şekilde söyledin ki, ilk önce uyandığımı düşündüm. Ama sonra huzursuzca döndün, adımı bir kez daha mırıldandın ve iç geçirdin. İçime işleyen duygu o kadar sinir bozucu ve... sersemleticiydi ki. Seni daha fazla görmezlikten gelemeyeceğimi biliyordum.”

Bir an durdu, muhtemelen deli gibi atan kalbimi dinliyordu.

“Ama kıskançlık çok mantıksız. Şimdi Charlie sana o sinir bozucu kızla ilgili soru sorunca...”

“Bu seni gerçekten kıskandırdı, öyle mi?”

“Ben bu konuda acemiyim, sen içimdeki insanı uyandırıyor-sun ve her şey yeni olduğu için bana çok daha güçlü geliyor.”

“Doğruyu söylemek gerekirse,” dedim dalga geçerek, “Royal gibi saf bir güzelliğin, Bay Mükemmel’in, senin sevgilin olması için yaratıldığını öğrenince ben de aynı şeyi hissettim. Eleanor olsun veya olmasın bununla nasıl rekabet edebilirim ki?”

Dişleri yine parladı ve kollarını boynuma doladı. “Bir rekabet yok.”

“Ben de bundan korkuyorum.” Sevecen bir biçimde kollarını ona doladım. “Bu iyi mi?”

“Epey.” Mutlu bir biçimde iç geçirdi. “Tabii ki Royal’ın kendine göre bir güzelliği var. Ama benim ağabeyim gibi olmasaydı ya da Eleanor ona ait olmasaydı da, senin benim üzerimde bıraktığın etkinin onda birini, hayır yüzde birini bile bırakamazdı.” Şimdi ciddi ve düşünceliydi. “Neredeyse doksan yıl boyunca kendi türümün ve sizinkinin arasında yaşadım bütün bu zaman boyunca bir bütün olduğumu düşünüyör, ne aradığımı bilmiyordum. Bir şey bulamıyordum çünkü sen henüz doğmamıştın.”

“Bu hiç de adil değil,” dedim. Saçlarına doğru fısıldadım. “Benim beklememe hiç gerek kalmadı. Sanırım ben hep ucuz kurtuluyorum ha?”

“Haklısın,” dedi. “Bunu senin için kesinlikle daha zorlaştırmayım.” Eliyle yanağını okşadı. “Benimle geçirdiğin her saniyede hayatını riske atmak zorundasın, bu o kadar da kötü değil. Sadece doğaya, insanlığa sırtını dönmek zorundasın, buna değer mi?”

“Kendimi hiçbir şeyden mahrum kalmış hissetmiyorum.”
Yüzünü göğsüme doğru çevirip fısıldadı. “Henüz.”
“Ne...” diye başladım söze, ama bedeni birden hareketsizleşti. Ben de dondum kaldım ama Edythe birdenbire ortadan kayboldu; kollarım boş kaldı.

“Yat!” diye tısladı. Karanlıkta sesinin nereden geldiğini anlamıyordum.

Hemen örtümün altına girdim ve her zaman uyuduğum tarafa doğru kıvrıldım. Kapı yavaşça açıldı ve Charlie olmam gereken yerde olup olmadığını kontrol etti. Abartılı bir şekilde düzenli nefes alıp veriyordum.

Upuzun bir dakika geçti. Kapının kapandığını tam olarak duymamıştım. Sonra örtünün altından Edythe kolumu kaldırdı, kendine dolayıp bana sokuldu.

“Sen çok kötü bir oyuncusun. Bu alanda kariyer yapabileceğini hiç sanmam.”

“Ah, hayallerimi yıktın!” diye söylendim. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Tahminen bunu hissedebiliyordu; adeta kaburgalarımın çarpıyordu.

Çıkartamadığım bir ezgi mırıldanmaya başladı, bir ninniye benziyordu. Bir anda durdu. “Uyuman için sana ninni söyleyeyim mi?”

“Tabii tabii,” dedim gülerek. “Sanki sen buradayken uyuyabilirim!”

“Ama bunu hep yapıyorsun,” diye hatırlattı.

“Ama burada olduğunu *bilmiyordum*,” diyerek ona daha sıkı sarıldım.

“Peki, haklısın ama uyumak istemiyorsan, ne yapmak istiyorsun?”

“Dürüst olmam gerekirse pek çok şey ve hiçbiri de dikkatli davrandığımız anlamına gelmeyecek şeyler.”

Bir şey demedim; nefes alıp veriyor gibiydi. Ben de hemen ekledim.

“Ama sonuçta dikkatli davranacağıma söz verdiğim için hak-
kında daha fazla şey öğrenmek istiyorum.”

“Bana istediğini sorabilirsin.”

Aklımdan geçen en önemli soruyu bulmaya çalışıyordum.
“Bunu neden yapıyorsun?” dedim. “Ne olduğuna, doğana karşı
gelmek için nasıl bu kadar çabaladığını hâlâ anlayamadım. Lütfen
yanlış anlama, tabii ki böyle yaptığın için çok memnunum; daha
önce yaşadığıma hiç bu kadar sevinmemiştim. Sadece bunu ne-
den yaptığını anlamaya çalışıyorum.”

Cevap vermeden önce tereddüt etti. “Bu iyi bir soru ve bunu
ilk soran kişi sen değilsin. Diğerleri, yani bu çoğunluktan mem-
nun olan türümüzün büyük bir bölümü de bizim nasıl yaşadığı-
mızı merak ediyor. Ama sadece elimize böyle kartlar dağıtılmış
olması ileriye gidemeyeceğimiz, hiçbirimizin istemediği bu ka-
derin sınırlarını zorlayamayacağımız, gerekli olan insani şeyleri
bünyemizde barındıramayacağımız anlamına gelmez.”

Hareketsizce durdum, korkunç bir sessizliğe gömüldüm. O
benim olabileceğimden daha iyi bir insandı.

“Uyudun mu?” diye mırıldandı aradan birkaç dakika geçince.

“Hayır.”

“Merak ettiğin şey bu muydu?”

Gözlerimi devirdim. “Tam olarak bu değil.”

“Başka ne bilmek istiyorsun?”

“Neden insanların akıllarını okuyabiliyorsun, neden sadece
sen? Bir de Archie var; geleceği görüyor falan. Bu nasıl oluyor?”

Omuz silktiğini hissettim. “Tam olarak bilemiyoruz. Carine’in bir teorisi var; diğer hayatımızda, daha yoğunlaşmış olan
hislerimizi, insanlığımızın en güçlü özelliklerini beraberimizde
getiriyoruz. Benim eskiden çevremdeki insanların düşünceleri-
ne karşı çok hassas olduğumu düşünüyor. Archie’nin de sanırım
altıncı hisleri kuvvetliydi.”

“Carine diğer hayatına ne getirmiş? Peki ya diğerleri?”

“Carine merhamet duygusunu getirmiş. Earnest tutkuyla se-
vebilme kabiliyetini getirmiş. Eleanor gücünü, Royal ise inatçı-
lığını...” dedi gülerek. “Jessamine çok ilginçtir. İlk hayatında çok
karizmatikmiş, etrafındakileri kolayca etkileyip onun istediği gibi
düşünmelerini sağlayabilirmiş. Şimdiyse çevresindekilerin duy-

gularını kontrol edebiliyor; örneğin, bir oda dolusu öfkeli insanı sakinleştirebiliyor ya da muazzam büyüklükteki bir kalabalığı coşturabiliyor. Bu çok özel bir lütuf.”

Bana anlattığı bu imkânsız şeyleri anlamaya çalışarak düşünmeye başladım. Ben düşünürken sabırla bekledi.

“Peki, bunların hepsi nasıl başladı? Yani Carine’in sizi dönüştürmesi, onu da birinin dönüştürmüş olması gerek ve onu da...”

“Pekâlâ, sen nasıl dünyaya geldin? Evrimle mi? Yaratılışla mı? Biz de diğer türler gibi evrim geçirmiş olamaz mıyız? Avcıyla av? Ya da dünyanın kendi kendine var olduğunu düşünsen bile, ki bunu kabul etmek benim için zor, narin melek balığının yanına köpekbalığını yaratan, yavru fok balığının yanına katil balina koyan güç, bizim türlerimizi de yan yana koymuş olamaz mı?”

“Şunu açıklığa kavuşturalım. Ben yavru fok balığıyım, değil mi?”

“Evet,” dedi gülerek. Parmaklarıyla dudaklarımı okşadı. “Yorgun değil misin? Uzun bir gündü.”

“Sadece birkaç milyon sorum daha kaldı.”

“Daha yarın var, ertesi gün var, ondan sonraki gün var...” dedi. Bu düşünce içimi coşkuyla kaplamıştı. Tamamen bir mutluluk; mutluluktan patlayacak gibi hissediyordum. Dünyada alışkanlığını bu duygu için değiştirmeyecek tek bir uyuşturucu bağımlısı olabileceğine inanmıyordum.

Konuşabilecek hale gelmek bir iki dakikamı aldı. “Sabahleyin kaybolmayacağından emin misin?” Bundan emin olmak istiyordum. “Sonuç olarak sen bir efsanesin.”

“Seni bırakmayacağım.” Sesinde söz verir gibi bir ton vardı ve içim yine aynı coşkuyla doldu.

“Bu gece için bir soru daha o zaman...” Bir anda kızardım. Karanlığın hiçbir faydası yoktu. Kalp atışlarımı hissedebildiğinden emindim.

“Sor bakalım.”

“Hayır, boş ver. Vazgeçtim.”

“Beau, bana istediğini sorabilirsin.”

Ben cevap vermeyince homurdandı.

“Aklından geçenleri okuyamamamın gittikçe beni daha az ra-

hatsız edeceğini düşünüyordum. Ama her geçen gün daha kötü olmaya başladı.”

“Ne düşündüğümü bilmediğin için memnunum. Uykumda konuştuklarıma kulak misafiri olman yeterince kötü zaten.”

“Lütfen?” Kadife sesi o kadar ikna ediciydi ki, buna karşı koymak imkânsızdı.

Başımı iki yana salladım.

“Eğer bana söylemezsen bunu aslında olduğundan çok daha kötü bir şeymiş gibi kabul edeceğim,” diyerek beni tehdit etti.

“Bu konuyu açmamalıydım,” diye söze başladım ardından da dışlerimi kenetledim.

“Lütfen?” dedi yine o büyümlü sesiyle.

İç çektim. “Alınmayacaksın, değil mi?”

“Elbette hayır.”

Derin bir nefes aldım. “Şey, görüşüne göre benim bildiklerimin çoğu yanlışmış, yani vampirler hakkında-” dedim ve hemen kelimenin ağzımdan yanlışlıkla çıktığını fark ettim. Sorumu nasıl dile getirmem gerektiğine o kadar odaklanmışım ki ağzımdan çıkana sonradan duydum ve dondum.

“Evet.”

Sesi normal geliyordu; sanki bu kelimenin bir anlamı yoktu. Rahatladım.

“Tamam, yani bana anlattıklarına bakılırsa biz çok... Farklıyız. Fiziksel olarak. Sen sadece insan gibi görünüyorsun ki insandan daha da öte, ama yemek yemiyorsun veya uyumuyorsun. Benimle aynı şeylere ihtiyaç duymuyorsun.”

“Bu dediklerinin bazı noktaları tartışmaya açık ama doğruluk payı da var. Ne soracaksın?”

Derin bir nefes aldım. “Üzgünüm.”

“Sor lütfen.”

Bir anda hepsini yumurtladım. “Ben normal bir insanım, erkeğim ve sen de hayatımda gördüğüm en güzel kızsın ve beni... büyümlüyorsun, ki bunun bir kısmı da seni deli gibi çekici bulmam ki sen, yani olduğun şey olduğun için benim tüm dolaşım sistemimin çok farkındasın ve bunu o yüzden hissettiğine eminim. Ama şeyi bilmiyorum, yani senin için durumun nasıl olduğunu. Yani yemek ve uyumak gibi bir şey mi? ihtiyacın yok mu?”

Her ne kadar seni istediğim kadar istemesem de benim bunlara ihtiyacım var. Royal ve Eleanor'un arada evli bir çift gibi yaşadıklarını söylemiştin ama bu vampirler için de aynı şey mi demek? Ve bu soru kesinlikle ofsayt, ilk randevuda sorulmaması gereken bir soru ve üzgünüm. Ayrıca yanıtlamak zorunda değilsin."

Derin bir nefes aldım.

"Hmmm... Bunun ikinci randevumuz olduğunu düşünmüştüm."

"Haklısın."

Gülümsedi. "Bana seksi mi soruyorsun Beau?"

Yine yüzüm kızarmaya başlamıştı. "Evet, sormamam lazımdı."

Tekrar güldü. "Sonuçta senin yatağına ben girdim Beau. Sanırım bu soru o yüzden çok da garip kaçmıyor."

"Evet ama yine de yanıtlamak zorunda değilsin."

"Bana her şeyi sorabileceğini söylemiştim Beau." Durdu ve ses tonu birden değişti; daha resmi, adeta ders anlatan bir öğretmen gibiydi. "Genelle başlayalım, Seks ve Vampirler 1. Ders. Hepimiz insandık Beau ve insanlara özgü tutkuların çoğu hâlâ bizde de var - sadece daha güçlü tutkuların arkasında kalıyorlar. Ama sürekli aç değiliz ve çok güçlü bağlar kuruyoruz. Hem fiziksel hem de duygusal. Royal ve Eleanor tıpkı birbirini çekici bulan normal bir insan çifti gibiler; tam da o yüzden onlarla yaşamak, hele de zihinlerini okuyabilmek çok ama çok can sıkıcı."

Güldüm, o da bana katıldı.

"Garipmiş," diye mırıldandı.

"Aklının almayacağı kadar," dedi ve iç çekti. "Şimdi de, özele girersek, Seks ve Vampirler 2. Ders: Beau ve Edythe." İç çekti, tekrar konuşmaya başladığında daha yavaş konuştu. "Ben bunun bizim için mümkün olacağını sanmıyorum."

"Çok yakınında olursam zorlanacağın için mi?" diye bir tahmin yürüttüm.

"Bu kesinlikle büyük bir problem olacak. Ama düşündüğüm şey tam olarak bu değil. Sen o kadar kırılgansın ki... Sana zarar vermemek için birlikte olduğumuz her an, her hareketime dikkat etmek zorundayım. Seni kazara öldürebilirim Beau."

Bana ilk dokunuşlarını hatırladım; ne kadar dikkatli davrandığını; bana dokunmanın onu ne kadar korkuttuğunu... Nasıl kendisi çekmek yerine benden elimi çekmemi istediğini...

Buz gibi elini yanağıma koydu.

"Çok aceleci davranıyordum... Eğer bir saniye dikkatsiz hareket etseydim, yüzüne dokunmak için uzandığımda yanlışlıkla kafatasını dağıtabilirdim. Ne kadar *kırılgan* olduğunun farkında değilsin. Seninle birlikteyken kontrolü kaybetme şansım yok benim."

Eğer onun hayatı bu şekilde ellerimde olsaydı, onu çoktan öldürmüş olabilir miydim? Bu düşünceyi düşününce yüzüm ekşidi.

"Ve sen benim dikkatimi fazlasıyla dağıtıyorsun," diye mırıldandı.

"Sen sanki benim dikkatimi hiç dağıtmıyorsun."

"Sana bir şey sorabilir miyim, tahminen de biraz incitici?"

"Sıra sende."

"İnsanlar ve seksle ilgili deneyimin var mı?"

Yüzümün tekrar kızarmamasına şaşırıyordum. Ona her şeyi anlatabiliyordum. "Ucundan bile yok. Sana söyledim, tüm bunlar benim için ilk. Dediğim gibi daha önce kimse için böyle hissetmedim. Yakınından bile geçmedim."

"Biliyorum. Ben diğer insanların ne düşündüklerini biliyorum. Aşk ve şehvetin her zaman aynı yolda yürümediğini de biliyorum."

"Ama benim için öyle."

"Bunu duyduğuma sevindim. En azından bir ortak noktamız var," dedi.

"Ah." Biraz önce nasıl hem duygusal hem fiziksel çok güçlü bağlar kurduklarını söylediğinde acaba deneyimden mi bahsediyor diye düşünmüştüm. Durumun böyle olmadığına sevindim.

"Peki, sen beni çekici buluyor musun?"

"Elbette." Tekrar güldü. "Peki neyini çekici bulduğunu, neyin dikkatimi dağıttığını bilmek ister misin?"

"Söylemek zorunda değilsin."

"Öncelikle gözlerin. Harika gözlerin var Beau. Adeta bulutsuz bir gökyüzü gibi. Sürekli yağmurlu iklimlerde yaşadığım için gökyüzünü özleyorum, ama sen yanımdayken değil."

“Şey, teşekkürler.”
Kıkrıladı. “Bu konuda yalnız değilim. Seni beğenen on kişinin altısı listeye gözlerinle başlıyor.”
“On?”

“Hepsi Taylor ve McKayla kadar dışa dönük değil. Listeyi ister misin? Epey seçeneğin var.”

“Sanırım dalga geçiyorsun. Hem öyle olsa bile benim tek bir seçeneğim var.” Ve başka seçeneğim de olmayacaktı.

“Sonra kolların, ellerin ve omuzların geliyor. Kollarına bayılıyor Beau.” Parmaklarını kolumda gezdirdi, ardından omzuma dokundu. “Yoksa ikinci olan çenen miydi?” Hafifçe yüzüme dokundu. “Emin değilim. Sadece seni leziz bulmanın yanında güzel de bulduğumu fark edince şaşırdım.”

Yüzüm de, boynum da yanıyordu. Bunun doğru olamayacağını biliyordum ama şu anda çok inandırıcıydı.

“Ah, saçından hiç bahsetmedim, değil mi?” Parmaklarını saçlarımın arasında, kafa derimde gezdirdi.

“Ah, tamam şimdi kesinlikle dalga geçiyorsun.”

“Kesinlikle hayır. Saçının rengi bir zamanlar kaldığım bir manastırın tavanındaki tik ağacıyla aynı renk... Sanırım Kamboçya'daydı.”

“Hım, bunu bilmiyordum.” İster istemez esnedim.
Güldü. “Cevaplarımdan tatmin oldum mu?”

“Şey evet.”

“Şimdi uyusan iyi olur,” dedi.

“Uyuyabileceğimi sanmıyorum.”

“Gitmemi ister misin?”

“Hayır!” dedim, gereğinden fazla yüksek sesle.

Güldü; yine o bilmediğim ninniye mırıldanmaya başladı. Sesi yumuşacıktı. Bir melek şarkı söylüyordu sanki.

Zannettiğimden daha çok yorulmuştum. Daha önce hem zihinzel hem de duygusal olarak bu kadar gergin bir gün yaşamamıştım. Onun soğuk kollarında uyuyakalmışım.

15. CULLEN'LAR

Hava bulutlu ama yumuşaktı ve güneşin tatlı ışıltısı beni uyandırdı. Kolum gözlerimin üzerinde, sersemlemiş bir durumdaydım. Bir şey, hatırlanmaya çalışılan bir rüya, bilincime girmek için mücadele ediyordu. Belki biraz daha uykum gelir diye sızlanarak öteki tarafa döndüm. Sonra birdenbire dün yaşadıklarım aklıma geldi.

"Ah!" O kadar hızlı yerimde doğruldum ki başım döndü.

"Saçların yerçekimine karşı koyabiliyor." Sesi köşedeki sallanan sandalyeden geliyordu. "Bu sana has bir süper güç gibi."

Elim doğrudan saçıma gitti, yatıştırmaya çalıştım.

Bağdaş kurmuş, mükemmel yüzünde mükemmel bir gülümsemeyle oturuyordu.

"Kalmışsın!" dedim. Sanki hiç uyanmamış gibiydim.

"Tabii ki. Böyle istememiş miydin?"

Başımla onayladım.

Daha da kocaman gülümsedi. "Benim de istediğim buydu."

Hiç düşünmeden yataktan fırladım, nereye gittiğimden bile emin değildim. Sadece ona yakın olmam gerektiğini biliyordu. Önünde dizlerimin üzerine çökünce yüzünde hiç şaşkınlık ifadesi yoktu. Yavaşça ona uzanıp elimi yanağına koydum. Elime doğru yaslanıp gözlerini kapadı.

"Charlie!" dedim onu hatırlayarak. İkimiz de normal bir sesle konuşmaya başlamıştık.

"Bir saat önce çıktı. Hem de epey gürültü çıkararak."

Tüm gün yoktu. Boş bir evde tüm gün ben ve Edythe kala-

çaklık, gidecek bir yerimiz de yoktu. Onca zaman. Kendimi al-
tın sikkelerinin üzerinde elini ovuşturan eski pinti bir bunağa
benzettim; sadece benim altın sikkelerim Edythe'le geçireceğim
dakikalardı.

Tam da o anda üstünü değiştirdiğini fark ettim. İnce çizgili
kolsuz gömlek yerinde şeftali rengi bir kazak giyiyordu.

"Gitmişsin?"
Gözlerini açtı gülümsedi, tek elini yanağındaki elime koydu.
"Geldiğim kıyafetlerle buradan çıkamazdım. Komşular ne dü-
şünürdü? Zaten sadece birkaç dakikalığına gittim, sen o sırada
derin uykudaydın. O yüzden çok şey kaçırmadım." Gözleri par-
lıyordu. "Sayıkladın."

Homurdandım. "Ne dedim."
Gözleri açıldı ve yüzü narinleşti. "Beni sevdiğini söyledin,"
diye fısıldadı.

"Bunu zaten biliyorsun."
"Ama duymak da çok güzeldi."
Yüzümü omzuna gömdüm.

Gözlerine baktım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.
Eğildi, dikkatlice alnını alnıma dayadı. "Sen artık benim haya-
tımsın," diye cevap verdi.

O an söylenebilecek başka hiçbir şey yoktu. Uzun süre öyle
oturduk. Ta ki benim karnım guruldayana kadar. O da doğruldu
güldü.

"İnsanlık fazla abartılıyor," diye şikâyet ettim.
"Kahvaltıyla mı başlasak?" Elimini şah damarıma götürdüm,
gözlerimi çılgınca açtım.

İrkildi. Sonra gözlerini kısıp beni azarladı.
Güldüm. "Şaka yapıyorum!" dedim gülererek.
Hâlâ surat asıyordu. "Bu hiç komik değildi. O zaman şöyle
mi desek, insanlar için kahvaltı zamanı?"

"Tamam ama önce bir insan dakikasına ihtiyacım var."
"Tabii."

"Bir yere ayrılma."
Gülümsedi.

Dişimi iki kere fırçaladıktan sonra hızla duş aldım. Islak saçla-

rımı hızla tarayıp düzleştirmeye çalıştım. Bana boyun eğmediler. Sonra kalakaldım. Yanımda kıyafet getirmemiştim.

Bir an duraksadım ama uzun süre panikleyemeyecek kadar sabırsızdım. Başka yapılacak şey yoktu. O yüzden havluyu dik-katlice belime sardım ve kıpkırmızı bir suratla odama yöneldim. Harika, göğsüm de kızarmıştı. Başımı kapıdan uzattım.

“Şey...”

Hâlâ sallanan sandalyedeydi ifademi görünce kahkahayı bastı.

“Mutfakta mı buluşsak?”

“Evet, lütfen.”

Bir anda yanımdan geçip ben daha ne yaptığını anlamadan aşağıya inmişti. Yanımdan sadece açık renk bir çizgi geçmişti.

“Teşekkürler,” diye bağırıp hızla kıyafetlerimin yanına gittim.

Ne giyeceğimi belki biraz düşünmem gerekiyordu ama aşağıya inmek için sabırsızlanıyordum. Üşümemden endişe etmesin diye yanıma kapüşonlu bir kazak da almıştım.

Saçımı yatıştırmak için elimle tarayıp aşağıya koştum.

Tezgâha yaslanmış adeta evindeymiş gibi duruyordu.

“Kahvaltıda ne var?” diye sordum memnuniyetle.

Bu soru onu biraz şaşırttı. “Hmm, bilmem ki. Ne yemek istersin?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Gülerek yerimden sıçradım.

“Sorun değil, başımın çaresine bakarım. Beni avlanırken izle.”

Bir kâse ve bir kutu mısır gevreği buldum. Sütü boşaltıp bir kaşık aldığımda gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Kâseyi masaya koydum ve durdum.

“Bir şey ister misin?” diye sordum nezaketen.

Gözlerini devirerek, “Sadece ye Beau,” dedi.

Masaya geçtim ve kâseden bir kaşık alırken ona baktım. O da bana bakıyor, her hareketimi inceliyordu. Bu beni kendime getirdi. Konuşmak ve onun dikkatini dağıtmak için ağızımdakini yuttum.

“Bugün programda ne var?” diye sordum.

“Hmm... Fikrimi beğenip beğenmemene bağlı.”

“Beğenirim,” dedim ikinci kaşığı ağızıma atarken.

Dudaklarını büzdü. “Ailemle tanışmaya ne dersin?”

Mısır gevrekleri boğazıma kaçtı, boğuluyordum.

Hemen ayağa fırlayıp çaresizce elini uzattı ama tahminen, bana Heimlich manevrası yapması gerekirse ciğerlerimi ezip ez-
meyeceğini düşünüyordu. Başımı sallayıp oturmasını işaret et-
tim. Süt içerek boğazıma takılan mısır gevreğini yuttum.

"İyiymi, iyiymi," dedim konuşabildiğimde.

"Lütfen bana bunu bir daha yapma Beau."

"Üzgünüm."

"Belki de yemeğin bittikten sonra konuşmalıyız."

"Tamam." Biraz zamana ihtiyacım vardı zaten.

Oldukça ciddiye. Archie'yle zaten tanışmıştım ve bu çok kötü
gitemişti. Doktor Cullen'la da. Bu doktorun vampir olduğunu
bilmeden önceydi, o yüzden sayılmazdı. Ve Archie hakkındaki
gerçeği bilsem de onun benim bildiğimi bilip bilmediğinden
emin değildim ve bence bu da önemli bir ayrıntıydı. Ayrıca Arc-
hie, Edythe'in dediğine göre bu konuyu oldukça destekliyordu.

Destekleri konusunda bu kadar bonkör olmayanlar da vardı.
Son lokmamı yutarken, "Sonunda başardım," dedi.

"Neyi?"

"Seni korkutmayı."

Bunu biraz düşündüm daha sonra parmaklarını açarak elimi
uzatıp 'şöyle böyle' hareketini yaptım.

"Merak etme kimsenin seni incitmesine izin vermem."

Ama bir anda eğer biri -Royal- beni incitmek isterse ve o da
beni kurtarmaya çalışırsa neler olacağını düşündüm. Edythe'in,
onun kendini savunabildiği ve adil dövüşmediğiyle ilgili sözleri-
ni hatırlıyordum ama bu fikir beni çıldırtıyordu.

"Kimse denemeyecek Beau. Bu bir espiydi."

"Sana sorun çıkartmak istemiyorum. Benim onlarla ilgili ger-
çekleri bildiğimden haberleri var mı?"

Gözlerini kaçırdı. "Onlar her şeyi çoktan biliyorlar. Zaten
bizim evde, yeteneklerimizi düşünürsen sır saklanması oldukça
zordur. Archie uğrama ihtimalin olduğunu çoktan görmüştü."

Ben kontrol edemeden suratım şekilden şekle girmişti. Ar-
chie ne görmüştü? Dün akşamı da görmüş müydü? Kızarmaya
başladım.

Benim aklımdan geçenleri okumaya çalıştığı her seferde yap-
tığı gibi gözlerini kısmaya başladı.

Sormasını beklemeden, "Sadece Archie'nin neler görmüş olabileceğini düşünüyorum," diye açıkladım.

Başını salladı. "Kişisel alanına müdahale ediliyormuş gibi hissedebilirsin. Ama bunu isteyerek yapmıyor. Ve o kadar farklı olasılık görüyor ki... Sonunda hangisi gerçekleşecek emin olmuyor. Örneğin dünün farklı farklı versiyonlarını gördü ve sen yüzde yetmiş beşinde kurtuluyordun." Son anda sesi sertleşti, duruşu kırılmalıştı. "Hatta dün seni öldürüp öldürmeyeceğim üzerine iddiaya bile girmişler."

"Ah."

İfadesi hâlâ katıydı. "Kim sana karşı kim yanında durdu, bilmek ister misin?"

"Şey, sanırım hayır. Onlarla tanıştıktan sonra söyle. Önyargılı gitmek istemem."

Yüzündeki kızgın ifadenin yerini şaşkınlık aldı. "O zaman geleceksin."

"Sanırım saygılı davranmak adına bu gerekli. Benim şüpheli bir tip olduğumu düşünmelerini istemem."

Güldü, bir zil çalışı gibiydi. Gülümsemeden edemedim.

Hevesle, "O zaman bu benim de Charlie'yle tanışacağım anlamına mı geliyor?" diye sordu. "Zaten şüpheleniyor ve ben de şüpheli bir tip gibi görünmek istemem."

"Tamam, olur ama ona ne demeliyiz? Yani şeyi nasıl açıklayacağız..."

Omuz silkti. "Senin bir kız arkadaşın olduğu fikrini çok garipseyeceğini sanmam. Gerçi itiraf etmem gerekir kız kısmı biraz fazla geniş bir yorum oluyor."

"Kız arkadaş," diye homurdandım. "Bu yeterli gelmiyor..." Kulağa geçici bir şeymiş gibi geliyordu. Sonsuza kadar sürmeyecek bir şey gibi.

Parmağıyla yüzümü okşadı. "En ince detayları ona söylemek zorunda değiliz. Ama burada neden bu kadar sık dolaştığımı ona açıklamamız gerekebilir. Şef Swan'ın benim için uzaklaştırma emri çıkarmasını istemem."

"Gerçekten burada olacak mısın?" diye sordum heyecanlı bir şekilde. Bu mümkün olamayacak kadar harikaydı; adeta sadece aptalların inanabileceği bir şey gibi.

“Beni istediğin sürece,” dedi.

“Seni her zaman isteyeceğim. Sonsuza kadar,” diyerek uyar-

dım. Masanın etrafında yavaşça yürüdü, birkaç adım ileride durdu,

yanığıma dokunmak için elini uzattı. Yüz ifadesinden hiçbir şey

anlaşılmıyordu.

“Bu seni üzüyor mu?” diye sordum. Yüzündeki ifadeye ne

isim takmam gerektiğinden emin değildim. Üzgün en yakın olan

gibi gelmişti.

Cevap vermedi. Ne kadar olduğunu ölçemediğim bir süre

boyunca gözlerime baktı.

İç çekti.

“Gidelim mi?”

İstemsizce mikrodalgaın saatine baktım. “Sence de saat biraz

erken... neyse boş ver.”

“Tamam.”

Kıyafetlerimi işaret edip, “Bu uygun mu?” diye sordum. Daha

mı ciddi giyinmem gerekiyordu?

“Sen...” Bir anda tekrardan gamzeleri belirdi. “Leziz görü-

nüyorsun.”

“O zaman değiştireyim mi?”

Güldü ve hayır anlamında başını salladı. “Asla hiçbir şeyini

değiştirme Beau.”

Sonra ayağa kalktı bana doğru ilerledi. Dizlerini dizlerime

bastırdı. Ellerini yüzümün iki yanına koydu; yüzü benimkinden

bir iki santim uzakta durdu.

“Dikkatlice,” diye hatırlattı.

Hafifçe başını yana eğip aramızdaki mesafeyi kapattı. Hafif bir

baskıyla dudaklarını bana dokundurdu.

Dikkatlice dedim içimden. Hareket etme. Ellerimi yum-

ruk yaptım. Yüzümdeki kanın hızlandığını hissedebileceğinden

emindim.

Yavaşça dudaklarını benim dudaklarımda hareket ettirdi.

Kendine güveni arttıkça, öpücükleri daha sertleşti. Dudaklarının

hafifçe aralandığını hissettim ve ağzımın içine nefesi doldu. İçi-

me çekmemeye çalıştım. Nefesinin bana aptalca şeyler yaptırdı-

ğını hatırladım.

Parmakları şakaklarımdan çeneme kadar benim okşadı ardından da çenemi tutup kendisine doğru çekti.

Kendime dikkatli olmam gerektiğini yineledim.

Ve bir anda başım dönmeye, kulaklarım uğuldamaya başladı. Önce onun dudakları hariç bir şeye konsantre olamıyordum ama daha sonra bir tünelden aşağıya düşmeye başladım ve dudakları benden giderek uzaklaşıyordu.

“Beau? Beau?”

“Hey,” demeye çalıştım.

“Ne oldu? İyi misin?” Sesindeki telaş beni kendime getirdi. Tamamen bayılmadığım için bu zor olmamıştı. İki derin nefes alıp gözlerimi açtım.

“İyiyim,” dedim. Bana doğru eğilmiş, ellerini uzatmıştı. Ellerinden biri alnımda, diğer ensemdeydi. Yüzü normalde olduğundan da beyazdı. “Sadece bir an nefes almayı unuttum. Üzgünüm.” Derin bir nefes daha aldım.

Şüpheli gözlerle bana bakıyordu. “Nefes almayı mı unuttun?”

“Dikkatli davranmaya çalışıyordum.”

Bir anda sinirlendi. “Ben seninle ne yapacağım?” diye sordu. “Dün seni öptüm, bana saldırdın! Bugün bayıldın!”

“Üzgünüm.”

Derin bir nefes aldı sonra hızla alnımı öptü. “Neyse ki fiziksel olarak kalp krizi geçirmem imkânsız,” diye homurdandı.

“Evet bu iyi bir şey.”

“Seni bu durumda hiçbir yere götüremem.”

“Ben iyiyim. Tamamen kendime geldim. Ailen zaten benim bir kaçık olduğumu düşünecek, ne fark eder ki? O yüzden biraz sarsak olsam ne fark eder ki?”

Kaşlarını çatı. “Yani normalden daha sarsak mı?”

“Tabii. Bak, şu an gitmek üzere olduğumuz yer hakkında elimden geldiği kadar düşünmemeye çalışıyorum, bu yüzden bir an önce gidebilir miyiz?” diye sordum.

Onaylamıyormuş gibi baktı ama elini uzatıp beni sandalyeden kaldırdı.

Bu sefer sormadı; doğrudan arabanın sürücü koltuğuna ilerledi. Deminki utanç verici durumdan sonra ona karşı çıkmanın

bir anlamı olmayacağını biliyordum. Hem zaten nerede yaşadığıyla ilgili bir fikrim yoktu.

Bu sefer kamyonetimle ilgili söylenmeden, yaşına saygı duyarak sürdü. Calawah Nehri'nin üzerindeki köprüden geçtik, yol kuzeye doğru kıvrılıyor, önünden geçtiğimiz evlerin arasındaki mesafe açılıyor ve boyutları gittikçe büyüyordu. Bütün evleri geride bırakıp sisli ormanın içine daldık. Soru sormakla sabırlı olmak arasında gidip geliyordum, sonra aniden toprak bir yola girdik. Bu yol çalılarının arasında neredeyse görünmüyordu. Yol, yaşlı ağaçların arasından bir yılan gibi kıvrılırken orman her iki taraftan da yolu işgal etmiş, sadece birkaç metrelik görüş mesafesine izin veriyordu.

Birkaç mil doğuya doğru yol aldıktan sonra bu yolu kafamdaki haritaya oturtmaya çalışıyordum ama başaramıyordum. Sonra ağaçlar seyrelmeye başladı, sulak bir çayıra gelmiştik, yoksa burası sadece çimenlik bir arazi miydi? Ormanın karanlığı azalmamıştı çünkü altı eski sedir ağacı, geniş dallarıyla yarım dönümlük bir alanı gölgede bırakıyordu. Çayırın ortasında evin yanlarından yükseliyor; onu saklıyorlardı.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama beklediğimin bu olmadığını emindim. Ev, herhangi bir zaman dilimine ait görünmüyordu, çok zarifti, belki yüz yaşındaydı. Üç katlı ve dikdörtgendi, kırılı beyaza boyanmıştı. Kapılar ve pencereler orijinal yapının parçası mıydı yoksa kusursuz bir restorasyonun ürünü müydü bilmiyorum. Görünürdeki tek araba benim kamyonetimdi. Edythe motoru durdurduğunda ormanın derinliğinde saklı nehrin sesini duydum.

"Vay be!"

"Beğendin mi?" dedi gülümseyerek.

"Burası büyüleyici bir yer."

Bir anda kapımda belirdi. Hafifçe kapıyı açtım ve içimde yükselmekte olan endişe ve telaşı bastırmaya çalıştım.

"Hazır mısın?"

"Değilim, hadi gidelim."

Güldü. Ben de gülmeye çalıştım ama boğazımda takılı kaldı. Gergin bir şekilde saçlarımı düzelttim.

“Harika görünüyorsun.” Hiç düşünmeden rahatça elimi tuttu. Büyük bir şey değildi ama dikkatimi dağıtmıştı; kendimi daha az paniklemiş hissettim.

Koyu gölgelikten yürüyerek verandaya çıktık. Gerginliğimi hissettiğini biliyordum. Uzanıp boştaki elini koluma koydu. Arından kapıyı açtı; ben de arkasından gittim.

İçerisi dışarıya kıyasla beklediğimden daha şaşırtıcıydı. Çok aydınlık, ferah ve büyüktü. Burası herhalde önceden birkaç odadan oluşuyordu ama büyük bir alan yaratmak için duvarları yıkmışlardı. Güneye bakan duvar boydan boya camdı, sedir ağaçlarının gölgelerinin ardında çayır, geniş nehre doğru uzanıyordu. Odanın batısını büyük oyma bir merdiven kaplıyordu. Duvarlar, yüksek tavan, tahta zemin ve kalın halılar, hepsi beyazın bütün değişik tonlarındaydı.

Bizi karşılamak için gelen Edythe’in annesiyle babası kapının hemen solundaki büyük piyanonun durduğu yükseltide bizi bekliyorlardı. Piyano da beyazdı.

Tabii ki Doktor Cullen’ı daha önce görmüştüm, ama gençliğinden ve şoke edici mükemmel görüntüsünden etkilenmemek elimde değildi. Yanındaki sanırım Earnest’tı, ailenin görmediğim tek üyesi oydu. O da Doktor Cullen’la aynı yaşta görünüyordu ve diğerleri gibi soluk ve güzel hatları vardı. Karamel renkli dalgalı saçları benimkinden biraz daha uzundu. Gerçekten de yüzünde... Merhametli bir hava vardı ama bana neyi hatırlattığından emin olamadım. Her ikisi de evin renklerine uyan açık renkli günlük kıyafetler giymişlerdi.

Hoş geldin dercesine gülümsüyorlardı ama bize yaklaşmıyorlardı. Sanırım beni korkutmamaya çalışıyorlardı.

“Carine, Earnest. Bu Beau,” dedi Edythe.

“Hoş geldin Beau.” Carine bana temkinli ve ağır bir şekilde yaklaşmıştı. Kararsızca elini uzattı, ben de elini sıkmak için ona doğru bir adım attım ve bunun ne kadar kolay olduğuna şaşırdım. Belki de pek çok açıdan bana Edythe’i hatırlattığı içindi.

“Sizi tekrar gördüğüme sevindim Doktor Cullen.”

“Lütfen bana Carine de.”

“Carine,” dedim gülümseyerek. Kendime olan güvenim beni de şaşırtmıştı. Edythe’in yanımda rahatladığını hissediyordum.

Earnest da gülümseyip elini uzatarak bana doğru bir adım attı. Eli tam beklediğim gibi soğuk ve sertti.

"Seninle tanıştığıma sevindim," dedi içtenlikle.

"Teşekkür ederim, ben de sizinle tanıştığıma memnun ol-
dum." Gerçekten de memnun olmuştum. Kendimi doğru yerde
hissediyordum. Burası Edythe'in eviydi; onun ailesiydi. Bunun
bir parçası olduğum için çok mutluydum.

"Archie ve Jess nerede?" diye sordu Edythe ama kimse cevap
vermedi çünkü bu sırada geniş merdivenin başında belirdiler.

"Selam Edythe!" dedi Archie heyecanla. Parlak siyah saçları ve
beyaz teniyle merdivenlerden aşağıya koşarak indi ve tam önüm-
de zarif bir şekilde durdu. Carine ve Earnest ona uyarıcı bakış-
larla bakıyorlardı ama bu benim hoşuma gitmişti. Bu onun için
doğaldı; yabancılar izlenmediğinde bu şekilde hareket ediyorlardı.

"Merhaba Beau!" dedi Archie sanki eski arkadaşlarımız gibi.
Elini uzattı. Ben de elini sıkarak için elimi uzattı ama o bir anda
beni kendine çekip sarılarak sırtımı sıvazladı.

"Selam Archie," dedim. Nefesim kesilmişti. Şoka girmiştik
ama Archie'nin beni onaylaması hoşuma gitmişti. Hatta onayla-
maktan da fazla, beni seviyormuş gibi davranıyordu.

Geri çekildiğinde tek şok yaşayanın ben olmadığını fark et-
tim. Carine ve Earnest şaşkın durumdaydılar ve adeta bir anda
koşup kaçmamı bekleyen gözlerle beni inceliyorlardı. Edythe'in
çenesi kasılmıştı ama yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Çok güzel kokuyorsun, bunu daha önce fark etmemiştim,"
dedi beni utandırarak. Yüzüm kızardı, sonra onlara nasıl görü-
nüyordum düşününce daha da kızardı ve kimse diyecek
bir şey bulamadı.

Bir anda Jessamine yanıma geldi. Edythe kendisini avlanan bir
aslana benzetmesine rağmen onu gözümde böyle canlandırama-
mıştı. Oysa Jessamine gerçekten de aslan gibiydi. Şimdi sadece
önümde durmasına rağmen onda aslanı hatırlatan bir şey var-
dı ama bunun yanında içime bir ferahlık duygusu yayıldı. Sanki
tanıdığım insanların arasında gibiydim. Jules'un yanıdaymışım
gibi. Kendimi bu kadar rahat hissetmem garipti ama sonra Edy-
the'in anlattıklarını hatırladım. Bunu sonradan hatırlamak çok
garipti. Biri bana sihir veya büyü yapmış gibi hissetmiyordum.

“Merhaba Beau,” dedi Jessamine. Benden uzak duruyordu, elimi sıkmayacaktı. Ama onun yanında kendimi tuhaf hissetmem mümkün değildi.

“Merhaba Jessamine.” Utangaç bir şekilde gülümsedim. “Hepinizle tanışmak çok güzel, çok güzel bir eviniz var,” diye ekledim.

“Teşekkürler,” dedi Earnest. “Geldiğine çok sevindik.” Bunu çok içten söylemişti ve benim cesur olduğumu düşündüğünü biliyordum.

Royal ve Eleanor ortalıkta görünmüyorlardı. Rahatlamıştım ama aynı zamanda biraz da hayal kırıklığına uğramıştım. Etrafta beni rahatlatacak Jessamine varken bu tanışmayı aradan çıkartsak fena olmazdı.

Carine anlamlı anlamlı Edythe’e bakıyordu. Göz ucuyla Edythe’in başını hafifçe salladığını gördüm.

Kibar olmaya çalışarak başımı çevirdim. Gözlerim kapının yanında duran güzel piyanoya takıldı. Bir anda çocukken kurduğum hayali hatırladım; piyangodan para çıkarsa anneme kocaman bir piyano alacaktım. Aslında pek iyi piyano çalmıyordu, ikinci el piyanomuzu da sırf kendisi için çalardı ama onu çalarken izlemeyi çok severdim. Çok mutlu ve dalgın görünürdü. Böyle zamanlarda gizemli ve yeni biriymiş gibi gelirdi bana. Beni piyano derslerine göndermişti ama ben de her çocuk gibi annem bırakmama izin verene kadar mızızlanmıştım.

Earnest bu dalgınlığımı fark etti.

“Piyano çalıyor musun?” diye sordu başıyla piyanoyu göstererek.

Hayır, anlamında başımı salladım. “Pek sayılmaz. Bu çok güzel, sizin mi?”

“Hayır,” dedi gülerek. “Edythe sana müzikle ilgilendiğini söylemedi mi?”

“Hayır, bahsetmedi hiç ama sanırım bunu tahmin etmeliydim.”

Earnest o narin kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

“Edythe’in yapamayacağı bir şey var mı kı?”

Jessamine kahkaha attı; Archie göz devirdi ve Earnest de Edy-

the'e sitem eder gibi baktı, o kadar genç görünüyordu ki bu bakış çok etkileyiciydi.

"Umarım hava atmıyorsa," dedi azarlayarak. "Bu kabalık olur."

"Biraz hava atıyorum," dedi Edythe gülerek. Gülüşü bulaşıcıydı, ben dahil herkes gülümsedi. En çok gülen Earnest'tı ve bir an Edythe'le bakiştılar.

"Onun için bir şeyler çalsana Edythe," dedi Earnest.

"Az önce hava atmanın kötü bir şey olduğunu söylememiş miydin sen?" dedi Edythe.

"Her kural için bazı istisnalar yapılabilir," dedi. Bana gülümsedi. "Bencillik yapıyorum. Çok sık çalmıyor ve ben onu dinlemeye bayılıyorum."

"Seni dinlemeyi gerçekten çok isterim," dedim.

Edythe, Earnest'a usanmış bir bakış fırlattı; ardından da bana. Sonra elimi bırakıp piyanoya yürüdü. Geri dönüp bana bakıp yanındaki yeri işaret etti.

"Ah," dedim ve yanına gittim.

Oturduğum anda parmakları fildişi rengi tuşların üzerinde dans etmeye başladı. Oda bir anda hareketli, karışık ve yoğun bir müzikle doldu. Sadece bir çift elin bunu çaldığına inanmak imkânsızdı. Hayretle onu dinlerken, verdiğim bu tepkiye karşılık hafif gülüşmeler duydum.

Edythe bana hiçbir şey olmamış gibi bakıyor, müzik kesintisiz devam ediyordu. "Beğendin mi?" dedi göz kırparak.

Tabii hemen anlamıştım. Başka ne bekliyordum ki? "Bunu sen mi besteledin?" dedim.

İç geçirdi.

"Bu Earnest'ın en sevdiği şarkıdır," dedi. Gözlerimi kapattım ve başımı salladım.

"Ne oldu?"

"Kendimi çok önemsiz hissettim."

Bu dediğimi düşündü; ardından müzik yavaşlayarak çok daha yumuşak bir hal aldı ve ben şaşkınlıkla çaldığı şeyin dün gece bana söylediği ninni olduğunu fark ettim.

"Seni uyurken izlediğim sırada bunu düşündüm, bu senin şarkın," dedi sessizce.

Müzik daha da yumuşak, daha da tatlı bir hal aldı. Konuşmıyordum.

Sonra sesi normalleşti.

“Seni sevdiler,” dedi. “Özellikle Earnest.”

Arkama baktım ama oda bomboştu.

“Nereye gittiler?”

“Sanırım bizi biraz yalnız bırakmak istediler. Hiç çaktırmıyorlar, değil mi?”

Güldüm ama ardından kaşlarım çatıldı. “Onlar beni sevdiler. Ben de onları sevdim ama peki ya Royal ve Eleanor...”

Yüzünü astı. “Royal’ı merak etme. Dik başlılığı yüzünden en son yola gelen o olur.”

“Peki ya Eleanor?”

“O benim bir kaşık olduğumu düşünüyor, bu doğru, ama seninle bir problemi yok. Royal’ı ikna etmeye çalışıyor.”

“Peki de ben ne yaptım?” Bunu sormam lazımdı. “Yani onunla konuşmadım bile.”

“Sen bir şey yapmadın. Royal’ı en çok zorlayan şey bizim ne olduğumuz konusu. Dışarıdan birinin gerçeği biliyor olması onun için çok zor. Ve biraz da kıskanıyor.”

“Ha!”

Omuz silkti. “Sen insansın,” dedi. “O da insan olmak isterdi.”

“Ah,” diye mırıldandım, hâlâ şaşkındım.

Müziği, benim müziğimi dinledim. Sürekli değişiyor, geliyordu ama özü hep aynıydı. Bunu nasıl yapıyordu emin değildim ama ellerine bakmıyordu bile.

“Jessamine’in yaptığı şey... Hiç de garip gelmedi. Hatta muhteşimdi.”

Güldü. “Kelimelerle anlatılamıyor, değil mi?”

“Evet... Ama o beni seviyor mu? Biraz şey...”

“Bu benim hatam,” dedi. “Sana söylediğim gibi, Jessamine bizim hayat tarzımızı uygulamaya çalışan ailedeki en son kişi. Onu senden uzak durması konusunda uyardım.”

“Ah.”

“Evet.”

Titrememek için kendimi zor tuttum.

“Carine ve Earnest harika olduğunu düşündüler.”

“Ya? Heyecan verici bir şey yapmadım ki, sadece ellerini sık-
m.”

“Onlar beni mutlu gördükleri için mutlular. Aslında Earnest
senin üçüncü bir gözün olsa ya da ayakların perdeli olsa bile buna
aldırmaz. O sadece benim için endişeleniyordu. Benim teme-
limde bir eksiklik var mı diye korkuyordu, çünkü Carine beni
değiştirdiğinde çok gençtim. Earnest çok heyecanlı. Sana her do-
kunuşumda zevkten dört köşe oluyor.”

“Archie de çok heyecanlı görünüyor.”
Yüzünü buruşturdu. “Archie’nin kendine özgü bir bakış açısı
vardır.”

Ona baktım, anlamaya çalıştım.

“Ne?”

“Sen de bunu açıklamayacaksın, değil mi?”

Bana bakarken gözlerini kıstı ve bir an adeta aramızda daha
önce o ve Carine arasında fark ettiğime benzer sözsüz bir iletişim
oluştı, benim zihnimi okuyamıyordu elbette. Archie hakkında
bana söylemediği bir şey vardı; zaten ona karşı tavrında da ipuç-
ları vardı. Bunu fark ettiğimi gayet iyi biliyor olsa da bunu şimdi
söylemeyecekti.

Sanki yüksek sesle konuşmuşuz gibi, “Peki,” dedim.

“Hımmm...”

Ve aklıma geldiği için, “Carine az önce sana ne söylüyordu?”
diye sordum.

Şimdi tuşlara bakıyordu. “Bunu fark ettin değil mi?”

“Tabii ki,” dedim omuz silkererek.

Cevap vermeden önce bir süre dikkatle bana baktı. “Bana ve-
recek bazı haberleri varmış, bunu seninle paylaşıp paylaşmayaca-
ğımdan emin olamadı.”

“Bana söyleyecek misin?”

“Söylemek zorundayım, çünkü son birkaç gündür ya da haf-
tadır sana karşı fazlasıyla korumacı davranıyorum. Benim delinin
teki olduğumu düşünmeni istemem. O yüzden baştan sana du-
rumu anlatsam daha mantıklı.”

“Sorun nedir?”

“Aslında ortada bir sorun yok. Archie bazı konukların geldi-

ğini gördü. Burada olduğumuzu biliyorlar ve bizi merak ediyorlar.”

“Konuklar mı?”

“Evet, onlar bizim gibi değiller, yani av alışkanlıkları konusunda. Muhtemelen kasabaya hiç gelmeyecekler ama onlar gide- ne kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım.”

“Ah... İnsanları uyarmamız falan gerekmez mi?”

Şimdi yüzü ciddileşmişti.

Bir anda tüylerim ürperdi. “Carine onlardan yakınlarda avlanmalarını rica edecek ve tahminen bunu sorun etmeyecekler. Ama pek çok nedenden ötürü daha fazlasını yapamıyoruz.” İç çekti. “Burada avlanmayacaklar ama başka bir yerde avlanıyor olacaklar. İşte, canavarlarla dolu bir dünyada yaşadığın zaman işler böyle yürüyor.”

Ürperdim.

“Sonunda mantıklı bir tepki verdin!” diye söylendi. “Kendini koruma içgüdün olmadığını düşünmeye başlamıştım.”

Başımı çevirdim ve ferah odaya bakmaya başladım.

“Beklediğin gibi değil, öyle değil mi?” diye sordu, kendini beğenmiş bir tavırla.

“Hayır,” diye itiraf ettim.

“Tabut yok, köşelerde birikmiş kafatasları yok, örümcek ağlarımız da yok senin için büyük bir hayal kırıklığı olmalı,” dedi muzip muzip.

Onu duymazdan geldim. “O kadar ferah ve aydınlık ki...”

Buna cevap verirken daha ciddiydi. “Saklanmak zorunda olmadığımız tek yer burası.”

Hâlâ çalmakta olduğu şarkı, benim şarkımdı, daha melankolik bir perdeye geçmişti. Son nota sessizliğin içinde dokunaklı bir şekilde tınladı. Boğazım düğümlenmişti.

Düğüm gidince, “teşekkür ederim,” dedim.

Müzik onu da etkilemiş görünüyordu. Uzun bir süre sorgular gözlerle bana baktı. Ardından başını sallayıp iç çekti.

“Evin diğer taraflarını da görmek ister misin?” diye sordu.

“Bir yerde istiflenmiş kafatasları olacak mı?” diye sordum.

“Hayal kırıklığı için özür dilerim.”

"Tamam, sorun değil ama beklentilerimi epey düşürdün."
Büyük merdivenlere doğru el ele yürüdük, bir elimle saten
gibi yumuşak tırabzanı tutuyordum. Merdivenlerin başındaki
uzun koridor döşemeye aynıydı, bal rengi lambri kaplıydı.
"Royal ve Eleanor'un odası... Carine'in ofisi... Archie'nin
odası..."

Kapıların önlerinden geçerken eliyle işaret ediyordu.
Daha devam edecekti ama koridorun sonunda durdum. Göz-
lerime inanamayarak duvarda, başımın üzerinde asılı duran süse
baktım.

"Gülebilirsin," dedi. "Çok ironik."
"Çok eski olmalı," dedim. Ona dokunmak, üzerindeki küf
göründüğü kadar yumuşak mı hissetmek istedim ama çok pahalı
olduğunu tahmin ediyordum.

Omuz silkti. "1600'lerin başından kalma," dedi.
Ona bakmak için başımı haçtan çevirdim.
"Bunu neden burada tutuyorsunuz?" diye merak ettim.
"Nostalji olsun diye. Bu Carine'in babasına aitmiş."
"Antika mı topluyormuş?" diye sordum şüpheyle.
"Hayır. Bunu kendi oymuş. Vaaz verdiği papaz evindeki kür-
sünün duvarında asılıymış."

Öyle şaşırmıştım ki yüz ifademini beni ele verip vermediğim-
den emin değildim ama ne olur ne olmaz diye eski haça tekrar
baktım. Hemen kafamdan bir hesaplama yaptım, bu haç üç yüz
yetmiş yıldan eskiydi. Ben bu kadar yılı anlamaya çalışırken ses-
sizlik giderek büyüyordu.

"Sen iyi misin?" Sesi endişeli çıkmıştı.
"Carine kaç yaşında?" diye sordum sessizce.

"Üç yüz altmış ikinci yaşını yeni kutladı," dedi. Gözlerim-
de milyonlarca soruyla ona baktım. İfademi izliyordu ve ben de
kendime gelmeye çalıştım. "Carine 1640'lı yıllarda Londra'da
doğduğunu tahmin ediyor. O zamanlar sıradan insanlar tarihi
bu kadar kesin tutmuyorlarmış. Cromwell'in hükümdarlığından
hemen önceyse de..."

Bu isim geçen seneki Dünya Tarihi sınıfında gördüğümüz
dersleri bana hatırlatmıştı. Keşke dersleri daha dikkatli dinlese-
ydim.

“Bir Anglikan papazının tek kızıymış. Annesi onu dünyaya getirirken ölmüş. Babası çok bağınaz bir adammış. Kötülüğün varlığına çok inanırmış. Cadılar, kurt adamlar ve vampirler için avlar düzenlemiş.”

Kelimelerin işleri değiştirmesi ne kadar da garipti; hikâyeyi tarih dersinde anlatılıyormuş gibi görünmekten kurtarıyordu.

“Birçok masum insanı yakmışlar, tabii gerçek kötü yaratıkları yakalamak hiç de kolay değilmiş.

“Carine masumları korumak için elinden geleni yapmaya çalışmış. Her zaman bilime inanmış ve babasını da batıl inançlar yerine gerçek kanıtlara bakmaya ikna etmeyi denemiş. O ise bu işe bulaşmaması gerektiğini söylemiş. Onu seviyormuş ama bu canavarların varlığını savunanlar da onlarla kalıyormuş.

“Babası ısrarcı... ve takıntılıymış. Sonunda tüm imkânsızlıklara rağmen gerçek bir canavarın izini bulmuş. Carine ona dikkatli olması için yalvarmış ama babası çok da onu dinlememiş. Şehrin kanalizasyonlarında gizlice yaşayan, sadece geceleri avlanmaya çıkan bir vampir grubunu keşfetmiş. Canavarların sadece birer efsane olmadığı o günlerde birçok vampir bu şekilde yaşıyormuş.

“İnsanlar tırmıklarını ve fenerlerini alıp –” acıyla güldü “-papazın vampirlerin sokağa çıktığını gördüğü yere gitmişler. İki giriş noktası varmış. Papaz ve bir kısım diğer adam birine ellerinde yanan bir meşaleyle girmişler, diğerleri de ikinci noktada canavarların çıkmasını beklemiş.”

Yine nefesimi tuttuğumu fark ettim. Nefes verdim.

“Bir şey olmamış. Uzun bir süre beklemişler ve hayal kırıklığı içinde gitmişler. Papaz sinirlenmiş, başka çıkışlar da olması gerekiyormuş çünkü vampirler korkup kaçmış. Tabii tırmıklar ve fenerlerin aslında bir vampir için tehlikeli olmadığını o bilmiyormuş. Canavarlar haberi aldıklarına göre, onu bir daha nasıl bulabilirlerdi ki?”

Sesini alçalttı. “Ama zor olmamış. Sonuçta vampirler kötü bir iş yapmak istemiyormuş, yoksa hepsini öldürebilirlermiş. Ama bir tanesi onu evine kadar takip etmiş.

“Carine bunu insan olduğu dönemlerden hatırlıyor. Sonuçta

bu kolay unutulamayacak bir şey. Babası eve çok geç gelmiş ve Carine de endişeyle onu bekliyormuş. Sinirliymiş, onları kaybettiğine söyleniyormuş. Carine onu sakinleştirmeyi denemiş ama babası dinlememiş. Ve bir anda ufak odalarının ortasında bir adam belirmiş.

“Carine onun tıpkı bir dilenci gibi giyindiğini, sefil bir durumda olduğunu ama yüzünün çok güzel olduğunu hatırlıyor. Ve ardında da adam Latince konuşmaya başlamış. Carine babasının mesleği ve kendi merakı nedeniyle o zamanlarda yaşayan sıradan bir kadından daha eğitilmiş. Adamın ne dediğini anlamış. Vampir Carine’in babasına, hata yaptığını ve verdiği zararı ödeyeceğini söylemiş. Papaz kızını kurtarmak için öne atılmış.

“Hep o anı düşünürüm. Acaba babası sevgisini bu şekilde göstermeseydi hikâyelerimiz değişir miydi diye merak ediyorum.”

Bir an düşüncelere daldı ama ardından devam etti. “Vampir gülümsemiş. Papaza ‘Kendi cehennemine şunu bilerek git, sevdiğin şey nefret ettiğin şeye dönüşecek,’ demiş. Papazı bir kenara itmiş, Carine’i yakalamış.”

Hikâyede kaybolmuştu ama bir an duraksadı. Gözleri bugüne geldi ve sanki yanlış bir şey söylemiş gibi bana baktı. Belki de beni üzdüğünü düşünmüştü.

“Ne olmuş?” diye fısıldadım.

Konuşmaya tekrar başladığında kelimelerini daha dikkatli seçiyordu. “Vampir, papazın Carine’e olacakları bildiğinden emin olmuş, sonra Carine acı ve korku içerisinde kıvranıp izlerken, onu yavaş yavaş öldürmüştü.”

İrkildim. Anlıyorum gibi başını saldı.

“Vampir gitmiş. Carine böyle bir durumda başına neler gelebileceğinin farkındaymış. Canavar tarafından dokunulan her şey yok edilmeliymiş. Carine kendi hayatını kurtarmak için içgüdüsel davranmış. Çektiği acıya rağmen kilere girmiş ve kendini üç gün boyunca patates çuvarlarının altına saklamış. Bu şekilde sessizce ve keşfedilmeden öyle durması bir mucizeymiş. İşte her şey o zaman bitmiş ve neye dönüştüğünü o zaman anlamış.”

Yüz ifadem tam olarak nasıl olduğunu bilmiyordum ama bir anda sordu.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim, sonra ne olmuş?”

Benim istekliliğime hafif gülümsedi ardından elimden tuttu ve koridorun sonuna doğru yürümeye başladık. “Gel o zaman. Sana göstereyim.”

16. CARINE

Carine'in ofisi olarak gösterdiği odanın önüne geri döndük. Bir an odanın kapısının önünde durdu.

"İçeri girin," diyerek bizi davet etti Carine.

Edythe kapıyı, yüksek tavanlı ve pencereleri batıya bakan bir odaya açtı. Duvarlar daha koyu renk lambri kaplıydı. Duvarların büyük bir bölümünü kitap rafları işgal etmişti, Şimdiye kadar kütüphane dışında hiç bu kadar çok kitabı bir arada görmemiştim. Carine büyük bir maun masanın arkasında, deri bir sandalyede oturuyordu. Elindeki kalın kitabın arasına bir ayraç yerleştiriyordu. Oda her zaman hayal ettiğim, bir üniversite dekanının odasına benziyordu, sadece Carine bir dekan olmak için fazla genç görünüyordu.

Neler yaşadığını bilmek; her ne kadar hayal gücümün yeterli olmayacağını bilsem de yaşadıklarını zihnimde canlandırdığım ve tahminen gerçeklerin çok daha kötü olduğunu bildiğim için ona farklı gözlerle baktım.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu tatlı bir sesle oturduğu yerden kalkarak.

"Beau'ya tarihimizden bir şeyler göstermek istiyordum," dedi Edythe. "Daha doğrusu senin tarihinden."

"Sizi rahatsız etmek istemezdik," dedim özür dileyerek.

"Hayır, rahatsız etmiyorsunuz. Nereden başlamak istersiniz?"

"Waggoner'dan," diye cevap verdi Edythe. Elimden tutarak beni girdiğimiz kapıya doğru çevirdi.

Şu anda karşımızda duran duvar diğerlerinden farklıydı. Ki-

tap rafları yerine kimi canlı renklerde, kimi siyah beyaz, değişik boyutlarda bir sürü çerçevesiz resim vardı. Bu koleksiyonda ortak bir nokta, bir mantık aradım ama hiçbir şey bulamadım. Hepsi farklı stillerde ve boyutlardaydı.

Edythe beni sol tarafa doğru çekti. Beni sade ahşap çerçevesiz, küçük, kare bir yağlıboya resmin önüne getirdi, kollarıyla beni sabitleyip durdurdu. Kalbim her zamanki gibi bana öylesine bile dokunsa, dokunduğunda verdiği tepkiyi verdi. Carine'in de bunu algılayacağını bilmek ise daha da utanç vericiydi.

Bakmamı istediği resim diğer büyük ve gösterişli parçaların yanında biraz sönük kalıyordu. Bu resimde koyu kahve tonları ağırlıktaydı, üzerinde dik çatılı evlerden oluşan küçük bir şehir ve serpiştirilmiş birkaç kule vardı. Arka planı geniş bir nehir kaplıyordu, bu nehrin üzerindeki köprü küçük katedraller gibi görünen yapılarla çevrelenmişti.

"1650'lerin sonlarındaki Londra," dedi Edythe.

"Gençliğimin Londra'sı," diye ekledi Carine birkaç adım gerimizden. Bir anda ürktüm, bize yaklaştığını duymamıştım, Edythe elimi sıktı.

"Hikâyeyi anlatır mısın?" dedi Edythe. Carine'in tepkisini görmek için ona doğru döndüm.

Bana baktı ve gülümsedi. "Çok isterdim," dedi. "Ama geç ka-
lıyorum. Bu sabah hastaneden aradılar. Doktor Snow bugün izin almış. Ama Beau bir şey kaçırmaz. Sen de hikâyeleri en az benim kadar iyi biliyorsun," dedi Edythe'e gülümseyerek.

Anlaması çok zor bir durumdu. Kasaba doktorunun her günkü sıradan sorunları, on yedinci yüzyılın başlarındaki Londra'yla kesişmişti.

Ayrıca sadece ben duyabileyim diye yüksek sesle konuştuğunu fark etmek de biraz sarsıcıydı. Bana dönüp bir kez daha sıcak gülümsedi ve odadan çıktı.

Uzun bir süre Carine'in memleketinin resmine baktım.

"Sonra ne oldu?" diye sordum. "Yani ona olanları anladıktan sonra?"

Resimlere dönüp beni daha büyük bir manzara resmine doğru dürttü. Güz renklerinde kasvetli bir ormanın içindeki büyük çayırlığın resmiydi. İlerisinde de dik bir tepe görünüyordu.

“Neye dönuştüğünü anlayınca,” dedi Edythe sessizce, “önce karamsarlaşmış, ardından da buna isyan etmiş. Kendini yok etmeye çalışmış. Ama bu hiç de kolay bir şey değilmış tabii ki.”

“Nasıl?” Bunu yüksek sesle söylemek istememiştım ama ağzımdan kaçıverdi.

Omuz silkti. “Çok yüksek bir yerden atlamış. Kendini okyanusta boğmaya çalışmış... Ama bu yeni hayatı için çok genç ve güçlüymüş. Buna karşı koyabilmesi inanılmaz bir şey... Yani beslenmek... Henüz bu kadar yeniyken. O zaman bu içgüdü çok daha güçlüdür, her şeyi alt eder. Ama halinden o kadar iğrenmiş ki, aç kalarak kendini öldürmeye çalışmış.”

“Bu mümkün mü?” dedim, kısık bir sesle.

“Hayır, bizi öldürebilecek çok az yol var.”

Sormak için tam ağızımı açıyordum ama o benden önce konuşmaya başladı.

“Çok acıkmış ve sonunda güçsüz düşmüş. İnsanlardan elinden geldiği kadar uzak durmaya çalışmış, bu sırada iradesinin de giderek zayıfladığını fark etmiş. Aylarca geceleri sokaklarda dolaşmış, kendinden nefret ederek تنها yerler aramış.

“Bir gece bir vahşi geyik sürüsü saklandığı yere gelmiş. O kadar susamış ki, hiç düşünmeden geyiklere saldırmış. Gücü yerine gelmiş ve korktuğu o canavara dönuşmek zorunda olmadığını anlamış. Daha önce hiç geyik eti yememiş. Birkaç ay sonra bu yeni felsefesini oturtmuş. Bir şeytan olmadan da hayatına devam edebilirmiş. Kendini yeniden bulmuş.

“Zamanını daha verimli şeylere harcamaya başlamış. Her zaman çok akıllı ve öğrenmeye hevesli biriymiş. Şimdi önünde sınırsız bir zaman uzanıyormuş. Akşam çalışıyor, sabahsa plan yapıyormuş. Fransa’ya yüzmüş ve...”

“Fransa’ya mı yüzmüş?”

“İnsanlar Kanal’ı yüzerek geçirdi Beau,” diye hatırlattı bana.

“Sanırım haklısın. Sadece bir an bu konunun içinde bana komik geldi. Devam et.”

“Yüzmek bizim için çok kolay...”

“Sizin için her şey çok kolay,” diye lafını kestim.

Kaşlarını kaldırıp bekledi.

“Pardon, bir daha lafını kesmeyeceğim, söz veriyorum.”
Gizemli bir şekilde güldü ve cümlesini bitirdi.

“Çünkü teknik olarak, bizim nefes almaya ihtiyacımız yok.”
“Yani siz-”

“Hayır, hayır söz verdin,” dedi gülerek, soğuk parmağını
usulca dudaklarına koydu. “Hikâyeyi duymak istiyor musun is-
temiyor musun?”

“Bana böyle bir şey söyleyip de bunun karşısında susmamı
bekleyemezsin,” dedim parmaklarının arasından.

Elini kaldırdı ve boynuma koydu. Kalp atışlarım hızlandı ama
ısrarlıydım.

“Nefes almak zorunda değil misiniz?” diye sordum.

“Hayır, buna gerek yok. Sadece alışkanlık,” dedi omuz silke-
rek.

“Peki siz... *nefes almadan* ne kadar zaman dayanabiliyorsunuz?”

“Sanırım sonsuza kadar, bilmiyorum. Koku almadan yaşamak
biraz tuhaf oluyor.”

“Biraz tuhaf oluyor,” diye onu taklit ettim.

Kendi ifademe hiç dikkat etmiyordum, ama bir şeyin canını
sıktığı kesindi. Eli yanına düştü ve hareketsiz durdu, gözleri yü-
züme kilitlenmişti. Bir heykel gibi öylece duruyordu.

“Ne oldu?” diye fısıldadım buz gibi yüzüne dokunarak.

Yüzü elimin altında yumuşadı ve derin bir iç geçirdi. “Bir
noktada sana söylediğim bir şey ya da senin gördüğün bir şeyin
sana fazla geleceğini biliyordum. Sonra benden çılgınlık atarak
kaçacaksın.” Gülümsemesi silindi. “Bu olduğunda seni durdur-
mayacağım. Zaten bunun olmasını istiyordum çünkü güvende
olmanı istiyorum. Ama yine de seninle birlikte olmak istiyorum.
Bu iki arzunun bir arada olması imkânsız...” Yüzüme baktı ve
beklemeye başladı.

“Ben hiçbir yere kaçmıyorum,” diye söz verdim.

“Göreceğiz,” dedi gülümseyerek.

Kaşlarını çatarak ona baktım. “Devam et, Carine Fransa’ya
yüzüyordu.”

Bir an durdu ve geçmişi anlatmaya geri döndü. Gözleri işle-
rinde en büyük, en renkli ve en süslü çerçeveye sahip olan resme

kaydı. Yanında durduğu kapının iki katıydı. Tuval parlak figürlerle dolup taşıyor, renkler uzun sütunlardan ve mermer balkonlardan kıvrılarak geçiyordu. Bu resim Yunan mitolojisini mi temsil ediyordu, yoksa bulutların üzerindeki karakterler İncil'e mi bir gönderme yapıyordu, tam olarak bilemiyordum.

"Carine Fransa'ya yüzmüş, oradan Avrupa'ya geçmiş ve oradaki üniversitelere devam etmiş. Akşamları müzikle, bilimle, tıpla ilgileniyor, tutkusunu ve kefareti bunlarda, insanların hayatlarını kurtarmakta buluyormuş." Yüzünde korkuyla karışık bir hayranlık ifadesi belirdi. "Sana bu savaşı anlatmama imkân yok, Carine'in kendini tam anlamıyla kontrol edebilmesi iki yüz yılını almış. Artık insan kanının kokusuna alışkın ve acı çekmeden sevdiği işi rahatlıkla yapıyor. Hastanede huzur buluyor..." Edythe uzun uzun boşluğa baktı. Birdenbire amacını hatırladı. Önümüzde duran büyük tabloya parmağıyla dokundu.

"Diğerlerini keşfettiğinde İtalya'da okuyormuş. Onlar Londra kanalizasyonunda yaşayanlardan çok daha eğitilmiş ve medenileşmiş."

En yüksek balkondan aşağılarındaki kargaşaya bakan sakın dördü figüre dokundu. Bu grubu dikkatle inceledim ve şaşkın bir gülüşle altın renkli saçlı kadını tanıdım.

"Solimena, Carine'in arkadaşlarından çok etkilenmiş. Onları çoğunlukla tanrılar gibi resmetmiş," dedi Edythe gülerek. "Sulpicia, Marcus ve Athenodora" dedi üçünü göstererek. "Sanatın akşam efendileri."

İlk kadın ve erkek siyah saçlıydı, ikinci kadın ise sarışındı. Hepsi renkli elbiseler giymişti. Carine ise beyazla çizilmişti.

Ufak, çok belirgin özellikleri olmayan açık kahverengi saçlı ve kıyafetli kıza işaret ederek, "Ya bu?" dedim. Kız, siyah bukleleri olan kadının eteklerine yapışmıştı.

"Mele," dedi. "Bir hizmetkâr diyebiliriz sanırım. Sulpicia'nın ufak hırsızı."

"Onlara ne oldu?" dedim. Parmağımın ucu, tuvaldeki figürlerle sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

"Hâlâ oradalar," dedi omuz silkerek. "Bin yıldır oldukları yerde. Carine onlarla sadece kısa bir süre beraber olmuş, yirmi,

otuz yıl kadar. Nezaketlerini, zarafetlerini çok takdir etmiş ama Carine'in, onların tabiriyle 'doğal besin kaynağından' nefretini tedavi etmeye çalışmışlar. Onu ikna etmeye çalışmışlar, Carine de onları boşuna ikna etmeye çalışmış. O noktada Carine Yeni Dünya'yı denemeye karar vermiş. Kendisi gibi birilerini bulmayı hayal etmiş, çünkü çok yalnızmış.

"Uzun süre kimseyi bulamamış. Ama canavarlar masalların malzemesi haline geldiklerinde, ondan şüphelenmeyecek insanlarla, sanki onlardanmış gibi iletişime girmiş. Her ne kadar eğitimi o günün cerrahlarına eş değer olsa da, bir kadın olarak başka bir rol kendisine verilmediğinden, hemşire olarak çalışmaya başlamış. Kimse bakmazken doktorların iyileştiremediği hastalara bakmış. İnsanlarla yakından çalışmasına rağmen istediği yoldaşı bulamamış; çünkü tanındığı bir yerde uzun süre kalamıyormuş.

"Grip salgını başladığında, geceleri Chicago'daki bir hastanede çalışıyormuş. Birkaç senedir üzerinde düşündüğü bir fikir varmış, bunu uygulamaya karar vermiş. O zamana kadar bir arkadaş bulamadığına göre, onu kendi yaratacakmış. Kendi değişiminin hangi aşamalarının gerekli olduğu ve hangi aşamalarının onu dönüştürenin acımasız hareketleri olduğundan emin değilmiş. Ve kendininkinin çalınış biçiminden nefret ettiği için başka birinin hayatını çalma fikri de ona çok kötü geliyormuş. Tam bunları düşünürken beni bulmuş. Benim için hiçbir ümit yokmuş, bir koğuşa kapatılmış ölmeyi bekliyordum. Annemle babama da o bakmış, o yüzden yalnız olduğumu biliyormuş. O da denemeye karar vermiş..."

Sesi artık neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyordu. Boş gözlerle batıdaki camlara bakıyordu. Aklından neler geçtiğini çok merak ediyordum. Carine'in anıları mı yoksa kendininkiler mi? Sessizce bekledim.

Bana döndüğünde zarif bir melek gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu.

"İşte böylelikle bir aile olduk," dedi.

"O zamandan beri Carine'yle misin?" diye merak ettim.

"Aşağı yukarı evet." Elini hafifçe belime koydu ve odadan çıkarken beni de yanında götürdü.

Başımı döndürüp duvardaki resimlere baktım ve acaba bir daha bunların hikâyelerini duyabilecek miyim diye merak ettim. Koridordan geçerken Edythe hiçbir şey söylemedi o yüzden ben de sordum. "Aşağı yukarı mı?"

İç geçirdi, cevap vermeye pek de istekli görünmüyordu. Sonra göz ucuyla bana baktı.

"Bunu yanıtlamak istemiyorsun, değil mi?"

"En harika zamanlarım değildi."

Merdivenleri çıkmaya başladık.

"Bana her şeyi anlatabilirsin."

Merdivenin başına varınca durdu ve gözlerime baktı.

"Sanırım sana bu kadarını borçluyum. Benim kim olduğumu bilmen lazım."

Sanırım şu anda söyleyeceği şeyler, az önce söylediği, çılgınlıklar atarak kaçmam konusuyla bağlantılıydı. Yüzümü düzelterip duya-caklarıma hazır olmaya çalıştım.

Derin bir nefes aldı. "Doğumumdan, yani yaratılışımdan yaklaşık on yıl sonra tipik bir ergenlik dönemi isyanı yaşadım. Onun, bu kendini her şeyden mahrum bıraktığı hayatına alışa-madım, iştahımı kaçırdığı için ondan nefret ettim. Bu yüzden bir süre yalnız yaşadım."

"Gerçekten mi?" dedim. Korkmaktansa, bu hikâyeyi oldukça ilginç bulmuştum.

"Bu seni iğrendirmiyor mu?"

"Hayır."

"Neden?"

"Sanırım... bu bana mantıklı geliyor."

Bir kakhaha patlattı, şimdiye dek hiç bu kadar yüksek sesle güldüğünü duymamıştım. Şimdi merdivenlerin ve başka bir lambri kaplı koridorun başındaydık. "Yeni doğuşumdan beri in-san olsun ya da olmasın, etrafımdaki herkesin ne düşündüğünü bilmek gibi bir avantajım var. İşte bu yüzden Carine'e başkaldır-mam on yılımı aldı, onun içtenliğini, neden öyle yaşamayı seçti-ğini anlayabiliyordum.

"Carine'e dönmem ve onun hayat anlayışına tekrar kendimi adanmam yalnızca birkaç yılımı aldı. Beraberinde vicdanı getiren

o... bunalımı yaşamayacağımı düşünmüştüm. Avımın düşüncelerini okuyabildiğimden, masumları atlayıp sadece kötülerin peşinden gidiyordum. Karanlık bir sokakta genç bir kıza saldıran bir katili takip edersem ve kızın hayatını kurtarırsam, o zaman kesinlikle çok da kötü biri olmuyordum.”

Tarif ettiği şeyi aklımda canlandırdım. Sessiz ve solgun karanlıklardan çıkan Edythe neye benzerdi? Ve onun mükemmel, güzel, insandan daha görkemli yüzünü gören katil ne düşünürdü? Korkması gerektiğini düşünür müydü ki?

“Zaman geçtikçe gözlerimdeki canavarı görmeye başladım. Ne kadar bunları aklayabilsem de, canına kıydığım insanların borcunu üzerimde hissediyordum. Ben de Carine ve Earnest’a geri döndüm. Bana tekrar cömertçe kucak açtılar. Bu, hak ettiğimden de fazlaydı.”

Koridordaki son kapının önünde durduk.

“Benim odam,” dedi kapıyı açarak. Beni odaya soktu.

Odası güneye bakıyordu, aşağıdaki odada olduğu gibi yere kadar cam vardı. Evin arkası tamamen cam kaplı olmalıydı. Odanın manzarası Olympic Dağı’nın eteklerinde akan, Sol Duc Nehri’ne bakıyordu. Dağlar tahmin edebileceğimden çok daha yakındı.

Batıya bakan duvarda baştan aşağıya CD’lerle dolu raflar vardı. Odası bir müzik marketten daha donanımlıydı. Köşede çok gösterişli bir ses sistemi vardı. Bu, benim dokunmaya cesaret edemeyeceğim türden bir şeydi, çünkü dokunursam kesin bir yerlerini bozardım. Odada yatak yoktu, sadece geniş, siyah deri bir koltuk vardı. Yerler altın rengi kalın bir halıyla ve duvarlar da koyu renkli ağır kumaşla kaplıydı.

“Akustigi çok iyi,” dedim.

Güldü ve başını salladı.

Bir uzaktan kumanda aldı ve müzik setini açtı. Oda sessizdi ama bir anda sanki grup yanımdaymış gibi, odayı hafif bir caz melodisi doldurdu. İnsanı şaşkına çeviren müzik koleksiyonuna doğru gittim.

“Bunları neye göre düzenledin?” diye sordum. Başlıklara baktığımda hiçbir uyum göremedim.

“Hımm, yıllarına ve tabii kişisel tercihlerime göre,” dedi dalgın dalgın.

Ona döndüm, yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Ne?”

“Rahatlamış olmamı anlayabiliyorum... Yani her şeyi bilmen ve senden gizlediğim bir şey olmaması konusunda. Ama bundan daha fazlasını beklemiyordum. Bu hoşuma gitti. Bu beni... mutlu etti,” dedi gülümseyerek.

“Buna sevindim,” dedim onun gülümsemesine karşılık vererek. Bana bunları anlattığından pişman olmasından korkuyordum. Böyle olmadığını öğrendiğime sevinmiştim.

Beni inceledikten sonra gülümsemesi kayboldu ve alnı kırıştı.

“Şimdi buradan koşarak çıkmamı ve çığlık atmamı bekliyorsun değil mi?” dedim.

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve başını salladı.

“Havayı söndürmek istemem ama sen gerçekten düşündüğün kadar korkunç biri değilsin. Senden hiç korkmuyorum,” dedim gelişigüzel bir biçimde.

Kaşlarını kaldırdı ama sonra gülümsemesi tüm yüzünü kapladı.

“Bunu söylememeliydin,” dedi gülerek.

Boğazının derinliklerinden homurtuya benzer bir ses çıkarttı, dudakları mükemmel dişlerini göstermek için geri gitti. Bir anda duruşunu değiştirdi, hafif kambur, saldırıya geçmek üzere bekleyen bir aslan gibiydi.

Gözlerimi ondan ayırmayarak hafifçe geri gittim. “Şey... Edythe?”

O kadar hızlıydı ki, bana doğru atladığını görmedim. Ne olduğunu anlamadım. Kendimi bir anda havada buldum, sonra oda etrafımda dönmeye başladı; yukardaydık, aşağıdaydık, sağdaydık ve soldaydık. Sonra bir anda deri kanepede sırt üstü yatıyordum ve Edythe üzerimdeydi; dizlerini kalçalarımın üstüne bastırıyordu; elleri başımın iki yanındaydı; hareket etmemi engellemişti ve ortaya çıkmış dişleri de benden sadece birkaç santim uzaktaydı. Yarı hırlama yarı mırıldama gibi bir ses çıkarttı.

“Vay be,” dedim soluk soluğa.

“Ne diyordun?” dedi alaylı bir şekilde.

“Senin ne kadar korkunç bir canavar olduğundan bahsediyordum.”

“Böyle daha iyi,” dedi sırtarak.

“Ayrıca sana sırılsıklam aşığım.”

Bir anda yüzü yumuşadı; gözleri açıldı ve ifadesini tekrar sakladı.

“Beau,” diye fısıldadı.

“İçeri girebilir miyiz?” dedi yumuşak bir ses koridordan.

Kendimi kollarından kurtarmak için çabaladım ve Edythe o kadar hızlı davranmasaydı kesinlikle alnına çarpardım. Bir an sonra ben normal bir biçimde kanepede oturuyordum o da yanında; bacaklarını bacaklarımın üzerinden uzatmış biçimde duruyordu.

Archie eşikteydi; Jessamine de koridordaydı. Yanaklarım utançtan kıpkırmızı oldu ama Edythe çok rahat görünüyordu.

“Devam et,” dedi Archie’ye.

Archie ortada hiç tuhaf bir şey yokmuş gibi davranıyordu, odanın ortasına neredeyse dans ederek yürüdü ve yere çöktü, hareketleri o kadar zarıftı ki... Jessamine ise kapının önünde yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle durup kalmıştı. Edythe’in yüzüne baktı, havayı koklayıp koklamadığını merak ettim.

“Sanki sen Beau’yu öğle yemeği için ayırmışsın gibi sesler duyduk biz de gelip yemeğini bizimle paylaşıp paylaşamayacağını sormak istedik,” dedi Archie.

Bir an kaskatı kesildim. Ama Edythe’in, Archie’nin söylediklerine mi yoksa benim verdiğim tepkiye mi güldüğünü anlayamadım.

“Affedersin,” diyerek kolunu boynuma doladı. “Bugün pek paylaşımcı değilim.”

Archie omuz silkti. “Tamamdır.”

“Aslında,” dedi Jessamine gülümseyerek odaya girerken, “Archie; bu gece korkunç bir fırtına olacağını söylüyor ve Eleanor da top oynamak istiyor. Oynar mısın?”

Sözcükler çok sıradandı ama içinde bulunduğu durumda aklımı karışmıştı. Archie’nin hava durumu spikerinden çok daha güvenilir olduğunu anlamıştım.

Edythe’in gözleri parladı ama yine de tereddüt etti.

“Tabii ki Beau’yu da getirebilirsin,” dedi Archie. Jessamine’nin Archie’ye bir bakış fırlattığını gördüm.

“Gitmek ister misin?” diye sordu Edythe. İfadesi o kadar istekliydi ki ne sorsa evet derdim.

“Tabii. Peki nereye gidiyoruz.”

“Top oynamak için şimşegi beklemek zorundayız, neden olduğunu anlayacaksın,” dedi.

“Şemsiyeye ihtiyacım olacak mı?”

Üçü de yüksek sesle gülmeye başladı.

“Hayır,” dedi Archie. “Fırtına kasabayı vuracak. Orman yete-
rince kuru olacak.”

“İyi o zaman.” Jessamine’in sesindeki sevinç ilginçti. Bende de korkudan çok heyecan vardı, ne yapacağımız bilmeme rağmen.

“Gidip Carine’in gelip gelmeyeceğine bakalım.” Archie ayaklandı ve balerinleri bile kışkandıracak kadar akıcı bir biçimde ayağa kalkıp yürüdü.

“Sanki bilmiyorsun,” diye dalga geçti Jessamine. Hızla odadan çıktılar.

“Ne oynayacağız?” diye sordum.

“Sen izleyeceksin,” dedi Edythe. “Beysbol oynayacağız.”

“Vampirler beysbol severler mi?” dedim gözlerimi devirerek.

Gülümsedi. “Hadi ama bu Amerikalıların en sevdiği spordur.”

17. OYUN

Yağmur yağmaya başladığında Edythe de bizim sokağa doğru dönmüştü. O zamana kadar benimle gerçek dünyada birkaç saat geçireceğinden emindim.

Sonra Charlie'nin evinin önündeki yola bırakılmış siyah ve eski bir araba gördüm. Edythe kısık sesle sinirli bir şeyler söylemeye başladı.

Annesinin tekerlekli sandalyesinin arkasında duran Jules Black'i de gördüm; yağmurdan korunmak için evin önündeki verandanın altına girmişti.

Edythe kamyonetimi kaldırımın kenarına park ederken Bonnie'nin yüzü taş gibi sertti. Jules başını çevirdi, utanmış görünüyordu.

Edythe öfkeliydi. "İşte bu sınırı aştı."

"Charlie'yi uyarmak için mi gelmiş?" diye sordum. Kızaktan öte, korkmuştum.

Edythe başını salladı, Bonnie'nin yağmurun altındaki bakışlarına kısık gözlerle karşılık verdi.

Charlie henüz evde olmadığı için biraz rahatlamıştım. Belki de felaketi önleyebilirdik.

"Bırak da bunu ben halledeyim," dedim. Edythe'in bu karanlık bakışları beni tedirgin ediyordu.

Nasıl olduysa kabul etti. "Sanırım bu en iyisi. Sen yine de dikkat et. Çocuğun hiçbir şeyden haberi yok."

Çocuk kelimesine takıldım. "Jules benden çok da küçük değil," diye hatırlattım ona.

O zaman bana baktı, kızgınlığı fark edilir bir şekilde azalmaya başlamıştı. "Hımm, biliyorum," dedi gülümseyerek. Elimi kapının koluna uzattım.

"Onları içeri al da ben buradan gidebileyim. Hava iyice karardığında tekrar gelirim."

"Kamyonetimi almak ister misin?" diye sordum.

"Yürüyerek, bu kamyonetten daha hızlı gidebilirim."

Onu bırakmak istemiyordum. "Gitmek zorunda değilsin," dedim.

Çatık yüzüme dokunup güldü. "Gitmek zorundayım. Sen onlardan kurtulduktan sonra..."

Black'lerin tarafına doğru kötü bir bakış attı. "Yeni kız arkadaşınla tanıştırmak için Charlie'yi hazırlamalısın."

Kahkaha attı. Sanırım suratımdan ne kadar heyecanlı olduğumu anlayabiliyordu.

Charlie'nin Edythe'i öğrenmesini istemediğimden değildi. Cullen'ları sevdiğini biliyordum ve Edythe'i nasıl sevmeyebilirdi ki? Tahminen fazlasıyla etkilenecekti. Ama şansımı zorluyormuşum gibime geliyordu. Bu fazlasıyla güzel fanteziyi sıkıcı, sıradan hayatın içine çekmek çok güvenli bir hareket gibime gelmiyordu. İkisi ne kadar süre aynı anda var olabilirdi ki?

"Hemen gelirim," diye söz verdi. Gözleri verandadaydı. Hızla boynuma bir öpücük kondurmak için eğildi. Ben de verandaya baktım; kalbim deli gibi çarpıyordu. Bonnie'nin yüzü artık ifadesiz değildi, elleriyle tekerlekli sandalyenin saplarını sımsıkı tutuyordu.

"Hemen," dedim üzerine basarak. Kapıyı açtım ve yağmura çıktım. Yağmurun içinde verandaya ilerlerken bana baktığını hissedebiliyordum.

"Hey Jules. Selam Bonnie," diyerek onları elimden geldiğince iyi bir şekilde karşılamaya çalışmıştım.

"Charlie günübirliğine bir yere gitti, umarım uzun zamandır beklemiyorsunuzdur."

"Çok olmadı gelesi," dedi Bonnie sönük bir tonla. Koyu gözleri insanın içine işliyordu. "Sadece bunu getirmek istedim," dedi, kucığında duran kahverengi paketi göstererek.

"Teşekkürler," dedim, içinde ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu. "İçeri gelmek ister misiniz, hem kurursunuz da."

Hiçbir şeyin farkında değilmişim gibi davranmaya çalışıyordum. Aslında beni dikkatle izliyordu.

Kapıyı açtım ve onları eve davet ettim.

"Ben şunu alayım," dedim kapıyı kapatmak için arkamı dönerken.

Edythe'e son bir kez baktım. Orada öylece hareketsiz bekliyordu, çok ciddiymi.

"Bunu buzdolabına koysan iyi olur," dedi Bonnie paketi bana verirken. "Bu, Harry Clearwater'ın ev yapımı balık kızartması, Charlie'nin en sevdiğinden. Buzdolabında daha kuru kalırlar," dedi.

"Teşekkürler. Ben de yeni balık pişirme yöntemleri arıyorum. Bu akşam da eve biraz daha balık getirecek."

"Yine mi balığa gitti?" diye sordu Bonnie gözleri parlayarak. "Her zamanki yere mi? Belki ona uğrayabilirim."

"Hayır," diye yalan söyledim yüzümü asarak. "Yeni bir yere gidecekmiş ama neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Yüzümün değiştiğini hemen anladı, bu onu düşündürdü.

"Jules," dedi beni tartarak. "Neden gidip arabadan Aaron'ın yeni resmini getirmiyorsun? Charlie için de bir tane bırakmış oluruz."

"Nerede?" diye sordu Jules aksi bir şekilde. Ona baktığımda kaşlarını çatmış, yere bakıyordu.

"Sanırım bagajda gördüm," dedi Bonnie. "Araman gerekecek."

Jules tekrar yağmura çıktı. Biz de sessizce birbirimize bakıyorduk. Birkaç saniye sonra bu sessizlik tuhaflaşmaya başladı, ben de arkamı dönüp mutfığa doğru yürümeye başladım. Islak tekerleklerin peşimden gelirken yer döşemesinde çıkardığı sesi duyabiliyordum.

Paketi buzdolabının kalabalık rafına ittirdim ve ona bakmak için arkamı döndüm. Delici gözlerle beni süzüyordu.

"Charlie uzun bir süre daha gelmeyecek." Sesim kaba çıkmıştı.

Başını beni onaylarcasına salladı, ama hiçbir şey demedi.

"Kızarmış balık için tekrar teşekkürler," dedim gitmelerini ima ederek.

Başını sallamaya devam etti. Derin bir iç geçirdim ve tezgâha yaslandım.

"Beau," dedi ve sonra bir an tereddüt etti.

Konuşmasını bekliyordum.

"Beau," dedi tekrar. "Charlie benim en iyi arkadaşlarımdan biridir."

"Evet."

Ağızdan çıkan her kelimeyi özenle seçiyordu. "Cullen'lerden biriyle vakit geçirdiğini fark ettim."

"Evet."

"Belki bu beni ilgilendirmez ama bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Haklısın," dedim. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Kalın kaşlarını kaldırdı. "Muhtemelen bunu bilmiyorsun, Cullen ailesinin Kızılderili bölgesinde pek de hoş olmayan bir ünü var."

"Biliyorum," dedim sert bir ses tonuyla. Bu onu şaşırttı. "Ama bu ünü hak etmiş olmaları zor, haksız mıyım? Çünkü Cullen'lar sizin topraklarınıza hiç ayak basmıyorlar."

"Bu doğru," dedi kabul ederek, gözleri temkinliydi. "Cullen'larla ilgili birçok şey biliyorsun... Tahmin ettiğimden de çok."

Bakışlarıyla onu eziyordum. "Belki de senin bildiğinden daha fazlasını biliyorum."

Düşünürken kalın dudaklarını büzüyordu. "Belki de. Peki, Charlie de bu konuda bir şeyler biliyor mu?"

En hassas noktadan vurmuştu.

"Charlie, Cullen'ları çok sever," dedim lafı dolandırarak ama ne yaptığımı anlamıştı. Mutsuz görünüyordu ama şaşırmamıştı.

"Bu beni ilgilendirmez ama belki Charlie'yi ilgilendirebilir," dedi.

"Charlie'yi neyin ilgilendirip ilgilendirmedığı de beni ilgilendirir sanırım, haksız mıyım?"

Uzlaşmacı olmamak için elimden geleni yaptıysam da bu kafa karıştırıcı sorumu anladığından emin değildim. Ama anlamış görünüyordu. Sessizliği bozan tek şey çatıya vuran yağmurdu.

"Evet," dedi sonunda vazgeçerek. "Sanırım bu da seni ilgilendirir."

Rahatlamış bir şekilde iç geçirdim. "Teşekkürler Bonnie."

"Sadece ne yaptığını iyi düşün Beau," diye beni uyardı.

"Peki," dedim hemen.

Kaşlarını çatı. "Demek istediğim, şu anda yapmakta olduğun şeyi yapma."

Gözlerine baktım, orada sadece benim için duyduğu endişe vardı ve benim söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Kapı çalınca korktum bir an.

"O arabada resim falan yok." Jules'un yakınması kendinden önce gelmişti. Omuzları yağmurdan ıslanmıştı, saçlarından sular damlıyordu.

"Hımm," dedi Bonnie sandalyesini kızına doğru çevirerek. "Sanırım evde bıraktım."

Jules dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Harika."

"Tamam, o zaman Beau, sen Charlie'ye..." Bonnie cümlesini bitirmeden önce durdu, "uğradığımızı söylersin."

"Söylerim," dedim.

Jules şaşkındı. "Hemen gidiyor muyuz?"

"Charlie geç gelecekmiş," dedi Bonnie kendini Jules'un yanına doğru iterken.

"Ah," dedi Jules hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "O zaman sonra görüşürüz Beau."

"Tabii," dedim.

"Kendine iyi bak," dedi Bonnie. Ona cevap vermedim.

Jules kapıdan çıkarken annesine yardım etti. Onlara kısaca el salladım, bu sırada şimdi boş olan kamyonetime hemen bir baktım ve onlar daha gitmeden kapıyı kapattım.

Şimdi yapacak tek işim vardı; beklemek. Boş mutfağa birkaç dakika anlamsız gözlerle baktıktan sonra iç geçirdim ve temizliğe başladım. En azından ellerim meşguldü. Düşüncelerim ise Jesamine'in etkisinden uzaklaştığım için kabul ettiğim şeyle ilgili

relaşlanmaya başlamıştım. Ama beysbol ne kadar zor olabilirdi ki? Hem Edythe oynamak zorunda olmadığımı söylemişti.

Banyoyu temizlemeyi bitirdiğim anda Charlie'nin arabasını park ettiğini duydum. Temizlik malzemelerini alfabetik sırayla lavabonun altına koydum. Kulağım onun eve girişindeydi. Ota cakımını merdivenlerden sürüklediğini işittim.

"Beau?" diye seslendi.

"Selam baba," dedim.

Aşağıya indiğimde mutfaktaki lavaboda ellerini temizliyordu.

"Balıklar nerede?"

"Buzluğa koydum."

"Donmadan önce birkaç parça alsam iyi olur. Akşamüzeri Bonnie, Holly Cleanwater'in kızarmış balıklarından bıraktı."

"Öyle mi? Çok severim," dedi gözleri parlayarak.

Ben akşam yemeğini hazırlarken Charlie de üzerini değiştirdi. Masaya oturmamız uzun sürmedi, sessizce yemeklerimizi yiyorduk. Charlie yemeğinin tadını çıkarıyordu. Konuyu nasıl açabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

"Bugün tek başına ne yaptın?" diye sordu beni bu dalgınlığımdan kurtararak.

"Akşamüzeri evin etrafında dolaştım."

Gerçi çok kısa bir süreye kadar öyleydim. Sesimi neşeli tutmaya çalıştım ama midem büzüşmüştü. "Bu sabah da Cullenlar'daydım."

Charlie çatalını düşürdü.

"Doktor Cullen'ın evinde mi?" diye sordu hayretle.

Bu tepkisini görmezlikten gelmiştim. "Evet."

"Orada ne işin vardı?" Hâlâ çatalını düştüğü yerden almamıştı.

"Bu akşam Edythe Cullen'la bir randevum vardı; beni anne ve babasıyla tanıştırmak istedi..."

Bana adeta tüm günü barlarda içerek geçirdiğimi söylemişim gibi bakıyordu.

"Ne var baba? Sosyalleşmemi istediğini söylememiş miydin?"

Birkaç saniye daha hayretler içinde baktıktan sonra çatalını aldı. "Sanırım söyledim." Bir parça daha ısırp çiğnedi. "Sadece

dün gece bana kasabadaki kızların hiçbiriyle ilgilenmediğini söylemiştin.”

“Bunu ben söylemedim. Sen söyledin.”

“Bana laf ebeliği yapma, ne demek istediğim biliyorsun. Neden bir şey demedin? Burnumu fazla mı soktum?”

“Hayır, daha her şey çok başında, bilirsin işte. Uğursuzluk getirmek istemedim.”

“Ha.” Bir parça daha aldı. “Onun anne babasıyla tanışmaya gittin ha?”

“Şey evet. Dr. Cullen’ı zaten tanıyordum. Babasıyla yeni tanıştım.”

“Earnest Cullen harikadır - sessizdir ama... çok iyi kalplidir. Sanırım en iyi kelime bu olur. Onda değişik bir şey var.”

“Evet, fark ettim.”

“İyi ama aileyle tanışmak biraz fazla ciddi değil mi? Yani o senin kız arkadaşın mı?”

“Evet.” Aslında beklediğim kadar kötü gitmiyordu. Hatta Edythe’ten böyle bahsedebildiğim için gurur bile duyuyordu. İçimdeki Neandertal yüzeye çıkmıştı herhalde. “Evet, kız arkadaşım.”

“Vay be.”

“Bana mı diyorsun?”

“Buraya ne zaman gelecek?”

Kaşımı kaldırdım. “İyi davranacak mısınız?”

İki elini kaldırdı. “Ben seni ne zaman utandırdım ki?”

“Ben eve ne zaman bir kız getirdim ki?”

Ofladı, ardından da konuyu değiştirdi. “Onu nereden alacaksınız?”

“O beni alacak. Birkaç dakika içinde burada olur.”

“Onu nereye götürüyorsun?”

“Planımız şey... Ailesiyle birlikte beysbol oynayacağız.”

Yüzünü buruşturdu ve sonunda kahkaha atmaya başladı. Gözlerimi devirip bitirmesini bekledim. Gözlerini siliyor taklidi yaptı.

“Rahatladın mı bari?” dedim.

“Sen beysbol mu oynayacaksın? Bu kızdan gerçekten hoşlanıyor olmalısın.”

Omuz silkip geçiştirmek istedim ama tahminen yüzümden gerçekleri anlamakta zorlanmayacaktı. "Evet," dedim. "Gerçekten hoşlanıyorum."

Evin önüne park eden bir arabanın tanımadığım motorunun sesini duydum. şaşkınlıkla kapıya baktım.

"O mu?"

"Sanırım."

Kapı çaldı ve Charlie açmak için yavaş yavaş kapıya doğru yürüdü. Ama ben onu geçip kapıya eriştim.

"Acelecesin ha?" diye mırıldandı.

Dışarıda ne kadar yağmur yağdığının farkında değildim. Edythe, verandanın ışığının altında durmuş, sanki bir yağmurluk reklamındaki manken gibi görünüyordu.

Charlie'nin şaşkınlıkla nefes aldığını duydum. Onu hiç bu kadar yakından görmüş müydü acaba? Bu sinirleri biraz zorlayabilirdi.

Ona alışık olsam bile, ne zaman ona baksam yine şoke oluyordum.

Güldü. "İçeri gelebilir miyim?"

"Elbette." Geriye doğru sıçradım ama Charlie'ye çarptım.

Bir süre ortalıkta debelendikten sonra sonunda ceketini asmıştım. O ve Charlie salonda oturuyorlardı. O koltuğa oturduğu için ben de gidip kanepeye, Charlie'nin yanına oturdum.

"Edythe, annenler nasıl?"

"Harika, teşekkürler Şef Swan."

"Bana Charlie diyebilirsin. Ne de olsa çalışma saatleri dışındayız."

"Teşekkürler Charlie." Gamzelerini ortaya çıkarınca Charlie'nin ifadesi dondu. Cevap vermesi için biraz zaman geçmesi gerekti. "Şey, sanırım beysbol oynayacaksınız."

İkisi de Washington'da sular seller gibi yağmur yağıyor olmasının bu geceki planları bozabileceğini düşünmemiştir. Bu da sadece Washington'da olurdu.

"Evet, efendim planımız bu. Umarım Beau ailemle vakit geçirmek istiyordur."

Ben bir şey diyemeden Charlie atladı. "Bence beysbol onu daha çok endişelendiriyordur."

İkisi de güldüler. Ben de babama sinirli bir bakış attım. Sözde iyi davranacağına söz vermişti.

"Artık gitsek mi?" diye önerdim.

Edythe ise sırtarak, "Acelemiz yok," dedi.

Charlie'ye dirsek attım. Edythe'm gülümsemesi büyüdü.

"Ah, evet," dedi Charlie. "Hadi çocuklar siz çıkın. Benim bir sürü yapmam gereken şey var."

Edythe ayağa kalktı. "Seni görmek güzeldi Charlie."

"Evet. İstedğin zaman gelebilirsin."

"Teşekkürler. Çok nazıksın."

Charlie farkında olarak eliyle saçını taradı. Onu bu kadar paniklemiş hiç görmemiştim.

"Çok geç kalır mısınız?"

Edythe'e baktım.

"Hayır, makul bir saatte geliriz."

"Sen yine de bekleme," dedim.

Ona ceketini verip kapıyı açtım. Yanımdan geçerken Charlie bana gözlerini açıp baktı. Omuz silkip kaşlarımı kaldırdım. Ben de nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyordum.

Arkasında verandaya çıktım ve donup kaldım.

Benim kamyonetimin arkasında canavar gibi bir cip vardı. Tekerleklerinin boyu belimi geçiyordu. Farların kenarlarında koruyucular ve koruyucu barın üzerindeyse dört tane büyük far vardı. Araba parlak bir kırmızıydı.

Charlie ıslık çaldı.

"Emniyet kemerlerinizi takın," dedi.

Edythe'e kapıyı açtım. Hafifçe sıçrayıp koltuğa oturdu. Arabanın diğer tarafında kaldığımız için sevinmişim çünkü bu hareket tamamen doğal durmuyordu; Charlie'nin görememesi iyi olmuştu. Kendi tarafıma gittim ve tamamen zarafetten yoksun bir biçimde içeri girdim. Şimdi motoru çalıştırmıştı ve daha önce beni şaşırtan motorun sesini şimdi tanımıştım. Benimki kadar gürültülü değildi ama daha kuvvetliydi.

"Bütün bunlar da nedir?" diye sordum kapıyı açtığı anda.

"Off road koşum takımı."

"Olamaz."

Her kopçanın yerini bulmaya çalıştım ama bu zaman alıyordu. Tekrar iç geçirdi ve yardım etmek için bana doğru uzandı; bir anda çabuk hareketlerle her şeyi yerli yerine takmıştı. Verandada duran Charlie'nin şiddetle yağan yağmur yüzünden bizi görmediğine sevinliyordum.

"Şey, sağ ol."

"Bir şey değil."

Ona kendi koşum takımını takıp takmadığını sormamam gerektiğini biliyordum.

Evin önünden uzaklaştık.

"Bu çok büyük bir cip."

"Bu Eleanor'un. Bütün yol boyunca koşmak istemeyeceğini düşündüm."

"Bu şeyi nerede tutuyorsunuz?"

"Dış binalardan bir tanesini garaj haline getirdik."

"Bütün bir yol boyunca koşmak mı? Yani yolun bir kısmında koşacağız, öyle mi?"

Dudaklarını büzüştü, gülmemek için kendini zorluyordu.

"Koşmayacaksın."

Homurdandım. "Tüm ailenin önünde kusacağım."

"Gözlerini kapat, daha iyi hissedersin."

Başımı salladım, iç çektim ve eline uzanıp tuttum. "Merhaba. Seni özledim."

Güldü. Yine o iç gıcıklayıcı, insanlara özgü olmayan sesle.

"Ben de seni özledim. Bu çok mu garip?"

"Neden garip olsun?"

"Bir yüzyıl boyunca daha sabırlı olmayı öğrenmiş olmam gerekirdi. Ama işte buradayım ve tüm bir öğleden sonra bekleyemeyecek kadar sabırsızlanıyordum."

"Yalnız olmadığımı sevindim."

Uzanıp boynuma bir öpücük kondurdu ama hemen geri çekildi ve iç çekti. "Yağmurda daha güzel kokuyorsun," dedi.

"Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi?"

"Hem iyi, hem kötü."

Bu karanlıkta ve yağmur bu kadar çok yağarken yolunu nasıl bulduğunu anlayamadım. Uzunca bir süre sohbet etmemiz

imkânsızdı, bir matkap gibi bir yukarı bir aşağı zıplayıp duruyordum. O bir şekilde daha çok orman yolu veya patika denilebilecek yolu bulmuştu. O, bu yoldan memnun görünüyordu, yol boyunca yüzündeki o kocaman gülümseme kaybolmamıştı.

Yolun sonuna geldik, ağaçlar cipin üç tarafını çevirmişti. Yağmur giderek yavaşlıyor, gökyüzüyse bulutların arasından açılıyordu.

“Üzgünüm Beau, buradan sonrasını yürümemiz gerekecek.”

“Ne yapalım biliyor musun? Sen git, ben burada bekleyeyim.”

“Cesaretine ne oldu? Bu sabah inanılmazdın.”

“En son maceramızı unutmadım.” Daha üzerinden sadece bir gün mü geçmişti?

Bir anda dışarıya çıkıp benim tarafıma doğru geldi ve üzerimdeki kopçaları açmaya başladı.

“Bunları ben açarım, sen git,” diyerek ona karşı geldim. Ben daha bir şey söylemeden hepsini açmıştı bile.

Arabada durmuş ona bakıyordum.

“Bana güvenmiyor musun?” dedi incinmiş bir ifadeyle, en azından incinmiş numarası yaparak.

“Sorun o değil. Güvenmek ve fazla hareketten midenin bulanmasının birbiriyle alakası yok.”

Bir süre bana baktı ve ben cipin içinde otururken kendimi kötü hissettim ama tek aklımdaki o en mide bulandırıcı maceramdı.

“Sana aklın üstünlüğünden bahsediyordum ya?”

“Evet...”

“Başka bir şeye konsantre ol.”

“Ne gibi?”

Bir anda o da cipe bindi; bir elini omzuma, diğerini de bacaklarıma koydu. Yüzü sadece birkaç santim ötemdeydi. Ufak çaplı bir kalp krizi geçirecektim.

“Sadece nefes al,” dedi.

“Nasıl?”

Gülümsedi. Ama bir anda yüzü yine ciddileşmişti. “Koşarken -ve evet, koşacağız- bunu tartışmıyoruz. Buna konsantre olmanı istiyorum.”

Yavaşça bana doğru eğildi; yanağını yanağıma koydu; dudakları kulağımdaydı. Eli hafifçe göğsümden aşağı kaydı.

"Sadece bizi hatırla... Bunu..."

Dudakları hafifçe kulak mememi çekti; ardından çenemden boynuma doğru indi.

"Nefes al Beau," diye mırıldandı.

Derin bir nefes aldım.

Çenemin kenarını ve elmacık kemiklerimi öptü. "Hâlâ endişeli misin?"

"Ha?"

Kıkırdadı. Şimdi elleriyle yüzümü kavramıştı ve önce bir göz-

kapağını ardından da diğerini öptü.

"Edythe," dedim nefes nefese.

Sonra az öncekinden çok daha kararlı ve sert biçimde dudaklarımı öptü. Aceleciydi, soğuk ve inatçıydı ve her ne kadar doğrusunu bilsem de iyi bir karar verecek kadar tutarlı düşünemiyordum. Ellerime bilinçli olarak hareket etmelerini söylememiştim ama beline dolanmış, onu kendime bastırıyordum. Dudaklarım onun kollarıyla hareket ediyor; hava almak, onun kokusunu, nefesinin birazını bile kaçırmak istemeden içime çekiyordum.

"Lanet olsun Beau!" dedi ve bir anda kollarımdan kurtuldu ve yok oldu. Gözümü gerçekliğe tekrardan açtığımda arabanın beş metre uzağında duruyordu.

"Affedersin," dedim nefes nefese.

Gözleri irileşmişti ve altın rengi göz bebeklerinin rahatça görülebildiği yorgun gözlerle baktı. Arabadan komik bir şekilde indim ve ona doğru bir adım attım.

"Benim sonum olacaksın, yemin ediyorum beni öldürecek-sin," dedi sessizce.

Dondum. "Ne?"

Derin bir nefes aldı ve yanımda belirdi. "Ben *aptalca* bir şey yapmadan buradan gitsek iyi olur," diye homurdandı.

Bana döndü ve haydi ama der gibi bir bakış attı.

Şimdi onu reddetmem mi lazımdı? Kendimi bir goril, hatta öncekinden de saçma hissederek sırtına çıktım.

"Gözlerini kapalı tut," diye beni uyardı, işte yine başlamıştık.

Gözlerimi kapatıp tenime ve başıma vuran soğuk rüzgârın hızını düşünmemeye çalıştım. Onun dışında aslında gerçekten de ormanın içinden uçtuğumuzu hissetmiyordum. Vücudu sabitti; adeta -sırtında bir gorille- bir patikadan aşağıya iniyor gibiydi. Nefes alıp veriş düzenliydi.

Tam ne zaman durduğumuzdan arkasını dönüp yüzüme dokunana kadar emin değildim.

“Bitti Beau.”

Sonunda gözlerimi açmaya cesaret edebildim. Beline doladığım bacaklarımı serbest bıraktım ve acele ederken kaydım; o da tam o sırada dönerek, kollarım havada çırpınarak arkamın üstüne oturduğumu gördü.

İnanmayan gözlerle bana bakıyordu, hâlâ bunu gülünç bulacak kadar bana kızgın olup olmadığına karar vermeye çalışıyor gibiydi. Sonra karar verdi; o kadar kızgın değildi.

Daha sonra ardı arkası kesilmeyen bir kahkaha krizine girdi. Başını arkaya attı, kollarıyla karnını tuttu.

Onu görmezden gelerek ayağa kalktım, ceketimin arkasında ki çamuru elimle temizledim. “Biliyor musun beni şu anda terk etmen çok daha merhametli olur,” dedim karamsarca. “İşim kolaylaşmayacak.”

Derin nefes aldı ve kendini kontrol etmeye çalıştı.

İç çektim ve önümde görebildiğim en patika benzeri tarafa ilerlemeye başladım.

Bir anda bir şey kazağımı yakaladı ve gülümsedim. Başımı çevirip baktım. O gün okuldaki hemşirenin odasından beni çıkarırken olduğu gibi kazağımı avuçlamıştı.

“Nereye gidiyorsun Beau?”

“Beysbol maçı seyretmeye.”

“Maç diğer tarafta.”

Ona bakmadan arkamı döndüm. “Tamam.”

Elimi tuttu ve önümüzdeki ormanın içine doğru yavaşça ilerlemeye başladı.

“Güldüğüm için özür dilerim.”

“Ben de bana gülerdim.”

“Hayır, sadece biraz telaşlanmıştım. Duygusal olarak rahatlamaya ihtiyacım vardı.”

Bir süre sessiz ilerledik.

"En azında işe yaradı mı; akıl üstündür deneyi?"

"Şey... Kusmadım."

"İyi ama..."

"Arabada olanları... düşünmüyordum. Sonrasını düşünüyordum."

Bir şey demedi.

"Özür diledim biliyorum ama cidden tekrar özür dilerim. Bunu nasıl daha iyi-"

"Beau dur! Özür dileyince kendimi daha da suçlu hissediyorum."

Ona baktım. İkimiz de durmuştuk. "Neden kendini suçlu hissediyorsun?"

Tekrar kahkaha attı ama bu sefer daha histerikti. "Ah tabii. Neden kendimi suçlu hissedeyim ki?"

Gözlerindeki koyuluk beni telaşlandırdı. Orada yine acı gördüm. İşleri nasıl daha iyi bir hale getirebileceğimi bilmiyordum. Elimi yanağıma koydum. "Edythe, ne demek istediğini anlamıyorum."

Gözlerini kapattı. "Sadece seni sürekli tehlikeye atıyorum. Kendimi kontrol edebileceğimi düşünüyorum ama sonra sınıra çok yaklaşıyorum. Artık nasıl bu şey olmayacağımı bilmiyorum." Gözleri kapalı kendini işaret etti. "Benim varlığım bile seni tehlikeye sokuyor. Ben gerçekten de kendimden nefret ediyorum. Daha güçlü olmalıyım daha-"

Elimi dudaklarına götürdüm. "Yapma!"

Gözlerini açtı. Elimi tutup yanağına götürdü. "Seni seviyorum," dedi. "Bu yaptığım şey için yetersiz bir bahane ama gerçek bu."

İlk defa bana bu kadar açık ve net seni seviyorum demişti. Yani bu sabah sadece kelimeleri yüksek sesle duymaktan bahsetmişti.

"Ben de seni seviyorum," dedim tekrar nefes alabilince. "Senin olduğundan farklı bir şey olmanı istemiyorum."

"Lütfen şimdi hareketlerine dikkat et," diye sözlerine devam etti. Sonra hafifçe dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Ben hareketsiz bekledim.

Bir süre birbirimize baktık.

"Beysbol?"

"Beysbol," dedim aslında hissettiğimden çok daha kendime güvenli bir tonla.

Elimi tuttu, yüksek çalılar ve yosun kaplı kocaman bir köknar ağacının yanından geçtik. İşte oradaydık, kocaman bir sahadaydık. Bir beysbol stadyumunun iki katı büyüklüğündeydi.

Diğerleri oradaydı: Earnest, Eleanor ve Royal, bir kayanın üzerinde oturmuşlardı, bize yüz metre uzaktaydılar. Daha uzakta Jessamine ve Archie'i görebiliyordum. Bir şeyi ileri geri atıyorlardı ama ortada top falan göremiyordum. Sanırım Carine çizgileri çiziyordu ama çizgilerin birbirinden bu kadar uzak olması mümkün müydü?

Biz oraya gittiğimizde kayanın üzerinde oturan üçlü ayağa kalktı. Earnest bize doğru gelmeye başladı. Royal zarif bir şekilde yerinden kalktı, bizim tarafımıza bakmadan sahanın diğer tarafına doğru yürümeye başladı. Eleanor da Royal'ın arkasından uzun uzun baktıktan sonra onu takip etti.

Royal'ın sırtına baktım; beni endişelendiriyordu.

"O duyduğumuz siz miydiniz Edythe?" diye sordu Earnest bize yaklaşırken.

"Bir ayının boğulduğunu zannettik," dedi Eleanor.

Kararsız bir şekilde Earnest'a güldüm. "O Edythe'ti."

"Beau farkında olmadan komik oluyor," dedi Edythe skoru eşitleyerek.

Archie olduğu yerden kalktı ve bize doğru koşmaya başladı. Biraz sonra hemen yanımızda durdu.

"Vakit, geldi," diye haber verdi.

Konuşur konuşmaz arkamızdaki orman korkunç bir gök gü-rültüsüyle inledi; daha sonra da kasabaya doğru bir şimşek çaktı.

"Ürkütücü değil mi?" dedi Eleanor bana. Ona bakmak için döndüğümde bana bu kadar rahat davranmasına şaşırmıştım; göz kırptı.

"Hadi gidelim." Archie, Eleanor'un eline uzandı ve kocaman sahada bir erkek geyik gibi ama yere daha yakın bir şekilde koşmaya başladı. Eleanor da en az onun kadar hızlı ve zarifti ama

asla bir ceylana benzetilemezdi; o bambaşkaydı. O enerji yüklü, sınırları olmayan bir şeydi.

"Top oynamaya hazır mısınız?" diye sordu Edythe, gözleri ısı-
tle parlıyordu.

Onu bu kadar heyecanlandıran bir şey karşısında heyecanlı
görünmeye çalışıyordum. "Haydi bastır!"

Güldü ve saçlarını karıştırdıktan sonra ikisinin peşinden git-
ti. Edythe'in koşuşu diğerlerine kıyasla daha agresifti; adeta bir
çita gibiydi ve hemen diğerlerine yetişip onları geçti.

"Gidip izleyelim mi?" diye sordu Earnest o yumuşak ve tatlı
sesiyle. Birdenbire Edythe'in arkasından ağzımın açık kalmış ol-
duğumu fark ettim. Hemen kendimi toparladım ve başımı salladım.
Earnest yan yana yürüyen iki insanın normalde arasında ol-
ması gereken mesafeden daha uzakta yürüyordu; acaba hâlâ beni
korkutmamak için dikkat mi ediyordu? Adımlarını benimkilerle
aynı hizaya getirdi. Acelesi yok gibiydi.

"Sen onlarla oynamayacak mısınız?"

"Hayır, ben hakemlik yapmayı tercih ederim. Dürüst olma-
rımı sağlıyorum."

"Hile yapmayı seviyorlar mı?"

"Evet. Sen bir de tartışmalarını duysan! Umarım duymazsın,
sanki bir kurt ailesi tarafından yetiştirilmiş gibi davranıyorlar."

"Babam gibi tınladın," dedim gülerek.

O da güldü. "Onları birçok yönden kendi çocuklarımmış gibi
görüyorum. Zaten aslında hiç atlatamadım-" Bir anda duraksadı
ve derin bir nefes aldı. "Edythe sana bir çocuk kaybettiğimi an-
lattı mı?"

"Hayır," dedim şaşkınlıkla. Acaba hangi hayat diliminde bu
başına gelmişti, merak ediyordum.

"Evet, benim tek çocuğum - Grace. Daha iki yaşına gelme-
den öldü. Kalbim kırılmıştı. O yüzden kayalıklardan aşağıya at-
ladım," dedi.

"Edythe sadece düştüğünüzü söyledi," dedim kekeleyerek.

"Ah Edythe, her zaman naziktir," dedi gülümseyerek. "Edythe
yeni çocuklarımdan ilkiydi. İkinci kızım. Her ne kadar benden
büyük olsa da onu her zaman böyle görmüşümdür." İçtenlikle

bana gülümsedi. "İşte bu yüzden seni bulduğuna çok seviniyorum hayatım. Onu yalnız görmek beni çok üzüyordu."

"O zaman siz..." dedim tereddütle. "Onun için yanlış biri olduğumu düşünmüyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır," dedi düşünceli bir biçimde. "Sen onun istediği her şeysin. Bir şekilde yürür," dedi ama alnı kıışmıştı.

Yine şimşek çaktı, gök gürledi.

Earnest durdu, görülüyordu ki sahanın sonuna gelmiştik. Takımları kurmuş gibi görünüyorlardı. Edythe sol kanatta iyice açılmıştı, Carine birinci ve ikinci köşenin arasında duruyordu. Archie atıcının durması gereken tümsekte elinde topla duruyordu.

Eleanor elindeki beysbol sopasını sallıyor ve sopadan inanılmaz sesler çıkıyordu. Kendi kalesine doğru koşmasını bekliyordum ama duruş pozisyonunu alırken bir baktım ki çoktan tümseğin ötesine geçmiş. Hem de düşünebileceğimden çok daha ileriye. Jessamine ondan sadece birkaç adım geride diğer takım için topu yakalamaya çalışıyordu. Tabii ki hiçbir beysbol eldiveni takmıyordu.

"Pekâlâ," dedi Earnest. "Vuruşunu yap." Her ne kadar uzakta olsa da Edythe'in de bunu duyduğundan emindim.

Archie hareketsiz, dimdik duruyordu. Stili gizlilik gibi göründü; açıkça karşısındakini tehdit etmek yerine. Topu iki eliyle bel hizasında tutuyordu, sonra bir kobranın saldırısı gibi sağ eliyile hafif bir fiske vurdu ve top Jessamine'in ellerine düştü.

"Bu sayı mıydı?" diye sordum Earnest'a.

"Eğer vuramazlarsa sayıdır," dedi.

Jessamine topu Archie'nin bekleyen eline fırlattı. Archie'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Sonra eli tekrar tekrar aşağıya düştü.

Bu sefer beysbol sopası, görünmeyecek hızdaki topa vurmayı başardı. Vuruşun ardından çıkan ses gök gürültüsü gibiydi, dağlarda yankılandı. Şimdi neden fırtınaya ihtiyaç duyduklarını anlamıştım.

Topu zar zor takip edebiliyordum; sahadan bir meteor gibi geçti ve etrafı kuşatan ormanın derinliklerinde kayboldu.

"Dışarıda," diye mırıldandım.

"Bekle," diye uyardı Earnest bir eli havada; dikkatle dinliyordu. Eleanor tam olarak görünmüyordu, çizgiler arasında hareket ediyordu. Carine onu gölgelemişti. Edythe'in ortalarda görünmediğini fark etti.

"Dışarıda!" diye bağırdı Earnest. Edythe'i bir elinde top ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ağaçların arasından çıkarırken gördüğümde çok şaşırdım.

"Eleanor hayatının en sert atışını yaptı," dedi Earnest. "Ama Edythe de en hızlı koşusunu."

Bu adeta süper kahramanların maçını izlemek gibiydi. Topa vurma sıraları hızla gelip geçiyordu, ne topun gitme hızına ne de sahanın etrafında koşuşan bedenlerinin hızına yetişebiliyordum.

Jessamine, Carine'e yerden bir top attığında neden oynamak için bu fırtınalı havayı seçtiklerini anladım. Carine topa doğru koştu, sonra birinci köşeye kadar Jessamine'le yarıştı. Çarpıştıklarında ortaya çıkan ses iki kocaman kayanın düşme sesi gibiydi. Endişeyle yerimden fırladım ama onların burunları bile kanamamıştı.

"Kurtardınız!" diye seslendi Earnest sakın bir sesle.

Eleanor'un takımı bir sayı öndeydi. Royal, Eleanor'un zorlu toplarından birine vurup alanın etrafında koşmayı başarmıştı, Edythe de üçüncü topu yakalamıştı. Yanıma geldiğinde heyecandan gözleri parlıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Emin olduğum bir şey var ki bir daha asla o sıkıcı beysbol ligini seyretemeyeceğim."

"Sanki daha önceden çok izlermiş gibi konuşuyorsun," dedi gülerek.

"Ben biraz hayal kırıklığına uğradım," dedim alaylı bir şekilde.

"Neden?" diye sordu yüzünü asarak.

"Dünyada en iyi olmadığın bir şey bulabilsem iyi olurdu."

Gülünce gamzeleri ortaya çıktı; nefesimi kesti.

"Bugün havamdayım," dedi sahaya doğru koşarken.

Çok akıllıca oynuyor, topu aşağıda tutuyordu. Royal'ın her zaman hazır olan elinin ulaşamayacağı yerlere atıyor ve Eleanor daha topu oyuna sokmadan iki köşeyi hızla koşuyordu. Carine

sahanın çok uzağından bir yerlerden topa öyle bir vurdu ki çıkan ses kulağıma acıttı. Ama sonunda o ve Edythe sayı yapmayı başardılar. Archie'yle birlikte el çakiştılar.

Oyun devam ettikçe skor sürekli değişiyordu. Sıraları değiştikçe tıpkı sokak oyuncuları gibi birbirlerini yuhalıyorlardı. Arada bir Earnest onları medeniyete davet ediyordu. Fırtına devam ediyordu ama aynen Archie'nin dediği gibi yağmur yoktu.

Vurma sırası Carine'deydi, Edythe de tutucuydu, bu sırada Archie bağırmaya başladı. Gözlerim her zamanki gibi Edythe'in üzerindeydi ve başını Archie'ye bakmak için kaldırdığını gördüm. Göz göze geldiler ve bir an aralarında bir şey oldu. Diğerleri Archie'ye ne olduğunu sormadan önce Edythe yanıma gelmişti.

"Archie?" Earnest'ın sesi tedirgindi.

"Görmedim, söyleyemem," diye fısıldadı.

Herkes başına üşüşmüştü.

"Ne oldu Archie?" diye sordu Carine sakın ve otoriter bir sesle.

"Düşündüğümünden çok daha hızlı hareket ediyorlar," dedi. "Sanırım daha önce yanlış gördüm," diye mırıldandı.

Jessamine ona doğru uzandı, koruyucu bir duruşu vardı. "Değişen nedir?"

"Bizi oynarken duydular ve yollarını değiştirdiler," dedi, onu her ne korkuttuysa kendini buna karşı sorumlu hissediyordu.

Yedi çift göz bir anda bana baktı.

"Ne kadar yakında?" dedi Carine, Edythe'e dönerek.

Yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

"Beş dakikadan az. Koşuyorlar, oynamak istiyorlar," dedi kaşlarını çatarak.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu Carine Edythe'e, gözleri tekrar bana kaydı.

"Hayır, onu taşıırken..." diye kısa kesti. "Ayrıca ihtiyacımız olan en son şey kokuyu takip etmeleri ve avlanmaya başlamaları."

"Kaç tane var?" diye sordu Eleanor Archie'ye.

"Üç."

"Üç mü?" dedi alay ederek. "Bırakın gelsinler." Kollarındaki kaslarını ortaya çıkmıştı.

Kısa sürede Carine bir şeyler düşündü. Sadece Eleanor so-
ğukkanlı görünüyordu, diğerleri

Carine'e endişeli gözlerle bakıyorlardı.
"Hadi oyuna devam edelim," dedi sonunda Carine. Sesi so-
ğukkanlı ve dengeliydi. "Archie sadece meraklı olduklarını söy-
ledi."

Bütün bunlar sadece birkaç saniye içinde söylenmişti. Dik-
katle dinledim, çoğunu da duydum. Sadece Earnest'in yoğun
bakışlarıyla Edythe'e ne sorduğunu duyamamıştım. Sadece Ed-
ythe'in hafifçe başını salladığını ve Earnest'in yüzündeki ifadenin
rahatladığını görmüştüm.

"Sen Earnest'i yakala," dedi. "Ben sesleneceğim."

Diğerleri sahaya dönüp keskin gözleriyle karanlık ormanı ta-
rarlarken o benim yanımdaydı. Archie ve Earnest benim bulun-
duğum yere yönelmiş görünüyorlardı.

Ne olduğunu anlamıştım. "Diğerleri geliyor."

"Evet, kıpırdamamaya çalış, sessiz ol, lütfen yanımdan ayrıl-
ma." Sesindeki tedirginliği saklamayı iyi beceriyordu ama ben
yine de duyabiliyordum.

"Bunun bir faydası olmaz," dedi Archie sakince. "Kokusunu
sahanın diğer tarafından alabiliyorum."

"Biliyorum," diye çıkıştı.

Carine tümseğin üzerinde durmuştu, diğerleriyse isteksizce
oyuna katılıyorlardı.

"Earnest sana ne sordu?" diye fısıldadım.

Cevap vermeden önce bir süre tereddüt etti. "Susayıp susa-
madıklarını," dedi.

Saniyeler ağır ağır geçiyor, oyun ruhsuz ilerliyordu. Kimse
topa deminki gibi sert vurmaya cesaret edemiyordu. Eleanor,
Jessamine ve Royal da sahada dolaşıp duruyorlardı. Arada sırada
Royal'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Ba-
kışları tepkisizdi ama dudaklarının duruşundan kızgın olduğunu
anlamıştım.

Edythe oyunla hiç ilgilenmiyordu, gözleri de aklı da orman-
daydı.

"Üzgünüm Beau," dedi korkuyla. "Seni bu şekilde tehlikeye
maruz bırakmam aptalcaydı. Sorumsuzcaydı. Özür dilerim."

Nefesi kesilmişti, sağ tarafa odaklandı ve yaklaşan şeyle benim arama girecek bir adım attı. Daha önceden de hissettiğim Edyt-he'in ben ve Royal arasında kalması; onun tehlikede bulunmasını düşündükçe giderek panikledim. Ve bize doğru yaklaşan her neyse bunun Royal'dan çok daha tehlikeli olduğunu biliyordum.

18. AV

Arka arkaya ormanın derinliklerinden, birbirlerinden onlarca metre uzakta durarak çıktılar. Ortaya çıkan ilk kadın, sürünün başında olduğu belli olan uzun boylu, koyu renk saçlı diğer kadın önüne geçmesini sağlayarak hemen geri çekildi. Üçüncüsü bir erkekti; uzaktan sadece parlak kırmızı saçlarını görebiliyordum.

Edythe'in ailesine dikkatle yaklaşmadan önce aralarındaki mesafeyi kapattılar. Yırtıcı bir hayvan sürüsünün kendi türlerinden başka bir grupta karşılaştıklarında sergileyeceği davranışları sergiliyorlardı; vahşi hayvan parkında gibiydik.

Onlar yaklaşırken Cullen'lardan ne kadar farklı olduklarını görebiliyordum. Yürüyüşleri kedi gibiydi; bu öyle bir yürüyüştü ki her an yere çökerek yürüyebilecekleri hissi veriyordu. Üzerlerinde sırt çantalarıyla yürüyüşe çıkmış insanların giydikleri türden şeyler vardı; kot ve su geçirmez kumaştan düğmeli montlar. Kuyafetler yıpranmış, ayakları ise çıplaktı. Saçlarında ormandan geçerken takılan yapraklar vardı.

Öndeki kadın ileri adım atarken Eleanor ve Jessamine'in koruması altındaki Carine'i inceledi. Ve hafif çömelmiş pozisyonunu değiştirdi; dikleşti. Arkadaki iki kişi de onun yaptığını tekrarladılar.

Öndeki kadın içlerinde en güzel olanıydı; tipik solgunluğun yanında esmer tenliydi ve saçlarıysa parlak siyahtı. Orta yapılı ve tabii ki kaslıydı ama Eleanor'un yanında solda sıfır kalırdı. Gülmüsediydi; beyaz dişleri ortaya çıktı.

Adam daha yabani görünüyordu, gözleri yanındaki kadınlar

ve benim etrafımdaki grup arasında gidip geliyordu. İkinci kadın fazla öne çıkmıyordu; liderden biraz daha inceydi, açık kahverengi saçları ve sıradan hatları çok alışıl gelmişti. Ama gözleri en sakın görünendi, donuktular.

Gelenleri farklı kılan gözleriydi. Beklediğim gibi bal rengi ya da siyah değil, rahatsız edici ve uğursuz koyu bir kırmızı.

Koyu renk saçlı kadın gülümseyerek Carine'e yaklaştı.

"Oyun oynadığınızı duyduk," dedi rahat bir sesle, konuşmasında hafif bir Fransız aksanı vardı. "Ben Lauren, bunlar da Victor ve Joss," dedi yanındaki vampirleri göstererek.

"Ben Carine, bu da benim ailem. Eleanor, Jessamine, Royal, Earnest ve Archie, Edythe ve Beau," dedi bizi gruplar halinde göstererek. Benim adımlı söylediğinde çok şaşırdım.

"Birkaç oyuncu için daha yeriniz var mı?" diye sordu Lauren.

Carine cevap verdi. "Aslında biz de bitirmek üzereydik. Ama başka bir zaman bunu kesinlikle isteriz. Bu civarda uzun süre kalmayı düşünüyor musunuz?"

"Aslında biz kuzeye gidiyoruz, ama etrafta kimlerin olduğunu merak ettik. Uzun zamandır böyle arkadaşlara rastlamamıştık."

"Bu bölgede bizden ve sizin gibi arada sırada uğrayan misafirlerden başka kimse yok."

Gergin ortam yavaş yavaş bu sıradan konuşmayla yumuşamaya başlamıştı. Sanırım Jessamine durumu idare etmek için o tuhaf gücünü kullanıyordu.

"Av alanlarınız nerelerdir?" diye sordu Lauren rahatça.

Carine bu sorunun ardındaki imayı anlamazlıktan geldi. "Olympic tepesi, bazen de Coast

tepeleri. Yakınlarda sürekli oturduğumuz bir evimiz var. Denali'de bizimki gibi bir ev daha var."

"Sürekli mi? Bunu nasıl beceriyorsunuz?" Sesinde gerçek bir merak vardı.

"Neden bizimle eve gelmiyorsunuz, daha rahat konuşabiliriz," dedi Carine. "Bu uzun bir hikâye."

Joss ve Victor "ev" kelimesini duyduklarında birbirlerine şaşkınlıkla baktılar ama Lauren hislerini saklayabildi.

"Bu kulağa çok ilginç ve hoş geliyor." Gülümsemesi çok sıcaktı. "Ontario'dan beri av peşindeyiz ve bu sürede kendimize

çekidüzen verme fırsatımız olmadı." Gözleri Carine'in düzgün görünüşüne takıldı.

"Lütfen yanlış anlamayın ama bu bölgede avlanmazsanız seviniriz. Bilirsiniz, şüphe uyandırmamamız lazım," diyerek bir açıklama yaptı Carine.

"Tabii ki," dedi Lauren başını sallayarak. "Sizin bölgenize dokunmayız. Zaten biz Seattle'ın dışında bir yerlerde yedik," dedi gülererek. Bir anda ürperdim.

"Eğer bizimle gelmek isterseniz size yolu gösterelim, Eleanor ve Archie, siz arabayı almak için Edythe ve Beau'yla gidebilirsiniz," diye ekledi.

Carine konuştuğu sırada üç şey oldu. Saçlarım hafif rüzgârda dalgalandı, Edythe bir anda gerildi; ikinci kadın, Joss anında başını benim tarafıma çevirerek beni incelemeye başladı; burun delikleri genişlemiş, havayı kokluyordu.

Joss bir adım atıp yere eğildiğinde hepsi paniğe kapıldı. Edythe dişlerini gösterdi, boğazından korkunç hırıltılar yükseliyordu. Bu sabah ondan duyduğum keyifli hırıltılara hiç benzemiyordu bunlar; bu hayatımda duyduğum en tehditkâr sest, tepeden tırnağa ürperdim.

"Bu da nedir?" dedi Lauren hayretler içinde. Ne Joss, ne de Edythe saldırgan duruşlarını değiştirdiler. Joss hafifçe yana kaydı ve Edythe de anında buna karşılık biraz ilerledi.

"Çocuk bizimle," dedi Carine Joss'a. Sesi çok soğuktu.

Lauren, Joss kadar güçlü olmasa da, ancak o anda kokumu almış olmalı ki bir anda yüzü parladı.

"Yanınızda atıştırma bir şey mi getirdiniz?" diye sordu.

Edythe artık çok daha korkunç bir şekilde hırılıyor, dişleri iyice görünüyordu. Lauren bir adım geri attı.

"Çocuk bizimle dedim," dedi Carine sert bir ses tonuyla.

"Ama o bir insan," diye karşı çıktı Lauren. Sözcükler ağzından saldırganlıktan çok, büyük bir şaşkınlıkla çıkmıştı.

"Evet." Eleanor bir anda Carine'in yanında bitiverdi ve gözlerini Joss'a dikti.

Joss yavaşça çömeldiği yerden doğruldu ama gözleri hâlâ üzerimdeydi, burun delikleri hâlâ genişti. Edythe önümde gergin

duruyordu. Onu geri çekmek istedim, bu Joss denilen vampirin şakası yoktu ama bunun sonunun nasıl olacağını biliyordum. Hareket etmememi söylemişti o yüzden duracaktım... Tabii biri onun canını yakmaya çalışana kadar.

Lauren konuştuğunda sesi yatıştırıcıydı, gerginliği yatıştırma-ya çalışıyordu.

“Anlaşılan birbirimizden öğreneceğimiz çok şey var.”

“Gerçekten öyle.” Carine’in sesi soğukkanlıydı.

“Biz yine de bu davetinizi kabul etmek istiyoruz.” Gözleri önce bana, sonra Carine’e kaydı. “Ve tabii ki bu çocuğa zarar vermeyeceğiz. Ayrıca az önce de söylediğim gibi, sizin alanınızda avlanmayacağız.”

Joss inanmayan gözlerle Lauren’a baktı, gözleri hâlâ yüzden yüze sinirli bir biçimde dolanıyordu.

Carine Lauren’in bakışlarındaki samimiyeti süzdükten sonra konuştu. “Size yolu gösterelim. Jessamine, Royal, Earnest?” diye seslendi. Bir araya geldiler ve aynı noktada buluştuklarından beni onların görüş mesafesinden çıkardılar. Archie hemen yanımda belirdi, Eleanor biraz geride durdu, Joss’un arkası bize dönükken bile gözlerini onun üzerinden ayırmıyordu.

“Hadi gidelim Beau.” Edythe’in sesi kısık ve soğuktu. Kendime gelmem için Edythe’in kolumu tutup sertçe çekmesi gerekmişti. Archie ve Eleanor arkamızdan yürüyerek beni arkamda hâlâ izlemekte olan ne varsa ondan saklıyorlardı. Edythe’in yanından yalpalayarak yürüyordum, üzerimde hâlâ korkunun verdiği şaşkınlık vardı. Onların gidip gitmediğini duyamıyordum. Ormana doğru insanların yürüdüğü hızla yürürken, Edythe’in sabırsızlığı neredeyse dokunulabilecek kadar yoğunlaşmıştı.

Ormana girdiğimizde Edythe yarı koşar gibi yürümeye devam ederek kolumu omzuna doladı. Benden ne istediğini anlamıştım ve hareketlerim için endişe edemeyecek kadar şokta olduğumdan sırtına tırmandım. Daha ben yerime yerleşmeden koşmaya başlamıştık.

Gözlerimi kapatamıyordum ama orman tamamen karanlıktı. Eleanor ve Archie’nin yanımda koşup koşmadığını bilemiyordum; göremiyordum; duyamıyordum. Onlar Edythe gibi hayat gibi hareket ediyorlardı.

Birkaç saniye içinde cipe gelmiştik. Edythe beni arka koltuğa fırlatırken pek de yavaşlamamıştı.

"Onun kemerini tak," diye emretti yanımda oturan Eleanor'a. Archie çoktan ön koltuğa oturmuş, Edythe ise motoru çalıştırıyordu. Motor hayat buldu, geri geri gittik ve kıvrımlı yola çıktık.

Edythe benim anlayamayacağım hızda bir şeyler söylüyordu, söyledikleri daha çok küfre benziyordu. Sarsıntılı yolculuğumuz bu sefer daha da kötüydü. Eleanor ve Archie camdan dışarı bakıyorlardı.

Anayola çıktık, her ne kadar hızımız artmış olsa da nereye gittiğimizi artık daha iyi görebiliyordum. Güneye, Forks'tan uzağa gidiyorduk.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Kimse cevap vermedi. Kimse bana bakmadı bile.

"Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi?"

"Seni buradan uzağa, çok uzağa götürmemiz lazım, hem de hemen." Konuşurken arkaya bakmadı, gözleri yoldaydı. Hız göstergesi saatte yüz yetmiş kilometre hızla gittiğimizi gösteriyordu.

"Geri dön! Beni eve götürmek zorundasın!" diye bağırdım.

"Eve gidemezsin Beau." Adeta bu kesin, kalıcı bir şeymiş gibi söylemişti.

"Anlamıyorum Edythe. Ne demek istiyorsun?"

"Edythe, kenara çek." Archie ilk kez konuşmuştu.

Edythe sinirli bir şekilde ona baktı ve hızlandı.

"Edythe, bunu konuşmalıyız," dedi Archie. "Bunu iyice düşünmemiz lazım." Sesinde bir uyarı vardı ve tahminen kafasında gördüklerini Edythe'e gösteriyordu.

"Anlamıyorsun," dedi öfkeyle, neredeyse inlemişti. Hız ibresi yüz seksen beşe yaklaşmıştı. "O bir iz sürücü Archie, görmedin mi? Bir iz sürücü!"

Eleanor'un yanımda gerildiğini hissettim, neden bu sözcüğün bu kadar etkili olduğunu merak ettim. Bu sözcüğün, üçü için benden daha fazla anlam taşıdığı kesindi. Anlamak istiyordum, ama soru sormama imkân yoktu.

"Kenara çek Edythe." Archie'nin sesi şimdi daha sertti, çelik gibi.

Hız göstergesi iki yüze dayanmıştı.

"Dediğimi yap Edythe."

"Beni dinle Archie. Kadının aklından geçenleri görmek. İz sürmek onun tutkusu, takıntısı ve kadın onu istiyor Archie. Çoktan izini sürmeye başladı bile."

"Nereye gittiğimizi bilmi..."

Edythe sözünü kesti. "Sence Beau'nun kokusunu kasabaya kadar takip etmesi ne kadar sürer? Daha Lauren konuşmadan o planını yapmıştı."

Bir anda karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Sonunda dediklerinin ne anlama geldiğini algılayınca nefes alamadım. Şu ana kadar her şey soyuttu; adeta bir matematik problemi çözüyorduk. Benimle gerçek anlamda bir bağlantısı yok gibiydi.

Kokumun onu nereye getireceğini biliyordum.

"Charlie! Onu orada bırakamazsınız! Onu bırakamazsınız!" Kemerlerle boğuşuyordum ki Eleanor bileklerimden yakaladı. Ellerimi kurtarmaya çalışmak adeta betona gömülü kelepçeleri çıkartmak için çırpınmak gibiydi.

"Edythe! Geri dön!" diye bağırdım.

"O haklı," dedi Archie.

Araba biraz yavaşladı.

"Şimdi seçeneklerimize bir bakalım," dedi Archie tatlı bir şekilde.

Araba biraz daha yavaşladı ve ani bir fren yaptık. Kemere doğru uçtum ve anında güçle koltuğa geri itildim.

"Hiçbir seçeneğimiz yok," dedi Edythe homurdanarak.

"Charlie'yi bırakamayız!" diye bağırdım.

Beni duymazlıktan geldi.

Sonunda Eleanor konuştu. "Onu geri götürmeliyiz," dedi Eleanor.

"Hayır."

"O adam bizim dengimiz değil. Beau'ya dokunamaz."

"Bekleyecektir."

Eleanor gülümsedi. "Ben de bekleyebilirim."

Edythe sıkın bir biçimde pofurdadı. "Sen görmedin, bilmiyorsun. Kendini bir ava adadı mı onu kimse vazgeçiremez;

onunla tartışamayız; onu korkutup kaçıramayız. Onu öldürmek zorunda kalırız.”

Eleanor bu fıkirden rahatsız olmadı. “Evet.”
“Bir de o adam var. O, kadınla birlikte. Eğer iş kavgaya dönüşürse liderleri de onlarla birlikte bu savaşa girer.”

“Biz yeterince kalabalığız.”
“Başka bir seçenek daha var,” dedi Archie sessizce.
Edythe hışımla ona döndü, hırlıyormuş gibi konuşuyordu.
“Başka-seçeneğimiz-yok!”

Eleanor ve ben ona şaşkınlıkla bakıyorduk, Archie pek şaşırmamış gibiydi. Edythe ve Archie birbirlerine bakarken uzun bir sessizlik oldu.

Bu sessizliği ben bozdum. “Benim planımı duymak isteyen var mı?”

“Hayır,” dedi Edythe. Archie ona baktı, sonunda o da çileden çıkmıştı.

“Dinle,” dedim yalvaran bir sesle. “Beni geri götür.”

“Hayır.”
“Beni geri götür. Babama Phoenix’e gitmek istediğimi söyleyim. Çantamı toplarım. Bu iz sürücü bizi takip etmeye başlayana kadar bekleriz, sonra da kaçarız. Bizi takip eder ve Charlie’yi rahat bırakır. Ondan sonra da beni nereye götüreceksen oraya götürürsün.”

Hepsi şaşkınlıkla bana bakıyorlardı.

“Aslında fena fikir değil.” Eleanor’un şaşkınlığı bir nevi aşagılamaydı.

“Belki işe yarayabilir, babasını öylece savunmasız bırakamayız, biliyorsunuz,” dedi Archie.

Herkes Edythe’e bakıyordu.

“Bu çok tehlikeli, kadının Beau’nun yüz kilometre bile yakınında olmasını istemiyorum.”

“Edythe, o bizi aşamaz.” Eleanor kendine çok güveniyordu.

Archie bir süre düşündü. “Onun saldırdığını görmüyorum. O daha çok doğrudan saldırmak yerine yandan dolaşıp fırsat bulunca saldıran biri. Beau’yu yalnız bırakmamızı bekleyecektir.”

“Bunun olmayacağını algılaması fazla uzun sürmez,” dedi Edythe.

“Eve gitmem gerek Edythe.”

Parmaklarını şakaklarına yasladı ve bir saniyeliğine gözünü kapattı. Ardından bana ters bakışlar fırlatmaya başladı. Edythe gözlerini sımsıkı kapattı.

“Bu plan çok uzun sürer. Bir de bu toparlanma maskaralığıyla uğraşmaya vaktimiz yok.”

“Ona bir mazeret uydurmazsam ailenin başına dert açar. Belki FBI’ı falan arar... Yani ne bileyim beni kaçırdığınızı falan düşünürse.”

“Bunun önemi yok.

“Evet var. Herkesi güvende tutacak bir yol var ve biz de o yolu takip edeceğiz.”

Cip tekrar gürlledi ve geri vitese bastı; lastikler ciyakladı. Hız göstergesinin ibresi tekrar yükselmeye başladı.

“Bu akşam gidiyorsun.” Başını kaldırıp bana bakmadı. Konuştuğundaysa sesi bitkindi.

“Bu gece iz sürücü seni görsün veya görmesin. Charlie’ye bir şeyler uydur işte. Eline ilk geçen şeyleri çantana koy ve kamyonetine bin. On beş dakikan var. Beni duyuyor musun? Kapıdan adımını attıktan sonra on beş dakika, yoksa ben gelip seni dışarı çıkartırım.”

Bir süre daha sessizce devam ettik; sadece motorun sesi duyuluyordu.

“Eleanor?” diye sordum ellerime bakarak.

“Ah, affedersin,” dedi ve ellerimi bıraktı.

“Şimdi şöyle olacak. Eve vardığımızda eğer iz sürücü orada değilse Beau’ya kapıya kadar eşlik edeceğim. Sonra senin içeride on beş dakikan olacak,” dedi bana dikiz aynasından bakarak. “Eleanor sen evin dışını tut. Archie sen de kamyoneti. Beau içerde olduğu sürece ben de içeride olacağım. Beau dışarı çıktıktan sonra siz ikiniz cipi eve götürebilir ve Carine’e haber verebilirsiniz.”

“Hayır, olmaz,” diye araya girdi Eleanor. “Ben seninleyim.”

“Bunu iyi düşün Eleanor. Ne kadar süreliğine gideceğimi bilmiyorum.”

“Bu işin nereye varacağını öğrenene kadar seninleyim.”

Edythe iş geçirdi. "Eğer iz sürücü *oradaysa*," diye büyük bir ciddiyetle devam etti, "yolumuza devam edeceğiz."

"Biz oraya, ondan önce varacağız," dedi Archie kendinden emin bir şekilde.

Edythe de bunu kabul etmiş görünüyordu. Archie ile ne sorunu vardı bilmiyorum ama artık ona güveniyor gibi görünüyordu.

"Peki, cipi ne yapacağız?" diye sordu Archie.

"Onu eve bırakacaksın."

"Hayır, bırakamam," dedi Archie sakince. Aralarındaki o anlaşılmasız sürtüşme yine başlamıştı.

"Hepimiz benim kamyonetime sığamayız," diye homurdandım.

Edythe hiç de beni duymuş gibi görünmüyordu.

"Sanırım yalnız gitmeme izin vermelisiniz," dedim daha da sessizce.

Ama bunu duymuştu.

Dişlerini sıkarak, "Beau, aptallaşma," dedi.

"Dinle, Charlie aptal değil," diyerek karşılık verdim. "Eğer yarın kasabada olmazsanız şüphelenecektir."

"Hiç alakası yok. Onun güvende olduğundan emin olacağız ve şimdilik en önemli şey de bu."

"Peki ya bu iz sürücü? Bu gece nasıl davrandığını gördü. Nerede olursan ol, senin benimle olduğunu düşünecektir."

Eleanor yine aşağılayıcı bir biçimde şaşırmış gözlerle bana baktı. "Edythe onu dinle," dedi. "Sanırım haklı."

"Evet, haklı," dedi Archie.

"Bunu yapamam." Edythe'in sesi buz gibiydi.

"Eleanor da burada kalmalı," diye devam ettim. "Eleanor'un kızın dikkatini çektiği kesin."

"Ne?" dedi Eleanor bana dönerek. Adeta onu ele vermişim gibi bakıyordu.

"Eğer kalırsan onu daha iyi haklarsın," dedi Archie bana katılarak.

Edythe inanmayan gözlerle Archie'ye baktı. "Sence onun yalnız gitmesine izin mi vermeliyim?"

"Tabii ki hayır," dedi Archie. "Jessamine ve ben onu götürürüz."

"Bunu yapamam," diye tekrarladı Edythe ama bu sefer sesinde hafif bir yenilgi vardı. Bu plan onun da aklına yatmaya başlamıştı.

İkna edici olmaya çalışıyordum. "Buralarda bir hafta kadar kal..." yüzünü aynadan gördüm ve hemen düzelttim "...yani birkaç gün kal. Bırak da Charlie beni kaçırmadığımı görsün ve Joss da boşu boşuna bir şeylerin peşinden koşsun. Benim peşimi bıraktığından emin ol. Sonra benimle buluşursun. Şöyle bir dolaş, sonra Archie ve Jessamine de eve dönebilirler."

Söylediklerimi düşünmeye başladığını görebiliyordum.

"Seninle nerede buluşayım?"

"Phoenix'te tabii ki."

"Hayır. Nereye gideceğini duyacaktır," dedi sabırsızlıkla.

"Sen de açıkça ona bunun bir oyun olduğunu göstereceksin: Onun dinlediğini bildiğimizi bilecek. Söylediğim yere gidip gitmeyeceğimi asla bilemeyecek."

"Bu çocuk tam bir şeytan," dedi gülerek.

"Ya bu işe yaramazsa?"

"Phoenix'te birkaç milyon insan var," dedim ona.

"Bir telefon defteri bulmak o kadar da zor değil."

"Bunun adına otel deniyor Edythe."

"Edythe, biz onun yanında olacağız," diye hatırlattı Archie.

Archie'ye sert bir şekilde, "Phoenix'te ne yapacaksın ki?" diye sordu.

"Dışarı çıkmadan bekleyeceğim."

"Aslında bu hoşuma gitti." Eleanor hiç şüphe yok ki Joss'u köşeye sıkıştırmayı düşünüyordu.

"Kapa çeneni Eleanor,"

"Bak, eğer Beau yanımızdayken onu alt etmeye çalışırsak birinin yaralanma riski çok daha fazla olur. Belki ona bir şey olur ya da onu korumaya çalışırken sana. Ama eğer onu yalnız yakalarsak..." dedi hafif bir gülümsemeyle. Haklıydım.

Kasabaya doğru yol alırken cip yavaşça kıvrılıyordu. Bu cesaret dolu konuşmama rağmen tüylerimin hâlâ diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Bir an Charlie'nin evde tek başına olduğunu düşündüm ve stresten dizim sallanmaya başladı.

"Beau." Edythe'in sesi çok yumuşak çıkmıştı. Archie ve Eleanor pencereden dışarı baktılar.

"Eğer sana bir şey, kendine herhangi bir şey olmasına izin verirsen bundan seni sorumlu tutacağım. Bunu anlıyor musun?"
Dikiz aynasından gözlerine baktım. "Evet," dedim yutkunarak.

Archie döndü.

"Jessamine bunun altından kalkabilir mi?"

"Ona bir şans ver Edythe. Bütün bu olanları düşününce altından çok iyi kalktı bence."

"Peki ya sen?"

Archie dudaklarını gererek yüzünü ekşitti ve gırtlığından öyle bir ses çıkarttı ki anında olduğum yerde korkuyla irkildim.

Edythe ona gülümsedi ve sessizce, "Düşüncelerini bu kadar açığa vurma," dedi.

19. VEDALAR

Görünüşe göre Charlie zaten beni bekliyordu. Evin bütün ışıkları yanıyordu. Bunun altından nasıl bir mazeretle kalkacağımı düşündüm ama beynim adeta bomboştu.

Edythe yavaşça arabasını kamyonetimle arasına bir arabalık mesafe bırakacak biçimde park etti. Üçünün de diken üstünde olduğu belliydi; dimdik oturmuş ormandan gelen her sese kulak kabartıyorlardı. Her gölgeye bakıyor, hissettikleri her kokuyu dikkatle kokluyor, farklı bir şey arıyorlardı. Motor sesi durduğunda onlar etrafı dinlemeye devam ediyorlardı; olduğum yerde hareketsiz bir şekilde bekledim.

“Burada değil, hadi artık gidelim,” dedi Edythe gergin bir şekilde.

Eleanor kemerlerden kurtulmama yardım ederek; “Merak etme Beau, biz buradaki işleri hemen hallederiz,” dedi kısık ama neşeli bir sesle.

Eleanor’un mükemmel ama korkutucu gözlerine bakarken kendimi hüznümlü hissettim. Onu çok tanı mıyordum ama bu gecedan sonra bir daha ne zaman görüşeceğimizi bilememek de korkutucuydu. Bu vedaya sadece birkaç saat katlanmam gerektiğini biliyordum ve bunu düşününce mideme kramplar girdi.

Edythe emir verircesine Archie ve Eleanor’a seslendi. Onlar karanlığın içinde sessiz bir şekilde kayboldular.

Eleanor’un arkasından indim ve Edythe zaten oradaydı.

“On beş dakika,” diyerek sessizce beni uyardı.

Başım la onayladım ama ardından durdum.

"Acele et Beau." Eğildim ve onu sertçe öptüm. "Seni çok
"Son bir şey daha." Eğıldim ve onu sertçe öptüm. "Seni çok
seviyorum. Şimdi ne olursa olsun bu gerçeğı değıştirmeyecek."

"Hiçbir şey olmayacak Beau."

"Benim için Charlie'yi korumalısın."

"Tamamdır. Acele et."

Tekrar başımla onayladım, arkamı dönüp ona son kez bak-
tıktan sonra verandaya çıktım ve ön kapıyı sertçe vurarak açtım.
İçeri atıldım ve kapıyı tekmeleyerek kapattım.

Charlie koridorda belirdi. "Beau?"

"Beni yalnız bırak!" diye bağırdım.

Gözlerim kızarmaya ve ıslanmaya başlamıştı ve bunu doğru
yapmak istiyorsam; Charlie'yi, Cullen'ları korumak istiyorsam,
bu planın işe yaramasını istiyorsam kendime hâkim olmalıydım.
Bunu ona bakmadan yapmam daha kolay olacaktı.

Yukarıya, odama çıktım ve kapımı kilitledim. Hemen yatağı-
ma doğru koştum, yatağın altından kalın kumaştan yapılma çan-
tayı almak için yere eğildim. Yatağın altında içinde biriktirdiğim
paralar olan eski bir çorabım vardı; ona uzandım.

Charlie kapıya vurdu. "Beau, iyi misin? Neler oluyor?"

"Ben eve dönüyorum," diye bağırdım.

Şifonyere döndüm ve Edythe tam karşımdaydı; kıyafetleri çe-
kip çıkartıyordu. Sonra kollarındakileri bana fırlattı. Yakalayabil-
diklerimi yakaladım ve çantaya tıktım.

"Sanırım randevunuz pek iyi geçmedi?" Charlie'nin kafası
karışmıştı ama sesi biraz daha sakinlemişti.

"Charlie lütfen buna karışma," diye homurdandım.

"Senden ayrıldı mı?"

"Ben ondan ayrıldım."

Edythe dediklerime bir tepki vermiyordu. Tamamen işe
odaklanmıştı. Bir çekmece dolusu kıyafeti daha bana atmaya ha-
zırlanıyordu. Çanta neredeyse dolmuştu.

"Neden?" dedi Charlie şaşırarak. "Ondan cidden hoşlandığı-
nı sanıyordum."

"Hoşlanıyorum. Fazlasıyla."

"Şey... Oğlum, o zaman bu işler böyle gitmez."

Edythe çantayı kapattı. Toplanma faslı bitmişti. Askısını omzuma astım.

"Ben kamyonette olacağım hadi git!" dedi sessizce ve beni kapiya doğru itti. Sonra da bir anda camdan kayboldu.

Kilitlediğim kapiyı Charlie'ye doğru sertçe açtım. Merdivenlerden inerken asılı bir resmi düşürdüm.

Arkamdan tutup askıyı yakaladı. Beni geri çekerek durdurdu. "Uyuşturucu mu kullanıyorsun Beau?"

"Hayır."

"Yavaşla. Anlamıyorum. Bana olanları anlat."

Askıyı tutmuştı. Çantayı bırakabilirdim ama o zaman açık vermiş olacaktım. O yüzden zor yolu seçmem lazımdı.

Arkamı dönüp ona baktım; gözlerimdeki kırmızılığın sinirden olduğunu düşüneceğini ümit ediyordum.

"Sana ne olduğunu anlatayım," dedim çıkartabildiğim en kızgın senle." Hayatımda gördüğüm en güzel kızla harika bir akşam geçirdim ve geleceğimizden konuştuk. Hayata bakışı, aynen senin gibi. Hayatı boyunca burada kalacak. Burada evlenecek, çocuk doğuracak ve asla gitmeyecek. Ve bir an bu bana mantıklı geldi. Ama anlasana, burada kendimi kaybediyorum; burası beni içine çekiyor. Şimdi kaçıp kurtulmazsam hayatım boyunca burada tıklıp kalacağım."

"Beau, şimdi gidemezsin. Vakit çok geç," diye fısıldadı arkamdan.

"Eğer yorulursam kamyonette uyurum."

"Sadece bir hafta daha kal," diye yalvardı, hâlâ şaşkındı. "O zamana kadar Renee gelmiş olur."

Bu haber beni hayrete düşürmüştü. "Ne?" Charlie konuşmasına devam etti.

"Sen dışarıdayken aradı, Florida'da işler pek yürümemiş ve eğer Phil bu hafta sonu anlaşmayı imzalamazsa Arizona'ya geri döneceklermiş. Sidewinders'ın koç yardımcısı kısa süreliğine de olsa başka bir yere gidebileceklerini söylemiş."

Aklım karışmıştı ama her geçen saniye Charlie'yi tehlikeye bir adım daha yaklaşıtıyordu.

Kapiyı açarken, "Anahtarım var," diye söylendim. Çok yakı-

nımda duruyordu, eli çantanın askısındanaydı. Yüzü hâlâ şaşkındı. Ama onunla tartışmaya devam ederek daha fazla zaman kaybedemezdim; çünkü tartışıkça daha çok zarar görecekti.

"Bırak gideyim Charlie," dedim dişlerim sıkarak. Kapıyı açtım. "Olmadı, tamam mı? Ben gerçekten de Forks'tan nefret ediyorum!"

Acımasız bu son sözlerim yerini bulmuştu. Elini çekti ve gözlerinde derin bir acıyla ağzı açık kaldı. Ona arkamı döndüm ve kapıdan çıktım. Şu anda yüzümü görmesine izin veremezdim.

Sinirli gibi yürümeye çalıştım ama aslında depar atmak istiyordum. Eminim sadece benim hayal gücümdü ama karanlık bahçe birçok gölgeyle doluydu. Ama çok da emin değildim. Her men çantamı bagaja attım ve kapıyı çekip açtım. Anahtar üstündeydi.

"Yarın seni ararım!" diye bağırdım.

Motoru çalıştırdım ve gürültülü bir şekilde yola çıktım. Edythe elime uzandı.

Evden uzaklaştığımızda; "Kenara çek," dedi.

"Ben kullanabilirim," dedim gözlerimi önümden çekmeden. İfade mi kontrol etmeye çalışıyordum.

Ama bir anda kucığıma oturdu ve direksiyonu eline aldı; ayağıyla ayağımyı gaz pedalından uzaklaştırdı. Bacağımyla kapı arasına oturdu ve kalçasıyla beni itti. Kamyonet biraz bile yoldan çıkmadan sürücü koltuğına oturmuştu.

"Evi bulamayabilirsin," diye açıklama yaptı.

Bir anda arkamımdan bir ışık göründü. Korkuyla arka camdan baktım.

"O Archie," dedi. Tekrar elimi tuttu.

Charlie'nin görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. "Peki ya iz sürücü?"

"Oyununun sonunu duydu," dedi Edythe ciddi bir şekilde.

"Charlie?" diye sordum korkuyla.

"Takipçi bizi izlemiş. Şu anda arkamımdan koşuyor."

Kanımın donduğunu hissettim. "Onu atlatabilir miyiz?"

"Hayır," dedi ama konuşurken hızlanmıştı. Kamyonetin motoru isyan eder gibi sesler çıkarıyordu.

Planım artık o kadar da cazip gelmiyordu.

Kamyonet sarsıldığında Archie'ye bakıyordum, camın önünden karanlık bir gölge geçti.

"E-" Onu uyarmak için bağışımı tamamlayamadan eliyle ağızımı kapatıp beni susturdu.

"O Eleanor."

Elini ağızımdan çekti, kucağıma koydu.

"Merak etme Beau. Güvende olacaksın," diye söz verdi.

Hızla kasabanın içinden kuzeye ilerlemeye başladık.

"Senin küçük kasaba hayatından bu kadar sıkıldığını bilmiyordum," dedi laflamak için. Beni oyalamak için yapıyordu bunu. "Uyum sağlıyormuşsun gibi görünüyordun; özellikle de son zamanlarda. Belki de hayatı senin için daha ilginç kıldığını düşünerek ben kendimi kandırıyordum."

"Bel altından vurdum," diye itiraf ettim. Dizlerime bakıyordum. "Annem de giderken aynı şeyleri söylemişti. Çok kötü konuştum ve onu incittim. Ona yumruk atsam canını daha az yakmış olurum."

"Merak etme, seni affedecektir," dedi beni yatıştırmaya çalışarak.

Gözlerimi kapattım.

"Her şey yoluna girecek."

Ona baktım. "Birlikte değilsek girmeyecek."

"Sadece birkaç gün. Hem unutma bu senin fikrindi."

"Bu daha da kötü. Bu da nasıl oldu? Anlamıyorum."

Düşünceli düşünceli yola bakıyordu kaşlarını çatmıştı. "Bu benim hatam; seni bu şekilde ortaya çıkarmam aptallıktı."

Elini tuttum. "Demek istediğim şey bu değil; yani benim orada bulunmam, ne kadar önemli olabilir ki! Diğer ikisi bundan rahatsız olmadı. Neden Joss beni öldürmeye karar verdi? Bu civarda bir sürü insan var, hem de yakalaması benden çok daha kolay olan bir sürü insan." Eleanor'un gölgesine baktım. "Ben neden bu kadar zahmete değiyorum ki, anlamıyorum."

Cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Bu gece onun aklını iyice okudum," diye konuşmaya başladı sessizce. "Seni gördü ve senin kokunu almasını nasıl engelleyeceğimi de bilemiyor-

dum. Aslında bu kısmen senin hatan..." Göz ucuyla bana baktı. "Eğer bu kadar tatlı, leziz kokmasaydın farkına varmazdı. Ama seni koruduğumda... Tabii bu işleri daha da karıştırdı. Konu ne kadar önemsiz olursa olsun ona karşı gelinmesine pek alışkın değil."

"Kendini bir avcı olarak görüyor, hepsi bu. Bütün hayatı iz sürmekle geçiyor ve hayattan tek beklentisi ona meydan okunması. Birdenbire ona meydan okumuş olduk, bir grup güçlü savaşı tek bir kırılgan şeyi koruyor. Şu anda nasıl havalara uçuyor tahmin bile edemezsin. Bu onun en sevdiği oyun ve biz de ona hayatının en heyecanlı oyununu hazırladık." Sesinde iğrenme vardı. Derin bir nefes aldı. "Ama eğer orada bekleseydim, seni oracıkta öldürürdüm," dedi sinirli bir biçimde.

"Ben düşündüm ki... Yani diğerlerine sana koktuğum gibi kokmuyorumdur," dedim tereddütle.

"Kokmuyorsun. Ama yine de bu hiçbirine çekici gelmiyorsun anlamına gelmiyor. Eğer kokun iz sürücüye ya da diğerlerine, bana geldiği kadar çekici gelseydi hemen orada bir kavga çıkardı."

Titredim.

"Onu öldürmekten başka bir şansım olduğunu sanmıyorum," diye söylendi. "Bu Carine'in hoşuna gitmeyecek."

"Benim de hoşuma gitmiyor," diye fısıldadım.

Şaşırmış gözlerle bana baktı. "Onun hayatını bağışlamamı mı istiyorsun?"

Şimdi de ben şaşkınlıkla göz kırptırıyordum. "Hayır, yani evet. O... Ölürse umurumda olmaz. Yani rahatlayabiliriz demek ama... Senin incinmeni istemiyorum."

Bir anda yüzü kaskatı kesildi. "Benim için endişe etmene gerek yok. Adil dövüşmüyorum."

"Bir vampiri nasıl öldürebilirsin?"

Anlayamadığım bir ifadeyle bana baktı, sesi öfkeliydi; "Öldürdüğünden emin olmak için onu parçalara ayırıp yakmalısın."

"Peki ya diğer ikisi, onunla birlikte savaşır mı?"

"Adam savaşıacaktır; ama Lauren'dan emin değilim. Aralarındaki bağ çok güçlü değil, yani Lauren laf olsun diye onlarla. Çayırılıkta Joss'un davranışından çok utandı..."

“Ama Joss ve adam, onlar sizi öldürmeye çalışacaklar, değil mi?” diye sordum. Sesim adeta ağzıma kum dolmuş gibiydi.

“Beau, benim için endişelenerek zaman harcama lütfen. Sen sadece Archie’nin sözünü dinle.”

“Senin için endişelenmeyi nasıl bırakabilirim ki? Hem bu ben adil savaşmamak da ne demek?”

Gülümsemeye çalıştı ama gözleri gülmüyordu. “Sen hiç son-
raki hareketini düşünmeden adım attın mı? Nefes almak veya
göz kırpma gibi kasların istemsiz hareketleri hariç bu oldukça
zor bir şeydir. Hele de dövüşüyorsan. Aklından geçen, planlaya-
cağı her şeyi göreceğim. Savunmasındaki gedikleri de. Bunu ya-
pamadığım tek kişi Archie; sonuçta ne yapmaya karar verdiğimi
önceden görebildiği için; ama ben de onun tepkisini biliyorum.
Kısacası hep berabere kalırız. Eleanor buna kopya çekmek diyor.”

Şimdi daha sakinleşmiş görünüyordu. Avcıyla ve ortağıyla
dövüşmek adeta tüm bu karmaşanın içindeki en kolay şeydi oysa
benim midem büzülmüştü.

“O zaman Archie seninle mi kalmalı? Eğer daha iyi savaşı-
yorsa.”

“Eleanor tüm bunları duyabiliyor, farkında mısın. Bu fikir
onu gücendirdi ve bu fikri sevmeyi. Hiçbir kural olmadan dö-
vüşmeyeli epey oldu. Ben ve benim ufak hilelerimi bu işten uzak
tutmak istiyor.”

Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı ama Eleanor’a
haksızlık ediyordum. Başımı çevirip baktım ama ifadesini göre-
medim.

“Hâlâ peşimizde mi?”

Edythe, Eleanor hakkında konuşmadığının farkındaydı.
“Evet. Ama bu gece saldırmayacak.”

Görünmeyen bir yola saptı. Archie’nin arabasının farları da
bizi takip etti. Doğrudan evin önüne park ettik. İçerideki ışıklar
açıktı ama etraftaki ağaçları aydınlatmaya yaramıyorlardı. Bahçe
hâlâ karanlıktı. Eleanor daha kamyonet tam durmadan benim
kapımı açtı. Beni yerimden kaldırdı, tek eliyle belimden tutup
sanki oyuncak bir bebekmişim gibi yerden ayaklarımı keserek ön
kapıdan içeriye doğru koştu.

Edythe ve Archie ile birlikte kocaman beyaz odaya dalarcasına girdik. Hepsi oradaydı, yaklaştığımızı duyduklarında ayağa kalkmış olmalıydılar, Lauren ortalarında duruyordu. Beni Edythe'in yanına oturturken Eleanor'un hafif hırıltılar çıkardığını duyabiliyordum.

"Bizi takip ediyor," dedi Edythe kötü kötü Lauren'a bakarken. Lauren'in yüzü asılmıştı. "Ben de bundan korkuyordum."

Archie Jessamine'in yanına yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Merdivenlerden birlikte çıktılar. Royal onları seyrediyordu. Eleanor'un yanına oturdu. Güzel gözlerinden heyecanlı olduğu belli oluyordu. Sonra isteksizce bana baktı; öfkeliydi.

"Ne yapacak?" diye sordu Carine, Lauren'a. "Üzgünüm ama kızınızın çocuğu koruması Joss'u harekete geçirdi."

"Onu durdurabilir misiniz?"

Lauren başını olumsuz bir şekilde salladı. "Joss'u kimse durduramaz."

"Biz onu durduracağız," dedi Eleanor. Söylediklerinde ciddi diydi.

"Onu durduramazsınız, imkânsız bir şey. Üç yüz yıllık hayatım boyunca onun gibisini görmedim. O tam bir katil. Ben de bu yüzden onun grubuna katıldım."

Onun grubu, tabii ya. Oradaki liderlik gösterisi sadece bir şaşırtmacaydı.

Lauren başını sallıyordu. Şaşkınlıkla bana baktı, sonra da Carine'e. "Buna degeceğinden emin misin?"

Edythe'in öfkeli kükremesi odayı doldurdu, Lauren olduğu yerde büzüldü.

Carine ciddi bir şekilde Lauren'a bakıyordu. "Korkarım bir seçim yapmak zorunda kalacaksın."

Lauren ne olduğunu anlamıştı. Bir süre düşündü. Gözleriyle odadaki herkesin yüzüne bakıyordu, sonra bir anda ayağa fırladı.

"Burada yarattığınız hayat beni çok etkiledi; ama arada kalmak da istemiyorum. Size karşı hiçbir düşmanlık beslemiyorum. Ama Joss'a da karşı gelemem. Kuzeye yani Delani'deki grubun yanına gideceğim." Bir süre tereddüt etti. "Joss'u hafife almayın. O çok zekidir ve hisleri çok güçlüdür. O da insanların arasında

en az sizin kadar rahat edebilir. Böyle olduğu için çok üzgünüm; gerçekten çok üzgünüm.” Başıyla bizi selamladı, giderken bana tuhaf bir bakış fırlattı.

“Yolun açık olsun,” dedi Carine resmi bir tavırla.

Lauren bir kez daha uzun uzun etrafına baktı ve aceleyle ka-
pıya yürüdü.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Ne kadar yakınımızda?” Carine, Edythe’e bakıyordu.

Earnest çoktan harekete geçmiş, kimse farkına varmadan du-
vardaki tuşlara basarak kepenkleri harekete geçirmişti. Büyük
metal kepenkler gürültüyle cam duvarın üzerini örtmeye başla-
dığında şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı.

“Nehri geçtikten yaklaşık üç mil sonra, adamla buluşmak için
oralarda dolaşıyor.”

“Plan nedir?”

“Biz onu başka tarafa yönlendirirken Jessamine ve Archie de
adamı güneye doğru götürecekler.”

“Peki sonra?”

Edythe’in sesi buz gibiydi. “Beau güvende olur olmaz onu
yakalarız.”

“Sanırım başka bir seçeneğimiz yok,” dedi Carine ciddi bir
ifadeyle.

Edythe Royal’a döndü.

“Onu yukarı çıkar ve kıyafetlerinizi değiştirin,” diye emretti
Edythe.

Royal ise ona öfkeyle bakıyordu.

“Neden yapacakmışım?” diye sordu. “O benim neyim oluyor
ki?”

“Roy...” diye söylendi Eleanor bir elini onun omzuna koyarak
ama Royal, Eleanor’un elini omzundan itti.

Gözlerim Edythe’in üzerindeydi; sinirini bildiğim için vere-
ceği tepkiden korkuyordum.

Beni şaşırttı. Sanki Royal hiçbir şey dememiş, aslında hiç var
olmamış gibi başını çevirdi.

“Earnest?” dedi sakince.

“Tabii ki,” dedi Earnest.

Earnest bir saniyede yanıma gelmişti, beni kucağına aldı ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni yukarı çıkardı.

“Ne yapıyoruz?” diye sordum nefes nefese, beni ikinci katta karanlık bir odaya getirmişti.

“Kokuyu karıştırıyorum. Uzun süre işe yaramaz ama dışarı çıkana kadar sana yardımcı olur,” dedi kazağını çıkartmaya başlarken sesi boğuk çıkmıştı.

Ben de kazağımı çıkartıp ona uzattım. Değiş tokuş yaptık. Kollarımı geçirirken zorlandım. Ardından da kotumu çıkarttım. Onları da değiş tokuş ettik. Ama pantolonu çok kısaydı; onun dışında aşağı yukarı her şey uymuştu. Beni salona çekti. Earnest benim kıyafetlerimin içinde küçük görünüyordu; kotun paçalarını katlamıştı. Archie de bir anda orada belirdi. İkisi de dirseklerinden tutup beni aşağıya indirdiler.

Sanırım biz yokken aşağıda her şey ayarlanmıştı. Edythe ve Eleanor gitmek için hazır bekliyorlardı, Eleanor’un omzunda ağır görünen bir sırt çantası vardı. Carine Earnest’a ufak bir şey veriyordu. Dönüp Archie’ye de aynı şeyden verdi, bu ufak, gümüş renkli bir cep telefonuydu.

“Earnest ve Royal senin kamyonetini alacaklar Beau,” dedi önümden geçerken. Royal’a endişeli gözlerle bakarak başımı salladım. Carine’e alıngan, gücenmiş bakışlar fırlatıyordu.

“Archie ve Jess, siz Mercedes’i alın. Güneyde koyu renk bir araba daha çok işinizi görür.” Onlar da onayladılar.

“Biz cipi alıyoruz.”

Carine’nin Edythe’le gitmeye kalkmasına şaşırılmışım. Bir anda korkuyla onların bir av partisine hazırlandıklarını fark ettim.

Carine; “Archie, yemi yutacaklar mı?” diye sordu. Herkes Archie’ye bakıyordu ama Archie gözlerini kapatmış, sessizce duruyordu.

Sonunda gözlerini açtı. “O seni takip edecektir; kadın da kamyoneti takip edecek. Ancak bundan sonra biz çıkabiliriz.” Sesi kendinden emindi.

“Hadi gidelim.” Carine mutfığa doğru yürümeye başladı.

Ama Edythe yanımda belirdi. Bana baktı; altın rengi gözleri kocaman açılmıştı; bana bakıyordu. Söylemek istediği ama söy-

leyecek vakti olmadığı bir sürü şey vardı gözlerinde, ardından uzanıp ellerini yanaklarıma koydu. Ben de ona doğru eğildim. Ellerim saçlarındaydı. Kısacık bir saniye dudaklarını buz gibi ve sertçe benimkilere bastırdı.

Ve anında bitmişti. Omuzlarımı geri itti. Gözleri boş bakmaya başladı; ölü gibiydi... ardından gittiler.

Ben arkalarından bakakalmışken kimse konuşmadı. Adeta biri yüzümün derisini yüzmüş gibi hissediyordum. Gözlerim yanıyordu.

Bu sessiz an biraz daha sürdü. Archie'nin gözleri yine kapalıydı. Ardından da Earnest'in telefonu titremeye başladı. Archie başıyla onayladı. Hemen açtı.

"Şimdi," dedi Earnest. Royal bana bakmadan ön kapıya doğru yürüdü ama Earnest yanımdan geçerken bana dokundu.

"Kendine dikkat et." Kapıdan çıkarken arkasında fısıltısı kalmıştı. Kamyonetimin gürültülü sesini duydum; sonra sessizlik oldu.

Jessamine ve Archie beklediler. Daha titremeden telefon Archie'in kulağındaydı.

"Edythe diyor ki adam Earnest'ı takip ediyormuş. Ben arabayı getireyim." Edythe'in gittiği yönden gölgelerin içinde kayboldu.

Jessamine ve ben birbirimize baktık. Dikkatli bir şekilde odanın diğer tarafında duruyordu.

"Biliyor musun, haksızsın," dedi.

"Ne?" dedim.

"Şu anda ne hissettiğini hissedebiliyorum. Sen buna değersin,"

Derim yüzülmüş gibi hissetmem pek geçmemişti. "Eğer onlara bir şey olursa bu koca bir hiç için olacak."

"Yanılıyorsun," dedi, gülümsüyordu.

Hiçbir şey duymadım ama Archie bir anda ön kapıdan içeri girdi, kollarını açmış bana doğru geliyordu.

"İzin verir misin?" diye sordu.

"Benden izin isteyen ilk kişisin," dedim gülümseyerek. Archie Earnest'in yaptığı gibi beni kucağında, adeta bir itfaiyeci gibi kaldırdı. Jessamine de bizim yanımızda, bize kalkan görevi yapıyordu ve ışıkları kapatmadan kapıdan hızla çıktık.

20. SABIRSIZLIK

Uyandığımda aklım öyle karıştı ki nerede olduğumun farkına varmam bile zaman aldı.

Bulduğum oda, ancak bir otel odası olabilirdi, sıradandı. Yatağın iki yanına vidalanmış başucu lambaları, yatak örtüsüyle aynı desendeki uzun perdeler ve duvarlardaki suluboya resimlerden öyle anlaşılıyordu.

Buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalıştım ama başaramadım.

O parlak siyah arabayı hatırlıyordum, camları bir limuzinin camlarından bile daha koyuydu. Her ne kadar otoyoldan yasal hız sınırının iki katı hızla geçtiyse de motor neredeyse sessizdi.

Archie'nin ön koltukta Jessamine'in yanında oturmak yerine, benimle beraber koyu renkli deriden yapılmış arka koltukta oturduğunu hatırladım. Onun neden ön koltukta olduğunu hemen çözdim; o yolculuk boyunca benim korumamdı ve görüşüne göre ön koltuk bu iş için fazla uzaktı. Bu aslında tehlikeyi daha da korkutucu göstermeliydi ama tam tersine tehlike adeta bizden milyonlarca kilometre uzakta gibiydi. Beni endişelendiren tehlike benim içinde bulunduğum tehlike değildi.

Tüm gece Archie'nin tetikte olmasını ve geleceği takip etmesini istemiştim. Her detay beni ilgilendiriyordu. Edythe, Carine ve Eleanor'un ormanın içinden nasıl hareket ettiğini, benim çok da bilmediğim referans noktalarına atıfta bulunarak anlatmasını sağlamıştım. Her kelimesini can kulağıyla dinlemiştim. Ardından Archie, gelecekte bir fikir değiştiğinde tekrar değişen adımdan

larını takip etti. Bu sık sık olduğu için takip etmekte zorlanıyordum ama umurumda değildi. Gelecek Edythe ve Joss'u aynı yere koymadığı sürece nefes almaya devam edebilirdim.

Arada bir Earnest'in nerede olduğundan bahsediyordu. Earnest ve Royal benim kamyonetimde doğuya gidiyorlardı. Bu da kızıl saçlı adamın hâlâ onları takip ettiği anlamına geliyordu.

Archie, Charlie'nin ne durumda olduğunu görmekte zorlanıyordu. "İnsanlar vampirlerden daha zor," demişti bana. Ve Edythe'in bana dediği şeyi hatırladım. Yıllar önce gibime geliyordu ama aslında sadece birkaç gün önceydi. O zaman bu dediği şeyi anlayamadığım için kafam karışmıştı.

Kaliforniya'da bir yerlerde alçak bir tepenin arkasından güneşin yükseldiğini hatırladım. Işık gözlerimi acıtmıştı ama ne zaman onları kapatmayı denesem aklıma gelen görüntüler göz kapaklarım için çok fazlaydı. Edythe'in ortaya çıkan dişleri... Royal'in öfkeli bakışları... iz sürücünün bana bakan kırmızı gözleri... Bana arkasını dönerken Edythe'in gözündeki o bakış.

Güneş tepemizde ilerlerken gözlerimi açık tuttum.

Alçak dağ geçidinden geçerken kafamın hem çok ağır hem de çok hafif olduğunu hatırladım. Arkamızdaki güneş benim memleketimdeki çatıların üstlerine vuruyordu. Bir günde üç günlük yolu gittiğimizi fark edince şaşırmadım bile. Şehir önümüzde yükselince boş boş baktım; yavaş yavaş bu manzaranın beni duygulandırması gerektiğini hatırladım. Katran ruhu, palmye ağaçları, yeşil golf sahaları, yüzme havuzlarının turkuaz suları... Bunların hepsi tanıdıktı. Ve sanırım evimde gibi hissetmem gerekiyordu.

Sokak lambalarının kaldırımına düşen ışıkları hatırladığımdan daha sertti. Karanlık çok azdı. Gölgede saklanacak yer yoktu.

"Havaalanına nereden gidiyoruz Beau?" diye sordu Jessamine. Uzun gecenin sessizliğinden sonra ilk kez Jessamine konuşmuştu.

"I-10 yolundan devam edelim," diye cevap verdim. "Havaalanının yanından geçeceğiz."

Sorduğu sorunun ne anlama geldiğini anlamam zaman almıştı. Uykusuzluktan beynim çalışmıyordu neredeyse.

“Bir yere mi u uyuyoruz?” diye sordum Archie’e. Planı hatırlamıyordum ama bu bana çok da doğru gelmemişti.

“Hayır, ama ne olur ne olmaz diye havaalanına yakın olmamız iyidir.”

Uluslararası havalimanının yakınındaki Sky Harbor International oteline doğru ilerlediğimizi hatırlıyorum ama sanırım bundan sonra beynimin pili bitmişti.

Şimdi ya adıklarımı hatırlamak için zorlayınca arabadan indiğimi hatırladım; güneş batmak üzereydi, kolum Archie’in omuzunda beni sıcak, kuru gölgelerin arasında sürüklüyordu.

Bu odayı hiç hatırlamıyorum.

Komodinun üzerinde duran dijital saate baktım. Kırmızı rakamlar saatin    olduğunu gösteriyordu; ama gündüz    m  yoks  gece    m  belli olmuyordu. Kalın perdelerden hiç ışık sızmiyordu ama oda aydınlıktı.

Hemen yerimden kalkıp pencereye ko tum ve perdeleri açtım.

Dı arısı karanlıktı. O zaman saat gecenin     olmalıydı. Odam otoyolun ıssız bir bölümüne ve havaalanının uzun süreli park yerine bakıyordu. Nerede olduğumu bilmek biraz olsun içimi rahatlatmı tı.

Kendimi inceledim; üzerimde hâlâ Earnest’in ti  rt  ve kısa pantolonları vardı. Odaya bakındım, neyse ki çantam yanımdaydı.

Kapım hafifçe vurulunca yerimden sıçradım.

“İçeri girebilir miyim?” diye sordu Archie.

Derin bir nefes aldım. “Tabii.”

İçeri girdi ve bana dikkatlice baktı. “Sanki daha fazla uykuya ihtiyacın var gibi görünüyorsun,” dedi.

Hayır anlamında başımı salladım.

Sessizce perdeleri kapattı ve bana döndü.

“İçeride kalmamız gerekiyor,” dedi.

“Tamam,” diye cevap verdim. Sesim boğuk çıkmıştı.

“Susadın mı?” diye sordu. Bir an titredim. “İyiyim. Peki ya sen?”

“Altından kalkamayacağım bir şey değil,” dedi gülümseyerek.

“Senin için yiyecek bir şeyler ısmarladım, ön odada. Edythe bana senin bizden daha sık yemek yemen gerektiğini hatırlattı.”
Şimdi iyice telaşlanmışım. “Aradı mı?”

“Hayır,” dedi ve yüzümü nasıl astığıma baktı. “Biz ayrılma-
dan önce söylemişti. Bana pek çok talimat verdi. Haydi, gel de
bir şeyler ye.”

Ben itiraz edip aç değilim diyemeden o çıkmıştı. Ben de ar-
kasından gittim.

Yatak odasının yanında bir oturma odası vardı. Televizyondan
kısık sesler geliyordu. Jessamine köşedeki masanın başında hare-
ketsiz oturuyor, boş boş bakan gözlerle haberleri seyrediyordu.
Archie yanına gidip altın rengi saçını okşadı.

“Son haberler ne?”

“Earnest ve Royal Forks’a geri dönmüşler. Kızıl kafa onların
izini sürmeyi bırakmış.”

Ağzımı açtım ama Archie daha hızlı davrandı.

“Babanı izliyorlar. Kızıl kafa onları geçemez.”

“O ne yapıyor?”

“Kasabada sanırım seni arıyor; okulda biraz zaman geçirdi.”

Gözlerim yuvalarından fırladı. “Birini incitti mi?”

Archie, başını iki yana salladı. “Başladıkları ava oldukça sadık
görünüyorlar.”

“Edythe?”

“Canı sıkkın sanırım. İz sürücüyü buldular ama o çoktan koş-
maya başlamıştı. Kuzeye gidiyor. Onlar da peşinde.”

Orada öylece durdum; ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Edythe Joss’u takip ediyordu. Tamam Carine ve Eleanor da
yanındaydı ama Edythe en hızlı koşandı.

“Bir şeyler ye Beau. Edythe talimatlarını harfiyen dinlemez-
sem huzursuzlanır.”

Sehpada, üstlerinde çelik kapaklar bulunan birkaç tabak du-
ruyordu. Archie’nin talimatlarını izlemek dışında yapacak bir şey
bulamadım. Masanın yanında yere oturdum, ilk bulduğum şeyi
alıp yemeye başladım. Belki de acıkmıştım. Sonuçta yolculukta
yemek için durmamıştık.

Ben yerken sessiz ve hareketsizdiler. Televizyona baktım ama

neler olup bittiğini anlamadım. Haberler mi vardı? Reklamlar mı? Tabaklar boşalana kadar yedim ama hiçbir şeyin tadını alamadım.

Yiyecek başka bir şey kalmayınca yapacak da başka bir şey kalmamıştı; duvara bakmaktan başka.

Gözümün önüne gelen tek şey Edythe'in ormanda bir çita gibi koştuğuydu; hatta bir kurşundan bile hızlı. Elbette iz sürücüydü ilk o yakalayacaktı.

Lauren'in sözleri zihnimde yankılandı. *Onu durduramazsınız. O tam bir katil.*

Birden Jessamine yanımda belirdi. Bana, normalde durduğundan daha yakındı.

"Beau," dedi sakinleştirici bir tonla. "Endişe edecek bir şey yok."

"Bunu biliyorum."

"O zaman neden korkuyorsun?" diye sordu akli karışmış bir şekilde. Duygularımı anlayabiliyordu ama bunların arkasındaki nedenleri anlayabildiğini hiç sanmıyordum.

"Lauren'in ne dediğini duydun." Sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı ama beni duyabildiklerinden emindim. "Joss'un bir katil olduğunu söyledi. Ya bir şeyler ters giderse ve ayrı düşerlerse? Eğer onlardan herhangi birine bir şey olursa Carine'e, Eleanor'a, Edythe'e..." dedim yutkunarak. "Eğer o kızıl kafa Earnest'a bir şey yapacak olursa... Bütün bunlar benim hatam, bununla nasıl yaşayabilirim? Hiçbiriniz benim için kendinizi tehlikeye atmayacaksınız..."

"Beau, Beau sus!" diye sözümü kesti Jessamine. Bunları o kadar hızlı söylemişti ki anlaşılmıyordu. "Yanlış şeyler için endişeleniyorsun Beau. Bana bu konuda güven, hiçbirimiz tehlikede değiliz. Çok büyük bir baskı altındasın, gereksiz yere endişelenme. Beni dinle!" diye emretti başımı çevirdiğim için. "Ailemiz güçlüdür. Bizim tek korkumuz seni kaybetmek."

"Peki, ama neden siz?"

Bu sefer Archie de karşımda belirdi, Jessamine'in beline sarıldı. "Edythe neredeyse yüz yıldır yalnız. Ama seni buldu. Onunla çok uzun zamandır birlikte olduğumuz için bizim gördüğümüz değişiklikleri sen göremiyorsun. Eğer seni kaybederse önümüz-

deki yüzyıl boyunca onun gözlerine bakabileceğimizi zannediyor musun?”

Onun koyu renk gözlerine bakarken suçluluk duygum biraz olsun azaldı. Her ne kadar üzerime bir dinginlik çökse de yanımda Jessamine olunca duygularıma güvenemezdim.

“Biliyor musun, bunu zaten yapardım,” diye ekledi Archie. “Edythe istemeseydi bile.”

“Neden?”

Sırıttı. “Şizofrenmişim gibi konuşmadan bunu anlatmam zor. Zaman benim için seninle aynı anlamı taşıyor veya Jess’le ya da diğer herhangi biriyle.” Jessamine sıırıttı ve kulağını büktü. “O yüzden bu sana bir anlam ifade etmeyecek. Ama benim için sanki biz çoktan beri arkadaşız. Edythe’in hayatının paçası olduğun anda benim için adeta yüzyılları birlikte geçirmiş gibiydik. Edythe’in aşırı tepkilerine birlikte güldük; Royal’ı evden kaçırarak kadar üstüne gittik; Carine’le sabahlara kadar konuştuk...”

Ona gözlerimi dikmişim; o ise sadece omuz silkti. “Ben dünyayı bu şekilde deneyimliyorum.”

Sesim merak dolu, “Biz arkadaş mıyız?” diye sordum.

“Hem de en iyi arkadaşlarız,” dedi. “Bir gün. Benim en sevdiğim kız kardeşim benim en iyi arkadaşıma âşık olarak iyi iş başardı, değil mi? Ona borçluyum.”

“Ha,” diyebilirdim.

Güldü.

Jessamine göz devirdi. “Sağ ol Archie. Tam da onu sakinleştirmiştim.”

“Hayır, hayır, iyiyim ben,” dedim. Archie kendimi iyi hissetmem için yalan söylüyor olabilirdi ama bu işe yaramıştı. Ayrıca Archie’nin de bana yardım etmek istemesi güzeldi. Tabi bunu sırf Edythe için yapmıyorsa.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordum.

“Bir şeylerin değişmesini bekliyoruz.”

Çok uzun bir gündü.

Odada kaldık. Archie resepsiyonu aradı ve onlardan şimdilik oda görevlisini iptal etmelerini istedi. Camlar kapalıydı, kimse izlemiyor olsa da televizyon açıktı. Odaya düzenli aralıklarla benim için yemek geliyordu.

Bir anda Archie'nin yanında bu kadar rahatlamam çok garipti. Sanki bizim arkadaşlığımızla ilgili düşündüklerini dile getirince bir anda gerçek olmuşlardı. Benim yayıldığım kanepenin yanın-
da oturuyordu ve daha önce çekindiğim soruları sorduğumda beni yanıtlıyordu. Hatta bazen ben daha sormadan yanıt veriyor-
du; bu biraz garipti ama sanırım herkes Edythe'in etrafında da kendini böyle hissediyordu.
"Evet," dedi soru soracağım zaman. "Aynen öyle. Edythe çev-
resindekileri biktırmaktan çekiniyor."

Uyandığı andan bahsetti.

"Sadece tek bir şey hatırlıyorum ve bunun bir hatıra olup ol-
madığından bile emin değilim birinin adımı söylediğini, bana
Archie diye seslendiğini hatırlıyorum. Ama belki daha önce ol-
mamış bir şeyi hatırlıyordum - o kişinin bana Archie diye ses-
leneceğini görüyordum. Yüzümdeki ifadeye gülümsedi. "Biliyo-
rum döngüsel bir ikilem."

"Peki ya saçların?" Elini fark etmeden kafa derisinde gezdirdi.
Kısacık saçlarına bakılırsa neredeyse siyah olacak kadar koyu kah-
veydiler; kaşları gibi. "1920'ler için biraz sıra dışı bir tarz. Neyse
ki dazlak olmam için çok erkendi. Sanırım ya bir hastalık ya da
haylazlık."

"Haylazlık?"

Omuz silkti. "Belki de hapislanedeydim."

"Benden çok da büyük olamazsın," diyerek karşı çıktım.

Düğünceli bir şekilde parmaklarını çıtlattı. "Bence ben bir
suçluydum; hem de her şeyin arkasındaki planlayıcıydım ve bir
dahi idim."

Masada oturan ve genellikle bir şey söylemeyen Jessamine de
benimle birlikte güldü.

Ona ilk görüşleri görmeye başladığında bunun nasıl bir şey
olduğunu sorunca Archie, "Aslından olması gerektiği kadar kafa
karıştırıcı değildi," dedi. "Normaldi; sadece henüz olmamış bir
şeyi biliyordum. Belki de dönüşmeden önce de bir şeyler gö-
rüyordum. Veya çok hızlı adapte oldum." Gülümsedi, çoktan
sormayı beklediğim soruyu anlamıştı. "Jess'ti. O ilk gördüğüm
şeydi." Ve ardından, "Hayır," dedi, "onunla yüz yüze çok sonra-
ları tanıştık."

Sesindeki bir şey merakımı uyandırmıştı. “Ne kadar sonra?”
“Yirmi sekiz sene.”

“Yirmi sekiz... Yirmi sekiz sene bekledin? Gidip onu...”
Başıyla onayladı. “Evet, onu daha erkenden de arayıp bulabilirdim. Nerede olduğunu biliyordum. Ama o bana hazır değildi. Ona erken yaklaşıyordum beni öldürebilirdi.”

Hızla nefes aldım ve gözlerimi Jess’e diktim. Bana kaşını kaldırdı ve ben de başımı Archie’ye çevirdim. Archie kahkaha attı.

“Ama Edythe bana onunla sadece senin başa çıkabildi.”

Jessamine adeta tısladı; sinirli değildi ama gıcık olmuştu. Tekrar ona bakınca gözlerini devirdi.

“Asla bilemeyiz,” dedi. “Yani Jess sadece oynamak yerine Edythe’i gerçekten öldürmeye çalışıyorsa... Şey, Jess’in epey deneyimi var. Edythe’le kavgada başa çıkabilmemin tek nedeni geleceği görmek değil. Bana dövüşmeyi Edythe öğretti. Lauren’in grubunun hepsinin gözleri Eleanor’daydı. Evet, o muazzam bir dövüşçü. Ama iş o raddeye gelseydi onların sorunları Eleanor olmayacaktı. Benim tatlıma daha yakından bakmaları gerekecekti” – ona öpücük gönderdi – “ve güçlü kızı unutulardı.”

Jessamine’i kafeteryada ailesiyle otururken ilk gördüğüm zamanı hatırladım. Diğerleri gibi güzeldi ama onda farklı, keskin bir yön vardı. Daha Archie’nin dediklerini aklımda tam algılayamamıştım ama evet, gerçekten de bana anlattıklarının doğru olduğunu hissedebiliyordum.

Archie’ye baktım.

“Ona sorabilirsin,” dedi. “Ama bu olmayacak.”

Jessamine, “Benim hikâyemi mi merak ediyor?” diye tahmin yürüttü. Bir kez kahkaha attı ama karanlık bir sestti bu. “Beau, inan bana, buna hazır değilsin.”

Hâlâ meraklı olsam da ona inanmıştım.

“İnsanları okumak daha zor demiştin... Ama sanırım çok da sorun yaşamıyorsun,” diyerek gözlemimi belirttim.

Archie, “Dikkatimi veriyorum, ayrıca sen hemen yanımdasın,” dedi. “Zaten iki saniye önceden seni anlamak havayı tahmin etmekten daha kolay. Uzun vadeli görümler değişiyor. Bir saat bile her şeyi karmaşıktırabiliyor.”

Archie diğerlerinin neler yaşadığı konusunda beni bilgilendirmeye devam etti. Joss kaçmakta başarılıydı. Archie bana bazı hileler yaptığını söyledi. Mesela koku suda takip edilemezdi. Joss da bu hileleri kullanıyordu. Pek çok sefer iz onları Forks'a geri götürmüştü; ardından da diğer yöne doğru ilerlemişlerdi. Archie iki kere Carine'i arayıp ona talimatlar vermişti. İlk talimatı Joss'un bir tepeden atladığına dairdi, diğerinde de onun kokusunu tam nehrin kenarında bulacaklarıyla ilgiliydi. Tarifine göre, avcıyı görmüyordu; Edythe ve Carine'i izliyordu. Sanırım ailesini daha net görüyordu. Telefonu istemeyi düşündüm ama sanırım Edythe'in sesini duymam için vakit yoktu. Sonuçta avlanıyorlardı.

Ayrıca Edythe ve diğerlerinin başarmasını istemem gerektiğini biliyordum ama Archie'nin yardımlarına rağmen Joss ve onun arasındaki mesafe açıldıkça ben kendimi daha iyi hissediyordum. Burada bu odada sonsuza kadar kalmam gerekse de şikâyet etmeyecektim. Onu güvende tutacak her ne olursa hazırdım.

Diğerlerine kıyasla daha fazla sormak istediğim bir soru vardı ama çekiniyordum. Belki Jessamine orada olmasaydı daha önce sorardım. Şu anda onun yanında kendimi, Archie'yle olduğum kadar rahat hissetmiyordum. Tahminen o da benim böyle hissetmemi engelliyordu.

Sanırım akşam yemeğinden sonra, günün hangi yemeğini yediğinden emin değildim, soruyu soracak başka yollar bulmaya çalıştım. Ve sonra Archie'nin yüzündeki bakışı gördüm ve ne sormak istediğimi anladığını fark ettim ve diğer düzinelerce sorum gibi bunu da yanıtlamayı reddediyordu.

Gözlerimi kıstım.

Tatsız bir tonla, "Bu da mı Edythe'in talimatları arasındaydı?" diye sordum.

Jessamine'in olduğu yerden hafif bir iç çekiş geldiğini duydum. Sanırım yarısını duyduğu bir konuşmayı dinlemek sinir bozucu bir şeydi. Ama gerçi buna alışık olmalıydı. Galiba birbirleriyle birlikteyken Edythe ve Archie hiç yüksek sesle konuşmuyorlardı.

Archie, "Evet, bunu ima etmişti," dedi.

Cipteki kavgaları aklıma geldi. Bunun yüzünden miydi?
"Bizim gelecekteki arkadaşlığımız kime sadık kalacağını de-
ğiştirir miydi?"

Kaşlarını çattı. "Edythe benim kardeşim."

"Ona bu konuda katılmasan bile mi?"

Bir süre birbirimize bakakaldık.

"Bunu gördün." Şimdi anlamıştım. Gözlerim büyüyordu.

"Bu yüzden sinirlendi. Sen çoktan olacağını gördün, değil mi?"

"Sadece gelecekteki olasılıklardan bir tanesiydi. Senin öldü-
günü de gördüm," diye hatırlattı.

"Ama gördün. Yani bu bir olasılık."

Omuz silkti.

"O zaman sence de bilmeye hakkım yok mu? Sadece ufak bir
ihtimal bile olsa."

Gözlerini bana dikti. Düşünüyordu.

"Var," dedi sonunda. "Bilmeye hakkın."

Bekledim.

"Ona karşı çıkıldığında Edythe'in öfkesinin nasıl olduğunu
hiç görmedin."

"Bu onu ilgilendirmez. Bu seninle benim aramda. Arkadaşın
olarak sana yalvarıyorum."

Durdu ama ardından seçimini yaptı. "Sana işin tekniğini an-
latabilirim ama ben de çok bir şey hatırlamıyorum ve hiç yapma-
dım ve yapılırken de görmedim o yüzden sana sadece teorisini
anlatabileceğimi unutma."

"Biri nasıl vampir olur?"

Jessamine arkamdan, "Ah, sadece bunu mu soruyordun?"
diye homurdandı. Bizi dinlediğini bile unutmuştum.

Bekledim.

"Yırtıcı hayvanlar olarak," diye başladı Archie, "kişisel cepha-
nemizde çok çeşitli silahlarımız var... insanlar gibi kolay avlan
avlamak için ihtiyacımız olandan çok daha fazla. Güç, hız, güçlü
duyular; tabii bir de Edythe, Jessamine ve benim gibi ilave du-
yuları olanlar da var. Ve adeta etçil bitkiler gibi avımıza fiziksel
olarak da çekici geliyoruz."

Edythe'in bana çayırda gösterdiği şeyleri kafamda tekrar can-
landırıyordum.

Kocaman gülümsedi; dişleri parladı. "Ama bir tane daha, hat-
ta neredeyse lüzumsuz bir silahımız daha var. Biz aynı zamanda
zehirliz. Bu zehir öldürmüyor ama kısmen etkisiz bırakıyor.
Yavaş yavaş kana karışıyor, bu yüzden bir kere av ısırıldığında
bizden kaçamayacak kadar acı çekiyor. Dediğim gibi bu özellik
biraz fazla. Yani zaten ava o kadar yaklaşırsak, av bizden kaçmaz.
Tabii ki eğer kaçmasını istemiyorsak."

"Carine," dedim sessizce. Edythe'in anlattığı hikâyedeki boş-
luklar şimdi doluyordu.

"Değişimin tamamlanması kanda ne kadar zehir olduğuna
ve zehrin kalbe ne kadar yakın olduğuna bağlı olarak birkaç gün
sürüyor. Carine'in yaratıcısı durumu daha da kötüleştirmek için
özellikle onu elinden ısırmış. Kalp atmaya devam ettiği sürece
zehir vücudu iyileştirerek ve değiştirerek yayılıyor. Sonunda kalp
duruyor ve değişim tamamlanmış oluyor. Ama bütün bu süre
boyunca kurban her dakika ölmeyi diliyor; ölmek için çığlıklar
atacak kadar acı çekiyor."

Titredim.

"Gördüğün gibi o kadar da hoş bir şey değil."

"Edythe çok zor olduğunu söyledi ama bu daha kolay gibi
görünüyor."

"Biz bir bakıma köpekbahklarına benziyoruz. Bir kere kanın
tadını aldığımızda ya da kokusunu duyduğumuzda bizi beslen-
mekten uzak tutmak çok zordur; hatta bazen imkânsızdır. Birini
ısırmak, kanının tadına bakmak bu çılgınlığı başlatmış oluyor.
Her iki taraf için de zor; bir taraftan kana susamışlık, diğer taraf-
tan da o korkunç acı."

"Bu çok da birinin unutabileceği bir şey gibi değil."

"Bilmiyorum. Herkes değişimin verdiği acının insan olarak
hayatlarında hatırladıkları en net hatıra olduğunu söylüyor. Ben
neden farklıym bilemiyorum."

Archie beni görmeden uzaklara bakıyordu; kıpırdamıyordu.
Kim olduğunu hatırlamamanın nasıl bir şey olduğunu düşün-
düm. Aynaya bakıp sana bakan insanı tanımamak nasıl bir şeydi?

Archie'nin bir suçlu olabileceğine inanmam zordu çünkü
yüzünde doğası itibariyle bir iyilik vardı. Royal gösterişli olandı;

okuldaki kızların baktığı oydu ama Archie'nin yüzünde mükemmellikten de öte bir şey vardı. Yüzü tamamen saftı.

Archie bir anda, "Farklı olmanın da olumlu yanları var," dedi. "Arkada bıraktığım kimseyi hatırlamıyorum. O acıyı atlamış oldum." Bana baktı. Gözlerini kıstı. "Carine, Edythe ve Earnest içlerindeki insanı geride bırakmadan önce değer verdikleri birini kaybettiler. O yüzden pişman olmasalar da üzüntülüydüler. Diğerleri için farklıydı. Fiziksel acı nispeten daha hızlı geçen bir şey. Beau. Acı çekmek için daha yavaş yollar da var..."

"Royal'ın onu seven ve ona bağlı bir ailesi, bayıldığı iki tane kız kardeşi vardı. Dönüştükten sonra artık onları göremedi. Ve hepsinden daha uzun yaşadı. İşte böyle bir acı çok ama çok ağır."

Royal için kendimi kötü hissettirmeye mi çalışıyordu emin değildim. Benden nefret etse bile ona da biraz müsamaha göstermemi sağlamak. Şey... işe yarıyordu.

Adeta anlamadığımı biliyormuş gibi başını salladı.

"Bu da sürecin bir parçası Beau. Ben bunu yaşamadım. O yüzden bunu sana açıklayamam ama sürecin bir parçası."

O anda esas ne demeye çalıştığını anladım.

Tekrar kıpırdamadan durmaya başladı. Kolumu başımın arkasına atıp tavana baktım.

Eğer bir gün... Edythe beni o şekilde isterse... Bu annem için ne demek olacaktı? Ya Charlie için?

Düşünülecek çok şey vardı. Daha bilmediğim için düşünemeyeceğim pek çok şey...

Ama bariz olan bir şey vardı. Hangi nedenden olursa olsun Edythe bu ihtimali düşünmemi istemiyordu. Neden? Bu soruya yanıt bulmaya çalışırken mideme kramp girdi.

Sonra Archie birden yerinden fırladı.

Şaşkınlıkla ona bakıyordum; yüzünü görünce paniğe kapıldım.

İfadesi tamamen boştu; ağzı da yarı açıktı.

Bir anda Jessamine yanımda belirdi; Archie'yi sandalyeye oturttu.

Alçak, yatıştırıcı bir sesle, "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Bir şeyler değışti," dedi Archie daha da kısık bir sesle.

Ne söylediğini duymak için ona doğru eğildim.
"Bir oda görüyorum, uzun bir oda ve her yerde aynalar var.
Yerler tahta. O da odada, bekliyor. Aynanın etrafında altın çizgiler
var."

"Oda nerede?"
"Bilmiyorum. Bir şeyler eksik ve diğer karar henüz verilme-
miş."

"Ne zaman peki?"
"Yakında o bu aynalı odada olacak; hatta belki yarın. Ona bağ-
lı. Bir şeyi bekliyor ve şu an karanlıkta."

Ona her zamanki soruları sorarken Jessamine'in sesi sakın ve
sistemliydi. "Ne yapıyor?"
"Televizyon seyrediyor... Hayır, video seyrediyor, karanlıkta,
başka bir yerde."

"Nerede olduğunu görebiliyor musun?"
"Hayır, çok karanlık."

"Peki, aynalı oda, orası nerede?"
"Sadece aynalar ve altın; odanın etrafını çevreleyen bir şerit
gibi. Üzerinde büyük bir müzik seti olan siyah bir masa var ve
bir televizyon. Orada videoya dokunuyor ama karanlık odadaki
gibi seyretmiyor. Bu oda onun beklediği oda." Gözlerini çevirdi
ve daha sonra Jessamine'a baktı.

"Başka bir şey yok mu?"
Başını salladı. Hareketsizce birbirlerine baktılar.

"Bu da ne demek?" diye sordum.
İkisi de cevap vermedi, sonra Jessamine bana baktı.

"Bu, iz sürücünün planlarının değişmiş olduğu anlamına
geliyor, onu aynalı odaya ve karanlık odaya götürecek bir seçim
yapacak."

"Ama biz bu odaların nerede olduklarını bilmiyoruz."
"Hayır."

"Ama Washington'ın kuzeyindeki dağlardan birinde avlanmış
olmadığını biliyoruz. Onların elinden kaçacak." Archie'nin sesi
tatsızdı.

O anda telefonu açtı.
"Carine," dedi aniden. "Evet," dedi bana bakarak. Uzun bir
süre dinledi. "Onu az önce gördüm." Gördüğü imgelemi tekrar

anlattı. "Onu o uçağa her ne bindirdiyse o odalara gidecek." Bir an duraksadı. "Evet," dedi ve sonra bana döndü. "Beau?"

Telefonu bana uzattı. Koşarak yanına gittim.

"Alo?" diyerek telefonu elinden çekip aldım.

"Beau," dedi Edythe nefes nefese.

"Ah Edythe! Neredesin?"

"Vancouver'ın dışındayız. Beau, çok üzgünüm ama onu kaybettik. Bizden şüphelendi ve onun ne düşündüğünü duyamaya-
cağım kadar uzakta durdu. Ama şu an burada değil; gitti, anlaşıl-
an ufak bir uçak çalmış. Sanırım baştan başlamak için Forks'a
dönüyor." Arkamdan Archie'nin Jessamine'a bir şeyler fısıldadı-
ğını duyuyordum.

"Biliyorum. Archie onun kaçtığını gördü."

"Endişelenmene gerek yok, onu sana yönlendirecek bir şey
bulamayacaktır; arkada iz bırakmadın. Biz onu tekrar bulana
kadar tek yapman gereken, orada kalıp beklemek."

"Merak etme. Earnest Charlie'yle birlikte mi?"

"Evet, adam kasabadaymış, Eve gitmiş ama Charlie istemiş.
Yanına gitmemiş, bu yüzden korkmana gerek yok. Earnest ve
Royal gözetiminde baban iyi."

Nedense Royal'ın ortalıkta olması içimi çok rahatlatmamıştı.

"Sence Victor ne yapıyor?"

"Muhtemelen tekrar iz peşine düşmüştür. Gece boyunca ka-
sabadaydı. Royal onu havaalanından bu yana takip etti. Çaballıyor
Beau, ama bulabileceği hiçbir şey yok."

"Charlie'nin güvende olduğundan emin misin?"

"Evet, Earnest onu gözünün önünden ayırmaz. Biz de ya-
kında orada olacağız. Eğer iz sürücü Forks'un yakınlarından bile
geçse onu yakalarız."

Yutkundum. "Dikkatli ol. Carine ve Eleanor'dan ayrılma."

"Merak etme, ne yaptığımı biliyorum."

"Seni özledim," dedim.

"Biliyorum Beau. İnan bana biliyorum. Sanki yarım sende
kalmış gibi."

"O zaman gel ve al," dedim.

"En kısa zamanda yanındayım; merak etme bu işi düzeltce-
ğim." Sesi katılaştı.

“Seni seviyorum,” dedim.

“Başına açtığım bunca dertten sonra ben de seni seviyorum.”

“Evet, biliyorum.”

“Yakında sana döneceğim.”

“Bekliyor olacağım.”

Telefonu kapatır kapatmaz bir anda üzerime müthiş bir üzüntü çöktü. Jessamine hızla bana bakınca bu duygu yok oldu.

Jessamine Archie’yi izleyerek yanına gitti. Archie kanepedeydi, masanın üzerinde Archie’nin otel kâğıdına çizdiği bir şeylere bakıyordu. Archie’nin ne çizdiğine bakmak için ben de onlara doğru yürüdüm.

Dikdörtgen şeklinde bir oda çizmişti ve odanın arkasında kare olan bir bölümü vardı. Yerden tavana kadar olan uzun tahtalar odayı boylu boyunca çevrelemişti. Duvarlardan aşağıya inildikçe aynalardaki kırıkları gösteren çizgiler çizmişti. Bel hizasında duvarları çepeçevre saran uzun bir şerit vardı. Bunlar Archie’nin söylediği altın rengi şeritlerdi.

“Burası bir bale stüdyosu,” dedim bir anda bana tanıdık gelen şekillere bakarak. Şaşkınlıkla bana baktılar.

“Bu odayı biliyor musun?” Jessamine’in sesi sakindi ama bu sorunun altında anlamadığım bir şey vardı. Archie başını kâğıda eğdi, elleri kâğıdın üzerinde uçarcasına hareket ediyordu. Arka duvarda bir acil çıkış kapısı ve sağ ön köşede alçak bir masanın üzerinde de bir televizyon ve müzik seti belirliyordu.

“Bu yer annemin dans dersi verdiği stüdyoya benziyor. Kapılar dans pistine açılıyordu ama stüdyo buradaydı,” dedim sol köşeye işaret ederek. “Daha eskiydi ve televizyon yoktu. Bekleme odasında bir pencere vardı, pencereden baktığınızda odayı aynen bu açıdan görürdünüz.”

Archie ve Jessamine gözlerini dikmiş, bana bakıyorlardı.

“Bunun aynı oda olduğundan emin misin?” diye sordu Jessamine sakın bir şekilde.

“Hayır, emin değilim; sanırım birçok dans stüdyosu buna benziyordur, aynalar, çubuklar,” dedim aynaların karşısında duran bale barlarını göstererek. “Sadece bu şekiller bana tanıdık geldi.”

"Oraya gitmek için herhangi bir sebebin var mı?" diye sordu Archie araya girerek,

"Hayır, annem bıraktığından beri gitmedim; on yıl olmuştur."

"O zaman burasının seninle hiçbir alakası olamaz öyle mi?" diye sordu Archie dikkatle.

Başımı salladım. "Hayır, sahibinin bile aynı olduğunu zannetmiyorum. Belki de başka yerdeki bir dans stüdyosudur."

"Senin gittiğin stüdyo hangisiydi?" diye sordu Jessamine, sesi Archie'ninkinden daha yumuşaktı.

"Annemin evinden köşeyi dönünce bir yerdeydi, okul çıkışlarımda oraya yürüyerek giderdim..." Birbirleriyle olan bakışmalarını fark edince sesim kısıldı.

"Burada, Phoenix'te yani?" dedi Jessamine, hâlâ ses tonu rahatı.

"Evet," dedim. "58. Cadde ve Cactus."

Hepimiz sessizce oturmuş çizime bakıyorduk.

"Archie bu telefon güvenli mi?" diye sordum.

"Evet," dedi bana. "Numara Washington'a bağlı."

"O zaman bu telefonu annemi aramak için kullanabilirim."

"Onun Florida'da olduğunu sanıyordum. Orada güvendedir."

"Evet, burada değil ama yakında eve dönecek ve bu durumda eve dönmemesi gerek..." Sesim titremiştii. Edythe'in Charlie'nin evinde olan Victor'la ilgili söylediği bir şey aklıma geldi; kayıtlarımın olduğu okula da gitmişti.

"Numarası ne?" diye sordu Archie. Telefon elindeydi.

"Evdeki telefon dışında sabit bir telefonları yok ama annem mesajlarını düzenli olarak kontrol eder."

"Jessamine?" dedi Archie.

Bunu bir süre düşündü. "Sanırım bunun bir sakıncası yok, tabii nerede olduğunu söyleme."

Telefona uzandım ve o tanıdık numarayı çevirdim. Dört kere çaldı ve sonra annemin mesaj bırakmamı söyleyen o neşeli sesini duydum.

Sinyal sesinden sonra konuşmaya başladım. "Anne, benim

Beau. Dinle bak yapmanı istediğim bir şey var ve çok önemli. Bu mesajı alır almaz beni bu numaradan ara." Archie çoktan yanıtıma gelerek resmin altındaki boşluğa telefon numarasını yazmaya başlamıştı. İki kere dikkatlice tekrar ettim. "Lütfen benimle konuşmadan hiçbir yere gitme. Merak etme ben iyiyim ama bu mesajı ne kadar geç alırsan al, seninle hemen konuşmam lazım, tamam mı? Seni seviyorum anne, görüşürüz." Gözlerimi kapattım ve bu mesajı almadan önce eve gitmemesi için dua ettim.

Ve yine beklemeye başladık.

Charlie'yi aramayı düşündüm ama ne diyeceğimden emin olamadım. Haberlere odaklanmaya çalıştım; Florida'yla ilgili grev, fırtına ya da terörist saldırısı gibi onların eve erken dönmesine neden olacak bir şey duyarım diye haberlere odaklandım.

Ölümsüzlük sonsuz bir sabrı da beraberinde getiriyor olmayıydı. Ne Jessamine ne de Archie bir şey yapma ihtiyacı duymıyorlardı. Archie, televizyondan yansıyan ışıkla gördüğü karanlık odayı kabataslak çizmeye çalıştı. Ama bitirdiğinde oturdu ve boş duvara bakmaya başladı. Jessamine'ın da hiç acelesi yoktu, ne benim gibi perdelerin arasından bakıyor, ne de duvara delikler açmaya çalışıyordu.

Telefonun tekrar çalmasını beklerken kanepede uyuyakalmışım.

21. TELEFON GÖRÜŞMESİ

Yine çok erken bir saatte uyanmıştım; gecem gündüzüm karışmıştı. İçeride TV açıktı; odadaki tek ışık da ondan geliyordu ama sesi kısıktı. TV'nin üzerindeki saate göre, saat gece ikiydi. Yatağımda, Archie ve Jessamine'in diğer odadan gelen seslerini dinlemeye başladım. Hızla konuştuklarını fark ettim, beni uyandıran bu olmalıydı. Biraz daha uzanıp gözlerimin ve kulaklarımın alışmasını bekledim.

Benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyor olmaları tuhaftı. Hemen yatağımdan fırladım ve oturma odasına gittim.

Archie masaya eğilmişti, Jessamine de yanında, elini sırtına koymuş oturuyordu. Archie yine bir şeyler çizmekteydi.

Kalkıp onların yanına yürüdüm. İki de beni fark etmedi bile, gözleri Archie'nin çizdiklerindeydi.

Çizilenlere bakmak için Jessamine'in tarafına geçtim.

"Başka şeyler mi gördü?" diye sordum Jessamine'e sessizce.

"Evet. Bir şeyler iz sürücüyü videolu odaya getirdi ama şimdi daha aydınlık."

Koyu gölgeli ve alçak tavanlı, kare şeklinde bir oda çizmekte olan Archie'ye bakıyordum.

Duvarlar, modası geçmiş koyu renk tahtalarla kaplıydı. Ortada, üzeri desenli koyu renk bir halı vardı. Güneye bakan duvarın karşısında oturma odasına doğru uzanan büyük bir pencere vardı. Girişin bir kısmı taştı ve her iki odada kocaman birer taş şömine vardı. Bu açıdan bakıldığında, küçük bir masaya konulmuş televizyon ve video odanın güneybatı köşesindeydi. Televiz-

yonun önünde kıvrılmış eski bir kanep ve onun önünde de bir kahve masası vardı.

“Telefon da buradaydı,” diye fısıldadım parmağım la işaret ederek.

İki çift göz bana bakıyordu.

“Burası annemin evi!”

Archie telefonunu alarak ayağa kalktı ve bir yerleri aramaya başladı. Annemin evinin bu kusursuz çizimine bakakalmıştım. Jessamine hiç yapmadığı bir şey yaparak yanıma yaklaştı. Eliyle yavaşça omzuma dokunduğunda sakinleşmiştim. Panik geçmedi ama artmadı da.

Archie öyle hızlı konuşuyordu ki dudakları titriyor gibi görünüyordu. Söylediklerini anlamak ise mümkün değildi. Odaklanamıyordum.

“Beau,” dedi Archie. Duygusuzca ona baktım.

“Beau, Edythe seni almaya geliyor. O, Eleanor ve Carine saklanman için bir süreliğine seni başka bir yere götürecekler.”

“Edythe mi geliyor?”

“Evet, Seattle’dan ilk uçağa yetişecek. Onunla havaalanında buluşacağız ve sen onunla gideceksin.”

“Peki ya annem? Buraya annem için geldi Archie!” Jessamine’in bana dokunmasına rağmen yeniden paniklemişim.

“O güvende olana kadar Jessamine ve ben burada kalacağız.”

“Bunu kazanamayacağız Archie! Tanıdığım herkesi sonsuza kadar koruyamazsınız. Onun ne yaptığını görmüyor musun? Beni takip etmiyor ki. Birini en sonunda bulacak ve sevdiklerime zarar verecek... Archie bunu yapamam...”

“Onu yakalayacağız Beau.”

“Ya sana da zarar verirse Archie? Sence bunun benim için bir önemi yok mu? Sence sadece benim insan olan aileme bir şeyler yaparak mı bana zarar verebilir?”

Archie anlamlı bir ifadeyle Jessamine’e baktı. Üzerime bir ağırlık çöktü ve gözlerim istemsizce kapandı. Olan bitenin farkındaydım ve buna karşı savaşmak istiyordum. Ayağa kalkıp gözlerimi açık tutmaya çalıştım ve Jessamine’in elinden kurtuldum.

Öfkeyle, “Uyumak istemiyorum,” dedim.

Kapımı çarparak kendi odama geçtim. Archie bu kez peşimden gelmedi; tahmin ettiğim gibi. Sanırım onu çok da sevecekle karşılaşmayacağımı biliyordu.

Dört saat boyunca yerde oturdum ve ellerimi yumruk yapmış boş duvara baktım. Aklımda bir sürü şey vardı, bu kâbustan uyanmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Bundan bir kaçış ya da olası bir sonuç göremiyordum. Asıl soru ben bu sona ulaşmadan daha kaç insanın zarar göreceğiydi.

Tek avuntum ve kalan tek umudum, Edythe'i yakında göreceğimi bilmemdi. Belki yüzünü bir kere görebilsem, şu anda gözünden kaçan çözümü bulabilecektim. Biz birlikteyken her şey daha da netleşiyordu.

Telefon çalınca odamdan çıktım; kendimi odama kapattığım için biraz utanmıştım. Benim için yaptıkları bunca fedakârlıktan sonra bana kırılmamış olmamalarını diledim.

Archie yine hızlı hızlı konuşuyordu ve Jessamine ilk kez odada yoktu. Saat sabahın beş buçuğunu gösteriyordu.

"Şu anda uçağa biniyorlar," dedi Archie. "Dokuz kırk beşte inecekler."

O buraya gelene kadar sadece birkaç saat daha dayanmam gerekecekti.

"Jessamine nerede?"

"Oteldeki hesabı ödemek için çıktı."

"Siz burada kalmıyor musunuz?"

"Hayır, annenin evine daha yakın bir yere gideceğiz."

Bu sözleri duyduğumda midem ağrımaya başladı. Telefon yeniden çaldığında kendime geldim. Archie telefonu bana uzattı. Elinden kaptım.

"Anne?"

"Beau? Beau?" Bu, çocukluğumda binlerce kez duyduğum, ne zaman kaldırımın kenarına çok yaklaşısam ya da gözünün önünden kaybolsam annemin kullandığı tanıdık ses tonuydu. Paniklemişti.

"Sakin ol anne," dedim onu rahatlatmak istercesine. Bu sırada Archie'den uzaklaşıyordum. Archie gözlerini dikmiş bana bakarken ikna edici bir şekilde yalan söyleyebileceğimden emin

değildim. "Her şey yolunda tamam mı? Bana sadece bir dakika ver, sana her şeyi açıklayacağım, söz veriyorum."

Annem nedense sözümü kesmeden beni dinliyordu, şaşır-mışım.

"Anne?"

"Sana konuşmanı söylemeden sakın bir şey söyleme." Şu an duyduğum ses beklenmedik ve bir o kadar da yabancıydı. Bu bir kadının sesiydi, ama anneminki değildi, çok hoş ve kendine özgü bir sesi vardı. Bu ses pahalı araba reklamlarında duyabileceğiniz türden bir sestti. Çok hızlı konuşuyordu.

"Annene zarar vermeme gerek yok, bu yüzden lütfen söylediklerimi yap annene de bir şey olmasın." Ben kadının söylediklerini korkuyla dinlerken o da beni dinliyordu.

"Bu çok iyi," diyerek beni tebrik etti. "Şimdi söylediklerimi tekrarlar ve doğal olmaya çalış. 'Anne, neredaysen orada kal,' de."

"Hayır, anne neredaysen orada kal." Sesim neredeyse bir fı-sıltı gibi çıkmıştı.

"Bunun zor olacağını düşünüyorum." Ses çok neşeli ve canlı, hatta arkadaşçaydı. "Neden öteki odaya geçmiyorsun, böylelikle yüz ifaden her şeyi mahvetmemiş olur. Annenin acı çekmesine ne gerek var değil mi? Yürürken Anne, lütfen beni dinle,' der misin lütfen. Söyle dedim!"

"Anne, lütfen beni dinle." Sesim yalvarır gibi çıkmıştı. Yavaş yavaş yatak odasına doğru yürüdüm, Archie'nin endişeli bakış-larını üzerimde hissedebiliyordum. Kapıyı arkamdan kapattım, beynimi ele geçiren korkunun arasında mantıklı bir şekilde düş-şünmeye çalışıyordum.

"İşte böyle, yalnız mısın? Sadece evet ya da hayır de."

"Evet."

"Ama seni hâlâ duyabildiklerinden eminim."

"Evet."

"Tamam, o zaman, Anne bana güven,' de."

"Anne, bana güven."

"Bu beklediğimden daha çok işe yarıyor. Ben de beklemeye hazırlanıyordum ama annen planladığımdan önce geldi. Böylesi daha kolay değil mi? Senin için daha az stresli."

Bekledim.

“Şimdi beni dikkatle dinlemeni istiyorum. Arkadaşlarından kurtulmak için sana ihtiyacım olacak; bunu yapabilir misin? Evet ya da hayır de.”
“Hayır.”

“Bunu duyduğuma üzıldüm. Senden biraz daha yaratıcı olmanı beklerdim. Annenin hayatı söz konusuyken bile onları uzaklaştıramaz mısın? Evet ya da hayır de.”

Kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

“Evet.”

“Aferin Beau. Şimdi yapman gerekeni söylüyorum. Annenin evine gideceksin ve telefonun yanında yazılı olan numarayı arayacaksın. Ben sana oradan nasıl gidileceğini anlatacağım.”

Nereye gideceğimi ve bu işin sonunun nereye varacağını zaten biliyordum. Ama söylediklerini harfiyen yapacaktım.

“Bunu yapabilir misin? Evet ya da hayır de.”

“Evet.”

“Öğle vaktinden önce harekete geçeceksin Beau. Bütün günümü buna harcayamam,” dedi kibarca.

“Phil nerede?” diye sordum sertçe.

“Ah, dikkat Beau. Ben sana söyleyene kadar konuşma lütfen.” Sustum.

“Arkadaşlarının yanına döndüğünde onları şüphelendirmen çok önemli. Onlara annenin aradığını ve onunla en yakın zamanda eve gelmenle ilgili konuştuğunuzu söyle. Şimdi söylediklerimi tekrarla. ‘Teşekkür ederim anne.’ Söyle dedim.”

“Teşekkür ederim anne.” Ağlamamak için zor tutuyordum kendimi.

“De ki, ‘Seni seviyorum anne, yakında görüşürüz.’ Söyle dedim.”

“Seni seviyorum anne.” Sesim iyice boğuklaşmıştı. “Yakında görüşürüz.”

“Görüşürüz Beau. Seni tekrar görmeyi dört gözle bekliyorum,” dedi ve kapattı.

Telefon hâlâ kulağımdaydı. Korkudan donup kalmıştım, parmaklarımı kıpırdatıp da telefonu elimden bırakamadım.

Düşünmem gerektiğini biliyordum ama kulağımdan anne-

min telaşlı sesi gitmiyordu. Kendimi kontrol etmeye çalışırken saniyeler geçiyordu.

Düşüncelerim yavaş yavaş bu acı duvarını yıkmaya başlamıştı. Plan yapmalıyım. Şu anda tek bir seçeneğim vardı; aynalı odaya gitmek ve ölmek. Bunu yapsam bile anneme zarar vermeyeceğimin bir garantisi yoktu. Tek umudum Joss'un oyunu kazandığı için Edythe'i dövmekle yetinmesiydi. Çaresizdim; pazarlık yapacak bir yol yoktu, önerebileceğim ya da esirgeyebileceğim hiçbir şey onu etkileyemezdi. Yani başka şansım yoktu; denemek zorundaydım.

Korkumu elimden geldiğince bastırmaya çalışıyordum. Kararım verilmişti. Sonucu düşünerek zaman kaybetmenin bir faydası yoktu. Mantıklı düşünmek zorundaydım; çünkü Archie ve Jessamine içeride beni bekliyorlardı. Onlardan kurtulmam gerekiyordu ama bu imkânsızdı.

Jessamine'in gitmiş olduğuna bir an çok sevindim. Son beş dakikadaki gerginliğimi hissedecek olurlarsa ne yapabilirim diye düşünmeye başladım. Korkumu içime attım ama öyle endişeliydim ki korktuğum belli oluyordu. Şu anda bunu kaldıramazdım. Ne zaman döneceğini bilmiyordum.

Kaçışıma odaklanmaya çalıştım ama bir anda plan yapmamam gerektiğini hatırladım. Kararsız, aniden hareket etmeliydim. Archie'nin, çoktan hissetmediyse bile bir şeylerin değişeceğini göreceğinden emindim. Nasıl olduğunu görmesine izin veremezdim. Eğer olursa. Nasıl kaçabilirdim ki? Özellikle de düşünmeden.

Archie'nin henüz değişimi görüp görmediğini merak ediyordum ama Jessamine gelmeden önce halletmem gereken bir şey vardı.

Edythe'i bir daha göremeyeceğimi kabul etmek zorundaydım, o aynalı odaya gitmeden önce aklımda son bir görüntüsü bile olmayacaktı. Ona zarar verecektim ve hoşça kal bile diyemeyecektim. Bu ne garip bir duyguydu; adeta işkence çekiyordum. Sonra her şeyi bir kenara bırakıp Archie'yle yüzleşmeye gittim.

Yüzümdeki ifade donuktu ve bakışlarım ifadesizdi ama bu tarz bir ifadem olması mantıklıydı. Oturma odasına girdim. Senaryom hazırды.

Archie masaya eğilmiş, iki eliyle masanın kenarlarını kavramıştı. Yüzü—

Bir anda panikleyince maskem düştü ve ona doğru uzandım. Hâlâ hareket halindeyken bir anda neler gördüğünü fark ettim. Ondan biraz uzakta durdum.

Kuru bir tonla, “Archie?” dedim.

Adımı söylediğimde tepki vermedi. Başını yavaşça sağdan sola sallıyordu. İfadesi yüzünden yine panikledim. Belki de bunun benimle bir alakası yoktu. Belki de annemi görüyordu.

Bir adım daha uzanıp koluna dokundum.

“Archie!” Jessamine’in sesi kapıdan içeri girdi ve anında Archie’nin arkasındaydı; elleriyle masaya sıkı sıkı yapışmış ellerini çözüyordu. Diğer taraftan kapının kapanma sesi geldi.

“Ne oldu? Ne gördün?” diye sordu.

Boş bakışlarını benden Jessamine’in gözlerine kaydırdı.

“Beau,” dedi.

“Ben buradayım.”

Sonra başını çevirdi; gözleri benimkilerle kenetlendi; hâlâ boş bakıyordu. Bir anda benimle konuşmadığını anladım; Jessamine’in sorusuna yanıt vermişti.

22. SAKLAMBAÇ

“Sorun ne?” Sesimi artık kontrol edemiyordum; düzdü, umursamazdı.

Jessamine bana bakıyordu, ifademi boş tutmaya çalıştım ve bekledim. Gözleri benimle Archie’nin yüzü arasında gidip geliyordu. Aradaki kaosu sezmişti. Archie’nin ne gördüğünü biliyordum.

Bir anda etrafımı huzur sardı. Bu sefer bununla savaşmadım. Tam tersine duygularımı kontrol altında tutmak için kullandım.

Archie de kendine gelmişti. Yüzü normal ifadesine döndü.

“Bir şey yok,” dedi. Sesi inanılmaz sakın ve inandırıcıydı. “Yine aynı oda.” İlk defa odaklanarak bana baktı. “Kahvaltı ister misin?”

“Havaalanında yerim.” Ben de sakindim. Adeta Jessamine’in ilave duyularını almıştım. Archie’nin beni odadan çıkartıp Jessamine ile yalnız kalmak için sabırsızlandığını hissedebiliyordum. Ona neyi yanlış yaptıklarını; neden başarısız olacaklarını anlatmak istiyordu.

Archie hâlâ bana odaklanmıştı.

“Annen iyi mi?”

Mide asidimi yutmak zorunda kaldım. Sadece önceden planladığım senaryoyu takip edebiliyordum.

“Annem meraklanmış,” dedim monoton bir sesle. “Eve gelmek istemiş. Ama her şey yolunda, onu Florida’da kalmaya ikna ettim.”

“Güzel.”

"Evet," diye onayladım otomatikman.

Arkamı dönüp odaya yürüdüm, ikisinin de gözlerinin benim üstünde olduğunu fark edebiliyordum. Arkamdan kapıyı kapattım ve ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım. Duş aldım ve kendime uygun kıyafetler giydim. Para dolu çorabı bulana kadar çantamı karıştırdım. Paraları cebime boşalttım.

Bir saniye orada öylece durdum; bir şeye bakmıyordum; düşünmem yasak olan şeyleri düşünüyordum. Ve aklıma bir fikir geldi.

Yatağın yanındaki masaya eğilip çekmeceyi açtım. İncil'in altında otelin kâğıtları ve bir kalem vardı. Bir kalem ve zarf aldım.

"Edythe," diye başladım. Ellerim titriyordu. Harfler zor okunuyordu.

Seni çok seviyorum ve çok üzgünüm ama o annemi bulmuş; denemeliyim. Biliyorum, bu bir işe yaramayabilir. O yüzden de çok çok üzgünüm.

Archie ve Jessamine'e sakın kızma. Onları kendimden uzak tutabilirsem bir mucize olacak. Bir de benim için onlara teşekkür et; özellikle de Archie'ye.

Ve lütfen ama lütfen o kadının peşinden gelme. O böyle istiyor zaten. Benim yüzümden herhangi birine özellikle de sana bir şey olursa dayanamam. Lütfen, senden tek istediğim bu. Kendim için.

Seninle tanıştığım için üzgünüm. Ama seni sevdiğim için asla üzgün olmayacağım.

Beni affet. Beau

Mektubu dikkatlice katladım ve zarfın içine koydum. Eninde sonunda bunu bulacaktı. Umarım bu sefer beni anlar, affeder ve bir kerecik olsun dinlerdi.

Salona geri girdiğimde hazırdılar.

Bu sefer arabanın arkasında tek başıma oturdum. Jessamine dikiz aynasından bana görmeyeceğimi tahmin ettiği kaçamak bakışlar atıyordu. Ama beni sakinleştirdiği için ona minnettardım.

Archie sırtını kapıya yaslamış, yüzü Jessamine'e dönüktü ama arada beni izlediğini biliyordum. Ne kadarını görmüştü? Benim

bir şey denememi mi bekliyordu? Yoksa sadece iz sürücünün hareketlerine mi odaklanmıştı?

"Archie?" dedim.

Endişeliydi. "Evet?"

Ağır ağır, "Annem için bir not yazdım," dedim. "Bunu ona verir misin? Daha doğrusu evde bırakabilir misin?"

"Tabii ki Beau." Sesi temkinliydi, adeta atlamak için çatıya çıkmış biriyle konuşuyor gibiydi. İkisi de giderek cesaretimi kaybettiğimi görebiliyorlardı. Kendimi toplamalıyım.

Havaalanına kısa sürede vardık. Jessamine arabayı dördüncü kattaki otoparka bıraktı. Beton bloğun bu kadar derinlerine güneş erişemiyordu. Terminale doğru ilerlerken hiç gölgelerden çıkmak zorunda kalmadık. Dördüncü terminaldeydik; kafa karıştırıcı olan, en büyüğü. Bu benim lehimeydi.

Etrafimdakilerle ilgili en çok benim fikrim olduğu için ilk defa ben önden gittim. Üçüncü kata asansörle indik; yolcular buraya çıkıyorlardı. Archie ve Jessamine kalkan uçaklara baktılar. Onların New York, Atlanta, Chicago'nun avantaj ve dezavantajlarını tartıştıklarını fark ettim. Şimdiye kadar gitmediğim ve artık hiç gidemeyeceğim yerler.

Nasıl kaçacağımı düşünmemeye çalıştım. Metal detektörlerin yanındaki uzun koltuklarda oturduk ve benim dizim sürekli sallanıyordu. Jessamine ve Archie etrafı izliyormuş gibi yapıyorlardı ama aslında beni izliyorlardı. Yerimde azıcık bile kıpırdasam hemen göz ucuyla bana bakıyorlardı. Durum çok çaresizdi. Koşsa mıydım? Etrafta bu kadar insan varken beni fiziksel olarak durdurmaya cesaret ederler miydi? Yoksa sadece takip mi ederlerdi?

Ne yaparsam yapayım, bu sefer doğru şekilde hareket etmem lazımdı. Eğer Edythe ve Carine yaklaşıp kadar beklersem Archie'nin onları beklemesi gerekecekti. Ama çok da yaklaşmaları gerekliydi. Eminim Edythe etraftaki insanları takmadan peşime düşerdi.

Bir tarafım bu hesaplamaları yapabiliyordu. Diğer yanımda ise Edythe'in çok yakında olduğunun farkındaydı. Adeta bedenimdeki tüm hücreler beni ona çekiyordu. Bu da durumu zorlaştırı-

yordu. Önce onu görüp ardından kaçmak için ne gibi bir bahane bulabilirim diye düşündüm ama kaçacaksam bu söz konusu bile olamazdı.

Gelen uçakları gösteren panoya baktım; ardı ardına inen uçuşlara baktım. Seattle uçağı giderek üst sıraya çıkıyordu.

Ve sonra sayılar değişince sadece otuz beş dakikam kaldığını fark ettim. Uçak on dakika erken inecekti. Daha fazla vakit kaybedemezdim.

Üzeri boş zarfı cebinden çıkartıp Archie'ye verdim.

"Bunu ona verir misin?"

Başıyla onaylayıp mektubu sırt çantasına koydu.

"Sanırım bir şeyler yiyeceğim."

Archie ayağa kalktı. "Ben de seninle geliyorum."

"Senin yerine Jessamine gelse? Kendimi biraz şey hissediyorum da..." Cümlemi bitirmedim. Gözlerim ne dediğimi anlatacak kadar deli bakıyordu.

Jessamine ayağa kalktı. Archie şaşkın görünüyordu ama neyse ki şüphelenmemişti. Tahminen görülerindeki değişikliğin benim ihanetimin yerine iz sürücünün manevralarından kaynaklandığını düşünüyordu. Beni izlemiyordu, Joss'u izliyordu.

Jessamine sessizce yanımda yürüdü. Eli ensemdedi, adeta beni yönlendiriyor gibiydi. İlk birkaç havaalanı kafesine ilgisiz göründüm. Bir şeyler arıyordum; herhangi bir şey. Bir pencere olmalıydı, kullanabileceğim bir fırsat.

Ve bir anda bir işaret gördüm ve aklıma bir fikir geldi. Çaresizlik içerisinde yaratıcılık.

Jessamine'in benimle gelemeyeceği bir yer vardı.

Archie bir şey görmeden önce çabuk hareket etmem gerekiyordu.

Kapıyı işaret ederek, "Müsaade eder misin?" dedim. "Hemen dönerim."

"Burada bekliyorum."

Kapısız girişteki köşeyi dönüp, gözden kaybolunca koşmaya başladım.

İlk düşündüğümünden de daha iyi bir çözümdü. Bu odayı hatırlıyordum. Adımlarım uzadı.

Jessamine'nin benimle gelemeyeceği tek bir yer vardı: erkekler tuvaleti. Genelde iki giriş olurdu ama çoğunlukla birbirlerine yakındılar. Birinin arkasından görünmeden çıkma planım zaten işe yaramayacaktı.

Bu odayı biliyordum. Buraya daha önce de gelmiştim. Diğer çıkış tamamen başka bir salona açıldığı için bir kere kayıp bile olmuştum. Bundan daha iyi bir plan olamazdı.

Çoktan salona çıkmıştım, asansörlere doğru koşuyordum. Jessamine söylediği yerde durursa beni görmesine imkân yoktu. Koşarken arkama bakmadım. Bu benim son şansımdı ve arkamda olsa bile devam etmek zorundaydım. İnsanlar bana bakıyorlardı ama çok da şaşkın değillerdi. Havaalanında koşmak için pek çok neden vardı.

Kapanmakta olan asansöre doğru hamle yapıp kapıların arasına elimi koydu. Homurdanan yolcuların arasına sıkıştım ve birinci kat düğmesinin basılı olup olmadığını kontrol ettim. Çoktan basılmıştı; kapılar kapandı.

Kapılar açılır açılmaz tekrar koşmaya başladım. Arkamda da sinirli yolcuların konuşmalarını duydum. Bavul sisteminin yanındaki güvenlik görevlilerinin yanından geçerken yavaşladım ama ardından yine kapıya doğru koşmaya başladım. Jessamine beni aramaya başlamış mıydı bilemiyordum. Eğer benim kokumu takip ediyorsa sadece birkaç saniyem vardı. Otomatik kapılara doğru kendimi attım neredeyse açılmadan cama yapışacaktım.

Havaalanının önünde neredeyse hiç taksi yoktu.

Vaktim yoktu. Archie ve Jessamine benim gittiğimi fark etmek üzere olmalıydı. Beni anında bulurlardı.

Birkaç adım ötemde beyaz bir otobüs kapılarını kapatmak üzereydi.

"Bekle!" diye bağırdım, hem koşuyor, hem de şoföre el sallıyordum.

"Bu otobüs Hyatt'a gidiyor," dedi sürücü şüpheyle kapıyı açarken.

"Evet, biliyorum," dedim soluk soluğa. "Ben de oraya gidecektim." Merdivenlerden koşarak çıktım.

Bagajsız durumuma sorgular gözlerle baktı ama sonra umursamamış olacak ki bir şey söylemedi.

Koltukların çoğu boştu. Diğer yolculardan mümkün olduğunca uzak bir yere oturdum. Önce kaldırırma, oradan da havaalanına doğru baktım. Edythe'i kaldırımın kenarında, izimi kaybettirdiğim son noktada, öylece dururken düşünmeden edemiyordum. Kendi kendime şimdi pes etmemem gerektiğini telkin ettim. Önümde daha gidecek çok yolum vardı.

Şansım yaver gidiyordu. Hyatt Oteli'nin önünde, yorgun götüren bir çift, taksiden son bavullarını indiriyordu. Otobüsten atlardım ve taksiye koştum, kendimi sürücünün arkasındaki koltuğa attım. Yorgun çift ve sürücü bana bakıyorlardı.

Şaşkın sürücüye annemin adresini verdim. "Buraya mümkün olduğunca çabuk gitmeliyim."

"Ama burası Scottsdale'de," diye söylendi. Koltuğun üzerine dört tane yirmilik banknot attım.

"Bu kadar yeter mi?"

"Tabii evlat, hiç sorun değil."

Arkama yaslanarak oturdum. Bu tanıdık şehir etrafımda dönmeye başladı ama camdan bile bakmıyordum. Kontrolü elimde tutmak için çaba sarf ediyordum. Şimdi gevşemenin bir anlamı yoktu. Düşük ihtimale rağmen kaçmayı başarmıştım. Bundan sonra her şeyi yapabilirdim. Yolum belliydi. Tek yapmam gereken onu takip etmekte.

Panik olmak yerine gözlerimi kapattım ve yirmi dakikalık bu yolculuğu Edythe'i düşünerek geçirdim.

Edythe'i karşılamak için havaalanında kaldığımı hayal ettim. Onu bir an önce görmek için nasıl heyecanlandığımı düşündüm. Bizi ayıran o kalabalığın içinden çabucak yanıma geleceğini. Diğer yolcular da ona bakacaktı çünkü o çok zarifti. Son birkaç adımını koşarak kapatacak ve kollarını belime dolayacaktı. Ve ben bu sefer dikkatli falan olmayacaktım.

Nereye gideceğimizi merak ediyordum. Kuzeyde bir yerlere giderdik herhalde, böylelikle gündüz de dışarıda olabilirdi. Belki de insanlardan uzak bir yere giderdik; o zaman da güneşin altında birlikte uzanabilirdik. Onu deniz kıyısında hayal ediyordum, teninin deniz gibi parladığını... Ne kadar zaman saklanacağımızın bir önemi olmazdı. Onunla bir otel odasında tıklıp kalmak

bile cennet gibi olurdu. Ona soracak o kadar çok sorum var. ki... Onunla sonsuza kadar konuşabilir, hiç uyumadan, yanından hiç ayrılmayabilirdim.

Şimdi yüzünü çok net görebiliyordum... Neredeyse sesini duyuyordum. Bütün bu korkuya ve ümitsizliğe rağmen bir an mutluydum. Beni gerçeklerden uzaklaştıran hayallere o kadar dalmıştım ki geçen zamanın farkında değildim.

"Hey, kaç numaraydı?"

Şoförün sorusu beni gerçek hayata döndürdü ve hayallerimin rengini aldı. Sıra korku, sıkıntı ve endişeydi.

"Elli sekiz, yirmi bir." Sözcükler boğazımda düğümlendi. Şoför bana baktı, bir kriz geçirip geçirmediğimi anlamaya çalışıyordu.

"O zaman geldik." Paranın üstünü istemeyeyim diye beni bir an önce arabasından indirmeye çalışıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. Korkmamam için kendimi telkin ediyordum. Ev boştu. Acele etmeliydim; annem korkmuş bir şekilde beni bekliyordu, hayatı bana bağlıydı.

Kapıya doğru koştum ve her zaman yaptığım gibi anahtarı almak için saçağın altına uzandım. Kapıyı açtım. İçerisi karanlık, boş ve normal görünüyordu. Kokusu o kadar tanıdık ki neredeyse beni bir an aciz kıldı. Annemin yakında olması gerektiğini hissettim, sanki diğer odadaydı ama elbette bu mümkün değildi.

Mutfağın ışığını açarak telefona koştum. Beyaz tahtanın üzerinde küçük ve düzgün bir şekilde yazılmış on haneli bir telefon numarası vardı. Numaraları tuşlarken ellerim titriyordu. Telefonu kapatıp tekrar aramak zorunda kaldım. Bu sefer sadece tuşlara odaklanmıştım, her birine teker teker bastım. Sonunda başarmıştım. Titreyen ellerimle telefonu kulağıma götürdüm. Sadece bir kere çaldı.

"Alo, Beau," dedi o rahat ses. "Çok hızlısın, çok etkilendim."

"Annem iyi mi?"

"O gayet iyi. Merak etme Beau, onunla hiç tartışmadık. Tabii eğer yalnız geldiysen." Adeta eğleniyordu.

"Yalnızım." Hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız olmamıştım.

“Çok iyi. Evinizin köşesinden döndüğün zaman bir bale stüdyosu var, biliyor musun?”

“Evet, oraya nasıl gidileceğini biliyorum.”

“Pekâlâ, o zaman biraz sonra görüşürüz.”

Telefonu kapattım. Odadan koşarak o yakıcı sıcağa çıktım.

Göz ucuyla, çocukken oynadığım büyük okaliptüs ağacına ve yeşermek üzere olan çiçeklere baktım; annem orada gibiydi. San-ki yetiştirmeye çalıştığı çiçeklere doğru eğilmişti. Anılar bugün göreceğim tüm gerçeklerden çok daha güzeldi. Ama ben köşeyi döndüm ve her şeyi geride bırakarak onlardan kaçtım.

Çok yavaş hareket ediyordum; adeta ıslak kumda koşuyordum. Sanırım gerçeklikten yeterince payımı alamamıştım. Birkaç kez tökezledim. Bir keresinde neredeyse düşüyordum, sonunda ellerimle kaldırımın kenarına tutundum. Sonunda köşeye gelmeyi başardım. Sadece bir sokak kalmıştı; çok terlemiştim ve soluk soluğa koşuyordum. Güneş yakıyordu; beyaz kaldırımdan bana yansıyor; beni kör edecek gibiydi.

Son köşeden Cactus’e döndüğümde stüdyoyu görebiliyordum. Tıpkı hatırladığım gibiydi; önündeki park yeri boştu, pencerelerdeki dikey storların hepsi kapalıydı. Artık daha fazla koşamıyordum, nefes alamıyordum; gösterdiğim gayret ve korku beni alt etmişti. Hareket edebilmek, adım atabilmek için annemi düşünüyordum.

Yakınlaştıkça kapının içindeki işareti görebiliyordum. Parlak pembe kâğıtta el yazısıyla dans stüdyosunun bahar tatili nedeniyle kapalı olduğu yazıyordu. Kâğıdın asılı olduğu kapının kolunu dikkatlice indirdim. Kilitli değildi. Nefesimi tutarak içeri girdim.

Lobi karanlık ve boştu, havalandırmadan ses geliyordu. Plastik sandalyeler duvara doğru istiflenmişti ve halı da şampuan kokuyordu. Aradaki camdan batıdaki dans odasının karanlık olduğunu görebiliyordum. Doğu tarafındaki, Archie’nin gördüğü daha büyük olan dans odasında ışık vardı ama camdaki storlar kapalıydı.

Sonra annemin sesini duydum.

“Beau? Beau?” dedi panik içinde. Telefonda duyduğum panikti bu. Hemen sesin geldiği kapıya koştum.

"Beau, ödümü koparttın! Bunu bana bir daha asla yapma!" dedi annem ben yüksek tavanlı odaya girerken.

Annemin sesinin nereden geldiğini bulmaya çalışarak etrafıma bakınıyordum. Onun gülüşünü duydum ve tüylerim diken diken oldu.

İşte orada, televizyon ekranındaydı, huzur içinde saçlarımı okşuyordu. Şükran Günü'ydü ve ben on iki yaşındaydım. Ölmeden bir sene önce Kaliforniya'daki büyükannemi görmeye gitmiştik. Plaja gittiğimiz bir gün, ben iskeleden fazlasıyla sarkmışım. Bacaklarımla denge kurmaya çalışırken annem beni görmüştü. "Beau? Beau?" diye beni çağırmıştı korkuyla.

Sonra televizyon ekranı bir anda mavi oldu.

Yavaşça arkamı döndüm. Arka taraftaki çıkışta iz sürücü hareketli duruyordu, bu yüzden onu hemen fark edemedim. Elinde uzaktan kumanda vardı. Uzun bir süre birbirimize baktık, o gülümsedi.

Bana doğru yürüdü ve iyice yaklaştı, sonra yanımdan geçip uzaktan kumandayı videonun yanına koydu. Onu izlemek için dikkatlice döndüm.

"Bunun için üzgünüm Beau, ama annenin bu işe karışmış olmaması senin için daha iyi değil mi?" Sesi çok nazikti.

Bir anda kafama dank etti. Annem güvendeydi. Hâlâ Florida'daydı ve mesajımı almamıştı. Şu karşımda duran kırmızı gözlerden hiç korkmamıştı. Acı çekmiyordu. O güvendeydi.

"Evet," diye cevap verdim. Sesimde bir rahatlama vardı.

"Seni kandırdığım için bana kızgın görünmüyorsun?"

"Kızmadım." Bu kibirli tavrım bana cesaret verdi. Ne fark ederdi? Yakında her şey bitecekti. Annemle Charlie'ye bir zarar gelmeyecek ve korkmak zorunda kalmayacaklardı, içimden bir ses gerginlik yaşamaktan aklımı yitireceğimi söylüyordu ve nedense aklımı yitirmek şu anda çok kötü bir seçenek gibi görünmüyordu.

"Çok garip. Bunları söylerken ciddisin." Koyu renk gözleri bana ilgiyle bakıyordu. Gözbebekleri neredeyse siyahtı, yalnızca kenarlarında hafifçe görünen koyu kırmızı bir renk vardı. Susamıştı.

“Senin vampir grubunun hakkını yemeyeyim. Siz insanlar çok ilgi çekici olabiliyorsunuz. Sanırım sizi izlemenin cazibesini şimdi daha iyi anlıyorum. Bazılarınızın kendi çıkarlarını hiç düşünmemeleri inanılmaz.”

Dikkatle bana bakıyor ve benden birkaç adım uzakta duruyordu. Ne yüzünde, ne de duruşunda tehditkâr bir şey vardı. O kadar normal duruyordu ki; yüzünde dikkat çekici bir şey de yoktu. Sadece beyaz teni ve artık alışkın olduğum yuvarlak gözleri vardı. Uzun kollu soluk mavi bir tişört ve altına da solmuş bir kot giyinmişti.

“Sanırım bana arkadaşlarının öcünü alacağını söyleyeceksin?” dedi. Sanırım bunu ümit ediyordu.

“En azından onlara bunu yapmamalarını söyledim.”

“Peki, sevgilin bu konuda ne düşündü?”

“Bilmiyorum.” Bu nazik avcıyla sohbet etmek nedense çok kolaydı. “Ona bir mektup bıraktım.”

“Ne kadar da romantik; son mektup! Sence buna saygı gösterecek mi?” Sesi biraz sertleşmişti, kibar konuşmasının altında alaylı bir ifade de vardı.

“Umarım.”

“Hımm. O zaman isteklerimiz farklı. Görüyorsun, bu çok kolay ve çok çabuk oldu. Dürüst olmak gerekirse hayal kırıklığına uğradım. Bana kafa tutmanı beklerdim ve bütün bu olanlardan sonra ihtiyacım olan tek şey biraz şanstı.”

Sessizce bekledim.

“Victor babana ulaşamadığı zaman ondan seninle ilgili daha fazla bilgi toplamasını istedim. Kendi seçtiğim yerde seni beklemek varken peşinden bütün dünyayı gezmenin bir anlamı yoktu. Victor’la konuştuktan sonra Phoenix’e gelip annene uğramayı düşündüm. Eve gittiğini söylediğini duydum, ilk önce gerçekten eve gideceğini hiç düşünmedim. Ama sonra düşündüm ki insanlar tahmin edilebilir davranışlar sergilerler; tanıdık ve güvenli bir yerde olmak isterler.

“Saklanırken gideceğin en son yerin, bulunacağını söylediğin yer olması çok hoş bir hile değil mi?”

“Ama tabii ki bundan emin değildim, bu sadece bir histi. Ge-

nellikle avımla ilgili bir şeyler hissedirim; altıncı his gibi bir şeydir bu. Annenin evine gittiğimde mesajımı dinledim ama tabii ki nereden aradığını anlayamadım. Numaranın bende olması çok işime yaradı. Ama sen Antarktika'da da olabilirdin ve eğer yakınlarda bir yerlerde olmasaydın bu oyunum işe yaramazdı.

"Sonra arkadaşların Phoenix'e gelen bir uçağa bindi. Victor onları benim için izliyordu tabii ki bu kadar fazla oyuncunun bulunduğu bir oyunda yalnız çalışamazdım. Sonra bana umduğum şeyi, senin burada olduğunu söylediler. Ben de hazırlandım, evdeki filmlerin hepsini izledim. Sonra işim sadece blöf yapmaya kalmıştı.

"Çok kolay oldu biliyor musun? Benim standartlarıma uymayacak kadar kolay oldu. Umarım kız arkadaşın konusunda yanılıyordur. Edythe'ti değil mi?"

Cevap vermedim, içimdeki cesaret giderek azalıyordu. Zaten neden konuştuğunu anlamadığım monologunun sonuna geldiğini fark ettim. Neden bana bunları açıklıyordu? Zayıf bir insanı dövmede şan şeref mi vardı? Ben bu hayatta yediğim her hamburgerle övünmüyordum ki.

"Edythe'e bir mektup bırakmamın senin için bir sakıncası var mı?"

Bir adım geri attı ve avuç içi kadar bir kamerayı müzik setinin üzerine koydu. Küçük kırmızı bir ışık kameranın açık olduğunu gösteriyordu. Kamerayı geniş açığa alarak birkaç ayarlama yaptı.

Neden böyle övündüğünü anlamıştım. Bu benim için değildi.

Korku içinde kameraya baktım.

Annem güvendeydi ama Edythe değildi. Bir şeyler düşünmeye çalıştım. Bunun olmasını engellemeyi, videoyu elinden nasıl alabileceğimi düşündüm ama iz sürücü ben kameraya dokunmadan beni durdururdu.

"Gerçi sana verdiği değer konusunda yanılıyor olabilirim," diye devam etti. "Yani seni tutmaya karar vereceği kadar önemli değilsin. Sanırım o yüzden iyice saldırganlaştırmalıyım." Bana gülümsedi. Ardından da dönüp kameraya gülümsedi.

Gülümseyerek bana yaklaştı. "Başlamadan önce..."

Öleceğimi biliyordum, buna hazır olduğumu düşünüyordum. Bunun dışında başka bir şey olacağını düşünmemiştim. Beni öldürecekti, kanımı içecekti ve her şey sona erecekti.

“Sana bir hikâye anlatacağım Beau. Uzun bir süre önce bir keresinde avım benden kaçtı. Şaşırtıcı biliyorum! Sadece bir kere olduğu için bunun benim aklımdan neden çıkmadığını anlayabilirsin. Benzer bir durumdu. Alınma ama senden bile güzel kokan bir erkek çocuğu vardı, onu koruyan bir de vampir. Aslında kolay yem olmalıydı. Ancak çocuğun koruyucusunu hafife almışım. Yaşlı olan, küçük arkadaşının peşinde olduğumu öğrendiğinde çalıştığı akıl hastanesinden o çocuğu kaçırdı. Bu küçük düşürücü duruma baksana, yemeğin için bir insan işinde çalışmak?” İnana-mayarak başını salladı. “Dediğim gibi onu serbest bırakır bırakmaz onun güvende olmasını sağladı. Onun için çok önemliydi çünkü o özeldi. Yüz yıl önce olsa gördüğü hayaller yüzünden ka-zığa bağlanıp yakılırdı. Bin dokuz yüz yirmilerde akıl hastaneleri, şok tedavileri vardı. Acıyı hissetmiş gibi görünmüyordu. Gözle-rini açtığı anda, sanki güneşi daha önce hiç görmemiş gibiydi.

“Yaşlı vampir onu güçlü ve yeni bir vampir haline getirmişti; o zaman da benim ona dokunmak için bir sebebim kalmamıştı,” dedi iç geçirerek. “Yaşlı olandan intikamım acı oldu.”

“Archie,” dedim şaşkınlıkla.

“Evet, arkadaşın. Onu beysbol oynarken gördüğümde şaşır-dım. Sanırım onun grubu bu deneyim sonrası huzur bulmuştu. Ben seni aldım ama onlar da Archie’yi aldılar. Benden kaçmayı beceren tek kurban, bu büyük bir onur... Ama o da o kadar gü-zel kokuyordu ki. Onun tadına bakamadığım için hâlâ pişmanlık duyarım...”

Bana bir adım daha yaklaştı, aramızda sadece birkaç santimet-re kalmıştı. Saçımı kokladı, soğuk parmak uçlarını boğazımda hissetmiştim; yanağımı okşamak için uzandı. Koşup kaçmayı o kadar çok istiyordum ki ama donup kalmıştım. Kenara bile çe-kilemedim.

“Sanırım senle de yetinebilirim,” dedi. “Ama henüz değil. Önce biraz eğlenip sonra arkadaşlarını arayıp seni nerede bulabileceklerini söyleyebilirim ve tabii bu küçük mesajımı da onlara iletebilirim.”

Hâlâ uyuşmuş gibiydim. Tek hissetmeye başladığım şey mi-
demin bulandığıydı. Kameraya bakmaya devam etti. Sanki Edyt-
he beni izliyor gibiydi.

Bir adım geri çekildi ve etrafımda yürümeye başladı. Sanki bir
müzedeki heykeli inceliyormuş gibiydi. Nereden başlayacağına
karar verirken yüzünde hâlâ arkadaşça bir ifade vardı. Yüzünde-
ki gülümseme giderek genişliyordu, aslında bu bir gülüşten çok
parlak dişlerini gösterme çabasıydı. Ve öne atıldı.

Neresiyle bana atıldı emin olamamıştım; çok hızlıydı. Sonra
bulanıklaştı ve bir kopma sesi duydum ve sol kolum adeta dirse-
ğime bağlı değildi. Son hissettiğim şey acıydı. Birkaç saniye sonra
acı koluma tırmanmaya başladı.

Şimdi beni izliyordu ama yüzü normale dönmemişti; hâlâ ço-
ğunlukla dişlerini gösteriyordu. Acının beni sarmalamasını bek-
liyordu; nefesim kesilip kırık koluma dokunmamı izledi.

Daha ilk acının tamamını hissedememişken, acı hâlâ artarken
tekrar bulanıklaştı ve bir şey beni gümbürtüyle duvara itti; ar-
kamdaki cam parçalara ayrıldı.

Ağzımdan değişik, pek insansı olmayan bir çığlık yükseldi.
Tekrar nefes almaya çalıştım ama adeta biri ciğerlerime igneler
batırıyor gibiydi.

"Bu çok hoş," dedi etrafımdaki camları incelerken. Yüzü yine
dostçaydı. "Bu odanın kısa filmim için fazla dramatik olacağını
düşünmüştüm. Seninle de bu yüzden burada buluşmayı istedim.
Görsel olarak çok dramatik. Ve çok fazla açısı var. Edythe hiçbir
şeyi kaçırmayacak."

Bir hamlede üzerimdeydi, ayağıyla sertçe bacağıma basıyordu
ve bacağımın kırılma sesini duyarak acı içinde bağırdım.

"Hâlâ ayaktasın," dedi ve güldü.

Bir sonraki çatlama daha yüksek sesliydi; adeta bastırılmış bir
patlama gibi. Oda etrafımda uçtu; adeta bir çukura düşüyor gi-
biydim. Yere çarpar çapmaz acı geldi.

Boğazımdan çıkmaya çalışan çığlık yüzünden boğuldum; ye-
mek boruma kaçan safrayla boğuşuyordum. Yeterince hava yok-
tu. Ciğerlerimi dolduramıyordum. Garip, basık bir inleme çıktı.

Vücudum benden bağımsız olarak, nefes alabilmem için saf-
rayı kustu. Ama nefes almak bile adeta içimi paramparça ediyor-

du. Kırık kolumun acısı artık ikinci planda kalmıştı. Şimdi ana sahnede bacağı vardı. Acı artıyordu. Kendi kusmuğum içerisinde yerde yatıyordum ama hiçbir yerimi kıpırdatamıyordum. Dizlerine çöktü, yanımdaydı. Ve elinde kırmızı ışık yanan kamera vardı.

“Şimdi yakın çekime hazırlan Beau.”

Boğazımdan öksürerek biraz daha asit kustum, hırıldıyordum.

“Şimdi bir tepki vermeni istiyorum. Bunu yapabilir misin? Bana bir iyilikte bulunursan bunu hızlandırırım. Anlaştık mı?”

Gözlerim yüzüne odaklanamıyordu; kırmızı ışık buğulanmıştı.

“Sadece Edythe’e canının ne kadar yandığını söylemeni istiyorum,” dedi boğuk bir sesle. “İntikam istediğini; buna hakkın olduğunu söyle. Seni bu işin içine o çekti. Gerçek anlamda aslında senin canını yakan o. Buna ikna etmeye çalış.”

Gözlerim kapandı.

Başımı şaşırtıcı bir naziklikle kaldırdı ama bu hareket bile kollarıma ve akciğerlerime işkence titreşimleri yolladı.

Beni uyandırmaya çalışıyormuş gibi yumuşak bir tonla, “Beau?” dedi. “Beau? Bunu yapabilirsin. Edythe’e benim peşime düşmesini söyle.”

Beni hafifçe sarstı ve ciğerlerimden inleme gibi bir ses çıktı.

“Beau, tatlım. Hâlâ bir sürü kemiğin var ve büyük kemikler birden çok yerden de kırılabilir. Lütfen istediğimi yap.”

Onun odaklanamadığım yüzüne baktım. Bana gerçek bir teklifte bulunmuyordu. Söyleyeceğim hiçbir şey beni kurtaramazdı. Kaybedecek çok şey vardı.

Dikkatlice başımı bir kere salladım. Edythe ne demek istediğimi anlayacaktı.

“Ah, bağırarak istemiyor,” dedi adeta şarkı söylüyor gibi. “Onu bağırtalım mı?”

Bir sonraki çatırtıyı bekledim.

Ama bunun yerine, kırılmayan kolumu alıp dudaklarına götürdü. Bir sonraki acıya diğerlerine kıyasla acı denemezdi. Kolaylıkla parmağımı kopartabilirdi ama o sadece ufak bir ısırık aldı. Dişlerini çok batırmadı bile.

Tepki vermedim ama o geri çekilip uzaklaştı. Kafam yere çarptı ve kırık kaburgalarım çığlık attı. Onu izledim; odanın diğer tarafına ilgisizce yürüdü; hâlâ hırslıyor ve kafasını sallıyordu. Kamera hâlâ çalışır bir halde yanımda duruyordu.

Ne yaptığıyla ilgili ilk ipucu sıcaklıktı, parmağım adeta yanıyordu. Bunu daha büyük acıların arasından hissettiğim için şaşırmıştım. Ama Carine'in hikâyesini hatırlıyordum. Neyin başladığının farkındaydım. Fazla zamanım yoktu.

Hâlâ kendini sakinleştirmeye çalışıyordu, problem kandı. Benim kanımın bir kısmını ağzına almıştı ve henüz beni öldürmek istemediği için de isteğini bastırmaya çalışıyordu. Şimdi kafası dağılmıştı ama tekrar konsantre olması uzun sürmeyecekti.

Isı hızla artıyordu; umursamamaya çalıştım; göğsümdeki acıyı da umursamamaya çalıştım. Elim kameraya uzandı. Yapabileceğim kadar yükseğe kaldırdım ve yere çarptım. Ve tekrardan kırık aynalara uçuyordum. Cam omuzlarımı ve kafa derimi deldi. Çarpma vücudumdaki tüm kemikleri tekrardan kırmış gibiydi. Ama bu yüzden bağırmadım.

Alev adeta ısırılmış parmağımı ateşe vermişti, avucumdan alevler çıkıyordu. Sıcaklık bileğimden yükseliyordu. Bu bir yangından da fazlaydı; acı acıdan da fazlaydı.

Diğer acılar önemsizdi. Kırık kemikler acı mıyordu. Böyle acı mıyordu.

Çığlık adeta başka bir yerden geliyor gibiydi; yine bir hayvan gibi uluyordum.

Gözlerim sabitlenmişti; bakıyordum ve tek gördüğüm iz sürücünün elindeki kırmızı ışıktı. O kadar hızlı davranmıştı ki ben başarısız olmuştum.

Ama artık umurumda değildi.

Kolumdan aşağıya kan akıyordu; dirseğimde birikiyordu.

İz sürücünün burun delikleri açılmıştı, gözleri çılgın gibi bakıyordu ve dişlerini çıkartmıştı. Kan yere damladı ama çığlıklarımın sesi duyamıyordum. İşte son umudum da gitmişti. Bundan sonra kendisini durduramayacaktı. Beni öldürmesi gerekecekti. Sonunda.

Ağzını kocaman açtı.

Çığlıklar atarak bekledim.

23. SEÇİM

Bir çığlık daha yükseldi. Benimkinden de kuvvetli, adeta beton kesen bir testere sesi gibiydi.

Avcı atıldı ama arkasından bir şey onu geri çekince yüzü bir kaç santim kala durdu ve kayboldu.

Yangın şu anda dirseğimdeydi ve ben bağıırıyordum.

Tek başıma değildim. Etrafta başka bağıırışlar, metalik hırıltılar ve duvarlardan yankılanan ağıtlar vardı ama bir anda kesildiler. Diğer seslerin üzerinde tangırdayan bir homurtu. Metalin kopma sesi, parçalanma sesleri.

“Hayır!” diye biri neredeyse benim kadar acı çekiyormuş gibi bağıırdı.

Bu ses benim için bir anlam ifade ediyordu. Bu yangının arasında bile sadece bir sestən farklıydı. Alevler artık omzuma yaklaşmış olsa da bu ses hâlâ dikkatimi çekiyordu. Bağıırırken bile sesi bir melek gibiydi.

“Beau, lütfen! Beau, beni dinle, lütfen, lütfen, Beau, lütfen!” diye yakarıyordu.

Ben de bir şeyler söylemek istedim; herhangi bir şey. Ama yapamıyordum. Çığıklarım kesilmişti çünkü artık ciğerlerimde hava kalmamıştı.

“Carine!” diye seslendi melek. “Bana yardım et! Beau, Beau, hayır, yo lütfen hayır, hayır!” Melek hıçkırıklara boğulmuştu.

Kafamı kucağına koymuştu ve parmaklarıyla kafa derime sertçe bastırıyordu. Yüzünde karışık bir ifade vardı; avcınıninki gibi.

Ama ben kafamdaki tünelin içine düşüyordum. Alevler bana her zamankinden de keskin bir biçimde yaklaşıyordu.

Bir anda ağzıma serin bir şey esti, ciğerlerimi doldurdu. Ciğerlerim bunu itti. Bir nefes daha.

Edythe gözümün önündeydi; yüzü buruşmuştu, işkence çekiyor gibiydi.

“Nefes al Beau. Nefes al.”

Tekrar dudaklarını benimkilere bastırdı ve ciğerlerimi doldurdu.

Görüntümün kenarları altın sarısıydı; bir çift daha soğuk el bana dokundu.

“Archie, bacağı ve kolu için atel yap. Edythe, hava yolunu aç. En kötü kanama nerede?”

“Burada Carine.”

Kafamdaki baskı biraz azalırken yüzünü inceledim. Artık bağışlarım sadece kısık sesli bir sızlanma gibiydi. Acı azalmamıştı hatta daha da kötüydü. Ama bağırarak bir işime yaramıyordu ve Edythe’in canını yakıyordu. Gözlerimi onun yüzünde tuttuğum sürece yanmadan başka bir şeye de odaklanabiliyordum.

“Çantamı getirin. Nefesini tut. Archie yardım eder. Sağ ol Eleanor. Şimdi lütfen uzaklaşın. Biraz kan kaybetmiş, ama aldığı darbe çok derin değil. Sanırım en kötü problem kaburgaları. Bana bant bulun.”

“Acı için bir şey mi?” diye tısladı Edythe.

“Burada, elim dolu. Yardım?”

Edythe, “Bu kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak,” diye söz verdi.

Biri bacağıma düzeltiyordu. Edythe nefesini tutmuş, benim tepkimi bekliyordu. Ama orası kolum gibi acıyıyordu.

“Edythe...”

“Şşşş... Beau, iyileşeceksin, söz veriyorum..”

“E... olmayacak-”

Bir şey kafatasımı deliyordu başka biri kırık kolumu çekiştiriyordu. Bu da kaburgalarımı dokununca soluk alamadım.

“Dayan, Beau,” diye yalvardı. “Lütfen dayan.”

Zorla bir nefes daha aldım.

“Hayır, kaburgalarım değil,” dedim boğuk bir sesle. “Elim.”

“Onu anlıyor musun?” Carine’in sesi hemen başımın sağ tarafından gelmişti.

“Lütfen dinlen Beau. Nefes al.”

“Hayır, elim,” dedim son bir nefesle. “Edythe - sağ elim!” Alevler hâlâ çok sıcak olduğundan onun dokunuşunu hissedemedim ama soluğunun kesildiğini duydum.

“Hayır!”

“Edythe,” diye sordu Carine. İrkilmişti.

“Onu ısırmış.” Artık sesi çıkmıyor gibiydi. Sanki onda da hava kalmamıştı.

Carine dehşetle nefes aldı.

Edythe, “Ne yapmam lazım?” diye sordu.

Kimse ona cevap vermedi. Kafam hâlâ çekiliyor gibiydi ama artık acımıyordu.

“Evet,” dedi Edythe dişlerini sıkarak. “Deneyebilirim. Archie neşter.”

Archie, “Onu öldürmen büyük ihtimal,” dedi.

“Kapa çeneni,” diye çıkıştı Edythe. “Yapabilirim.”

Neşterle ne yaptı emin değilim. Artık vücudumdaki hiçbir şeyi hissedemiyordum. Sadece kolumdaki yanmayı. Elini ağzım götürdüğünü hissettim; avcının yaptığı gibi. Kan akmaya devam ediyordu. Dudaklarını yaraya koydu.

Tekrar çığlık attım. Atmamayı becerememiştim. Sanki alevleri tekrar elime doğru indiriyordu.

“Edythe,” dedi Archie.

Tepki vermedi, dudakları hâlâ elimdeydi. Alevler kolumda aşağı yukarı dolandı, ileri geri gitti. Kenetlenmiş dişlerimin arasından inlemeler çıktı.

“Edythe!” Archie bu sefer bağırmıştı. “Bak.”

“Sorun ne Archie?” diye sordu Carine.

Archie bir anda elini uzatıp Edythe’e tokat attı.

“Dur Edythe! Dur!”

Elim yüzünden yere düştü. Gözleri neredeyse yüzünün yan sım kaplayarak Archie’ye baktı. Hızla nefes aldı.

Carine, “Archie,” diye bağırdı.

“Çok geç,” dedi Archie. “Buraya çok geç geldik.”

Carine daha hafif bir sesle.

"Görüyor musun?" diye sordu.

"Carine, sadece iki gelecek var. Ya bizden biri olur veya Edythe onu durdurmaya çalışırken öldürür."

Edythe, "Hayır," diye inledi.

Carine sessizleşmişti. Başımdaki çekiştirme hissi azalmıştı.

Edythe bana eğildi. Göz kapaklarımı, yanaklarımı, dudaklarımı öpüyordu. "Üzgünüm, üzgünüm."

Archie, "Bu kadar yavaş olmasına gerek yok," diye şikâyet etti.

"Carine?"

"Ben bir yemin ettim Archie."

"Ben etmedim," diye hırladı.

"Durun, bekleyin," dedi Edythe. Başını kaldırdı. "Seçeneği hak etmiyor mu?"

Bir anda dudakları kulaklarımdaydı. İnlememi durdurmak için dudaklarımı sıkıp dinlemeye çalıştım."

"Beau? Bu kararı senin için ben veremem. Bunu senden alamam. Ve ben anlarım, söz veriyorum Beau. Eğer bu şekilde yaşamak istemiyorsan sana karşı gelmem. İstedğine saygı duyacağım. Bu çok korkunç bir seçenek biliyorum. Keşke sana başka seçenekler de sunabilseydim ama sunamıyorum. Senin hayatını geri getirecek olsa ben kendim ölürdüm." Durdu. "Ama bu değiş tokuşu yapamıyorum. Acıyı durdurmak hariç bir şey yapamıyorum. Eğer istediğin buysa. Buna dönüşmene gerek yok. Eğer ihtiyacın olan buysa seni bırakabilirim." Sanırım tekrardan ağlıyordu. "Lütfen bana ne istediğini söyle Beau. Her neyse."

"Sen," dedim zar zor. "Sadece sen."

"Emin misin?" diye fısıldadı.

İnledim. Alevler kolumdan göğsüme yayılıyordu. "Evet," dedim öksürerek. "Sadece seninle kalmama izin ver."

Archie, "Yolumdan çekil," diye hırladı.

Edythe'in cevabı adeta bir tokat gibiydi. "Ben de yemin etmedim."

Bir anda yüzü boğazıma eğildi ve alev dışında başka bir şey hissedemedim ama tenimi delen dişlerinin çıkarttığı kısık sesi duymuştum.

24. DÖNÜŞÜM

Sonunda fikrimi değiştirdim.

Aslında kolumda yangın çok da kötü değilmiş. Evet, o ana kadar hayatımda hissettiğim en kötü şeydi ama bu tüm bedenimin yanıp tutuşması kadar kötü değildi.

Ona yalvardım; durdurmasını istedim; esas istediğimin bu olduğunu söyledim. Sadece yanma hissinin durmasını istiyordum. Başka bir şey değil.

Archie'nin ona herkesin aynı şeyi söylediğini; onun da Carine'e yalvardığını hatırlattığını duydum. Ona ilk seçimimin şayıldığını söylüyordu.

Ona bir noktada susması için bağırdığımı hatırlıyorum. Sanırım özür diledi.

Ama alevlerin dışındaki bir şeye odaklanamıyordum. Beni hareket ettirdiklerini fark ettim. Sanırım uzun süre kanlı, kustum dolu ahşap zeminde yatmıştım ama kaç dakika geçtiğini tam olarak kestiremiyordum. Bazen Carine bir şeyler söylüyordu ama Archie'nin ona yanıt vermesi neredeyse bir sene sürüyordu. Sanırım yangın dakikaların geçmesini güçleştirmişti.

Ve sonra biri beni taşıdı. Yine bir sene gibi uzun süren bir an güneşi gördüm. Ardından her şey karardı. Uzun süre karardı.

Hâlâ Edythe'i görebiliyordum. Kollarındaydım, yüzüm yüzüne yakındı, ellerinden biri yanağımdaydı. Archie de yakınlardaydı, sanırım bacaklarımı tutuyordu.

Ben bağırınca tekrar tekrar özür diliyordu. Ben de bağırma-maya çalıştım. Ama bir işe yaramadı. Bundan kaçış yoktu. Yangın

ne yaptığımı umursamıyordu bile. Sadece yakmaya devam ediyordu.

Gözlerim odaklanabildiğinde Edythe'in yüzünde parıltıdan ışıklar görmeye başladım ama başının arkası karanlıktı. Onun ve benim sesim dışında derinden ve sürekli gelen bir tıngırtı vardı. Bazen daha gürültülü, bazen daha sessizdi.

Durana kadar arabada olduğumuzu anlamamıştım. Kapının açıldığını duymamıştım ama bir anda içerisi kör edici bir ışıkla doldu. İrkilmiş olmalıyım çünkü Edythe kulağıma fısıldadı.

"Sadece benzin almak için duruyoruz. Yakında evde olacağız Beau. Harika gidiyorsun. Bu yakında bitecek. Çok üzgünüm."

Yine yüzümdeki elini hissedemiyordum; soğuk olması gerekiyordu ama şu anda hiçbir şey soğuk değildi. Ona dokunmaya çalıştım ama uzuvlarımın ne yaptığını kontrol edemiyordum. Sanırım biraz çırpınıyordum ve Edythe'le Archie beni yerimde tutuyorlardı. Edythe ne istediğimi anlamıştı. Elimi tutup dudaklarına götürdü. Keşke hissetseydim. Kaslarımı nasıl hareket ettireceğimi bilmeden veya onları hissetmeden elini tutmaya çalıştım. Belki de doğru yapmıştım. Elimi bırakmadı.

Hava karardı. Sonunda artık onu göremiyordum. Arabanın içi kapkaraydı, gözlerimin açık veya kapalı olması fark etmiyordu. Paniklemeye başladım. Alevler adeta geceyi duyularımın alındığı bir mahzene çevirmişti. Acı dışında bir şey hissedemiyordum; ne altımdaki koltuğu, ne bacaklarımı tutan Archie'yi ne başımı ne de elimi tutan Edythe'i. Sadece bu yanma hissiyle baş başaydım ve korkuyordum.

Ağzımdan nasıl bir ses çıktı bilemiyorum; sesim ya bağırmaaktan yok olmuştu veya yandığı için kullanılamıyordu. Hangi kulağım anlamıyordum ama bir kez daha Edythe'in sesini duydum.

"Ben buradayım Beau. Yalnız değilsin. Seni bırakmayacağım. Buradayım. Sesimi dinle. Burada, yanımdayım..."

Sesi beni sakinleştirdi, acı değil ama panik kayboldu. Nefes alışımı sakinleştirdim, bastırdım ki onu daha iyi duyabileyim. Artık bağırma gereği yoktu. Yanma hissi asla azalmıyor, artıyordu ama artık alışıyordum. Tek hissedebildiğim buydu ama tek düşünebildiğim bu değildi.

“Bunların hiçbirini senin için istemedim Beau,” diye devam etti Edythe. “Bunu yok etmek için her şeyimi verirdim. Çok hata yaptım. Senden uzak durmam lazımdı. Hem de ilk günden beri. Asla geri gelmemeliydim. Senin hayatını mahvettim. Elinden her şeyi aldım...” Yine ağlıyordu.

“Hayır,” demeye çalıştım ama ağzım o şekilde açıldı mı ondan bile emin değildim.

Archie yavaşça, “Sanırım yeterince ilerlediği için bunu hatırlar,” dedi.

“Umarım,” sesi yine çatlamıştı.

“Sadece zamanı daha verimli kullanabilirsin. Bilmediği o kadar çok şey var ki.”

“Haklısın. Haklısın.” İç çekti. “Nereden başlayacağım?”

Archie, “Susuzluktan başlayabilirsin,” diye önerdi. “Ben ilk uyandığımda en zor kısım buydu. Ve ondan çok şey bekliyor olacağız.”

Edythe yanıt verdiğinde adeta kelimeler ağzından tükürerek çıkıyordu. “Onu buna zorlamayacağım. Bunu o seçmedi. Kim olduğunu seçmeye hakkı vardı.”

“Ha,” dedi Archie. “Onu benden daha iyi tanıyorsun Edythe. Diğer şekilde onun için yeterli olmaz. Görmüyor musun? Ona bir şey olmayacak.”

Archie kafasının içinden ne geçiriyorsa onu dinliyor olmıyordu ki sessizleşti. Sessizliğin nedenini anlasam da bu beni yine ateşte yalnız bırakmıştı ve tekrar paniklemeye başladım.

“Buradayım Beau. Korkma.” Derin bir nefes aldı. “Ben konuşmaya devam edeceğim. Sana söylemem gereken çok şey var. İlki de bu geçtiğinde, yani sen... Yeni olduğunda, şu anda benim olduğum gibi olmayacaksın. En azından başında. Genç bir vampir olmanın beraberinde getirdiği şeyler var ve örneğin susuzluk bunların başında. Bir süre sürekli susuz olacaksın. Başka bir şey düşünemeyeceksin. Bir sene, belki de iki. Herkes için farklıdır. Ama bu geçtiğinde seni avlanmaya götüreceğim. Bunu görmek istemiştin, değil mi? Eleanor’u da getiririz, böylece ayı taklidini görürsün.” Bir kere güldü. Ama sesi hüzünlü, kırık çıkmıştı. “Eğer, bizim gibi yaşamaya karar verirsen bu zor olacak. Özellikle de ilk başlarda. Çok zor olabilir ve bunu anlıyorum. Hepimiz

anıyoruz. Eğer benim gibi yapmak istersen, sana yardım edebilirim. Gerçek canavar insanlar kim sana söyleyebilirim. Seçenekler var. Sen nasıl istersen. Eğer... Eğer benimle olmak istemiyorsan, bunu da anlarım Beau. Yemin ederim sen bana hayır derssen peşinden gelmem."

"Hayır," dedim iç çekerek. Bu sefer sesimi duyduğum için sanırım gerçekten de çıkmıştı.

"Şu anda başka karar vermene gerek yok. Bunun için daha çok zaman var. Sadece ne karar verirsen ver bunu destekleyeceğimi bilmelisin." Derin bir nefes daha aldı. "Sanırım seni gözlemin hakkında uyarmalıyım. Artık mavi olmayacaklar." Ardından ağlamaklı bir hıçkırık. "Ama bundan korkma. Uzun bir süre bu kadar parlak kalmayacaklar."

"Gerçi sanırım bu diğer şeylerin yanında çok önemsiz kalıyor... Şimdi daha önemli şeylere odaklanmam lazım. Daha zor şeylere; en kötü şeye. Ah, çok üzgünüm Beau. Anneni ve babanı bir daha göremeyeceksin. Bu emniyetli olmaz. Onları incitebilirsin... kendini tutamayabilirsin. Ve... Tabii bir de kurallar var. Ben, senin yaratıcın olarak bu kurallara uymak zorundayım. Eğer kontrolden çıkarsak ikimiz de sorumlu tutuluruz. Ah-" Nefesini tuttu. "O kadar çok bilmediği şey var ki Archie."

"Zamanımız var Edythe. Sen rahat ol. Ağırdan al."

Tekrar derin nefes aldığını duydum.

"Kurallar," dedi. "Binlerce şeyi içeren kurallar... vampirlerin gerçek olduğunu sır olarak saklamalıyız. Bu da yeni dönüşmüş vampirlerin kontrol altına alınması demek. Sana öğreteceğim - seni güvende tutacağım, söz veriyorum." Tekrar iç çekti. "Ve kimseye ne olduğunu söyleyemezsin. Ben bu kuralı çiğnedim. Bunun seni incitebileceğini, kimsenin öğreneceğini düşünmemiştim. Sadece sana yakın olmamın bile her şeyi mahvedeceğini bilmem lazımdı. Hayatını mahvedeceğini bilmem lazımdı. Sadece bu yolun mümkün olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum. Her şeyi yanlış yaptım."

"Edythe, bilgi vermek yerine kendini cezalandırıyorsun."

"Doğru, doğru." Derin bir nefes aldı. "Beau. Carine'in çalışma odasındaki resmi hatırlıyor musun? Sana anlattığım, sana-

tın akşam efendileri. Onların adı Volturi. Onlar, en kısa biçimde açıklamak gerekirse bizim dünyamızın polisi. Birazdan sana onlarla ilgili daha fazla detay vereceğim. O yüzden de Charlie veya annene nerede olduğunu söyleyemezsin. Onlarla bir daha konuşamazsın.” Sesi adeta birazdan çatlayacakmış gibi yükselmisti. “Bu yüzden en iyisi... Onların senin ölmüş olduğunu düşünmeleri. Çok üzgünüm. Onlara veda bile edemedin. Bu hiç de adil değildi.”

Uzun bir süre konuşmadı. Nefesi düzensizleşmişti.

Archie, “Neden Volturi’ye dönmüyorsun?” diye önerdi. “Duygularını işe karıştırma.”

“Haklısın,” dedi neredeyse fısıldayarak. “Tamamen başka bir dünya tarihi öğrenmeye hazır mısın Beau?”

Tüm gece hiç ara vermeden güneş doğana kadar konuştu ve güneş doğduktan sonra yüzünü tekrar görebildim. Bana anlattığı hikâyeler karanlık masallara benziyordu. Bu yeni dünyanın sınırlarının ne kadar geniş olduğunu anlamaya çalışıyordum ama gerçek büyüklüğünü anlayana kadar çok zaman geçeceğini biliyordum.

Carine’in yanında tabloda gördüğüm insanlardan bahsetti: Volturi. Miken çağında nasıl birleştiklerini ve bir milenyum boyunca vampir dünyasında düzen ve barışı korumaya çalıştıklarını anlattı. İlk başta altı tane olduklarını ama ihanet ve cinayetin sayılarını yarıya düşürdüğünü söyledi. Aro denilen biri, kız kardeşini -en yakın arkadaşının karısını- öldürmüştü. En iyi arkadaşı Marcus - Carine’in yanında duran adamdı. Aro’nun kendi karısı, tabloda oldukça gür koyu renk saçları olan Sulpicia ise tek şahitti. Aro’yu Marcus’a ve onun askerlerine teslim etmişti. Bundan sonra ne yapılması gerektiğini tartışmaları gerekmişti çünkü Aro’nun da Edythe gibi özel bir gücü vardı; hatta kendi gücünden bile daha üstün bir güç olduğunu söylemişti. Ve Volturi onu alt edebileceğinden emin olamamıştı. Ama Sulpicia bir genç kıza aramıştı - Mele, demişti Edythe, hem hizmetli hem hırsız; onun da kendine özel bir yeteneği vardı. Bir başka vampirin yeteneklerini kendine geçirebiliyordu. Ama bu yeteneği kendisi kullanamıyordu; sadece dokunduğu başka birine geçirebiliyordu.

O yüzden de Sulpicia, Mele'nin Aro'nun yeteneğini çalmasını sağlamış ve Marcus da Aro'yu öldürmüştü. Kocasının yeteneğini aldıktan sonra Sulpicia gruptaki üçüncü adamın da bu dümene dahil olduğunu anlamıştı. O da idam edilmişti ve karısı Athenodor, Sulpicia ve Marcus'a katılmış, onların askerlerini yönetmeye başlamıştı. Avrupa'ya dehşet saçan vampirleri yenmiş ardından da Mısır'ı köleye çevirenlerin çaresine bakmışlardı. Onlar başa gelince vampir dünyasının gizli ve güvende kalmasını sağlamışlardı.

Dinleyebildiğim kadar dinledim. Ama anlattıkları acıyı avutmuyordu; bu acıdan kaçış yoktu. Yine de vücudumu saran alevler dışında bir şey düşünmek iyi geliyordu.

Edythe tüm o haşlar, kutsal su ve aynalarla ilgili hikâyeleri Volturi'nin uydurduğunu söylemişti. Yüzyıllar geçtikçe vampirlerle ilgili tüm bilgiler ve hikâyeler mite dönüşmüştü. Ve şimdi de bu şekilde devam ediyorlardı. Vampirler gölgelerde kalmaya devam edecekti. Yoksa bunun çeşitli sonuçları olurdu.

Yani babamın evine gidip de babamın gözlerimi görmesine izin veremezdim. Edythe çok parlak olacaklarını söylemişti. Florida'ya gidip anneme sarılamaz veya ona ölmediğimi söylemezdim. Onu arayıp telesekreterine bıraktığım anlamsız mesajı da açıklayamazdım. Eğer haberlerde herhangi bir şey varsa veya işe doğaüstü bir şeylerin karıştığına dair söylentiler çıkarsa Volturi askerleri araştırmaya gelebilirdi.

Sessizce kaybolmam gerekecekti.

İçimdeki ateş bu söylediklerinden daha çok canımı yakıyordu ama kısa bir süre sonra bunların canımı daha çok acıtacağını biliyordum.

Edythe çok hızlı devam etti, Kanada'da onlar gibi yaşayan arkadaşlarından bahsetti. Üç sarışın Rus kardeş ve iki İspanyol vampir Cullen'ların yakın arkadaşıydı. Bana ikisinin de özel güçleri olduğunu söyledi: Kiril elektrikle bir şeyler yapabiliyordu ve Elena tanıştığı her vampirin yeteneğini anlayabiliyordu.

Diğer arkadaşlarını da anlattı; dünyanın her yerindeki arkadaşlarını. İrlanda'da, Brezilya'da ve Mısır'da. Çok fazla isim saydı. Yine Archie araya girdi ve ona konuları öncelik sırasına dizmesini söyledi.

Edythe bana hiç yaşlanmayacağımı söyledi. Her zaman, aynı onun olduğu gibi on yedi yaşında kalacaktım. Etrafımdaki dünyanın değişeceğini ve benim her şeyi hatırlayacağımı ve bir saniyesini bile unutmayacağımı anlattı.

Cullen'ların yaşayış şeklini anlattı; nasıl bir bulutlu kasabadan diğerine göç ettiklerini. Earnest etraftaki bir evi restore ediyordu, Archie ise harika getiri elde edecek biçimde varlıklarıyla yatırım yapıyordu. Birbirleriyle olan ilişkilerini açıklayacak bir hikâye uyduruyorlardı ve Jessamine de her biri için yeni isim ve yeni belgeler düzenliyordu. Carine yeni kimliğiyle hastanede çalışmaya başlıyor veya yeni bir alanı öğrenmek için okula gidiyordu. Eğer yeni mekân umut vaat edici ise, daha genç olan Cullen'lar orada daha uzun süre kalabilmek için olduklarından daha genç davranıyorlardı.

Yeni bir vampir olarak sürem dolduktan sonra, okula geri dönebilirdim. Ama eğitimin durmasına gerek yoktu. Önümde çok uzun bir zaman vardı ve okuduğum veya duyduğum her şeyi hatırlayacaktım.

Bir daha asla uyumayacaktım.

Yemekler bana tiksiniç gelecekti. Bir daha asla acıkmayacaktım, sadece susayacaktım.

Bir daha asla hasta olmayacaktım. Kendimi asla yorgun hissetmeyecektim.

Bir yarış arabasından daha hızlı koşabilecektim. Dünyadaki tüm canlılardan daha güçlü olacaktım.

Bir daha nefes almam gerekmeyecekti.

Görüşüm daha net olacaktı ve en ufak sesleri bile duyabilecektim.

Kalbim yarın veya ondan sonraki gün atmayı bırakacaktı ve bir daha asla atmayacaktı.

Bir vampir olacaktım.

Bu yanma hissinin tek iyi tarafı tüm bunların şu anda bana çok uzak gelmesiydi. Böylece bana anlattıklarını fazla bir duygu hissetmeden algılayabiliyordum. Duygular sonradan gelecekti.

Dışarısı tekrar karardığında yolculuğumuz bitmişti. Edythe beni adeta bir çocukmuşum gibi eve taşıdı ve büyük odada be-

nimle oturdu. Arka planda yüzü bir karardı bir aydınlandı. Onu arak daha net görebiliyordum ve sanırım bunun ışıkla bir alakası yoktu.

Gözlerim gözlerinden yansıyor ve yüzümün bir kömür öbeği yerine gerçek bir yüze benzemesi beni şaşırtmıştı; ama yine de yüzümden acı çektiğim belliydi. Ama hissettiğim gibi bir kül yığını değildim.

Zamanın geçmesi için bana hikâyeler anlattı ve diğerleri de ona yardım ettiler. Carine yanımda yere oturdu ve Jules'un ailesi hakkındaki inanılmaz hikâyeyi anlattı; onun büyük büyükanne-
sinin gerçekten bir kurt adam olduğunu söyledi. Jules'un dudak
büküşü her şey aslında tarihin bir parçasıymış. Carine onlara bir
insanı ısırmayacağına dair söz verdiğini söyledi. Aralarındaki an-
laşma böyleydi; Cullen'lar asla okyanusun batısına gitmeyecekti.

Jessamine tahminen şu anda hazır olduğumu düşündüğü için bana kendi hikâyesini anlattı. Ve anlatırken de duygularımın hâlâ alevlerin altında gömülü olduğuna sevindim. Onu dönüştüren adam hiçbir uyarı da bulunmadan onu kaçıncı o da ailesini kaybetmişti. Bir zamanlar ait olduğu ordudan; ölüm ve katliam dolu dünyadan ve kaçıncı bahsetti. Archie'nin sonunda onu bulmasına izin verdiğini anlattı.

Ernest kendini öldürmeden önce hayatının aslında nasıl bit-
tiğini; dengesiz, alkolik karısı ve kendini ruhundan bile daha çok
sevdiği kızını; nasıl bir akşam sarhoş bir tartışma sırasında karı-
sının kollarında kızıyla nasıl yamaçtan aşağı atladığını ve kendi-
sinin de arkalarından atlamak dışında bir çözüm bulamadığını
anlattı. Ardından da acıdan sonra hemşire üniforması giyen dün-
yanın en müthiş kadını görmüştü - henüz genç bir adamken,
daha mutlu bir yer ve zamandan hatırladığı kadını. Hiç yaşlan-
mamış olan hemşire.

Eleanor kendisine bir ayı saldırdıktan sonra bir melek gördü-
ğünü ama meleğin onu cennet yerine Carine'e götürdüğünü an-
lattı. Aslında bu oldukça mantıklıydı, cennet yerine cehenneme
geldiğini düşünmüştü ve sonra da cennete geçmişti.

Kızıl kafanın kurtulduğunu bana söyleyen de oydu. Char-
lie'nin evini aradıktan sonra bir daha ona yaklaşmayacağını söyle-

mişti. Forks'a geri döndüğümüzde o, Royal ve Jessamine adamın izini sürebildikleri kadar sürmüşlerdi; Salish Denizi'nde iz son bulmuştu ve geri çıktığına dair de bir iz bulamamışlardı. Adam büyük ihtimalle doğrudan Pasifik Okyanusu'nu yüzerek başka bir kıtaya gitmişti. Tahminen Joss'un kaybettiğini düşünmüş ve ortadan kaybolmanın daha mantıklı olduğuna karar kılmıştı.

Ardından Royal'ın sırası geldi. Kibir, dünyevi şeyler ve hırsla harcadığı ömrünü anlattı. Tam olarak bu adamın nasıl bir güce sahip olduğunu anlamamış olsa da, çok güçlü bir adamın tek kızına âşık olduğunu anlattı; onunla evlenerek hanedanın parçası olmayı planlamıştı. Güzeller güzeli kız babasını mutlu etmek için Royal'a âşık rolü yapmıştı ve düşman suç örgütüne dahil olan gerçek sevgilisi Royal'ı ölesiye döverken kahkahalarla izlemişti. Bana hiç alamadığı öcünü anlattı. Sözcüklerini seçerken pek dikkat etmiyordu. Ailesini kaybettiğinden ve bunların esas kaybettiği yanında hiçbir şey olmadığından bahsetti.

Edythe Eleanor'un adını fısıldayınca, homurdanıp gitmişti.

Sanırım Royal veya Eleanor benim yanımdayken Archie, Joss'un dans stüdyosunda çektiği videoyu izlemişti. İlk başlarda ne konuştuklarından emin değildim çünkü sadece Edythe yüksek sesle konuşuyordu ama sonunda anladım. Archie yanımda bilgisayarından araştırma yaparak onu insan hayatında kapalı tuttukları hastaneyi bulmaya çalışıyordu. Kasetle ilgili başka bir şeyden bahsetmediğine sevinmiştim; sadece geçmişini açmıştı. Kasetin geri kalanıyla ilgili bir şey söylemeye kalkarsa onu durdurabilmek için sesimi tekrar nasıl kullanabileceğimi hatırlamaya çalıştım. Archie'nin Edythe görmeden önce videoyu yok edecek kadar zeki olduğunu ümit ediyordum.

Alevler beni yakmaya devam ederken bu hikâyeler başka düşüncelere odaklanmamı, belki de hazırlanmamı sağladı ama dikatimin sadece sınırlı bir kısmını verebiliyordum çünkü bir yandan zihnim yangını yeni biçimlerde deneyimleyerek hafızama kazıyordu. Her yerimin, tenimin her bir milimetresinin bu kadar farklı olması çok garipti. Sanki her bir hücrem birbirinden bağımsız yanıyordu. Örneğin ciğerlerimdeki acıyla tabanlarımdaki acının, gözlerimin içindeki ile omurgamdan aşağıya inen acının farkını anlayabiliyordum. Hepsi birbirinden ayrı, farklı acılardı.

Kalbimin attığını duyabiliyordum; çok yüksek sesliydi. Adeta bir amfiye takılmıştı. Başka şeyleri de duyabiliyordum. Daha çok Edythe'in sesini duyuyordum ama arada diğerleri konuşsa da onları göremiyordum. Bir kere de müzik duydum ama nereden geldiğini bilmiyordum.

Sanırım birkaç yıldır kanepedeydim ve başım Edythe'in kucağındaydı. Işıklar çok parlaktı, o yüzden gece mi gündüz mü emin değildim. Ama Edythe'in gözleri hep altın rengiydi; sanırım yan-ğın bana zaman konusunda yalan söylüyordu.

Vücudumdaki her bir sinir ucunun o kadar farkındaydım ki en ufak değişikliği bile algılayabiliyordum.

İlk başta ayak parmaklarımda başladı. Onları hissedemiyordum. Galiba alevler sonunda kazanmıştı; ardından adeta benden parçalar koparıyordu. Edythe değiştiğimi, ölmediğimi söylemişti ama bu panik anında belki de yanıldığını düşündüm. Belki de bu vampirlik olayı ben de işe yaramayacaktı. Belki de tüm bu yanma hissi sadece yavaş bir ölüm biçimiydi. En kötüsünden.

Edythe tekrar aklımı oynattığını anlamış olmalıydı ki kulağıma mırıldanmaya başladı. Pozitif yanlara bakmaya çalışıyordum. Eğer bu beni öldürüyorsa en azından yakında bitecekti. Ve sonum geldiyse en azından hayatımın geri kalanı boyunca Edythe'in kollarında olacaktım.

Sonra ayak parmaklarımdan hâlâ orada olduğunu hissettim; sadece artık yanmıyorlardı. Sanki alevler ayaklarımdan tabanlarımdan da çekiliyorlardı. Sonunda ne olduğunu anladığıma sevindim çünkü ardından parmaklarımdan uçları geldi. Artık paniğe gerek yoktu; belki de umutlanabilirdim. Yangın beni terk ediyordu.

Ama terk etmek yerine aslında yer değiştiriyor gibiydi. Sanki uzuvlarımdan çekilip, gövdemden ortasından daha öncesinden de sıcak bir meşale yanıyordu.

Daha sıcak diye bir şey olduğuna inanamıyordum.

Kalbim şimdi daha da yüksek sesle atıyordu; hem de her zamankinden daha hızlı. Yangının merkezi kalbimdeydi. Ellerimdeki ve bileklerimdeki alevleri topluyor, onların acıları diniyor ama kalbimdeki acı ve ısı artıyordu.

Edythe, "Carine," diye bağırdı.

Carine odaya girdi ve bunun en müthiş yanı onu duymuş olmamdı. Edythe ve ailesi hareket ederken ses çıkartmıyorlardı. Ama şimdi eğer dinlersem Carine'in konuşurken birbirine değen dudaklarının sesini duyabiliyordum.

"Ah. Neredeyse bitti."

Rahatlamak istedim ama göğsümdeki ıstıraptan başka bir şey hissedemiyordum. Edythe'in yüzüne baktım. Şu ana kadar görüldüğünden çok daha güzeldi çünkü şu anda onu daha net ve iyi görebiliyordum. Ama bu güzelliğini çok da takdir edemiyordum. Çok fazla acı çekiyordum.

"Edythe?" dedim zar zor.

"İyi gidiyorsun Beau. Sonuna geldik. Üzgünüm biliyorum, ben de hatırlıyorum."

Alevler kalbimi daha da çok yakmaya başladı; dirsek ve dizlerimden çekiliyorlardı. Edythe'in de bunu yaşadığını ve böyle acı çektiğini düşündüm; bu da olaya farklı yaklaşmamı sağladı. O zaman Carine'i tanıımıyordu bile. Ona neler olduğunu bilmiyordu. Tüm bu süre boyunca sevdiği birinin kollarında yatmıyordu.

Alevler neredeyse göğsüm hariç vücudumun diğer yerlerini terk etmişti. Tek geriye kalan şey boğazımdı; ama bu farklı bir yanmaydı... Daha kuru... Daha rahatsız edici.

Başka ayak sesleri de duydum ve aralarındaki farkı söyleyebileceğime emindim. Kararlı, kendine güvenli ayak sesleri Eleanor'un kilerdi; emindim. Archie daha hızlı, daha ritmik hareket ediyordu. Earnest biraz daha yavaş, düşünceliydi. Jessamine kapıda durdu. Sanırım Royal'da arkasındaydı; nefesini duymuştum.

Ve sonra-

"Ahh!"

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı; helikopterin pervaneleri gibi çarpıyordu; neredeyse tek bir notaya basılı kalmış gibi bir ses çıkıyordu. Adeta kaburgalarımın arasında eziliyordu. Yangın, diğer yerlerden çekilerek bedenimin ortasından alevlendi, daha da acı verici şekilde yanmaya başladı. Beni sersemletmişti. Adeta alevler beni kalbimden tutmuş yukarıya çekiyor gibiydi.

Sanki içimde, hızla çarpan kalbimle azgın yangın arasında bir savaş çıkmıştı. Ve ikisi de savaşı kaybediyordu.

Alevler daha da sıkılaştı; adeta bir yumruk gibi toplandılar; dayanılmaz bir biçimde hiddetlenmişlerdi. Hiddetlenmeye karşı derinden, adeta boşluktan gelen bir gümbürtü vardı. kalbim iki kere tekledi; daha sonra son bir kez daha gümbürdedi.

Hiçbir ses yoktu. Benimki de dâhil hiçbir nefes yoktu.

Bir saniye sadece acının gittiğini algılayabildim. Boğazımdaki yangın sonrası kuruluk önemli değildi çünkü bedenimin diğer her bir parçası harika hissediyordu. Rahatlama beni sarhoş etmişti.

Merakla Edythe'e baktım. Sanki tüm hayatım boyunca takuğım göz bağını çıkartmıştım. Ah bu ne kadar güzel bir görünüydü!

"Beau?" dedi. Şimdi gerçekten de konsantre olabildiğimde sesinin güzelliği bana gerçekdışı geliyordu.

"Bu kafa karıştırıcı, biliyorum. Alışacaksınız."

Böyle bir sesi duymaya alışabilir miydim? Böyle bir yüzü görmeye?

"Edythe," dedim ve kendi sesimi duyunca irkildim. Bu ben miydim? Benim sesime benzemiyordu. Bu bir... İnsan sesine benzemiyordu.

Cesaretim kırıldığı için yanağına dokunmak için uzandım. Ve onun yanağına dokunma hissini hissettiğim anda elim yanağındaydı. Arası yoktu; ona dokunmayı düşünmek, elimi kaldırmak, elimin aradaki mesafeyi kapattığını görmek yoktu. Bir anda oradaydı.

"Nasıl?"

Elime doğru eğildi, elini elime koydu ve tuttu. Bu garipti çünkü bu dokunuşu tanıyordum; bunu yapması hoşuma gidiyordu; ona bu şekilde dokunamamdan hoşlanmasını, bunun onun için bir anlam ifade ettiğini izlemek beni mutlu ediyordu. Ama bir yandan da bu aynı şey değildi. Yüzü artık soğuk değildi. Eli elime değince bunun doğru olduğunu anlıyordum. Aramızda artık bir fark kalmamıştı.

Gözlerine daldım; daha sonra da orada yansıyan resme odaklandım.

"Ah..." Kazara boğazımdan hıçkırık benzeri bir ses çıktı ve

tüm bedenimin şaşırarak kilitlendiğini hissettim. Bu çok garipti; adeta şaşırdığım için bir anda heykel gibi kaskatı kesilmek çok doğaldı.

“Sorun ne Beau?” Bana doğru eğildi, dikkatini üzerime yoğunlaştı ama bu yansımanı bana yaklaştırmaktan başka bir işe yaramadı.

“Gözlerim?” dedim nefes alarak.

İç çekti ve burnunu büzüştürdü. “Yakında geçer,” diye söz verdi. “Altı ay boyunca her aynaya bakışında kendi kendimi kutmuştum.”

“Altı ay,” diye homurdandım. “Sonra seninki gibi altın rengi mi olacaklar?”

Başını çevirdi; kanepenin arkasından duran birine bakıyordu ama o kişiyi ben göremiyordum. Doğrulup bakmak istedim ama hareket etmeye korktum. Bedenim çok garipti.

“Bu senin diyetine bağlı Beau,” dedi Carine sakince. “Eğer bizim gibi avlanırsan gözlerin bu renge döner. Eğer öyle yapmazsan Lauren’inkilere benzer.”

Sonunda kalkmayı denemeye karar verdim.

Ve deminki gibi yine bir anda bunu yaptım. Sanki hiç hareket etmeden oturur konuma geçmişim. Edythe elimi tuttu.

Hepsi kanepenin arkasında durmuş, izliyorlardı. Tahminlerim yüzde yüz doğruydı. Carine en yakında duruyordu. Ardından Eleanor, Archie ve Earnest. Jessamine’in arkasında Royal, diğer kapının eşiğinde duruyorlardı.

Tekrar yüzlerine baktım ve şok geçirdim. Eğer zihnim bu kadar... dolu olmasaydı, ne diyeceğimi unutturdum. Ama hemen toparladım.

“Hayır, sizin yolunuzdan gitmek istiyorum,” dedim Carine’e. “Yapılacak doğru şey bu.”

Carine gülümsedi. Eğer nefes alabiliyor olsaydım bu gülümsemesi nefesimi keserdi.

“Keşke o kadar kolay olsaydı. Ama bu asil bir seçim. Hepimiz elimizden geldiğince yardımcı olacağız.”

Edythe koluma dokundu. “Şimdi avlanmamız lazım Beau. Boğazın daha az acır.”

Boğazımdan bahsedince o kuru yanma hissi bir anda zihnimi doldurdu. Yutkundum. Ama...

"Avlanmak mı?" diye sordu yeni sesim. "Ah, şey, ben daha önce hiç ava çıkmadım. Yani tüfeklerle falan olanlara da hiç gitmedim, o yüzden nasıl yaparım emin değilim... Yani nasıl avlanılır bir fikrim yok..."

Eleanor kısık sesle kıkırdadı.

Edythe gülümsedi. "Sana gösteririz. Çok çok kolay, çok doğal. Hem zaten beni avlanırken görmek istemiyor muydun?"

"Sadece ikimiz mi?" Emin olmak istedim.

Bir saniyeliğine kafası karışmış gibiydi ama ardından yüzü normaldi. "Tabii ki. Nasıl istersen. Hadi gel Beau."

Ve bir anda hâlâ elimi tutarken ayağa fırlamıştı. Ben de ardından. Hareket etmek inanılmaz kolaydı. Bundan daha önce neden korktuğumdan emin değildim. Bedenim, ne yapmasını istersem onu yapıyordu.

Birden, dışarısı karanlık olduğu için cam yerine aynaya benzeyen arka duvarın önünde hızla hareket eden iki insan figürü gördüm ve donup kaldım. Esas garip olan ben durduğumda o kadar ani hareket etmişim ki hâlâ elimi tutan Edythe ilerlemeye devam etmişti. Beni hâlâ çekmesine rağmen ben bir adım ilerlemedim. Elini sıkmış ve onu geri çekmişim. Sanki hiç çaba harcamadan.

Ama tüm bu olanları beynimin sadece bir parçasıyla algılayabiliyordum çünkü aslında kendi yansıma bakıyordum.

Edythe'in dışbükey gözlerindeki yansımada yüzümü görmüştüm. Aslında sadece gözlerimi görmüştüm; mükemmeldiler, kırmızı parlıyorlardı ve tüm dikkatimi buraya vermiştim. Şimdi ise tüm yüzümü, boynumu ve kollarımı görüyordum.

Eğer biri benim insan olan bedenimin taslağını çıkartsaydı, şu andaki bedenim ona sığardı. Aynı hacmi kaplıyordum ama tüm açılar biraz farklıydı. Daha keskin, daha belirgin. Adeta biri benim buzdan heykelimi yapmıştı ve köşelerini keskin bırakmıştı.

Gözlerimin rengine bakmak kolay değildi ama nedense şekilleri farklı görünüyordu. Hayal meyal, çamurlu sulara gördüğüm bir şeyi hatırlar gibi gözlerimin nasıl göründüğünü hatırladım. Kararsız. Asla kim olduğumdan emin değil gibiydim.

Sonra, Edythe'ten sonra, hâlâ iyi hatırlamasam da, denemek bile acı verse de bir anda kararlı bakmaya başlamışlardı.

Hatta bu gözler kararlıdan da bir adım ötedeydi; yabaniydiler. Eğer kendimle karanlık bir ara sokakta karşılaşısam kendimden korkardım. Sanırım esas olay da buydu. İnsanların şu anda ben-den korkması gerekiyordu.

Üzerimde hâlâ kanlı kotum vardı ama tanımadığım açık mavi bir tişört giyiyordum. Bunun nasıl olduğunu hatırlamıyordum ama vampir veya insan, kimse kusmuklu bir tişört giymek istemezdi.

"Vay be," dedim. Yansımamızda Edythe'in gözlerine baktım.

Bu da garipti. Çünkü aynaya bakan... Edythe'in yanındaki Beau... oraya aitti. Daha önce olduğu gibi, insanlar bana acıdığını düşünürlerken olduğu gibi değil.

"Bu çok fazla," dedi.

Derin bir nefes alıp başımla onayladım. "Evet."

Tekrar elimi çektim, bu sefer arkasından gittim. Dördüncü saniyeden önce çoktan cam kapıyı geride bırakmış, arka bahçeye çıkmıştık.

Ne ay ne yıldız vardı; bulutlar çok yoğundu. Cam duvarlardan yansıyan ışık huzmesinden uzaklaştıktan sonra zifiri karanlık olması gerekiyordu oysa ben her şeyi görüyordum.

"Vay be," dedim tekrar. "Bu harika!"

Edythe tepkime şaşırmış gibi baktı. Dünyayı ilk kez vampir olarak görmenin nasıl bir şey olduğunu tahminen unutmuştu. Artık hiçbir şeyi unutmayacağımı söylemişti oysaki.

"Ormanın içinde biraz fazla ileri gitmemiz lazım," dedi. "Ne olur ne olmaz diye."

Bana avlanmakla ilgili söylediklerini biraz hatırlıyordum. "Anladım. İnsanlar olmasın diye. Tamamdır."

Yine yüzünde o şaşkınlık ifadesi belirdi ama hemen yok oldu.

"Beni takip et."

Bahçede o kadar hızlı hareket etti ki eski gözlerim olsa onu göremezdim. Sonra nehrin kenarında bir anda havada sıçradı, nehri aştı ve ilerideki ağaçların arasında kayboldu.

"Gerçekten mi?" diye bağırdım arkasından.

Güldüğünü duydum. “Söz veriyorum, bu kolay.”

Harika.

İç çekip koşmaya başladım.

Koşmak hiçbir zaman benim en güçlü yanımla olmamıştı. Düz bir yolda sorun yoktu; tabii eğer tüm dikkatimi verip gözlerimi ayaklarımdan ayırmazsam. Yok, aslında cidden yine de kendi ayaklarıma takılıp düşebiliyordum.

Bu çok farklıydı. Uçuyordum, çimenlerin üzerinde daha önce hareket ettiğimden çok daha hızlı hareket ediyordum ve nasıl oluyorsa ayaklarımla nereye basmaları gerektiğini biliyorlardı. Neredeyse tüm kaslarımı görebiliyordum; aradaki bağlantıların nasıl işlediğini çözüyordum; onları tam istediğim gibi kullanabiliyordum. Nehrin kenarına gelince durmadım. Edythe’in ayağına koyduğu kayayı kullanarak kendimi ileri ittim ve gerçekten de uçtum. Havada ilerlerken nehir arkamda kaldı. Onun indiği yeri de geçtim ve ormana düştüm.

Bir anda nasıl yere ineceğimi düşünmediğimi fark edip panikledim ama sonra nasıl olduysa ellerim hemen kalın bir dalı yakaladı ve yere öyle bir açıyla düştüm ki neredeyse hiç ses çıkartmadım.

“Tanrı aşkına,” dedim olanlara inanamayarak.

Edythe’in ağaçların arasından koştuğunu duydum ve ilerleyişi adeta kendi nefes alıp vermem kadar tanıdıkta. Onun adımlarıyla başkasınıninkileri kolaylıkla ayırt edebileceğimi biliyordum.

Onu görür görmez, “Bunu tekrar yapmalıyız,” dedim.

Benden birkaç adım ötede durdu ve yüzünde çok iyi bildiğim o bıkkın ifade olduğunu gördüm.

Güldüm. “Ne bilmek istiyorsun? Sana ne düşündüğümü söylerim.”

Kaşlarını çattı. “Anlamıyorum. Sen... Sen iyi bir ruh halindedin.”

“Şey. Bu yanlış mı?”

“İnanılmaz aç değil misin?”

Tekrar boğazımdaki alevlerin arasından yutkundum. Az önce içinden çıktığım yangın kadar kötü değildi. Açlığın getirdiği kuruluk, yanma hâlâ oradaydı ama sadece odaklanırsam kötüleş-

yordu ve etrafta dikkatimi çeken, odaklanabileceğim çok fazla şey vardı. "Evet, ama sadece düşünürsem."

Edythe omuzlarını silkti. "İlk önce bunu yapmak istersen, o da olur."

Ona baktım. Sanırım burada anlamadığım bir şey vardı. "Bunu yapmak? Neyi yapmak?"

Bir an bana gözlerini dikti; şüpheli bakıyordu. Sonra aniden kollarını havaya fırlattı. "Biliyorsun, aklın benimki gibi çalışınca onu duyabileceğimi düşünmüştüm ama sanırım bu asla olmayacak."

"Üzgünüm."

Güldü ama sesinde biraz hüzün vardı. "Gerçekten mi Beau?"

"Lütfen bana neden bahsettiğini söyler misin?"

"Bizim yalnız kalmamızı istedin," dedi; adeta bu her şey açıklıyormuş gibi.

"Şey, evet."

"Çünkü bana söylemek istediğin şeyler vardı." Tekrar omuzlarını dikleştirdi, kötü bir şey söylememi bekliyor gibiydi.

"Şey. Tamam. Belki de söylenmesi gereken şeyler vardır. Evet, önemli bir şey var ama şu an onu düşünmüyordum." Aramızdaki yanlış anlaşılma her neyse bunun onun canını ne kadar sıktığını görünce ona tamamen dürüst davranmaya karar verdim. "Seninle yalnız kalmak istedim çünkü... Şey, kaba görünmek istemedim ve ayrıca bu avlanma işini Eleanor'un önünde yapmak istemedim," diye itiraf ettim. "Bir şeyleri batırma ihtimalimin çok fazla olduğunu biliyordum ve henüz Eleanor'u o kadar iyi tanımıyorum ve böyle bir şeyi gülünç bulacağına emindim."

Gözleri büyüdü. "Eleanor'un seninle dalga geçeceğinden mi korktun? Tek olay bu muydu?"

"Edythe, şimdi senin sıran. Neden olduğunu düşünmüştün ki?"

Bir an düşündü. "Ben beyefendi gibi davranıyorsun zannettim. Ailemin gözü önünde bana bağırarak yerine yalnızken bağırmaı tercih ettiğini düşündüm."

Yine dondum kaldım. Acaba her şaşırdığımda tepkim böyle mi olacaktı? Çözülmem için bir iki saniye geçmesi gerekti.

“Sana bağırmak mı?” diye tekrarladım. “Edythe, ah! Arabada söylediklerinden bahsediyorsun, değil mi? Bunun için üzgünüm, ben-”

“Üzgün müsün? Beau Swan, sen ne için özür diliyorsun ki?” Kızgın görünüyordu. Kızgın ve çok güzel. Neden bu kadar sinirlendiğini anlıyordum. Omuz silktim. “Sana o zaman söylemek istiyordum ama söyleyemedim. Yani, konsantre olamadım-”

“Tabii ki konsantre ola-”

“Edythe!” Aramızdaki mesafeyi inanılmaz hızlı adımlarla kapattım ve ellerimi omzuna koydum. “Beni sürekli bölersen asla ne düşündüğümü bilemeyeceksin.”

Kendini kontrol etmeyi deneyince yüzündeki kızgınlık yavaşça kayboldu.

“Tamam,” dedim. “Arabada sana özür dilemene bir gerek olmadığını söylemek istedim. Bu kadar üzgün olduğun için kendini çok kötü hissettim. Bu senin hatan değil-”

Bir şey söylemek üzereydi ama parmağımı dudaklarına koyup onu susturdum.

“Ve çok da kötü değildi,” diye devam ettim. “Şey, tamam, başım hâlâ dönüyor ve düşünmem gereken milyonlarca şey olduğunun farkındayım ve elbette üzgünüm, ama aslında iyiyim Edythe. Ben seninleyken hep iyiyim.”

Uzun bir süre bana baktı. Yavaşça elini kaldırıp parmağımı dudaklarından çekti. Onu durdurmadım.

“Sana yaptığım şey yüzünden bana kızgın değil misin?” diye sordu sessizce.

“Edythe, sen benim hayatımı kurtardın! Yine. Neden buna kızayım ki? Kurtarma şeklin yüzünden mi? Başka ne yapabilirdin ki?”

Duyulur bir biçimde soludu; yine sinirlenmiş gibiydi. “Sen nasıl...? Beau, tüm bunların benim suçum olduğunu görmen lazım. Senin hayatını kurtarmadım. Tam tersine, onu ellerinden aldım. Charlie... Renee-”

Tekrar parmağımı dudaklarına koydum ve derin bir nefes aldım. “Biliyorum, bu zor. Ve uzun bir süre daha zor olacak. Belki sonsuza kadar, değil mi? Ama bunun suçunu sana neden yükle-

yeyim ki? Beni... öldüren Joss'tu. Sense beni hayata geri getir-
din."

Elimi itti. "Eğer seni bu dünyaya dahil etmeseydim-"

Kahkahayı patlatınca o da bana adeta delirmişim gibi baktı.
"Edythe, eğer beni dünyana katmasaydın, Charlie ve Renee beni
üç ay önce kaybedeceklerdi."

Gözlerini dikmiş bakıyordu, kaşlarını çatmıştı. Bunları kabul
etmediği belliydi.

"Sana Port Angeles'ta hayatımı kurtardığını söylemiştim,
hatırladın mı? Üstelik bu ikinci, belki de üçüncü seferdi." Bu
doğruydı. Ama hafızamdan kelimeleri geri çağırmak görüntüleri
çağırmaktan daha kolaydı. Böyle olduğunu biliyordum. "Sen ka-
dere karıştın çünkü benim sıram çoktan gelmişti. Şey... Eğer öl-
mem gerekiyorsa Edythe, sanırım bu en muhteşem ölüm şekli."

Yine uzun bir dakika geçti. Bana bakıyordu. Sonra başını iki
yana sallayıp, "Beau, sen harikasin," dedi.

"Sanırım şu anda öyleyim."

"Hep öyleydin."

Bir şey demedim ama zaten yüzümden ne düşündüğüm oku-
nuyordu. Veya o bu işte çok iyiydi. Yüz ifadelerimi beni anlamak
için uzun bir süre incelediğinden artık iyi kavırıyordu ve anında
ona söylemediğim bir şey olduğunu sezdi.

"Sorun ne Beau?"

"Sadece Joss'un söylediği şey." Yüzümü buruşturdum. Eski
hafızama dair şeyleri hatırlamak biraz zor olsa da dans stüdyosu
en yakın zamanda olan, en canlı olan hatıraydı.

Edythe çenesini sıktı. "Pek çok şey söyledi," diye tısladı.

"Şey." Bir anda bir şeye yumruk atasım geldi ama bunu yap-
mak için Edythe'i bırakmak istemiyordum. "Kaseti görmüşsün."

Bir anda yüzü bembeyaz oldu. Hem hiddetlenmişti hem de
aynı zamanda acı çekiyordu. "Evet, kaseti gördüm."

"Ne zaman? Duymadım-"

"Kulaklık."

"Keşke izlemeseydin."

Başını iki yana salladı. "İzlemem gerekiyordu. Ama şimdi
unut bunu. Hangi yalanından bahsediyordun?" diye sordu bas-
tıra bastıra.

Konuşabilmem için bir dakika geçmesi gerekti. "Benim vampir olmamı istemiyordun."

"Hayır, kesinlikle istemiyordum."

"O zaman yalan söylemiyordun. Ve çok üzülmüştün... Charlie ve annem için kendini ne kadar kötü hissettiğini biliyorum ama sanırım beni uzun süre yanında tutmayı düşünmediğin için de şeyi planlamadın-" Ağzı o kadar hızlı açıldı ki bu sefer tüm elimi ağzına koydum. "Çünkü durum buysa endişe etmene gerek yok. Bir süre sonra gitmemi istersen giderim. Bana nasıl davranmam gerektiğini gösterirsin ve ikimizin de başı belaya girmez. Benimle sonsuza dek uğraşmanı beklemiyorum. Bu benim olmadığı kadar senin de seçimin değildi. Bunu bilmeni istiyorum."

Elimi ağzından çekmemi bekledi. Yavaşça çektim. Ağzından çıkacakları duymak isteyip istemediğimden emin değildim.

Hafifçe inledi ve bana dişlerini gösterdi. Ama bu bir gülümseme değildi.

"Seni ısırmadığım için şanslısın. Bir daha elini tamam salakça ve aşağılayıcı bir şey söylemek için ağzıma koyarsan ısıracağım."

"Üzgünüm."

Gözlerini kapattı. Bir anda kollarını belime doladı ve ben de ona sarıldım. Bana bakabilmek için başını kaldırdı.

"Şimdi beni çok dikkatle dinlemeni istiyorum, Beau. Sen benimle olduğun, seni yanımda tutabildiğim için, kendimi hayatımda sahip olduğum tüm bencilce arzularım yanıtlanmış gibi hissediyorum. Ama bunun bedeli de tüm bunları senin elinden almamdı. Tüm hayatını. Kendime kızgınlım. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Ve gerçekten de o iz sürücüyü hayata geri döndürüp onu tekrar tekrar kendi ellerimle öldürmeyi isterdim..."

"Senin vampir olmanı istememe nedenim seni yeterince değerli bulmamam değildi, senin fazla özel olman ve daha fazlasını hak etmendi. Hepimizin elinden alınan şeye sahip olmanı istedim: bir insan hayatına. Ama şunu bilmen gerek, bunun için bir bedel ödemen gerekmeseydi, bu akşam hayatımın en güzel akşamı olurdu. Yüz yıldır sonsuzluğun yüzüne bakıyorum ve ilk defa bana güzel görünüyor. Senin yüzünden."

"O yüzden seni istemediğimi asla düşünme. Seni hep iste-

dim. Seni hak etmiyorum ama seni hep seveceğim. Bu konuda anlaştık mı?”

Tamamen içten olduğu belliydi. Her kelimesinin altında gerçekler yatıyordu.

Yeni yüzüme kocaman bir sırıtma yerleşti. “O zaman sorun yok.”

O da bana gülümsedi. “Sanırım.”

“Söylemek istediğim şey buydu, seni seviyorum. Hep seveceğim. En baştan beri bunu biliyorum. O yüzden şimdiki durumda sanırım her şeyi halledebiliriz.”

Bir süre elini yüzünde tuttum ve eğilip onu öptü. Diğer her şey gibi bu da artık kolaydı. Endişe edilecek bir şey yoktu. Çekilecek bir şey de.

İlk defa kalbimin adeta davul solosu yapar gibi çarpmaması da enteresandı; damarlarımdaki kan akışı hızlanmıyordu. Ama içimde elektrik gibi bir şey dolanıyordu; bedenimdeki her bir sinir hayattaydı. Hatta hayattan da öte, adeta hücrelerim keyiflenmişti. Ona bu şekilde sarılıp dursam önümüzdeki yüz yıl boyunca başka bir şey istemezdim.

Bir anda benden uzaklaştı ve kahkahalara boğuldu. Bu sefer kahkahası neşeliydi. Şarkı söylüyor gibiydi.

“Bunu nasıl becerebiliyorsun?” diye sordu kahkahalarımın arasında. “Sen yeni doğmuş bir vampirsin ve burada benimle sakince geleceği tartışıyor, öpüşüyor ve gülümsüyorsun. Oysa senin sadece ve sadece susamış olman lazım. Başka bir şey istememen.”

“Ben çok başkayım,” dedim. “Ama şimdi sen söyleyince fark ettim. Oldukça susadım.”

Parmak uçlarına kalkıp beni sertçe öptü. “Seni seviyorum. Haydi, gidip avlanalım.”

Aslında karanlık olmayan karanlığın içine doğru koştuk ve ben korkmadım. Biliyordum bu diğer her şey gibi kolay olacaktı.

SONUÇ: ÖNEMLİ GÜN

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Burada olmam lazım."

"Eğer dayanmayacak gibi olursan söyle."

Başım la onayladım.

Uzun bir çam ağacının dallarının üstünde kalın bir dalın üstünde yan yana oturuyorduk. Kolumu beline dolamıştım, o da iki koluyla bana sarılmıştı. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Endişeliydi.

Ağacın dalı rüzgârda hafifçe sallandı.

İki mil kadar ötede gündüz olmasına rağmen farlarını açmış bir dizi araba Calawah Yolu'na park etmekteydi. Biz güneydoğu tarafındaydık ve rüzgârın estiği yönün tersine oturmuştuk böylece insanlardan uzaktaydık. Edythe'in insanların aklından ne geçtiğini okuyamayacağı kadar uzaktık ama sorun yoktu. Zaten ben de çoğunu tahmin edebilirdim.

İlk araba cenaze arabasıydı. Onun hemen arkasında da tanıdık bir cip vardı; annem yan koltuktaydı, Phil ise sürücü koltuğundaydı. Bundan sonraki arabaların içindeki neredeyse herkesi tanımıştım.

Cenaze arabası fazla büyüktü. Yanmış kamyonetimde buldukları beden için aslında pek de bir tabuta ihtiyaç yoktu. Annemlere danışabilmiş olsaydım onlara tabuta para ödememelelerini söyledim ama sanırım bir mezarım olması onların hoşuna gidiyordu... ziyaret edebilecekleri bir mezar.

Beni nereye gömeceklerini, daha doğrusu ben olduğunu dü-

şündükleri bedeni gömecekleri yeri görmüştüm. Çukur dün kazılmıştı; anneannem ve dedemin yanına gömülecektim. İkisi de ben çok küçükken öldüklerinden ikisini de tanıımıyordum. Umarım onlar da yanlarında bir yabancının yatmasını çok sorun etmeyeceklerdi.

Bu çocuğun adını bilmiyordum. Archie ve Eleanor'un benim ölümümü nasıl kurguladıklarından emin değildim. Büyük ihtimalle yeni gömülmüş, benim ebatlarımda biri son seyahatini yapıyordu. Kimliğin tespit edilmesi için gerekli her şey -dişler, parmak izleri, vs.- yok olmuştu. Bu çocuk için kendimi kötü hissettim ama belki o çok da umursamıyordu. Kamyonetim Nevada'da bir vadiye doğru sapıp, düşüp yanarken bir şey hissetmemişti. Ailesi zaten onun yasını tutmuştu. Çocuğun üstünde ismi olan bir mezar taşı vardı. Tıpkı şu anda benim de olduğum gibi.

Charlie ve annem tabutu taşıyanların arasındaydı. Bu mesafeden bile Charlie'nin en az yirmi sene yaşlandığını ve annemin adeta uyurgezer gibi yürüdüğünü anlayabiliyordum. Eğer tutacağı bir tabut olmasa mezarlığın çimleri üzerinde zor ilerlerdi. Giydiği siyah elbiseyi tanımıştım; resmi bir davet için almış ama kendisini olduğundan daha büyük gösterdiği için partiye kırmızı bir elbiseyle gitmişti. Charlie daha önce görmediğim bir takım giymişti. Ama tahminen bu yeni değil, eskiydi. Düğmeleri iliklecek gibi durmuyordu ve giydiği kravat çok genişti. Phil de yardım ediyordu; Allen ve babası, Peder Weber de oradaydı. Jeremy, Allen'ın arkasındaydı. Bonnie Black bile Jules sandalyesini iterken piring saplardan birini tutuyordu.

Kalabalığın içinde okuldan tanıdığım çoğu insanı gördüm. Çoğu siyah giyinmişti ve birbirlerine tutunmuş ağlıyorlardı. Bu beni biraz şaşırttı çünkü neredeyse hiçbirini çok iyi tanıımıyordum. Sanırım on yedi yaşında birinin ölmesi genel olarak üzücü olduğu için ağlıyorlardı. Kendi faniliklerini hatırlamış olabilirlerdi.

Okuldakilerden bir grup göze batıyordu: Carine, Earnest, Archie, Jessamine, Royal ve Eleanor, hepsi açık gri giyinmişti. Diğerlerine kıyasla çok daha dik ayaktaydılar ve uzaktan tenleri çok farklı görünüyordu... En azından bir vampirin gözlerine.

Her şey çok uzun sürüyordu. Tabutu indirmek, daha sonra pederin konuşma yapması -vaiz miydi?- ardından anne ve babamın mezarına çiçekler atması; herkesin garip bir biçimde ailemin etrafında toplanarak konuşmayı beklemeleri. Keşke annemin gitmesine izin verselerdi. Phil'in arkasında adeta çökmüş gibi duruyordu ve oturması gerekiyordu. Charlie biraz daha iyi görünüyordu ama çok da fazla değil; o da kırılğan görünüyordu. Jules, Bonnie'nin sandalyesini Charlie'nin arkasına yanaştırdı. Bonnie de ileri uzanıp Charlie'nin elini tuttu. Sanırım bu biraz yardımcı olmuştu. Bu konumda Jules'un yüzünü tamamen görebiliyordum ama keşke görmeseydim.

Carine ve Cullen'ların geri kalanı sıranın sonundaydı. Yavaşça öne ilerlerken etrafı izliyorlardı. Annemle hiç tanışmadıkları için daha kısa kestiler. Archie annemin oturması için bir sandalye getirdi; Phil de ona teşekkür etti. Archie'nin annemin yere düşeceğini görüp görmediğini merak ettim.

Carine, Charlie'yle biraz zaman geçirdi. Sanırım Edythe'in neden gelmediğini; gelemeyecek kadar kederli olduğunu açıklıyordu. Bu sırf bugün benim yanımda olması için bir mazeret değildi. Önümüzdeki sene için de hazırlıktı. Edythe o kadar çökmüş olacaktı ki Earnest onun eğitime evden devam etmesine karar verecekti.

Charlie, Carine'le konuşurken Bonnie ve Jules'un yanlarından ayrıldığını gördüm. Bonnie, Cullen'lara kötü bir bakış fırlatıp bir anda benim olduğum yere baktı.

Elbette bizi göremiyordu. Etrafıma bakıp neye baktığını anlamaya çalıştım. Eleanor'un bize baktığını gördüm; bizi görmekte gecikmedi ve gülümsememek için kendini zor tuttu. Eleanor hiçbir şeyi ciddiye almıyordu. Bonnie, Eleanor'un nereye baktığını merak etmişti tahminen.

Bonnie birkaç saniye sonra kafasını çevirdi. Jules'a bir şeyler dedi ve arabalarına ilerlemeye devam ettiler.

Cullen'lar da Black'lerden sonra gitti. Sıra gittikçe küçüldü ve sonunda annemler özgür kaldılar. Phil annemi hemen uzaklaştırdı, peder onları bıraktı. Charlie, mezarlık çalışanları mezarı toprakla doldururken bekledi. Onları izlemedi. Annemin oturduğu sandalyeye oturup kuzeye doğru baktı.

Yüzümün, içimdeki kederi dışarı vuracak bir ifadeye büründüğünü fark ettim. Gözlerim çok kuruydu; bu rahatsız edici hissi geçirmek için gözlerimi kırpıştırdım. Bir sonraki nefes alışımda hava boğazımdan tırmalanırcasına geçti, boğuluyormuşum gibi.

Edythe'in kolları belimi daha sıkı sardı ve yüzümü saçına gömdüm.

"Üzgünüm Beau. Başına bunların gelmesini hiç istememiş-tim."

Sadece başımı salladım.

Bir süre daha öyle oturduk.

Charlie'nin arabasına binip uzaklaşmasını izledikten sonra beni dürttü.

"Eve gitmek ister misin?" diye sordu.

"Belki birazdan."

"Tamamdır."

Çoğu boş olan mezarlığa bir süre daha baktık. Hava kararı-yordu. Birkaç çalışan sandalyeleri ve çöpleri temizliyordu. Bir tanesi, Phoenix'te okuldaki ilk senemde çekilmiş fotoğrafımı aldı. Bu fotoğrafı hiç sevmemiştim. O kararsız gözler ve yarım gülümsemeli çocuğu tanımakta zorlanıyordum. O olduğumu hatırlamak zordu. Başlarda Edythe'e nasıl göründüğümü düşün-meyordum bile.

Ağır ağır, "Bunların başıma gelmesini hiç istemedin," dedim. "Peki işlerin nasıl gitmesini isterdin? Nasıl olacaktı? Tabii seni her zaman seveceğim gerçeğini de unutma."

İç çekti. "En iyi ihtimalle mi? Sanırım ben sen insanken de birlikte olabilecek kadar güçleneceğimi ümit ediyordum. Böylece... Bir gün sadece kız ve erkek arkadaştan fazlası olabilirdik. Birlikte yaşlanamayacaktık ama sen yaşlanırken ben seninle ol-maya devam edecektim. Hayatının sonuna kadar seninle olacaktım." Bir an duraksadı. "Ama sonra, hayatının sonuna geldiğinde, sensiz geride kalmak istemeyecektim ve senin arkandan gelme-nin bir yolunu bulacaktım."

Kahkahayı patlattığımda ırkıldı. Çok yüksek sesle gülmedim ama yine de bunun kendimi iyi hissetmemi sağladığına şaşırdım.

"Bu gerçekten de çok ama çok kötü bir fikir," dedim. "Hayal

edebiliyor musun? İnsanlar baban olduğumu düşündüğünde. Hata deden? Büyük ihtimalle hapse tıklırdım."

Çekimserce gülümsedi. "Bu benim çok da umurumda olmazdı. Biri seni hapse tıkarsa gelip seni çıkartırdım."

"Peki ama benimle evlenir miydin?" diye sordum. "Gerçekten de?"

Şimdi gülümsemesi daha da büyü müştü. "Hâlâ evleneceğim. Archie bunu gördü."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Vay be... benim... gururum okşandı. Gerçekten de benimle evlenir miydin, Edythe?"

"Bu bir teklif mi?"

Bir anlık düşündüm. "Tabii. Elbette. Evlenir misin?"

Kollarını havaya savurdu. "Tabii ki evlenirim. Sen ne zaman istersen."

"Ah," dedim. Ona sarıldım ve başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Sanırım diğer versiyonu tercih ederdim."

Bana bakmak için geri çekildi ve yüzü yine asılmıştı, mutsuzdu. "Diğer tüm yollar da buraya çıkardı."

"Ama daha iyi bir... Elveda olabilirdi." Charlie'ye söylediğim son sözleri düşünmek bile istemiyordum ama sürekli aklımdaydılar. Sanırım bu en büyük pişmanlığımıydı. Neyse ki hatıralarım çok keskin değildi ve umarım zamanla daha da solacaklardı. "Peki ya evlenseydik? Bilirsin işte, birlikte mezun olsaydık, birkaç sene üniversiteye gitseydik, ardından da herkesi davet ettiğimiz kocaman bir düğün yapıp, çok dokunaklı sözler söyleseydik, herkese onları ne kadar sevdiğimizi anlatsaydık. Sonra tekrar başka bir yere gitseydik, başka bir okula..."

İç çekti. "Bu kulağa güzel geliyor ama o zaman sonuçta iki cenaze olurdu."

"Belki. Belki bu sene çok çalışırsak ve ben olgun bir vampir olup her şeyi kontrol altında tutabilirsem, onları tekrardan görürüm."

"Tabiiiii," dedi gözlerini devirerek. "Ve bundan sonraki tek endişemiz yaşlanmamız... Volturi'yi kızdırmamız olurdu. Eminim bunun sonu harika biterdi."

"Tamam, tamam. Haklısın. Başka bir versiyon yok."

“Üzgünüm,” dedi tekrar kısık bir sesle.

“Her ne olursa olsun Edythe. Eğer ben gidip o iz sürücüyle karşılaşsaydım,” bana hırladı ama ben devam ettim, “bu sadece olacakları geciktirirdi. Yine sonumuz burada biterdi. Benim seçtiğim hayat sensin.”

Önce ağır ağır gülümsedi ardından da sırtıtmaya başladı; yine gamzeleri ortaya çıkmıştı. “Seni bulana kadar hayatımın bir amacı yok gibiydi. Beklediğim senmişsin.”

Yüzünü ellerimin arasına alıp altımızdaki dal ileri geri sallanırken onu öptüm. Böyle bir hayatı hayal bile edemezdim. Ödediğim bedel çok ağırdı ama düşünecek çok vaktim olsaydı da kararım aynı olurdu.

İkimiz de telefonunun titrediğini fark ettik.

Büyük ihtimalle Eleanor’dur. Dönüş yolunda yolumuzu mu kaybettiğimizle ilgili dalga geçmek için arıyordu ama Edythe telefonu, “Carine?” diyerek açtı.

Sadece bir saniyeliğine dinledi ve gözleri kocaman açıldı. Diğer taraftan Carine’in sesinin çok tiz çıktığını duyabiliyordum. Edythe elinde telefonu, dalı itti.

Yere düşerken, “Geliyorum,” dedi ve birkaç dala tutunarak düşüşünü yavaşlattı. Ben de ardından fırladım. Ben yere indiğimde o çoktan koşmaya başlamıştı ve ona yetişmem için de yavaşlamadı.

Çok ciddi bir şey olmalıydı.

Yeni olduğum için sahip olduğum tüm ilave gücü kullanarak koştum. Eve giden en kısa yolda depar atarken onu gözümün önünde tutabiliyordum. Adımlarım onunkiler kadar uzundu ama ben onun peşinden koşarken o adeta bir yıldırım kovalıyordu.

Beni ancak eve yaklaştığımızda bekledi.

“Dikkatli ol,” diyerek uyardı. “Misafirlerimiz var.”

Ve yine koşmaya başladım. Ona yetişmek için bu sefer kendimi daha da zorladım. Bu misafirlerin çok olumlu bir şey olmadığı kesindi. Onları ben yanında değilken karşılaşmasını istemedim.

Daha nehrin oradan hırıltıları duyabiliyordum. Edythe çok yükselmeden sıçradı, doğruldu ve ileri fırladı. Cam duvarların

metal kepenkleri inikti. Evin güney tarafına koştu. Onun hemen arkasındaydım.

Verandanın korkuluğunun üzerinden sıçradı. Tüm Cullen'lara orada, sıkı ve korumacı bir küme içerisindeydiler. Her ne kadar kimse orada olmasından hoşlanmasa da, Carine bir adım önlerindeydi. Merdivenlere doğru eğilmiş ileri bakıyordu; yüzünde yakarır gibi bir ifade vardı. Edythe hemen yanında yerini aldı ve evin önündeki karanlıktan bir hırıltı yükseldi.

Ben de verandaya atıldım ama Edythe'in yanına gitmek isteyince, Eleanor beni geri çekti.

Eleanor, "Bırak da tercüme etsin," dedi.

Bu kadar gençken Eleanor bile beni durduracak kadar güçlü olmayacağı için onun ellerinden kurtulmaya kararlıydım. Ama Carine'in hangi vampirlere baktığını görmek için baktım. Ne beklediğimi bilmiyordum. Cullen'lar bu kadar savunmacı bir tavır takındığına göre büyük ihtimalle büyük bir gruptu.

Neredeyse at büyüklüğünde kurtlar görmeyi beklemiyordum.

Şu anda hırlamıyorlardı, kocaman kafalarını kaldırmış burunlarıyla benim bulunduğum yöne işaret ediyorlardı.

Simsiyah, diğer hepsinden daha büyük olan liderleriydi. Gerçi hepsi de hayal edebileceğim bir kurdun üç katıydı. Lider öne doğru bir adım atıp dişlerini gösterdi.

Edythe sertçe, "Sam," dedi. Kurdun kafası hemen onun yönüne çevrildi. "Burada olmaya hakkınız yok. Biz anlaşmayı bozmadık."

Siyah kurt-canavar ona kükredi.

Carine, Edythe'e, "Saldırmadılar," dedi. "Ne istediklerini bilmiyorum."

"Bizden gitmemizi istiyorlar. Seni uzaklaştırmayı deneyeceklerdi."

"Ama neden?" diye sordu Carine.

Kurtlar her kelimeyi dikkatle dinliyor gibiydi. Anlayabiliyorlar mıydı ki?

"Anlaşmayı bozduğumuzu düşünmüşler - Beau'yu öldürdükümüzü."

Büyük kurt şimdi uzun ve kısık bir sesle ulumuştı. Adeta bir testere bir demir halkayı kesiyor gibi bir sestti.

"Ama-" diye lafa girdi Carine.

Edythe, o bitiremeden, "Tabii ki," diye bitirdi cümlesini. "Hâlâ anlaşmayı bozduğumuzu düşünüyorlar. Onu bizim dönüştürmeyi seçtiğimizi."

Carine kurtlara baktı. "Size bunun böyle olmadığına dair yemin edebilirim."

Edythe'in Sam dediği ulumaya devam etti. Ortaya çıkan dişlerinin etrafında tükürükler vardı.

Edythe, "Beau," diye mırıldandı. "Onlara anlatabilir misin? Bize inanmayacaklar."

Tüm bu süre boyunca kaskatı kesilmiştim. Edythe'in yanına gitmeden silkindim.

"Anlamıyorum. Bunlar ne? Ne anlaşmasından bahsediyorlar?" diye hızla fısıldadım ama kurtların tetikteki kulakları bunu duymuştu ve gözlerinden de bizi dinledikleri belliydi. İngilizce anlayan kurtlar?

"Beau," dedi Edythe bu sefer daha yüksek bir sesle. "Bunlar Quileute kurtları. Hikâyeyi hatırlıyor musun?"

"Şey-" Devasa hayvanlara baktım. "Onlar kurt adam mı?"

Siyah kurt daha da yüksek sesle uludu ama arkadaki daha küçük koyu kahve olan, neredeyse gülüyormuş gibi komik bir sesle pufladı.

"Tam olarak değil," dedi Edythe. "Uzun bir süre önce başka bir sürünün lideriyle anlaşma yaptık. Bunu ihlal ettiğimizi düşünüyorlar. Nasıl vampire dönüştüğünü onlara anlatır mısın?"

"Şey. Tamam." İşin başında görünen siyah kurda baktım. "Ben Beau Swan-"

"Senin kim olduğunu biliyor. Sam'le bir kere tanıştın. La Push'taki plajda."

O kız! Muğlâk insan hatıralarım bir an aklımı karıştırmıştı. La Push'taki o uzun boylu kadını hatırlamaya çalıştım. Ve Jules'un kurtların onların kız kardeşleri olduğunu söylediği aklıma geldi. Büyük büyük büyükannesi soğuklarla bir anlaşma yapmıştı.

"Ah," dedim.

“Ona neler olduğunu anlat.”

“Tamam.” Tekrar kurda bakıp bu hayvanın içindeki o uzun boylu kadını hayal etmeye çalıştım. “Şey, birkaç hafta önce bir iz sürücü -vampir iz sürücü- buraya geldi. Benim kokumu beğendi. Cullen’lar ondan uzaklaşmasını istediler. Gitti ama Edythe neler planladığını biliyordu. Beni öldürmeye çalışacaktı. Ben de Cullen’lar... Şey, onun işini bitirene kadar birkaç hafta göz önünden uzaklaşmak için Phoenix’e gittim. Ama iz sürücü orada olduğumu anladı ve beni yakaladı. Bu onun için bir oyundu. Cullen’larla oyun oynuyordu, ben sadece piyondum. Beni sırf öldürmek de istemiyordu. O... Sanırım buna avıyla oynamak denilebilir. Beni öldüremeden Cullen’lar beni buldu ama o beni çoktan ısırmıştı. Hey, hâlâ video bizde mi?” Arkamdaki Edythe’e baktım ama hayır anlamında başını salladı. Sam’e döndüm. “Bu kötü. İz sürücü tüm olayı kaydetti. Size tam olarak neler olduğunu gösterebilirdim.”

Kurtlar birbirlerine bakındı. Onların ne konuştuklarına konsantre olmaya çalışırken Edythe gözlerini kısıtı. Bir anda siyah kurt tekrardan ona bakıyordu.

“Bu kabul edilebilir,” dedi Edythe. “Nerede?”

Siyah kurt homurdandı ama o anda üçü birden evden uzaklaşmaya başladılar. Ağaçların başladığı yere gelince döndüler ve ormana doğru koşmaya başladılar.

Cullen’ların hepsi hemen Edythe’in etrafında toplandı.

Carine, “Ne oldu?” diye sordu.

“Ne yapacaklarından emin olamadılar,” dedi Edythe. “Bizden kurtulmaları istenmiş. Ama Sam sürünün esas lideri gibi görünse de değil. Anlaşma yaptığımız liderin doğrudan akrabası değil. O yüzden de onun yerine bakan, en son kurt-liderin büyük büyük torunuyla konuşmamızı istiyorlar.”

“Ama bu Bonnie olur,” dedim nefesimi tutarak.

Edythe bana baktı. “Evet. Ve Bonnie’nin seni görebilip karar vermesi için bize buluşmayı tarafsız bir alanda yapmayı önerdiler.”

“Beni görmesi mi? Ama ben o kadar yaklaşılamam.”

“Bunu yapabilirsin Beau,” dedi Edythe. “Sen gördüğüm en mantıklı davranan yeni doğmuş vampirsin.”

Carine, "Doğru," diyerek ona katıldı. "Kimsenin bu kadar kolay adapte olduğunu görmemiştim. Bilmesem yüz yaşındasın derdim."

Yalan söylediklerini düşünmüyordum ama sanırım bana ne önerdiklerinin farkında değildiler. "Ama bu Bonnie. Babamın en yakın arkadaşı. Ya onu incitirsem?"

"Biz de orada olacağız," dedi Eleanor. "Aptalca bir şey yapmana izin vermeyiz."

"Aslında..." dedi Edythe.

Eleanor şaşkın gözlerle ona baktı.

"Benden onların sürüsü kadar sayıda kişi getirmemi istediler, yani üç. Ben kabul ettim bile. Biri Beau olmalı, biri ben, diğeri de Carine."

Eleanor'un bundan incindiği açıktı.

Earnest, "Bu güvenli olur mu?" diye sordu.

Edythe omuz silkti. "Bu bir pusu değil."

Jessamine, "Veya henüz böyle bir karar vermediler," dedi.

Korumacı bir vücut diliyle Archie'nin yanında duruyordu ve Archie'de bir sorunu varmış gibi görünüyordu. Biraz kafası karışmış gibiydi.

"Archie?" diye sordum. Onu hiç böyle görmemiştim... Sanki olayların önünde değil arkasında kalmış gibiydi.

"Onları görmedim," diye fısıldadı. "Geldiklerini bilmiyordum. Şu anda da göremiyorum. Bu toplantıyı göremiyorum. Adeta yok gibi."

Sanırım bunu yeni öğrenen sadece bendim. Diğerleri kurtlar geldiğinde bunu öğrenmişti. Edythe zaten zihnini okumuştı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Henüz bilmiyoruz," dedi Edythe keskin bir tonla. "Ve bunu çözmekle kaybedecek vaktimiz yok. Geldiklerinde orada olmamız lazım. Fikirlerini değiştirmelerini istemeyiz."

"Sorun olmayacak," dedi Carine diğerlerine. Gözleri Earnest'taydı. "Kurtlar sadece buradaki insanları korumaya çalışıyorlar. Onlar kahraman, kötü adam değil."

"Onlar bizim kötü adam olduğumuzu düşünüyorlar," dedi Royal. "Kahraman veya değil, Carine, onların yine de bizim düşmanımız olduğunu kabul etmemiz lazım."

"Böyle olmasına gerek yok," diye fısıldadı Carine.

"Bu akşam iki türlü de fark etmiyor," dedi Edythe. "Bu akşam Beau'nun Bonnie'ye açıklama yapması lazım ki Forks'tan ayrılmak zorunda kalıp şüpheleri üzerimize çekmeyelim veya sadece kendi gruplarını korumaya çalışan üç tane daha erişkin olmamış kurtla kavgaya girişmeyelim."

Jessamine ona, "Archie tehlikede olup olmayacağınızı görmüyor," diye hatırlattı.

"Bir şey olmaz. Bonnie, Beau'yu incitmek istemeyecektir."

"Bu hâlâ geçerli mi emin değilim. Ve senin incindiğini görmeyi dert etmeyeceğine eminim."

"Kurtları da gayet iyi duyabiliyorum. Bizi gafil avlayamazlar."

Eleanor, "Bize nereye gitmemiz gerektiğini söyle," dedi.

"Uzakta dururuz ve sadece bizi çağırırsan geliriz."

"Söz verdim. Sözüümü tutmamam için bir neden yok. Bize güvenebileceklerini görmeleri lazım, hem de şu anda her zaman-kinden çok. Hayır!" dedi Edythe Jessamine diğer bir savla çıkışacakken. "Zamanımız yok. Yakında döneriz."

Eleanor homurdandı ama Edythe onu görmezlikten geldi.

"Beau, Carine, haydi gidelim."

Onun arkasından gitmeye başladım ve Carine'in de aynısını yaptığını gördüm. Edythe bu sefer fazla hızlı koşmadı ve ikimiz de rahatlıkla yetiştik.

Carine Edythe'e, "Kendinden çok emin görünüyorsun," dedi.

"Zihinlerine iyice bir göz gezdirdim. Onlar da kavga etmek istemiyor. Zaten biz sekiz kişiyiz. Eğer kan gövdeyi götürürse kazanamayacaklarını biliyorlar."

"Götürmeyecek. Onlara zarar vermeyeceğim."

"Buna karşı çıkmıyorum. Ama şu anda ayrılırsak sorun çıkar."

"Biliyorum."

Dinliyordum ama aklım çok uzaklardaydı; Bonnie ve Charlie'yi, şu anda insanlara yakın bir yerde olmamam gerektiğini düşünüyordum. Diğerlerinden ilk doğdukları seneleri dinlemiştim; özellikle de Jessamine'den ve bu kuralın ilk istisnası olmayı denemeye hazır değildim. Tabii pek çok şeyi öğrenmem çok uzun sürmemişti ve herkes ne kadar sakin olduğuma şaşırıyordu

ama bu farklıydı. Edythe, iş en önemli şeye -kimseye öldürme-
meye- geldi mi beni test etmemek için elinden geleni yapmıştı.
Ve bu akşam işleri mahvedersem sadece babamın dünyasını yık-
makla kalmayacaktım -hem de şu anda, bir arkadaşına en çok ihtiya-
yaç olduğu zamanda- aynı zamanda Cullen'larla kocaman kurt
adamlar arasında da bir savaşı başlatacaktım.

Bu yeni vücudumda kendimi ilk defa bu kadar sakar hissediyordum; ilk defa yaklaşan kötü kaderi hissedebiliyordum. İşte, işleri mükemmel bir biçimde batırmam için bir fırsat.

Edythe bizi kuzey doğuya yönlendirdi. Port Angeles'a, doğuya dönen otobanı geçtik ve bir süre daha küçük yolları takip ederek kuzeye ilerledik. Edythe karanlık bir yolun kenarındaki çevresinden büyük tomruklarla ayrılmış boş arazide durdu.

"Edythe, bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Elimi tuttu. "Rüzgârın karşısındayız. Carine ve ben bir şey olursa seni durdururuz. Sadece bize karşı gelme."

"Ya kontrol edemezsem. Ya seni incitirsem?"

"Panikleme Beau. Bunu yapabileceğini biliyorum. Nefesini tut. Çok kötü hissedersen de kaç."

"Ama Edythe-"

Elini dudaklarına koydu ve güneye doğru baktı.

Kısa bir süre sonra farlar göründü.

Arabaların yanımızdan geçeceğini düşünmüştü. Sonuçta bütün kurtlar ufak sedana sığamazdı. Ama bizim beklediğimiz yerin biraz ilerisinde durdu ve Bonnie içerideydi. Sürücü koltuğunda da başka biri oturuyordu.

Birden diğer iki kurt da yolun diğer tarafındaki ormandan fırlayıp gelmişti. Arabanın iki yanını koruma amaçlı tuttular. Sürücü koltuğundaki kadın kalktı ve Bonnie'nin tarafına geldi. Sam olup olmadığından emin değildim, sonuçta onun saçları da kısa-cıktı. Ona baktım; gerçekten de plajda tanışıp tanışmadığımızı düşündüm ama şu anda bana tanıdık görünmüyordu. Sam gibi uzun boylu ve güçlüydü.

Sadece güçlü görünmekle kalmıyordu. Bonnie'yi kollarına alıp adeta yaşlı kadın çok hafifmiş gibi onu kollarında taşıdı. Cullen'ların beni tüyden bir yastıkımışım gibi taşımalarına benziyor-

du. Belki de kurtlar normal insanlardan daha güçlüydü; sonuçta orijinal üçlüdeki gri kurt ortada yoktu.

Sam ve koyu renkli kurt önden gittiler, Bonnie'yi taşıyan uzun boylu kadın da arkalarından geldi.

Bonnie'nin huysuz bir tonla, "Ben senin kadar iyi göremiyorum," dediğini duydum. Sam hızla on metre daha ileri atıldı.

Carine, "Selam Bonnie," dedi.

"Göremiyorum Paula," diye şikâyet etti Bonnie. Sesi kaba ve güçsüzdü; sanırım bir aydan beri vampirleri dinlediğim için bana öyle gelmişti. Yarı kurt, yarı insan sürü sadece on metre ilerimizde durana kadar yavaş yavaş ilerledi. Her ne kadar hafif rüzgâr hâlâ arkamdan esse de nefesimi tuttum.

Bonnie soğuk bir sesle, "Carine Cullen," dedi. "Durumu daha önce fark etmem gerekirdi. Ama sizi cenazede görene kadar neler olduğunu anlamadım."

Edythe, "Ama yanıldın," dedi.

"Sam de böyle diyor," diye yanıtladı Bonnie. "Ama haklı mı, emin değilim." Bonnie'nin gözleri bana kaydı ve ürperdi.

Edythe, "Elimizde sadece Beau'nun ve bizim sözümüz var. Bunlardan birine inanır mısınız?" diye sordu.

Bonnie burnundan soludu ama yanıt vermedi.

"Lütfen," dedi Carine, sesi ikimizinkinden de daha nazik çıkmıştı. "Biz daha önce kimseyi incitmedik. Şimdi incitmeye başlamayız. Hemen ayrılmamız iyi olmaz, yoksa kendimizi savunamadan gitmiş oluruz."

Bonnie alaycı bir şekilde, "Suçlu görünmek istemiyorsunuz," dedi.

"Hayır, istemiyoruz," dedi Carine. "Ve işin doğrusu biz hiçbir şeyi ihlal etmedik."

Bonnie bana baktı. "O zaman Beau nerede? Ona sadece ucundan benzeyen şu şeyin içinde olduğuma inanmamı mı istiyorsunuz?" Sesinden incindiği belliydi ama sesi bir o kadar da nefret içeriyordu. Tepkisine şaşırmıştım. Gerçekten de bu kadar farklı mı görünüyordum? Sanki ben burada yokmuşum gibi konuşmuştu.

"Bonnie, benim," dedim.

Sesimi duyunca yüzünü buruşturdu.

Nefessiz kalmıştım. Edythe'in elini tuttum ve azıcık nefes aldım. Rüzgâr hâlâ diğer yönden esiyordu.

"Biliyorum farklı görünüyorum ve sesim de aynı değil ama ben hâlâ benim, Bonnie."

"Öyle diyorsun."

Boştaki elimi çaresizce kaldırdım. "Seni nasıl ikna edebileceğimi bilmiyorum. Sam'e anlattıklarım doğru. Beni başka bir vampir ısırıldı. Cullen'lar oraya zamanında varmasaydı beni öldürmüş olacaktı. Onlar yanlış bir şey yapmadılar. Beni korumaya çalışıyorlardı."

"Sana bulaşmasalardı bu asla olmazdı! Charlie'nin hayatı ramparça olmazdı ve sen de hâlâ benim tanıdığım çocuk olurdu."

Daha önce de bu tartışmaya girdiğim için bu sefer hazırlıklıydım. "Bonnie, benim hakkımda bilmediğin şeyler vardı. Vampirlere gerçekten de *güzel* kokuyordum."

Ürperdi.

"Eğer Cullen'lar burada olmasaydı diğer vampirler yine de Forks'a geleceklerdi. Benden fazla kişiyi de öldürmüş olabilirlerdi ve sana şunu söyleyeyim, Charlie o zamanda beni şu anda olduğu kadar özleyecekti. Ve tanıdığın çocuktan geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Şu anda bunu göremiyor olabilirsiniz Bonnie ama ben buradayım."

Bonnie başını iki yana salladı ama sanırım bu sefer daha az sinirliydi. Biraz daha üzgündü belki. Carine'e baktı. "Anlaşmanın bozulmadığını kabul ediyorum. Bana planlarınızı söyler misiniz?"

"Bir sene daha burada kalacağız. Edythe ve Archie mezun olduktan sonra gideceğiz. Böylece doğal görünecek."

Bonnie başıyla onayladı. "Tamam. Bekleriz. Bu akşamki müdahale için özür dileriz." İç çekti. "Hataydı. Çabuk sinirlenmiştim."

"Anlıyoruz," dedi Carine tatlı bir tonla. "Bir zararı yok. Belki biraz iyi bile olmuştur. Birbirimizi mümkün olduğunca anlamamız önemli. Belki bir ara tekrardan konuş-"

"Anlaşma bozulmadı," dedi Bonnie sert bir sesle. "Bizden daha fazla bir şey beklemeyin."

Carine bir kere başıyla onayladı.
Bonnie tekrar bana baktı ve yüzünü astı.
Rüzgâr yön değiştirdi.
Edythe ve Carine aynı anda kollarımdan tuttular. Bonnie'nin
gözleri kocaman oldu ve ardından öfkeyle kısıldı. Sam da hırladı.
Bonnie, "Ona ne yapıyorsunuz?" diye sordu.
Edythe "Seni koruyoruz," diye çıkıştı.
Koyu kahverengi olan kurt öne doğru bir adım attı.
Hızla nefes aldım; kötüleşirse kendimi kaçmak için hazırladım.

Kötüleştii.
Bonnie'nin kokusu adeta boğazımı yakıyordu ama acıdan
daha fazlası vardı. Daha önce avladığım hayvanların hepsinden
bin kez daha çekici bir şey; aynı sınıfta bile sayılmazlardı. Adeta
biri önümde mükemmel bir bonfile sallıyordu ve ben bir senedir
bayat krakerle yaşıyordum. Ama bundan da ötesi. Hiç uyuşturucu
denememiştım ve sanırım Edythe'in eroin karşılaştırması bu
noktada çok uygundu.

Ama yine de, her ne kadar susuzluğumu bastırmak için yanıp
tutuşsam da, bunu yapmak zorunda olmadığımı biliyordum. Şu
anda ona daha yakın olmak istemezdim ama öyle bile olsa kendimi
tutabileceğimi biliyordum. İçimdeki yeni doğma vampir
uyandığında düşünüp karar veremeyeceğimi düşünüyordum.
Artık bir insan değil bir hayvan olacağımı.

Ama hâlâ bendim. Susamıştım ama bendim.

Ve tüm bunları fark etmem yarım saniyemi aldı.

Hızla, "Merak etme Bonnie," dedim. "Tüm bunlar benim
için çok yeni ve onlar benim, sınırı aşmamı istemiyorlar, anlıyor
musun? Ama ben iyiyim."

Edythe yavaşça kolumu bıraktı ve Carine yüzüme baktı; ifadesinde korkuyla karışık bir saygı vardı.

Bonnie'nin gözleri hâlâ kısıktı ama onun da aklının karıştığını anlamıştım. Bu kadar kendim gibi davranmamı beklememişti
belki de. Bu beklenmedik fırsatı kullanmaya karar verdim. Bir
nefes daha aldım ve bu canımı çok yaksa da iyi olacağımı anlamıştım.

“Sanırım seninle bir daha konuşma şansım olmayacak,” dedim. “Ve böyle olduğu için üzgünüm. Henüz kurallarınızı anlamıyorum ama sen buradayken senden bir şey rica edebilir miyim?”

Yüzü yine taş gibi katılaştı. “Ne?”

“Babam.” Nefesim yine boğazıma takıldı ve devam etmeden önce beklemem gerekti. Edythe elini sırtıma koydu ama bu sefer beni rahatlatmak içindi. “Lütfen... Ona dikkat et, tamam mı? Çok yalnız kalmasına izin verme. Ona bunu yapmayı asla istemezdim. Veya anneme. İşin en zor yanı da bu. Ben iyiyim. Keşke onlar için durumu iyileştirecek bir şey yapabilseydim ama maalessif yapamam. Lütfen ona göz kulak olur musun?”

Bonnie’nin suratı bir anda bomboş bakmaya başladı. Zihnini okuyamıyordum. Edythe’inki gibi bir yeteneğim olmasını istedim.

Bonnie sonunda, “Bunu zaten yapacaktım,” dedi.

“Biliyorum. Ama sormadan edemedim. Eğer benim yapabileceğim bir şey olursa lütfen beni haberdar eder misin? Yani, onun haberi olmadan?”

Ağır ağır başıyla onayladı. “Belki de içinde biraz Beau kalmıştır.”

İç çektim. Ona tamamımın burada olduğu, hatta artım olduğunu söylesem bile bana inanmayacaktı.

“Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Bir anda bu teklif karşısında dondum. Edythe ve Carine’in de şaşırdığını fark ettim. Ama gerçekten de istediğim bir şey daha vardı.

“Sen...” diye söze başladım. “Jules’a bunlardan hiç bahsedecek misin?” Bonnie’nin arkasındaki iri kurtlara baktım. “Yoksa hep sır mı olacak?”

Yüzündeki ifadeyi anlamadım. “Jules yakında öğrenecek.”

“Ah, tamam. Eğer benimle ilgili hikâyeyi de öğrenecekse, ona mutlu olduğumu söyler misin? Bu çok kötü değil, yani tüm bu vampirlik olayı.”

Bonnie yine titredi. “Dediğini iletirim.”

“Teşekkürler Bonnie.”

Başıyla selam verdi ardından onu taşıyan kıza baktı ve kafasını geldikleri yöne döndürdüler.

Arkalarını dönerlerken gözünün kenarında bir damla yaş be- lirdiğini fark ettim. Tüm kurtlar bizden uzaklaşmaya başladılar.

Bu, umarım Bonnie'yi son görüşüm olmazdı. Jules da sır- nımıza dahil olunca onu da görebilmeyi umuyordum. Veya en azından onunla tekrar konuşmayı. Belki bir gün kurtlar Cul- ken'ların da kahraman olduklarını anlayabilirdi.

Bonnie'nin arabası uzaklaştı. Kurtlar ağaçların arasında kay- boldular. Edythe onların gidişini dinlemeyi bırakana kadar bek- ledim.

"Bana her şeyi anlat," dedim.

Gülümsedi. "Eve gidince anlatırım, böylece tekrar tekrar an- latmamış olurum. Çünkü epey bir şey var." Adeta hayran kalmış bir ifadeyle başını salladı.

Koşmaya başladık ama eskisi kadar hızlı değildik.

"Aha! Gerçek kurt adamlar. Sanırım bu dünya düşündüğüm- den de garip," dedim.

"Aynen öyle," dedi Edythe.

"Haklısın. Sen artık burada kurt adam olmadığını düşünü- yordun. Sen de şok yaşamış olmalısın."

"Bu akşam gördüğüm en şok edici şey onlar değildi."

Önce ona baktım, ardından da Carine'e. Carine de gülüyor- du. Aralarında benim anlamadığım bir espriyi paylaşıyor gibiy- diler.

"Yani, senin özel olduğunu biliyordum Beau ama bu akşam orada gördüklerim bambaşka bir şeydi. Jessamine buna asla inan- mayacak."

"Ah. Ama..." Gözlerimi ona diktim. "Bunu yapabileceğimi söylemiştin."

Gamzelerini çıkarttı. "Şey, rüzgârın yön değiştirmeyeceğin- den oldukça emindim."

Carine kahkaha attı ve Edythe'le bakıştılar. Edythe yavaşlar- ken o hızlandı. Ve bir anda yalnız kaldık.

Edythe'in hızında devam ettim ve o durunca durdum. Elleri- ni yüzüme koydu.

“Çok uzun bir gündü. Hem de çok zor. Ama bilmeni isterim ki sen olağanüstüsün ve seni seviyorum.”

Onu kollarıma çektim. “Sen yanımdaysan her şeyin üstesinden gelirim.”

Omuzlarını boynuma doladı. “O zaman hep yanında olurum.”

“Sonsuza kadar,” dedim.

“Sonsuza kadar.”

Dudaklarım onun dudaklarını bulana kadar eğildim. Sonsuzluk muhteşem olacaktı.

SONSÖZ

Tekrar karşılaştık sevgili okuyucularım.

Biliyorum hem önsözü hem de sonsözü okumanızı isteyerek sizden biraz fazla şey bekliyorum ama kitabın sürprizlerini ve eğlencesini kaçırmamak için bazı şeyleri önsöze dahil etmedim.

Evet, hile yaptım. Bu karakter değiş tokuşunun sonuç bölümünde orijinal hikâyeye sadık kalmadım ve bunun için üzgün değilim. Bu heyecan vericiydi ve alternatif sonu yazmaktan da çok keyif aldım.

Ama lütfen burada hemen Beau'nun vampire dönüşmesinin nedeninin onun bir kız değil erkek olması olmadığını altını çizmememe izin verin. Ayrıca bu alternatif sonu orijinal hikâyenin sonuna tercih etmiyorum veya orijinal hikâyenin 'yanlış' olduğunu da düşünmüyorum. Bu her zaman ya böyle olsaydı diye düşündüğüm bir şeydi ve eğer Alacakaranlık hikâyenin sonu olsaydı bu değişik sonun nasıl olacağını; Beau gibi Bella da havaalanından beş dakika erken ayrılırdı neler olacağını merak ediyordum.

Beau ve Edythe'in beraberliğinde aralarındaki bu somut problem çok önce çözüldüğü için çok fazla mutlu edici yön var. Ama ayrıca büyük de bir hüznün. İnsan olarak Bella, Beau'nun çektiğinden çok daha fazla acı çekmişti ama sonunda her şeye değdiğini söyleyeceğine eminim. Beau'nun da hayatı fena olmayacak; hatta fenadan da fazla, çok güzel olacak ama her zaman hayatında büyük bir pişmanlığı da olacak. Bella hayatını düzene sokmuştu ve hikâyesinin en iyi versiyonunu yaşadığından emindi.

O yüzden bu Beau ve Edythe'in hikâyesinin sonu. Hikâyenin

geri kalanını - ne zaman, nerede ve nasıl evleneceklerini... Victor'un öç almak için dönüp dönmeyeceğini... Beau ve Jules bir daha görüşürlerse birbirlerine ne söyleyeceklerini... Beau ve Royce'ın tam anlamıyla arkadaş olup olamayacağını... Sulpicia'nın liderliğindeki Volturi'nin daha iyi niyetli, daha az yozlaşmış bir kurum olup olmadığını (ki bence öyle)... - hayal etmek size kalmış.

Umarım Alacakaranlık'a bu (sonu hariç, ki bunun için özür dilemeyeceğim) çok da farklı olmasa da farklı bakış hoşunuza gitmiştir.

Tekrar, son on senedir bana büyük bir anlam ifade ettiğiniz için teşekkür ediyorum.

Teşekkürler!

Stephenie

Not: Normalde yaptığım gibi bu kitap için bir şarkı listesi çıkarmadım çünkü şu anda dinlediğim şarkılar 2005'te, hikâyenin başladığı senelerde yoktu ve bu yüzden çok yerinde gelmediler. Ama bu kitap için kafamdaki şarkı listesine bağlanmak isterseniz üç albüm yeterli olacaktır: Royal Blood'dan *Royal Blood*, TV on the Radio'dan *Seeds* ve Big Data'dan *2.0*.